ROBIN HOBB
SNĚDÝ MUŽ
ZLOVĚSTNÉ SNY

NÁVRAT®
THE TAWNY MAN:
Book 3
FOOL'S FATE
Volume 1

© Copyright by Robin Hobb - 2004
Published by agreement with the autor and the autor's agents,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
© Cover by Richard Hescox / via Thomas Schlűck Agency - 2007
© Translation by Jan Kozák - 2006
© for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2007
ISBN 978-80-7174-667-6

Vysvětlivky k mapě:
GLACIER PLAINS - LEDOVCOVÉ PLÁNĚ; CHALCED STATES -CHALCEDSKÉ STÁTY; ICY SHORES - ZALEDNĚNÉ POBŘEŽÍ; MOUNTAIN KINGDOM - HORSKÉ KRÁLOVSTVÍ; RAIN WILDS -DEŠTNÁ DIVOČINA; SIX DUCHIES - ŠEST VÉVODSTVÍ; WHITE SEA - BÍLÉ MOŘE

Jednotlivá vévodství:
BEARNS, BUCK, FARROW, RIPPON, SHOAKS, TILTH
Antler Island - Ostrov parohů; Besham Island - ostrov Besham; Claw Island - Ostrov klepet; Cold Bay - Studený záliv; Egg Island - Vaječný ostrov; False Bay - Falešný záliv; Fish Cove - Rybí zátoka; Hook Island - Kotevní ostrov; Near Islands - Blízké ostrovy; Neat Bay - Krásný záliv; Rook Island - Havraní ostrov; Scrim Isle - Tylový ostrov; Seal Bay - Tulení záliv; Southcove - Jižní zátoka; Tide Shallow - Odlivové mělčiny; Trader Bay - Kupecký záliv; Watch Island - Strážný ostrov; White Isle - Bílý ostrov
Bingtown Traders - Bingtownští kupci; Buckkeep - Jelení hrad; Ferry -Přívoz; Forge - Huť; Gulls - Rackové; Highdowns - Vysoké duny; Ice Town - Ledové město; Sandsedge - Písečné pomezí
Bear R. - Medvědí řeka; Blue Lake - Modré jezero; Buck R. - Jelení řeka; Cold - Studená; Gem R. - Drahokamová řeka; Rain R. - Deštná řeka; Vin R. - Vinná řeka

Legenda, obdélník vpravo dole:
Towers - města
Border - hranice
Ice Shelves - ledové šelfy

Prolog
Boj s osudem

Premisa Bílého proroka se zdá být prostá. Chtěl uvést svět na jinou dráhu, než byla ta, ve které se pohyboval již tolik časo¬vých cyklů. Podle něj se čas neustále opakuje a při každém opakování se lidé většinou dopouštějí těch stejných pošeti-lých chyb jako vždycky. Žijí ze dne na den, podléhají chout¬kám a touhám a jsou přesvědčeni, že to, co dělají, nehraje v širším plánu věci žádnou roli.
Ale podle Bílého proroka nic nemůže být vzdálenější prav¬dě. Každý drobný nesobecký čin postrčí svět na lepší dráhu. A nahromadění drobných činů může změnit svět. Osud svě¬ta může záviset na smrti jednoho člověka. Nebo se může kvůli jeho přežití zvrtnout do jiného směru. A kdo jsem byl pro Bí¬lého proroka já? Byl jsem jeho Katalyzátor. Původce změn. Byl jsem kámen, jejž chtěl použit, aby vyhodil kolo času z vy-ježděné koleje. Malý kamínek může vychýlit kolo z cesty, ří-kal mi, ale varoval mě, že pro ten kamínek je to jen zřídka příjemný zážitek.
Bílý prorok tvrdil, že viděl nikoli budoucnost, nýbrž mno¬ho možných budoucností, a že většina jich byla děsivě po¬dobná. Ale v několika málo případech existoval rozdíl a ten¬to rozdíl vedl do zářivé sféry nových možností. První rozdíl spočíval v existenci farseerovského dědice, který přežil. To jsem byl já. Náplní Prorokova života se sta¬lo nutit mě, abych přežil, dostávat mě z dosahu smrtí, které se mě neustále pokoušely zničit, aby kolo času mohlo skočit zpátky do pohodlně zaběhnutých kolejí. Čas od času mě má¬lem nebo i úplně pohltila smrt, a on mě pokaždé vytáhl, po¬tlučeného a pošramoceného, z okraje

propasti, abych ho opět následoval. Využíval mě neúprosně, ne však bez lítosti. A podařilo se mu vychýlit osud z předurčené dráhy do smě¬ru, který bude pro svět lepší. To alespoň tvrdil. Našli se však lidé, kteří jeho názor nesdíleli, lidé, kteří si představovali bu¬doucnost bez farseerovského dědice a bez draků. Jedna z nich se rozhodla tuto budoucnost uskutečnit tím, že se zbaví šaš¬ka, který ji stál v cestě.

1
Ještěrky

Občas se zdá nespravedlivé, že se velmi staré události mo¬hou natáhnout přes uplynulé roky, zatnout paťáty do něčího života a obrátit naruby vše, co přijde potom. Ale možná prá¬vě to je absolutní spravedlnost: jsme výsledná suma všeho, co jsme udělali, připočtená k sumě všeho toho, co bylo udě¬láno nám. A před tím není úniku -pro nikoho z nás.
A tak se stalo, že se všechno to, co mi kdy šašek řekl, a vše¬chny ty věci, které ponechal nevyřčené, navzájem zkombi¬novaly. A výsledkem bylo, že jsem ho zradil. Přesto jsem vě¬řil, že jsem jednal v jeho, jakož i ve svém, nejlepším zájmu. Předpověděl, že když spolu pojedeme na Aslevjal Island, on tam zemře, a že Smrt by mohla opět chňapnout čelistmi po mně. Slíbil, že udělá všechno, co bude v jeho silách, aby za¬jistil mě přežiti, poněvadž to vyžadoval jeho velkolepý plán na změnu budoucnosti. Protože jsem však stále měl v čerstvé paměti, jak se o mne smrt posledně otřela, připadaly mi je¬ho sliby spíše výhružné než uklidňující. Také mi lehkovážně sdělil, že jakmile budeme na ostrově, budu si muset vybrat mezi naším přátelstvím a svou věrností vůči princi Dutifulovi.
Možná bych se mohl jedné z těch výzev postavit a pevně obstát, ale pochybuji o tom. Každá z nich stačila na to, aby mě zlomila, a postavit se všem dohromady bylo prostě nad mé síly.
A tak jsem šel za Chadem. Pověděl jsem mu všechno, co mi šašek řekl. A můj starý učitel zajistil, že až budeme vyplouvat na Ostrovy, šašek s námi nepojede.
• • •

Na hrad Buckkeep zavítalo jaro. Tato pochmurně vyhlí¬žející budova z černého kamene se stále podezřele hrbila na strmých útesech nad městem Buckkeep, ale na zvlněných kopcích za hradem už mezi hnědými stébly z loňského po¬rostu vesele rašila mladá zelená travička. V lesích se na kaž¬dé větvi dosud holých stromů zelenaly malinké rozvíjející se lístky. Přílivy spláchly hromady mrtvých řas, jež zůstaly po zimě na černých plážích na úpatí útesů. Vrátili se stěhovaví ptáci a jejich písně se vyzývavě rozléhaly v lesnatých kop¬cích a podél pláží, kde mezi sebou mořské ptactvo bojova¬lo o skuliny na útesech, které nabízely skvělé uhnízdění. Ja¬ro vtrhlo do potemnělých sálů a vysokých hradních komnat, neboť rašící větve a časně kvetoucí květiny zdobily každý vý¬klenek a rámovaly vstupy do společenských místností.
Teplejší větry jako by odvály i mé chmury. Žádné z mých problémů a starostí sice nezmizely, ale jaro má tu moc, vy¬pudit všemožné obavy z hlavy. Můj fyzický stav se zlepšil. Připadal jsem si mladší než ve dvaceti. Nejen že jsem zno¬vu nabýval na váze a utvářely se mi svaly, ale najednou jsem měl i tělo, které by zdravý muž v mých letech měl mít. Drs¬ná léčba, kterou jsem prodělal v rukou nezkušené koterie, přispěla mimoděk k tomu, že zmizely i moje staré újmy. Ty tam byly důsledky Galenova týrání, kterému jsem byl vy¬staven při výcviku v Umění, ta tam byla zranění, která jsem utržil jako válečník, a hluboké jizvy, jež mi zůstaly po mu¬čení v Regalově žaláři. Také bolehlavy skoro úplně ustaly, mé vidění se nekalilo, když jsem se unavil, a v časně ran¬ním chladu už jsem netrpěl bolestmi. Nyní jsem obýval tělo silného a zdravého živočicha. Jen málo věcí je tak povzná¬šejících, jako dobré zdraví, jež si člověk vychutnává za jas¬ného jarního rána.
Stál jsem na vrcholu věže a hleděl na vlnící se moře. Za mnou stály sudy s čerstvě pohnojenou zeminou, v níž rost¬ly malé ovocné stromky, obsypané bílými a světle růžový¬mi kvítky. V menších nádobách byly révy s nadouvajícími se listovými pupeny. Dlouhé zelené lístky z tulipánových ci¬bulek trčely vzhůru jako zvědové, kteří mají prověřit, jaký je vzduch. V některých nádobách jsem viděl jenom holé hnědé lodyhy, ale i zde byl patrný příslib, neboť všechny rostliny čekaly na návrat teplejších dní. Mezi nádobami stály umně rozmístěné sošky a lavičky zvoucí k usednutí. Svíčky opat¬řené stínítky čekaly, až nadejdou přívětivé letní noci, aby mohly prozařovat tmu. Královna Kettricken obnovila Krá¬lovninu zahradu, vrátila jí její bývalou slávu. Toto útočiště, situované v hradních výšinách, bylo jejím soukromým úze¬mím. Jeho stávající prostota

poukazovala na její horský pů¬vod, ale jeho existence se odvíjela od mnohem starší buckkeepské tradice.
Chvilku jsem neklidně přecházel po obvodové pěšině, až jsem se přinutil zastavit a klidně stát. Chlapec nemeškal. By¬lo ještě brzy. Nemohl za to, že se minuty vlekly. Očekávání se ve mně svářilo s neochotou, zatímco jsem čekal na svou první soukromou schůzku se Swiftem, Burrichovým synem. Královna mě pověřila jeho výukou v psaní i v boji. Toho úkolu jsem se děsil. Nejenom že chlapec měl vlohy k Moudros¬ti, byl také nesporně umíněný. Tyto dvě věci, spolu s jeho in¬teligencí, ho mohly zavést do potíží. Královna sice vyhlási¬la, že s Moudrými se musí jednat s úctou, jenže mnozí stále věřili, že nejlepším lékem na zvířecí magii je oprátka, nůž a oheň.
Chápal jsem pohnutky, jež vedly královnu k tomu, aby mi Swifta svěřila do výchovy. Jeho otec Burrich vyhnal chlap¬ce z domu, když se odmítl vzdát Moudrosti. Přesto tentýž Burrich zasvětil roky tomu, aby mě vychoval, když jsem byl ještě chlapec a můj královský otec se mě zřekl jako bastar¬da, k němuž se neodvažoval hlásit. Bylo jen příhodné, abych nyní udělal totéž pro Burrichova syna, i když jsem chlapci ni¬kdy nemohl říct, že jsem býval FitzChivalrym a svěřencem jeho otce. A tak jsem tady čekal na Swifta, vyzáblého dese¬tiletého chlapce, stejně nervózně, jako kdybych měl stanout tváří v tvář jeho otci.
Zhluboka jsem do sebe nasál chladi¬vý ranní vzduch. Podbarvovala ho vůně stoupající z květů ovocných stromů. Připomněl jsem si, že můj úkol nebude mít dlouhého trvání. Už brzy vyrazím v doprovodu prince na vý¬pravu, jejímž cílem byl Aslevjal Island, tvořící součást ostrovanské říše. Určitě se mi nic nestane, když budu chlapce do té doby vyučovat.
Magie Moudrosti člověku sdělí, když je nablízku další ži¬vá bytost, a tak jsem se otočil ještě dříve, než Swift zatlačil do těžkých dveří. Potichu je za sebou zavřel. Přestože měl za sebou dlouhý výstup kamenným schodištěm, nijak zvlášť se při něm nezadýchal. Zůstal jsem částečně v zákrytu za kve¬toucími stromy a prohlížel si ho. Měl na sobě buckkeepskou modř, prostý oděv pážete. Chade měl pravdu. Byl by z něho skvělý sekyrník. Swift byl hubený, jak činorodí hoši v jeho věku bývají, ale boule ramen pod jeho kabátcem slibovaly, kdovíjak vysoký, viděl jsem však, že svou rozložitostí bude pro sekyru jako dělaný. Swift měl černé oči a černé ku¬drnaté vlasy po otci, ale v linci jeho čelisti a posazení očí jsem poznal Molly. Molly, svoji ztracenou lásku a Burrichovu ženu. Dlouze, z hloubi plic jsem se nadechl. Bude to zřej¬mě obtížnější, než jsem si představoval.
Viděl jsem, že mne zaregistroval. Tiše jsem stál a nechal ho, aby mě očima vyhledal. Chvíli jsme oba jen bez řeči stá¬li. Pak vykročil po vinoucí se pěšině, až stanul přede mnou. Úklonu měl příliš nacvičenou na to, aby byla ladná.
„Mylorde, jsem Swift Moudrý. Mám se u vás hlásit, a tak se vám představuji.“
Viděl jsem, že se vskutku snažil osvojit si dvorní etiketu. Ale to, jak při představování neopomněl zmínit svoji zvíře¬cí magii, znělo jako poněkud neurvalá výzva -jako kdyby se chtěl přesvědčit, zda bude královnina ochrana Moudrých platit i tady, o samotě se mnou. Střetl se s mým pohledem tak otevřeně, že by to mnozí ze šlechticů pokládali za drzost. Ale pak jsem si připomněl, že já nejsem šlechtic. Taky jsem mu to řekl: „Já nejsem pro nikoho ‚mylord‘, chlapče. Jsem Tom Badgerlock, zbrojnoš z královniny gardy. Můžeš mi ří¬kat mistře Badgerlocku a já ti budu říkat Swifte. Ujednáno?“
Dvakrát mrkl a pak kývl. Náhle si vzpomněl, že nezarea¬goval správně. „Ano, pane. Mistře Badgerlocku.“
„Výborně. Swifte, víš, proč jsi byl poslán za mnou?“
Dvakrát si rychle po sobě skousl horní ret, potom se hlou¬běji nadechl a se sklopenýma očima řekl: „Myslím si, že ně¬komu jsem se znelíbil.“ Pak po mně znovu šlehl pohledem. „Ale nevím, co jsem udělal ani komu.“ A skoro vzdorovitě dodal: „Nemohu za to, jaký jsem. Je-li to proto, že mám vlo¬hy k Moudrosti, pak to není spravedlivé. Naše královna říkala, že moje magie by neměla mít žádný vliv na to, jak se mnou bude nakládáno.“
Dech mi uvízl v hrdle. Z těch temných očí na mě hleděl jeho otec. Tu nesmlouvavou upřímnost a odhodlání říkat za každou cenu pravdu měl po Burrichovi. Ale v jeho přemrště¬né unáhlenosti jsem slyšel prchlivost Molly. Na okamžik mi došla řeč.
Chlapec si mé mlčení vyložil jako nespokojenost a sklopil ' zrak. Ramena měl však stále napřímená; nevěděl o žádném přestupku, kterého by se dopustil, a nechtěl dát najevo žád¬nou kajícnost, dokud se to nedozví.
„Nikomu ses neznelíbil, Swifte. A brzy zjistíš, že někte¬ří lidé na Buckkeepu na tvou Moudrost vůbec nehledí. Kvů¬li ní jsme tě od ostatních dětí neoddělili. Spíše má ta změna přispět ke tvému dobru. Umíš číst a psát mnohem lépe než

ostatní děti tvého věku. Nechtěli jsme tě strčit do skupiny mladíků mnohem starších, než jsi sám. Bylo také rozhodnu¬to, že by ti mohla přijít vhod výuka v boji s válečnou seky¬rou. Myslím si, že právě proto mě vybrali za tvého učitele.“
Trhl hlavou a pohlédl na mne, ve tváři zděšení a zmatek. „S válečnou sekyrou?“
Přikývl jsem jak jemu, tak sám sobě. Už zase ty Chadeovy staré triky. Chlapce se očividně nikdo nezeptal, jestli by měl zájem naučit se s touto zbraní bojovat. Nasadil jsem si na tvář úsměv. „Samozřejmě že s válečnou sekyrou. Buckkeepští zbrojnoši si dobře pamatují, že tvůj otec sekyru vý¬tečně ovládal. A protože jsi zdědil jeho postavu i vzezření, je jen přirozené, že jeho oblíbená zbraň by měla vyhovovat i tobě.“
„Já nejsem jako můj otec, pane.“
Málem jsem se hlasitě zasmál, nikoli z radosti, ale proto, že hoch nikdy nepůsobil více jako Burrich než v tomto okamžiku. Připadalo mi divné hledět z výšky na někoho, kdo se na mne mračí tak temně jako on. Nicméně takový postoj se k chlapci v jeho věku nehodil, a tak jsem odměřeným hla¬sem řekl: „Podle mínění královny a rádce Chadea se mu po¬dobáš dost. Chceš snad zpochybňovat jejich rozhodnutí, uči¬něné ve tvém zájmu?“
Všechno to viselo na vážkách. Viděl jsem okamžik, kdy učinil rozhodnutí, a skoro jsem četl v jeho mysli pracující na plné obrátky. Mohl odmítnout. Pak by ho ale mohli pokládat za nevděčníka a poslat zpět domů k otci. Lepší bude sklopit hlavu před nepříjemným úkolem a zůstat. A proto hlubokým hlasem odpověděl: „Ne, pane. Jejich rozhodnutí přijímám.“
„To je dobře,“ odvětil jsem s předstíranou srdečností.
Ale než jsem mohl pokračovat, řekl mi: „S jednou zbraní jsem však už cvičil. S lukem, pane. Předtím jsem o tom ne¬mluvil, protože jsem si nemyslel, že by to někoho zajímalo. Ale mám-li se učit být bojovníkem stejně jako pážetem, pak už jsem si svoji zbraň vybral.“
Zajímavé. Chvíli jsem si ho potichu měřil. Už jsem v něm natolik poznal Burriche, že jsem tušil, že by se jen tak nevychloubal schopnostmi, které by neměl. „No výborně. Mů¬žeš mi předvést, jak to umíš s lukem. Ale tuto dobu máme vyhrazenou na jinou výuku. Za tím účelem jsme dostali svo¬lení pracovat se svitky z buckkeepské knihovny. To je pro nás pro oba docela čest.“ Čekal jsem na odpověď.
Stroze kývl, a pak jako by se rozpomněl na své způsoby: „Ano, pane.“
„Dobře. Tak sem za mnou přijď zítra. Budeme mít hodi¬nu čtení a psaní a pak půjdeme dolů na cvičiště.“ Opět jsem čekal na jeho odpověď.
„Ano, pane. Pane?“
„Copak chceš?“
„Jezdím dobře na koni, pane. Ačkoli poslední rok jsem to trochu zanedbával. Můj otec mě ke koním nechtěl pustit. Ale jsem i dobrý jezdec.“
„To je uspokojivé zjištění, Swifte.“ Věděl jsem, v co dou¬fá. Sledoval jsem jeho tvář a viděl jsem, jak jeho rozzáře¬ný výraz při mé nic neříkající odpovědi pohasl. Zareagoval jsem takřka reflexivně. Chlapec v jeho věku by neměl uva¬žovat o navázání vztahu s nějakým zvířetem. Když ale vzá¬pětí sklopil zklamaně hlavu, ucítil jsem, jak ke mně přes ty roky dolehla ozvěna mé vlastní osamělosti. Také v mém pří-padě udělal Burrich všechno pro to, abych se nespříznil s ně¬jakým zvířetem. I když jsem nyní věděl, že to od něho bylo moudré, nepomohlo to umlčet mé vzpomínky na trýznivou izolaci. Odkašlal jsem si a dal si záležet, aby můj hlas zněl vyrovnaně a sebejistě: „No tak dobře, Swifte. Hlas se mi ta¬dy zítra. A vezmi si na sebe své staré oblečení. Umažeme se a zpotíme.“
Vypadal zaskočeně.
„No? Copak je, hochu?“
„Já... pane, já nemohu. Totiž, já už svoje staré oblečení ne¬mám. Jen ty dvě soupravy, které mi dala královna.“
„A co se s ním stalo?“
„Já... spálil jsem ho, pane.“ Náhle nasadil vzdorovitý tón. Střetl se s mým pohledem, čelist vystrčenou.
Myslel jsem na to, že se ho zeptám proč. Ale to jsem ne¬musel. Bylo to zřejmé z jeho postoje. Sám sobě chtěl před¬vést, že zničil všechny věci, jež ho poutaly k minulosti. Ří¬kal jsem si, jestli ho mám přimět, aby to řekl nahlas, ale pak jsem usoudil, že by se tím nic nezískalo. Za to, že zničil po¬užitelné oblečení, by se určitě přinejmenším zastyděl. Pře¬mýšlel jsem, jak ostré asi byly jeho spory s otcem. Najednou jsem měl dojem, že den už není tak modrý jako brzy zrána.
Pokrčil jsem rameny a tím jsem záležitost odbyl. „No tak si vezmi, co chceš,“ řekl jsem náhle a doufal jsem, že to ne¬znělo příliš příkře.

„Jistě, pane. Děkuji vám, mistře Badgerlocku.“ Provedl trhavou, škrobenou poklonu, ale pak se znovu zarazil. „Pa¬ne? Mohu se vás zeptat na poslední věc?“
„Samozřejmě.“
Rozhlédl se kolem nás, jakoby nedůvěřivě. „Proč se setká¬váme tady nahoře?“
„Je zde klid. Je tu příjemně. Když jsem byl v tvém věku, nesnášel jsem, když jsem musel na jaře přes den zůstávat ve¬vnitř.“
Na tváři se mu objevil zdráhavý úsměv. „Ani já ne, pane. A nemám rád, když mě drží stranou od zvířat. Myslím si, že to mě volá má magie.“
Přál jsem si, aby to nechal raději být. „Možná ano. A mož¬ná by sis to měl dobře promyslet, než na to volání odpovíš.“ Tentokrát jsem chtěl, aby slyšel výtku v mém hlase.
Trhl sebou, pak se zatvářil rozhořčeně. „Královna říkala, že má magie nebude nikomu na závadu. Že se mnou kvůli ní nesmí nikdo špatně zacházet.“
„To je pravda. Ale ani s tebou kvůli ní nebudou zacházet v rukavičkách. Radím ti, Swifte, aby sis svou magii ponechal pro sebe. Nestav se s ní na odiv před ostatními lidmi, dokud je blíže nepoznáš. Pokud chceš vědět, jak nejlépe ovládnout svou Moudrost, radím ti, abys trávil hodně času ve společ¬nosti Weba nadaného Moudrostí, když večer u krbu vykládá své historky.“
Ještě než jsem to dořekl, už se mračil. Stroze jsem mu po¬věděl, že už může jít, a on šel. Pomyslel jsem si, že jsem ho přečetl dobře. Jeho nárok na Moudrost, to byla bitevní linie vymezená mezi ním a jeho otcem. Swift se úspěšně vzepřel Burrichovi a uprchl na Buckkeep, odhodlán žít otevřeně ja¬ko Moudrý na Kettrickenině tolerantním dvoře. Ale pokud si chlapec myslel, že být Moudrý stačí na to, aby si své místo u dvora zasloužil, potom mu ten blud brzy vyženu z hlavy. Nebudu se pokoušet připravit jej o jeho magii. Ale to, jak se s ní holedbal, jako když člověk třepe hadrem před očima teriéra, aby viděl, jakou reakci to vyvolá, to mě znepokojova¬lo. Dříve nebo později narazí na nějakého mladého šlechtice, který bude jen rád, že ho může kvůli opovrhované zvířecí magii napadnout. Tolerance byla úředně vynucená věc, kte¬rou jen neochotně projevovali mnozí ti, jimž se naše schop¬nosti zajídaly. Swiftův postoj zdvojnásobil mé odhodlání, že se nesmí dozvědět o mých vlohách k Moudrosti. Už tak dost špatné bylo, že se nadutě honosil svou magií, natož aby pro¬zradil ještě mne.
Opět jsem se zahleděl na širé moře a nebe. Byl to povzná¬šející výhled, ohromující, a zároveň důvěrně známý a uklid¬ňující. A potom jsem se přinutil pohlédnout dolů přes níz¬kou zídku, která mě dělila od pádu do jícnu smrti. Nutil jsem se dívat dolů. Kdysi jsem tady stál, poznamenán na těle i na duši mistrem Umění Galenem, a chtěl jsem se vrhnout dolů přímo z tohoto parapetu. Právě Burrichova ruka mne tehdy stáhla zpátky. Odnesl mě dolů do svého obydlí, ošetřil mi rá¬ny a pak se za mě mistru Umění pomstil. Za to jsem měl vů¬či němu stále dluh. Když teď budu vyučovat jeho syna a do¬hlížet na jeho bezpečí u dvora, je to možná jediný způsob, jak se mu kdy mohu odvděčit. V duchu jsem se k té myšlence upnul, abych posílil své upadající nadšení pro tuto věc, a za¬mířil jsem z vrcholu věže dolů. Musel jsem spěchat na další schůzku a slunce mi říkalo, že už je na ni skoro pozdě.
Chade nechal vyhlásit, že nyní učí mladého prince Umě¬ní, jeho dědičné magii. Tento zvrat událostí jsem nesl s povděkem i mrzutostí. Prohlášení obnášelo to, že princ Dutiful a Chade se již za tímto účelem nemusejí scházet potají. Že s sebou princ na tyto lekce bral i svého imbecilního sluhu, to se pokládalo za jistou výstřednost. Nikdo u dvora by nevytušil, že Thick je princovým spolužákem a že je v této farseerovské, po věky předávané magii silnější než kterýkoliv z Farseerů žijících v současnosti. Má zlost pramenila z to¬ho, že já, skutečný mistr Umění, jsem teď jako jediný musel na lekce docházet a z nich odcházet potají. Tom Badgerlock, jímž jsem nyní byl, prostý strážník z královniny gardy, by přece nemohl mít co do činění s farseerovskou magií.
A tak jsem sešel po schodech z Královniny zahrady a pak jsem spěchal přes hrad na naši schůzku. Z prostor obývaných služebnictvem vedlo šest možných vstupů do tajného laby¬rintu, který se vinul vnitřnostmi hradu Buckkeep. Každý den jsem si dával pozor, abych použil jiný vchod než předešlé¬ho dne. Dnes jsem si vybral vchod nedaleko špižírny. Počkal jsem, až na chodbě nikdo nebude, a vešel jsem do skladiště. Prošel jsem mezi stojany, na nichž visely klobásy, odsunul jsem panel a vešel do důvěrně známého přítmí.
Neztrácel jsem čas čekáním, až si mé oči přivyknou. Tato část bludiště neměla vůbec žádné osvětlení. Při prvních ně¬kolika výzkumných výpravách jsem si s sebou brával svíč¬ku. Dnes jsem usoudil, že bludiště již znám natolik, abych tudy mohl projít potmě. Odpočítal jsem kroky, potom jsem našmátral úzké schodiště. Nahoře jsem zahnul ostře dopra¬va a uviděl tenké prsty jarního slunce, které proniklo do za-prášené chodby. Shýbl jsem se, prošel jsem jí a

záhy jsem se ocitl ve známější části labyrintu. Netrvalo dlouho a vynořil jsem se vedle krbu v přímořské strážní věži. Zasunul jsem panel zpátky, a vzápětí jsem ztuhl, poněvadž jsem uslyšel, jak někdo zvedl zástrčku na dveřích. Jen stěží jsem se stihl uchýlit do záhybů dlouhých dveřních závěsů, když někdo ve¬šel.
Zadržel jsem dech, ale byli to jen Chade, Dutiful a Thick, kteří se dostavili na lekci. Počkal jsem, až se za nimi zavřou dveře, a vystoupil jsem do místnosti. Thicka jsem polekal, ale Chade jen poznamenal: „Máš na levé tváři pavučiny. Víš o tom?“
Otřel jsem si ulpívající pavučiny z obličeje. „Divím se, že je mám jen na levé tváři. Jaro, zdá se, probudilo celé legie pa¬vouků.“
Chade na mou poznámku vážně kývl. „Nosíval jsem s se¬bou prachovku a za chůze jsem jí před sebou mával. Pomá¬halo to. Částečně. Samozřejmě že v těch dobách velice má¬lo záleželo na tom, jak vypadám, když jsem dorazil do cíle. Prostě jsem si nic nedělal z těch malinkatých nožiček, které se mi hemžily na zátylku.“
Princ Dutiful se ušklíbl při představě, jak bezvadně vy¬strojený a upravený královnin rádce cupitá tajnými chod¬bami. Bývaly doby, kdy byl lord Chade tajným obyvatelem hradu Buckkeep, pouhým nájemným vrahem v královských službách, mužem, který ukrýval svoji zjizvenou tvář a pokradmu vykonával královu spravedlnost. To již dávno ne¬byla pravda. Nyní si majestátně vykračoval chodbami, všemi velebený jako diplomat a důvěryhodný královnin poradce. Jeho elegantní šaty v odstínech modré a zelené barvy ref¬lektovaly postavení, které zastával, stejně jako drahokamy, které mu zdobily hrdlo a ušní lalůčky. Jeho sněhobílé vla¬sy a pronikavě zelené oči vypadaly jako pečlivě zvolené do¬plňky Chadeova šatstva. Jizvy, které mu dříve tolik vadily, s léty skoro vymizely. Jeho nádheru jsem mu nezáviděl ani neupíral. Jen ať si teď stařec vynahradí ty bídné roky mládí, kdy si nic z toho nemohl dovolit. Nikomu tím neubližoval, a ti, které oslňoval, často přehlíželi břitkou mysl, jeho sku¬tečnou zbraň.
Naproti tomu princ byl oblečený skoro stejně prostě jako já. Přisuzoval jsem to Kettrickeniině lpění na strohých tradi¬cích, dodržovaných v Horském království, a její vrozené šetřivosti. Dutiful ve svých patnácti letech rostl jako z vody. Ja¬ký by tedy mělo smysl nechávat mu šít vybrané oblečení pro každodenní nošení, když by z něj buď vyrostl, nebo by ho roztrhal v ramenou při ohánění se zbraní na cvičišti? Prohlí-žel jsem si toho mladého muže, který nyní stál přede mnou s úsměvem ve tváři. V jeho tmavých očích a kudrnatých čer¬ných vlasech se zrcadlily oči a vlasy jeho otce, avšak výška a mohutnící brada mi spíše připomínaly portrét mého otce Chivalryho.
Podsaditý mužík, který ho doprovázel, představoval na¬prostý protiklad. Odhadoval jsem, že Thickovi táhne na třicít¬ku. Měl ouška připláclá k hlavě a z úst mu přihlouple trčel jazyk. Princ ho oblékl do modré haleny a kamaší, aby ladi¬ly s jeho oděvem, včetně erbu s jelenem na Thickově hrudi, ale halenu mu napínalo vypouklé břicho, zatímco nohavice měl komicky prověšené v kolenou a shrnuté kolem kotníků. Byla to zvláštní postavička, legrační i mírně odpudivá pro ty, kteří na rozdíl ode mě necítili magii Umění, která v něm žhnula jako v kovářské výhni. Thick se učil ovládat hudbu, která u něj zastupovala myšlenky, jež mívá normální člověk. Byla již méně pronikavá, a tudíž méně protivná než dříve, ale síla Thickovy magie způsobovala, že svou hudbu pořád sdí¬lel s námi všemi. Mohl jsem se před ní obrnit, ale to zname¬nalo, že se uzavírám před většinou Umění, včetně slabších výkonů Chadea a Dutifula. Nemohl jsem se blokovat před Thickem a přitom učit je, a tak jsem prozatím Thickovu hud¬bu snášel, jak to šlo.
Dnes sestávala z cvakání nůžek a klepání tkalcovského stavu, do čehož zaznívaly vysoký ženský smích. „Nuže, měli jsme dnes ráno další zkoušku šatů?“ zeptal jsem se prince.
Nepřekvapilo ho to. Věděl, z čeho jsem to vyvodil. Zna¬veně přikývl. „Thick i já. Bylo to dost vleklé ráno.“
Thick energicky přikývl. „Stůj na stoličce. Neškrábej se. Nehýbej se. A do toho píchaly Thicka špendlíky.“ Poslední větu připojil přísným hlasem a sjel káravým pohledem prin¬ce.
Dutiful vzdychl. „To nebylo schválně, Thicku. Říkala ti přece, abys stál klidně.“
„Ona je podlá,“ dodal Thick tlumeným hlasem a já tušil, že není daleko od pravdy. Mnozí ze šlechticů se nedokázali smířit s tím, že princ se přátelí s Thickem. A z nějakého dů¬vodu to ještě více uráželo některé sluhy. Tušil jsem, že ně¬kteří z nich si nacházejí drobné příležitosti, aby dali této ne¬libosti průchod.
„Už je to všechno za námi, Thicku,“ utěšoval ho Dutiful.
Zaujali jsme svá obvyklá místa po obvodu velikého sto¬lu. Počínaje dnem, kdy

Chade vyhlásil, že s princem zahajují společné lekce Umění, byla tato místnost v přímořské stráž¬ní věži vybavena nábytkem a příslušenstvím. Vysoká okna, nyní pootevřená, aby jimi proudil příjemný vánek, rámova¬ly dlouhé závěsy. Kamenné zdi a podlaha komnaty byly vy¬drhnuté, stůl a židle naolejované a vyleštěné. Stály tam sto¬jany, v nichž měl Chade uloženou menší knihovnu svitků, a také bytelně uzamčená skříň pro ty dokumenty, které po¬kládal za vysoce cenné nebo obsahem nebezpečné. Na vel¬kém psacím stole jsem viděl kalamáře s inkoustem a čerstvě seříznutá psací brka a také hojnou zásobu papíru a velínu. U zdi byl servírovací stolek s lahvemi vína, číšemi a ostat¬ními potřebnostmi, jež měly zajistit princi pohodlí. Z komnaty se stala pohodlná, ba přepychová místnost, jež odráže¬la spíše Chadeův než princův vkus.
Ta změna se mi líbila.
Prohlížel jsem si tváře kolem sebe. Dutiful na mě pozor¬ně hleděl. Thick cosi lovil ve své levé nosní dírce. Chade str¬nule seděl ve vzpřímené pozici a celý se tetelil energií. Ať už si vzal cokoli, aby se vybičoval k bdělosti, nezmizely mu po tom krvavé žilky v očích. Ty znepokojivě kontrastovaly s je¬ho zeleným pohledem.
„Co bych s vámi dnes chtěl dělat... Thicku. Prosím, pře¬staň s tím.“
Thick na mě nepřítomně pohlédl, prst stále vražený v no¬se. „Nemůžu. Škrábe mě to tam.“
Chade si zamnul čelo a pohlédl stranou. „Podejte mu ka¬pesník,“ řekl, aniž to patřilo někomu konkrétnímu.
Nejblíže seděl princ Dutiful. „Tu máš, vysmrkej se. Třeba to vyjde ven.“
A podal Thickovi vyšívaný, do čtverce složený plátěný kapesníček. Thick na něj několik vteřin pochybovačně hle¬děl, ale potom si ho vzal. Uprostřed ohlušujících zvuků, když se Thick snažil vyčistit si nos, jsem se zeptal:
„Minulou noc jsme se měli všichni pokusit cestovat ve svých snech s Umě¬ním.“
Když jsem jim to onehdy navrhl, byl jsem značně ner¬vózní, cítil jsem však, že Dutiful i Chade jsou připraveni se o to pokusit. Thick pravidelně zapomínal, co má o večerech dělat, a tak jsem se jím příliš nezabýval. Když člověk cesto¬val s Uměním, opouštěl vlastní tělo a chvíli prožíval život ně¬koho jiného. Několikrát se mi to podařilo, většinou však ná¬hodou. Svitky věnované Umění tvrdily, že je to nejen dobrý způsob získávání informací, ale i možnost najít ty, již jsou dost otevření, aby mohli sloužit jako králové muži, jako zdro¬je síly pro praktikanty Umění. U těch, kteří byli dostatečně vnímaví, se čas od času ukázalo, že sami disponují vlohami k Umění. Chade včera sršel nadšením, ale dnešní pohled na něj svědčil o všem, jen ne o triumfu, který by dal jistě naje¬vo, kdyby ve svém snažení uspěl. Také Dutiful vypadal zachmuřeně. „Nuže. Žádný úspěch?“
„Já to dokázal!“ zajásal Thick.
„Tys cestoval s Uměním?“ užasl jsem.
„Ne-e-e. Dostal jsem to ven. Vidíte?“ A ukázal svoji naze¬lenalou trofej lapenou uprostřed princova kapesníku. Chade se znechuceným zvoláním rychle odvrátil svůj pohled stra¬nou.
Patnáctiletý Dutiful se nahlas rozesmál. „Působivé, Thicku. To je ale kousek. Vypadá jako starý velký mlok.“
„Jo,“ přitakal spokojeně Thick. Čelist mu radostí poklesla. „Minulou noc se mi zdálo o velké modré ještěrce. Větší než tohle!“ A připojil se ve svém smíchu, jenž připomínal supě¬ní vzteklého psa, k princi.
„Můj princi a budoucí panovníku,“ připomněl jsem Duti¬fulovi přísně, „máme před sebou úkoly.“ Ve skutečnosti jsem měl co dělat, abych zachoval nehybný výraz. Rád jsem viděl, že se Dutiful bezstarostně směje, i když takové pitomosti. Ode dne, kdy jsem se s ním poprvé potkal, působil chlapec vždyc¬ky dojmem, že ho tíží jeho postavení a ustavičné povinnos¬ti. Až nyní jsem poprvé viděl, že se chová jako mladík opo¬jený jarem. Když úsměv z jeho tváře prudce zmizel, hned jsem své výtky litoval. S vážností, jež dalece převyšovala tu moji, se obrátil k Thickovi, vyrval mu svůj kapesník a zmuch¬lal ho.
„Ne, Thicku. Přestaň. Poslouchej mě. Tobě se zdálo o vel¬ké modré ještěrce? Jak velké?“
Naléhavost princovy otázky přiměla Chadea, aby pohlédl zpátky. Ale Thicka zmátlo a urazilo to, jak rychle se Dutifulův tón a postoj vůči jeho osobě změnil. Zkrabatil čelo a vy¬strčil dolní ret a jazyk, zatímco ve tváři se mu usadil vzdor. „To nebylo pěkné.“
Poznal jsem tu frázi. Snažili jsme se Thicka naučit stolo¬vání a dalším způsobům. Pokud nás měl doprovázet během cesty na Aslevjal Island, musel se naučit alespoň minimál¬ním základům zdvořilosti. Naneštěstí se na ta pravidla roz¬pomínal jen tehdy, když mohl někoho pokárat.
„Odpusť, Thicku. Máš pravdu. Brát lidem takhle věci ne¬ní pěkné. A teď mi povykládej o té velké ještěrce, o níž se ti zdálo.“

Princ se na Thicka vážně usmíval, ale změna tématu byla na tohoto mužíka příliš rychlá. Thick potřásl těžkou hlavou a odvrátil se. Založil si na hrudi své krátké ruce. „Ne," od¬sekl drsně.
„Prosím, Thicku," spustil Dutiful, ale přerušil ho Chade. „Nemůže to počkat, Dutifule? Vyplouváme už za několik dní a stále nám zbývá zvládnout spoustu učení, máme-li účin¬kovat jako koterie Umění." Starcovy obavy jsem chápal. Ba sdílel jsem je s ním. Umění mohlo být pro úspěch princo¬vy výpravy nepostradatelné. Nikdo z nás nepřikládal velkou vážnost tomu, že bude muset zabít nějakého draka pohřbe-ného v ledu. Pravá hodnota Umění měla spočívat v tom, že Chade a já budeme shromažďovat informace a předávat je Dutifulovi, abychom usnadnili jednání ve věci jeho sňatku. „Ne. Tohle je důležité, Chade. Myslím si to. Nebo by moh¬lo být. Protože i mně se minulou noc zdálo o velké modré ještěrce. Vlastně tím tvorem, kterého jsem ve snu viděl, byl drak."
Zavládl okamžik ticha, když jsme se zamysleli nad prin¬covými slovy. Potom se Chade zdráhavě ozval: „Nemělo by nás přece překvapovat, kdybyste měli s Thickem společné sny. Přes den jste tak často spojeni Uměním, tak proč by to nemělo pokračovat i během noci?"
„Protože si nemyslím, že jsem spal, když se to stalo. Sna¬žil jsem se cestovat ve spánku Uměním. Fi - Tom říká, že je pro něho snazší přejít k tomu z lehkého spánku. A tak jsem ležel v posteli a pokoušel se usnout, ale ne hluboce, a do to¬ho jsem pátral Uměním v éteru. A pak jsem to ucítil."
„Co?" zeptal se Chade.
„Cítil jsem, že mě to hledá. Svýma velikánskýma koulivýma stříbrnýma očima." To odpověděl Thick.
„Ano," potvrdil princ zvolna jeho slova.
Hrklo mi u srdce.
„Já to nechápu," pravil Chade podrážděně. „Začni od za¬čátku a náležitě nám to popiš." Patřilo to Dutifulovi. Chápal jsem, že Chade je dvojnásob nakvašený. Opět se všichni tři snažili zvládnout nějaké cvičení a Thick a Dutiful oba zazna¬menali nějaký úspěch, kdežto Chade nic. A ještě tomu nasa¬dili korunu zmínkou o drakovi. V poslední době se zmínek o dracích objevilo víc než dost: zamrzlý drak, kterého měl Dutiful vykopat a setnout, draci, s nimiž se vychloubala de¬legace z Bingtownu (údajně byli ve službách bingtownských kupců), a nyní se drak vetřel i do našich cvičení v Umění. A pokaždé jsme toho věděli žalostně málo. Netroufali jsme si zavrhnout ty zprávy jako legendy a lži - až příliš dobře jsme si vybavovali kamenné draky, kteří před šesti léty při¬spěchali na pomoc Šesti vévodstvím, ale přesto jsme o těch věcech věděli jen velmi málo.
„K popisování toho věru moc není," odpověděl Dutiful. Nadechl se a v rozporu s tím, co právě řekl, začal pěkně po¬pořádku, jak nás v tom Chade oba vyškolil. „Odebral jsem se do svých komnat přesně tak, jako kdybych se šel uložit k spánku. Ležel jsem v posteli. V krbu hořel nízký oheň a já ho pozoroval, a přitom jsem rozostřoval svoji mysl takovým způsobem, abych přivolal spánek a zároveň zůstal natolik při vědomí, abych mohl vysílat Uměním do éteru. Dvakrát jsem zadříml. Pokaždé jsem se probudil a pokusil se začít ve cvi¬čení znovu. Potřetí jsem ten postup zkusil obrátit. Pátral jsem Uměním, setrvával jsem v připravenosti a pak jsem se snažil pohroužit do spánku." Odkašlal si a rozhlédl se po nás. „Pak jsem ucítil něco velkého. Opravdu velkého." Podíval se na mě. „Jako tehdy na pláži."
Thick jeho příběh poslouchal se spuštěnou čelistí a malá oválná očka měl v zamyšlení přimhouřená. „Velkou tlustou modrou ještěrku," zkusil to.
„Ne, Thicku." Dutiful se trpělivě snažil zachovat vlídný hlas. „Zpočátku ne. Zpočátku tam byla jen ta nesmírná... pří¬tomnost. A já jsem toužil za tím jít, a přitom jsem se bál za tím jít. Ne proto, že by z toho vycházela nějaká cílená hroz¬ba. Právě naopak, zdálo se to... nekonečně dobrotivé. Pokoj¬né a bezpečné. Bál jsem se toho dotknout ze strachu, že... mě opustí veškerá touha vrátit se zpátky. Působilo to jako konec něčeho. Jako okraj nebo místo, kde začíná něco jiného. Ne. Jako něco, co žije na místě, kde začíná něco jiného." Prin¬cův hlas vyzněl doztracena.
„Já to nechápu. Mluv rozumně," vyzval ho Chade.
„Rozumněji to říci nejde," vložil jsem se do toho tichým hlasem. „Znám ten druh bytí, či pocitu nebo místa, o němž princ mluví. Setkal jsem se s tím, jednou nebo dvakrát. Jed¬nou nám to pomohlo. Ale měl jsem pocit, že tady to byla vý¬jimka. Možná by nás jiný z nich pohltil a ani by si toho ne¬všiml. Je to až neuvěřitelně přitažlivá síla, Chade. Hřejivá a přijímající, něžná jako mateřská láska."
Princ se mírně zamračil a zavrtěl hlavou. „Tohleto bylo silné. Ochranitelské a moudré. Jako otec," řekl Dutiful.

Zůstal jsem zticha. Už dávno jsem usoudil, že tyhle síly pro nás ztělesňují to, po čem nejvíc toužíme. Moje matka se mě vzdala, když jsem byl velmi malý. Dutiful svého otce ni¬kdy nepoznal. Takové věci zanechávají v člověku prázdno¬tu.
„Proč jsi o tom předtím nic neřekl?“ zeptal se podrážděně Chade.
Proč vlastně? Protože to setkání působilo příliš osobně na to, abych o tom vykládal jiným. Ale teď jsem se raději vy¬mluvil: „Protože bys mi řekl jen to, cos právě řekl. Mluv ro¬zumně. Je to jev, který neumím vysvětlit. Možná že i to, co jsem právě řekl, je jen mým rozumovým zdůvodněním toho, co jsem zažil. Takovým převyprávěním snu, řekl bych. Snad je to jenom snaha vytvořit příběh ze sledu událostí, které se vzpírají vší logice.“
Chade se podvolil, ale spokojeně nevypadal. Rezignoval jsem na to, že později se ze mě bude snažit vypáčit další fak¬ta, postřehy a dojmy.
„Chci vyprávět o té velké ještěrce,“ poznamenal vzdorovitě Thick, aniž to patřilo někomu konkrétnímu. Čas od času se rád stal středem pozornosti a nyní do tohoto bodu dospěl. Měl očividně dojem, že princ ho svým vyprávěním vytlačil ze scény.
„Jenom do toho, Thicku. Řekneš nám, o čem se ti zdálo, a potom povím já, o čem se zdálo mně.“ Princ mu přenechal veškerou pozornost.
Chade se na židli s hlasitým povzdechem opřel. Obrátil jsem pozornost k Thickovi a díval se, jak se mu rozjasnila tvář. Zavrtěl se jako pohlazené štěně, zamyšleně přimhouřil oči a pak v úporné snaze napodobit Dutifula nebo mě při po-dávání hlášení Chadeovi, čehož byl častokrát svědkem, za¬čal vyprávět svůj příběh: „Minulou noc jsem šel spát. A měl jsem svoji rudou pokrývku. Potom už Thick skoro spal a od¬cházel do hudby. Vtom jsem poznal, že je tam Dutiful. Ob¬čas ho Thick do jeho snů následuje. Má spoustu dobrých snů, o děvčatech...“
Thick se na chvíli odmlčel a zamyšleně vydechl otevřený¬mi ústy. Princ vypadal velmi nesvůj, ale Chade i já jsme si dokázali podržet mírně napjaté výrazy.
Thick se znenadání vrátil ke svému vyprávění - „Vtom jsem si pomyslel, kde je? Možná je to hra. On se před Thickem ukrývá. A tak řeknu: ‚Princi,‘ a on: ‚Buď zticha.‘ A tak ztichnu a Thick je malý a hudba zní všude, všude kolem mě. Je to jako být ukrytý v závěsech. Pak vykouknu, jen malin¬ko. A je tu velká tlustá ještěrka, modrá, modrá jako moje ko¬šile, ale když se pohne, zaleskne se jako nože v kuchyni. Pak říká: ‚Pojď ven, pojď ven. Můžeme si zahrát hru.‘ Ale princ říká: ‚Pst, ne, nechoď,‘ a tak nejdu a ona se rozzuří a zvětší. Oči se jí blýskají a koulí jimi kolem dokola, jako když jsem upustil talíř. A pak si Thick pomyslí: ‚Ale ona je na okraji snu. Půjdu na druhou stranu.‘ A tak jsem nechal hudbu znít víc a probudil se. A nebyla tam ještěrka, ale moje rudá po¬krývka na podlaze.“
Thick skončil své vyprávění s mohutným zajíknutím, jak mu došel dech, a díval se na nás z jednoho na druhého. Při¬stihl jsem se, jak do Chadea slabounce dloubám Uměním. On se na mě podíval, ale tak, aby to vypadalo jako náhodný po¬hled. Byl jsem na starce nesmírně hrdý, když řekl: „Skvělá zpráva, Thicku. Dal jsi mi hodně podnětů k zamyšlení. Teď si vyslechneme prince a pak se ukáže, jestli pro tebe nebudu mít nějaké otázky.“
Thick se vsedě napřímil a hruď se mu nadmula takovou hrdostí, až se mu látka košile napjala na břiše k prasknutí. Jazyk mu pořád trčel z úst, která měl jako žába dokořán, ale očka mu tančila a těkala z Dutifula na mě, aby se ujistil, že jsme si jeho triumfu všimli. Přemýšlel jsem, kdy pro něj za¬čalo být tak důležité, aby dělal na Chadea dojem, a pak jsem si uvědomil, že i v tomhle Thick imituje svého prince.
Dutiful moudře posečkal, aby se Thick ještě chvíli ohřál na výsluní naší pozornosti. „Thick ti větší část příběhu řekl, ale dovol mi, abych přidal ještě trošku. Vykládal jsem ti o veliké přítomnosti. A já jsem ji - nechci říct sledoval -já jsem ji zažíval, nebo si to alespoň myslím, a byl jsem pomalu přita¬hován blíž a blíž. Nebylo to děsivé. Věděl jsem, že je to ne¬bezpečné, ale příliš mi nešlo strachovat se o to, že by mě to mohlo pohltit a že bych se v tom navždy ztratil. Prostě se mi to nezdálo důležité. A pak se ta přítomnost začala vzdalovat. Chtěl jsem jít za ní, ale v tom okamžiku jsem si uvědomil, že mě pozoruje ještě něco. A to už nepůsobilo tak dobrotivě. Měl jsem pocit, že zatímco jsem rozjímal nad tou přítomnos¬tí, připlížila se ke mně ta druhá bytost.
Rozhlédl jsem se kolem a viděl jsem, že stojím na okraji mléčné řeky, na velmi malé jílové pláži. Za mnou se tyčil ve¬liký les plný obrovských stromů. Byly vyšší než věže a den v jejich stínu přecházel v soumrak. Nic jiného jsem zpočát¬ku neviděl. Pak jsem si všiml malinkého tvora, připomína¬jícího ještěrku, pouze buclatější. Byl na širokém listu jedno¬ho stromu a pozoroval mě. Ale jakmile jsem ho spatřil, začal růst. Nebo jsem se já smršťoval. To přesně nevím.

Také les se pořád zvětšoval, a když potom zvíře slezlo z listu na jílo¬vou zem, byl to drak. Modrý a stříbrný, obrovský a nádher¬ný. A promluvil ke mně ženským hlasem: ‚Nuže, viděl jsi mě. Ale pro mě to není podstatné. Pro tebe však bude. Jsi jeden z jeho... Pověz mi. Co víš o černém drakovi?' A pak, a tahle část byla velmi podivná, pak jsem nemohl najít sám sebe. Ja-ko bych se jí nechal příliš upoutat a zapomněl jsem si pamatovat, že existuji. A potom jsem si řekl, že budu za stromem, a byl jsem."
„To mi nezní jako Umění," přerušil ho podrážděně Chade. „Připomíná mi to sen."
„Přesně tak. A tak jsem to po probuzení pustil z hlavy. Vě¬děl jsem, že jsem krátce praktikoval Umění, ale myslel jsem, že pak mě přemohl spánek a že všechno, co následovalo, byl sen. A v tom snu, tak zvláštně, jak to ve snech bývá, byl se mnou náhle Thick. Nevěděl jsem, jestli tu dračici viděl, a tak jsem ho navázal a řekl mu, ať je zticha a schová se před ní. A tak jsme se skrývali a ona se rozlítila, asi proto, že vědě¬la, že jsme pořád tam, ale schovaní. A pak byl Thick rázem pryč. A mě to tak zaskočilo, že jsem otevřel oči." Princ po¬krčil rameny. „Byl jsem ve své ložnici. Myslel jsem, že to byl jen velmi živý sen."
„To taky mohl být; sen, který jste měli s Thickem společ¬ný," odvětil Chade. „Myslím, že prozatím to můžeme nechat být a pustit se do toho, co máme doopravdy na práci."
„Myslím, že ne," ozval jsem se. Ledabylost, s jakou Cha¬de toto téma odvrhl, mi říkala, že o tom nechce mluvit, ale já jsem byl ochoten obětovat svoje tajemství, jen abych od¬halil to jeho. „Mám za to, že ta dračice je skutečná. A navíc si myslím, že jsme o ní už slyšeli. Je to Tintaglia, bingtownský drak. Ten, o kterém mluvil ten hoch se šupinatou tváří."
„Selden Vestrit," podsunul mi Dutiful potichu jeho jméno. „Takže draci mohou provozovat Umění? Proč by chtěla vě¬dět, co víme o černém drakovi? Myslí tím Icefyrea?"
„Takřka s určitostí ano. Ale to je jen jedna z tvých otázek, na niž mohu odpovědět." Neochotně jsem se otočil, abych čelil Chadeovu podmračenému výrazu. „Předtím zavítala do mých snů, s tím stejným požadavkem. Abych jí řekl, co vím o černém drakovi a ostrovu. Ona o naší výpravě ví, nejspíše od bingtownské delegace, která nás přišla tak přátelsky vy¬zvat, abychom se zapojili do jejich války s Chalcedem. Ale já si myslím, že ona ví jen to, co víme my. Že v ledu spočí¬vá uvězněný drak a že Dutiful ho vyráží zabít."
Chade vydal zvuk, který zněl skoro jako zavrčení. „Potom bude znát i jméno toho ostrova. Aslevjal Island. Je jen otáz¬kou času, kdy zjistí, kde to místo je. Přesně tím jsou bingtownští kupci proslulí: obchodováním. Pokud chtějí mapu, která jim ukáže cestu na Aslevjal Island, pak ji taky získají."
Roztáhl jsem ruce do šířky, abych dal najevo klid, který jsem necítil. „S tím nemůžeme nic dělat, Chade. Budeme se muset vypořádat se vším, co z toho vzejde."
Chade odstrčil židli. „Ale mohl bych se s tím vypořádat lé¬pe, kdybych měl dost informací o tom, co mám očekávat," řekl a jeho hlas stále sílil. Popošel k oknu a zůstal hledět na moře. Pak otočil hlavu a přes rameno mě zpražil pohledem. „Co ještě jsi mi neřekl?"
Kdybychom byli sami, pak bych mu možná řekl o tom, jak drak vyhrožoval Nettle a jak jej ona zapudila. Jenže jsem ne¬chtěl o své dceři mluvit v přítomnosti Dutifula, a proto jsem zavrtěl hlavou. Chade se otočil a upřel pohled zpět na moře.
„Takže možná čelíme ještě dalšímu nepříteli, nepočítám-li zimu a led na Aslevjal Islandu. Co se dá dělat. Alespoň mi pověz, jak velký ten tvor je. Jak je silný?"
„Já nevím. Viděl jsem ji jen ve snu a v tom snu měnila ve¬likost. Myslím si, že si nemůžeme být jisti ničím z toho, co nám předvedla ve snech."
„Och, výborně, to je užitečná informace," odvětil zkrou¬šeně Chade. Vrátil se ke stolu a svezl se na židli. „Cítil jsi mi¬nulou noc něco z přítomnosti toho draka?" zeptal se náhle.
„Ne. Necítil."
„Ale cestoval jsi s Uměním."
„Krátce." Navštívil jsem Nettle a to jsem tu probírat ne¬chtěl. Chade si mé diskrétnosti zřejmě nevšiml.
„Ani já jsem nic necítil. Přestože jsem se snažil, seč jsem mohl." Jeho hlas zněl sklíčeně jako hlas ublíženého dítěte. Střetl jsem se s jeho pohledem a spatřil jsem tam nejen zkla¬mání, ale i bolest. Hleděl na mě, jako kdybych mu byl ode¬přel nějaké cenné tajemství nebo báječné dobrodružství.
„Chade. Ono to časem půjde. Občas si myslím, že na to jdeš příliš tvrdě," řekl jsem mu, ale příliš jsem těm slovům nevěřil. Přesto jsem se nedokázal přimět, abych nahlas řekl to, co jsem vskrytu duše tušil: že zahájil lekce příliš pozdě a že nikdy neovládne magii, jež mu byla tak dlouho odepírána.

„To říkáš pořád," pravil dutě.
A na to jsem neměl žádnou odpověď. Ve zbylém čase jsme prováděli několik cvičení z jednoho svitku, ale pouze s ome¬zeným úspěchem. Chadeova sklíčenost zřejmě pro ten den potlačila všechny jeho schopnosti. Při spojení rukou dokázal přijímat obrazy a slova, která jsem mu posílal, ale když jsme se oddělili a přemístili na opačné konce místnosti, nedoká¬zal jsem ho najít, ani on nebyl s to kontaktovat mysl Dutifula nebo Thicka. Jeho sílící zoufalství nás všechny rušilo. Když pak Dutiful a Thick odešli za svými denními povinnostmi, ne¬jen že jsme nedosáhli žádného pokroku, ale ani jsme se ne¬dostali na úroveň z předešlého dne.
„Uběhl další den a nijak jsme se nepřiblížili k tomu, aby¬chom účinkovali jako koterie," poznamenal ke mně hořce Chade, když jsme v místnosti osaměli. Přešel k servírovací¬mu stolku a nalil si brandy. Když se mne posunkem zeptal, jestli chci také, zavrtěl jsem hlavou.
„Ne, děkuji. Ještě jsem nepřerušil půst."
„Ani já ne."
„Chade, vypadáš vyčerpaně. Myslím, že hodinka či dvě od¬počinku a pořádné jídlo by ti prospěly lépe než brandy."
„Najdi mi v mém dni dvě volné hodiny a já se s radostí vy¬spím," prohodil bez nějaké hořkosti. Přešel k oknu se sklen¬kou v ruce a pohlédl na moře. „Všechno to na mě padá, Fitzi. To spojenectví s Ostrovy musíme mít. Když teď Chalced s Bingtownem válčí, naše obchody na jihu bezmála ustaly. Když Chalced porazí Bingtown, což se může stát, příště ob¬rátí zbraně proti nám. Musíme uzavřít spojenectví s Ostrovy dříve, než to udělá Chalced.
Ale nejsou to jen přípravy na cestu. Jsou to všechna bez¬pečnostní opatření, která musím provést, abych měl jistotu, že až budu pryč, bude Buckkeep naprosto hladce fungovat." Usrkl brandy a dodal: „Za dvanáct dní odjíždíme na Aslev¬jal Island. Za dvanáct dní, přitom ani šest týdnů by mi nesta¬čilo na to, abych zařídil, že v mé nepřítomnosti poběží vše hladce."
Věděl jsem, že nemluví o zásobování Buckkeepu a daních nebo o výcviku stráží. Všechny tyto věci rutinně spravova¬li jiní, kteří se zodpovídali přímo královně. Chade se stra¬choval o svoji síť zvědů a informátorů. Nikdo nevěděl jistě, jak dlouho potrvá naše diplomatická mise na Ostrovy, natož kolik času si vezme princova výprava na Aslevjal Island. Já jsem stále choval slábnoucí naději, že „zabití draka" bude jen nějaký zvláštní ostrovanský rituál, ale Chade byl přesvědčen, že v ledovci na ostrově je skutečná dračí mrtvola a že Dutiful ji bude muset vykopat, aby jí uřízl hlavu a veřejně ji před¬ložil narčesce.
„Určitě se můžeš spolehnout na tvého učně, že ty věci bě¬hem tvé nepřítomnosti dobře zastane." Snažil jsem se, aby můj hlas zněl vyrovnaně. Nikdy jsem Chadea nekonfrontoval ve věci volby jeho učně. Stále jsem nebyl připraven důvěřovat lady Rosemary jako příslušnici královnina dvora, na¬tož jako nájemné vražedkyni v Chadeově učení. Jako dí¬tě byla Regalovým nástrojem a pretendent ji nelítostně zne-užíval, aby nás zničil. Teď ale nebyla vhodná doba na to, abych Chadeovi řekl, že jsem odhalil, kdo jeho učeň je. Už tak měl dost pokleslou náladu.
Podrážděně zavrtěl hlavou. „Někteří z mých lidí důvěřují pouze mně. Nikomu jinému se zodpovídat nebudou. A prav¬da je, že moje fígle spočívají z poloviny v tom, že vím, kdy položit další otázky a které zvěsti prošetřit. Ne, Fitzi, musím rezignovat na to, že i když se můj učeň bude snažit mé zále¬žitosti vést, najdu po svém návratu ve své výzvědné síti me¬zery."
„Odjel jsi z Buckkeepu už jednou předtím, během války s rudými loděmi. Jak jsi to zvládl tehdy?"
„Ach, to byla jiná situace. Tehdy jsem vyrazil po stopě ne¬bezpečí, pronásledoval jsem intrikány až do jejich doupěte. Kdežto tentokrát budu přítomen na velmi důležitých jedná¬ních. Ale tady na Buckkeepu se pořád děje spousta věcí, kte¬ré je třeba sledovat."
„Piebaldové," doplnil jsem ho.
„Přesně tak. Kromě jiného, samozřejmě. Alejích se obá¬vám nejvíce, i když v poslední době setrvávali v klidu."
Věděl jsem, co má na mysli. Nulová aktivita Piebaldů ne¬byla ani náhodou uklidňující. Zabil jsem vůdce jejich organi¬zace, ale obával jsem se, že povstane další, aby Laudwinovo místo zaujal. Učinili jsme velký pokrok, abychom si získali respekt a spolupráci komunity Moudrých. Snad toto zklidně¬ní vztahů přispěje k odplavení hněvu a nenávisti, které vyvo¬lali extremističtí Piebaldové. Naše strategie spočívala v tom, že amnestováním Moudrých bychom mohli vzít vítr z pla¬chet Piebaldům. Pokud by se lidem s Moudrostí dostalo od farseerovské královny uvítání v širší společnosti, pokud by byli vítáni, a dokonce povzbuzováni k tomu, aby se otevře¬ně hlásili ke své magii, pak by měli mít menší zájem na svr¬žení farseerovské vlády. V to jsme doufali a zatím se to zdá¬lo vycházet. Ale kdyby to nevyšlo, stále by se mohli obrátit proti princi a

pokusit se ho zdiskreditovat u jeho šlechticů předložením důkazů o tom, že sám Dutiful je nadaný Moud¬rostí. Královské nařízení, že magie Moudrosti již nesmí být nahlížena jako pohana, nemohlo smazat zakořeněné před-sudky a nedůvěru. Ty měly, jak jsme doufali, padnout tváří v tvář neškodné přítomnosti Moudrých na královnině dvoře. Nejen chlapců, jako byl Swift, ale i mužů, jako Web.
Chade pořád upíral na moře svůj ustaraný pohled.
Trhl jsem sebou, když jsem ta slova řekl, nedokázal jsem je však zadržet: „Mohl bych ti nějak pomoci?“
Otočil se a střetl se s mým pohledem. „A to mně nabízíš upřímně?“
Jeho tón mě varoval. „Myslím, že ano. Proč? Co bys ode mě požadoval?“
„Dovol mi poslat pro Nettle. Nemusíš ji uznat jako svou dceru. Jen mě nech obrátit se znovu na Burriche se žádostí, aby ji přivedl ke dvoru a nechal vyškolit v Umění. Myslím, že jeho dávná přísaha věrnosti Farseerům v jeho srdci ještě úplně neodumřela a že kdybych mu řekl, že její princ ji po¬třebuje, pustil by ji. A určitě by to byla útěcha pro Swifta, kdyby měl svoji sestru nablízku.“
„Ach, Chade.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Chtěj po mně cokoli jiného. Jen nech mé dítě na pokoji.“
Chade potřásl hlavou a zůstal zticha. Ještě chvíli jsem stál po jeho boku, ale nakonec jsem jeho mlčení vzal jako výzvu k odchodu. Nechal jsem ho tam stát, s pohledem upřeným na moře, k severovýchodu, ve směru Ostrovů.

2
Synové

Taker byl první muž, jenž se nazval králem hradu Buckkeep. Připlul na tyto břehy z Ostrovů coby nájezdník a plenitel, tak jako mnozí před ním. Ve dřevěné pevnosti na útesech, které nabízely výhled na řeku, rozpoznal ideální místo ke zřízeni trvalé základny na pevnině. Tak to podávají alespoň někteří. Jiní zase říkají, že to byl prochladlý, promoklý a nevolnos¬tí trpící námořník, kterému šlo hlavně o to, aby se dostal ze vzdouvajícího se břicha oceánu a stanul znovu na pevnině. Ať už byly jeho původní pohnutky jakékoliv, Taker napadl a dobyl dřevěný hrad stojící na svých odvěkých kamenných základech a stal se prvním farseerovským králem na Buckkeepu. Cestu si vypálil ohněm, a proto stavěl všechna svá dal¬ší buckkeepská opevnění z černého kamene, který se tu vy¬skytoval v hojné míře. A tak vládnoucí rodina Šesti vévodství měla od samého začátku kořeny, jež sahaly na Ostrovy. Ne¬ní samozřejmé jediná. Lidé ze Šesti vévodství a z Ostrovů mí¬sili svou krev stejně často, jako ji prolévali.
VENTURNOVY „DĚJINY“
• • •

Když do odjezdu zbývalo jen pět dní, začala se mi naše výprava konečně jevit jako něco skutečného. Do té doby se mi dařilo pouštět ji z hlavy jako abstraktní věc. Připravoval jsem se na ni, ale pouze jako na eventualitu. Studoval jsem psané ostrovanské symboly a trávil večery v krčmě, kterou navštěvovali ostrovanští obchodníci a námořníci. Tam jsem se hodně naučil jejich jazyku. Nejlepší metodou bylo po¬slouchání. Ostrovanština má mnoho společného s naší řečí a po několika večerech už mým uším nezněla tak divně. Pří¬liš dobře jsem jí nemluvil, ale bylo mi rozumět a taky, což bylo ještě důležitější, jsem rozuměl většině toho, co jsem sly¬šel. Doufal jsem, že to bude stačit.
Také mé lekce se Swiftem se odvíjely slibně. Přistihl jsem se při pomyšlení, že až odplujeme, bude mi hoch svým způ¬sobem chybět. Zároveň jsem byl rád, že od něj budu mít po¬koj. Swift nelhal - na desetiletého chlapce byl vskutku vý¬borný lučištník. Jakmile jsem na to upozornil Cresswella, byl zbrojmistr velmi rád, že se mu chlapec dostal do rukou. „Má na to cit. Není z těch, kteří stojí a dlouze a pečlivě míří. To¬muto mládenci letí šíp z oka stejně jako z luku. Pro sekyru by ho byla škoda. Ať místo toho posiluje, a až vyroste, ať pře¬sedlá na delší a výkonnější luk.“ Tak Swifta zhodnotil Cresswell, a když jsem jeho slova tlumočil Chadeovi, starý vrahoun zčásti souhlasil.
„Ale ať začne cvičit i se sekyrou,“ nařídil mi Chade. „Na škodu mu to nebude.“
Když jsem s hochem trávil méně času, přinášelo mi to vět¬ší úlevu, než jsem si dovolil připustit. Byl to bystrý chlapec a příjemně se s ním vycházelo v mnoha ohledech až na dva: až příliš mi připomínal Molly a Burriche a nedokázal nemlu¬vit o své magii. Ať jsem s ním začal při výuce probírat coko¬li, vždy z toho udělal debatu o Moudrosti. Hloubka jeho nevědomosti mě děsila, a přesto mi nebylo příjemné uvádět je¬ho mylné představy na pravou míru. Rozhodl jsem se, že se o něm poradím s Webem.
Pro začátek bylo nejtěžší najít Weba o samotě. Ode dne, kdy přijel na Buckkeep

jako mluvčí a obhájce svého lidu a je¬ho osočované magie, získal si úctu mnoha těch, kteří kdy¬si Moudrostí pohrdali, i těch, kteří ji praktikovali. Často se o něm lidé vyjadřovali jako o mistru Moudrosti. Tento kdy¬si posměšný titul, který vznikl v reakci na královnino uzná¬ní nezákonné magie, se rychle stával uznávanou čestnou hod¬ností. Mnozí lidé teď za ním chodili pro radu, a to nejen ve věcech, které se týkaly jeho magie či lidu ze Staré krve. Web byl přívětivý člověk, který se zajímal o všechny a dokázal ži¬vě konverzovat skoro na každé téma, přitom však nepůsobil ani tak dojmem upovídaného člověka jako spíše aktivního posluchače. Lidé reagují dobře na člověka, který jim dopřá¬vá sluchu. I kdyby nebyl neoficiálním vyslancem Moudrých ze Šesti vévodství, myslím, že by si brzy získal oblibu dvo¬ra. Ovšem tato zvláštní spojitost mu vynesla ještě větší úctu, protože když chtěl někdo dát královně najevo, že sdílí její po¬litiku ve věci Moudrých, jak lépe to měl učinit než pozváním Weba na večeři nebo na jinou společenskou událost? Mnozí šlechtici se snažili královně tímto způsobem zavděčit. Jsem si jist, že žádné předchozí zážitky nepřipravily Weba na tu¬to novou společenskou roli, a přesto si s tím hravě poradil, jako ostatně se vším. Ani ho to nezměnilo, pokud jsem dob¬ře viděl. Brebentění hradní služebné ho stále uvádělo v ten¬týž úžas jako kultivované diskuse s nejvznešenějším šlechti¬cem. Jen zřídka jsem ho vídal o samotě.
Stále však existují místa, kam zdvořilá společnost člově¬ka nenásleduje. Počkal jsem si na Weba, když šel ze zácho¬du. Pozdravil jsem ho a dodal: „Rád bych se s tebou o něčem poradil. Měl bys chvíli čas na slovíčko a tichou procházku po Ženských zahradách?“
Web zvědavě povytáhl jedno obočí a potom přikývl. Beze slova mě následoval, nechávaje se vést, a snadno přizpůso¬bil svoji kolébavou námořnickou chůzi ménu kroku. V Žen¬ských zahradách se mi moc líbilo - odjakživa, už jako malé¬mu chlapci. V létě poskytují většinu bylin a čerstvé zeleniny pro buckkeepskou kuchyni, avšak kromě svého praktického účelu mají sloužit i jako místo klidných procházek. Název Ženské zahrady pramení ze skutečnosti, že o ně pečují pře¬vážně ženy, a ty se jistě nebudou pozastavovat nad naší pří¬tomností, usoudil jsem. Za chůze jsem utrhl několik mladých lístků fenyklu a podal jeden Webovi. Na bříze nad námi se rozvíjely lístky. Kolem lavičky, již jsme si vybrali k usednu¬tí, rostly záhony rebarbory. Na několika rostlinkách se klu¬baly vstříc světlu malé kroutící se lístečky. Věděl jsem, že rostliny budou brzy potřebovat zastřihnout, pokud mají vy¬růst do takové výšky, aby k něčemu byly. Zmínil jsem se o tom Webovi.
Poškrábal se zamyšleně ve svém krátce střiženém plno¬vousu. V jeho světlých očích jsem postřehl záblesk veselos¬ti, když se mě zeptal: „A to ses se mnou chtěl poradit ohled¬ně rebarbory?“ Strčil si stopku fenyklového lístku mezi zuby a žmoulal ho, zatímco čekal na moji odpověď.
„Ne, samozřejmě že ne. A taky vím, že jsi zaneprázdněný člověk, takže tě nebudu zdržovat déle, než budu muset. Dě¬lá mi starosti jeden hoch, kterého mi svěřili, abych vedl jeho výuku a výcvik v boji se zbraní. Jmenuje se Swift a je to syn muže, který tady na Buckkeepu kdysi sloužil jako stájmistr, jistého Burriche. Ale Swift se se svým otcem rozkmotřil kvů¬li tomu, že praktikoval Moudrost, a teď je zde a říká si Swift Moudrý.“
„Ach!“ Web rázně přikývl. „Ovšem, toho chlapce znám. Často se zdržuje na okraji kroužku, když o večerech vyprá¬vím své příběhy, ale nevzpomínám si, že by na mě kdy pro¬mluvil.“
„Rozumím. Nuže, já jsem ho nabádal, aby ti nejenom na¬slouchal, ale aby si s tebou i popovídal. Dělá mi starosti to, jak na svou magii pohlíží. A jak o ní mluví. Je v ní neskole¬ný, protože otec mu Moudrost vůbec neschvaloval. Ale jeho nevědomost ho nevede k opatrnosti, ale spíše k neukázně¬nosti. Hlásí se k ní přede všemi, které potká, mává jim jí pod nosem a trvá na tom, aby ji vzali na vědomí. Varoval jsem ho, že bez ohledu na královnin dekret se v Buckkeepu stále najde mnoho lidí, kteří Moudrostí opovrhují. Chlapec zdá se nechápe, že změna zákona nemůže vynutit změnu v posto¬jích lidí. Ohání se svou Moudrostí způsobem, který pro něj může být nebezpečný. A já ho tu brzy budu muset zanechat, neboť odjedu s princem. Mám už jen pět dní na to, abych mu vštípil trochu opatrnosti.“
Došel mi dech a Web mi vyjádřil svou účast: „Chápu, že tě to velmi znepokojuje.“
Takový komentář bych nečekal a na chvíli jsem zůstal za¬skočený. „Nejde jen o to, že cítím, jak se vystavuje ohrože¬ní, když se hlásí ke své magii,“ omlouval jsem se. „Je za tím něco víc. On mluví otevřeně o tom, že si chce vybrat zvíře, se kterým by se spříznil, a to již brzy. Hledal v tom u mě po¬moc, ptal se, jestli bych ho provedl stájemi. Já jsem mu řekl, že podle mne to není správný způsob, jak to udělat, že to pou¬to musí být pevnější, ale on mi nechce naslouchat. Odbývá mě se slovy, že kdybych měl Moudrost v krvi, chápal bych lépe jeho potřebu ukončit tu izolaci.“ Snažil jsem se, aby se mi při těch posledních

slovech nevetřela do hlasu podrážděnost.
Web si mírně odkašlal a křivě se pousmál. „A chápu i to, proč je to pro tebe tak iritující.“
Při jeho slovech jsem pocítil mrazivý záchvěv v páteři. Byla obtěžkána nevyřčeným věděním. Pokusil jsem se to ignorovat. „A právě proto jsem za tebou přišel, Webe. Pro¬mluvíš s ním? Myslím si, že ty bys ho mohl nejlépe naučit, jak má svoji magii akceptovat, aniž by připustil, aby ho zni¬čila. Mohl bys mu vysvětlit, proč má s navázáním vztahu počkat a proč by měl být opatrnější v tom, jak rychle o sobě dává vědět, že má vlohy k Moudrosti. Zkrátka bys ho mohl naučit, aby se svou magií honosil jako muž - s důstojností a diskrétností.“
Web se opřel o opěradlo lavičky. Fenyklové lístky mi tan¬čily před očima, jak je zamyšleně žvýkal. Potom tiše řekl: „Všechny ty věci, FitzChivalry, bys ho mohl naučit stejně jako já, kdybys chtěl.“ Upřeně si mě měřil a v tom zářivém jarním dni se v jeho očích zdála převažovat modř nad šedí. Jeho pohled nebyl studený, ale přesto jsem měl dojem, ja¬ko by mnou pronikal led. Pomalu jsem se nadechl, abych se zklidnil. Mlčel jsem a doufal, že se neprozradím, zatímco jsem přemítal, jak to může vědět. Kdo mu to řekl? Chade? Kettricken? Dutiful?
Jeho logika byla neúprosná, když dodal: „Samozřejmě že tvá slova by ho jen zatížila, kdybys mu řekl, že i ty jsi nada¬ný Moudrostí. A měla by krajní účinek, kdybys mu řekl ta¬ké svoje skutečné jméno a to, v jakém vztahu jsi k jeho otci. Přesto je možná trochu mladý na to, aby si to tajemství po¬nechal jen pro sebe.“
Ještě chvíli si mne upřeně měřil a potom pohlédl stranou. Myslel jsem, že ze soucitu, než dodal: „Tvůj vlk stále vyhlí¬ží z tvých očí. Myslíš si, že když zůstaneš naprosto v klidu, nikdo si tě nevšimne. To na mě neplatí, mladý muži.“
Vstal jsem. Nejraději bych své jméno zapřel, ale jeho jis¬tota byla taková, že bych v jeho očích vypadal jen jako blá¬zen, kdybych se o to pokusil. A já jsem nechtěl, aby mne mistr Web pokládal za blázna. „Stěží o sobě smýšlím jako o mladém muži,“ pokáral jsem ho. „A možná máš pravdu. Promluvím se Swiftem sám.“
„Jsi mladší než já,“ řekl Web za mými odcházejícími zá¬dy. „A ve více ohledech než věkem, mistře Badgerlocku.“ Zarazil jsem se a ohlédl se po něm. „Swift není jediný, kdo potřebuje instruovat ve své magii,“ řekl tak, abych to slyšel jenom já. „Ale já nebudu učit nikoho, kdo za mnou nepřijde a nepožádá o to. Řekni to i tomu mládenci. Že za mnou mu¬sí přijít a požádat. Já mu výuku vnucovat nebudu.“
Věděl jsem, že je to výzva k odchodu, a zamířil jsem pryč. Pak jsem uslyšel, jak znovu pozvedl hlas, jako by pronášel jen nějakou letmou poznámku: „Holly by se takový den lí¬bil. Jasné nebe a mírný vítr. Jak by se její sokol vznášel!“
A rázem jsem měl odpověď na svou nevyřčenou otázku. Vyvodil jsem, že to z jeho strany bylo čiré milosrdenství. Nenechal mě lámat si hlavu nad tím, kdo z Buckkeepu pro¬zradil mé tajemství, ale jasně mi pověděl, že o mém skuteč¬ném jméně se dozvěděl z jiného zdroje. Od Holly, vdovy po Black Rolfovi, která se mě před tolika léty pokoušela vy¬učovat Moudrost. Pokračoval jsem v chůzi, jako by pronesl pouhý šprým, ale nyní jsem si musel lámat hlavu s ještě ví¬ce znepokojivou věcí. Předala Holly svoji informaci přímo Webovi, nebo šla od úst ústům, až se dostala k němu? Kolik Moudrých kromě něho vědělo, kdo doopravdy jsem? Jak ne¬bezpečná tato informace byla? Jak by se dala zneužít ke svr¬žení Farseerů?
Toho dne jsem plnil svoje úkoly ve značně roztržité nála¬dě. Cvičil jsem se svou jednotkou boj se zbraní a dík své roztěkanosti jsem si odnesl více modřin než obvykle. Měli jsme také poslední zkoušku nových uniforem, které jsme měli vši¬chni mít na sobě. Členem princovy gardy jsem se stal teprve nedávno. Chade zařídil nejen mé přijetí do této elitní skupi¬ny, ale i to, že jsem byl vylosován jako jeden z těch, kteří bu¬dou prince doprovázet. Stejnokroj princovy gardy měl modrý vzor na modrém podkladu a na hrudi znak s farsserovským jelenem. Doufal jsem, že moje uniforma bude hotová včas na to, abych si do ní mohl tajně všít dodatečné kapsičky, kte¬ré budu potřebovat. Prohlásil jsem, že již nejsem nájemným vrahem ve farseerovských službách. To však neznamenalo, že jsem se vzdal nástrojů, jež byly k výkonu tohoto řemesla zapotřebí.
Měl jsem velké štěstí, že jsem odpoledne neměl domluve¬nou žádnou schůzku s Chadem nebo Dutifulem, protože oba by hned vycítili, že něco není v pořádku. Věděl jsem, že to Chadeovi řeknu; tuhle informaci rozhodně potřeboval znát. Ale ještě jsem mu ji sdělovat nechtěl. Napřed si vše musím promyslet a uvidím, co mi z toho vzejde, říkal jsem si.
Zároveň jsem věděl, že nejlépe mi to půjde, když se za¬měřím na jiné záležitosti. Když jsem toho večera zamířil do¬lů do města Buckkeep, rozhodl jsem se, že místo do ostrovanské krčmy si zajdu na chvíli za Hapem. Potřeboval jsem svému adoptivnímu synovi říci, že jsem byl „vybrán“, abych prince doprovázel a abych se s ním včas rozloučil pro pří¬pad, že už se mi později nenaskytne

příležitost. Nějakou do¬bu jsem se s chlapcem neviděl a do mého odjezdu zbývalo jen pár dní, takže jsem si řekl, že mám plné právo vyprosit si na mistru Gindastovi, aby dal Hapovi na celý večer volno. S tím, jaké dělal pokroky poté, co se přestěhoval do učňov¬ské ubytovny a začal se naplno věnovat učení, jsem byl vel¬mi spokojen. Mistr Gindast patřil mezi nejlepší truhláře ve městě Buckkeep. Pořád jsem pokládal za štěstí, že na pobíd¬ku ze strany Chadea souhlasil vzít Hapa do učení. Pokud by se tam chlapci vedlo dobře, čekala by ho skvělá budoucnost v kterékoli části Šesti vévodství, kde by se rozhodl usadit. Dorazil jsem právě v době, kdy se učni chystali na večeři. Mistr Gindast přítomen nebyl, ale jeden ze starších tovary¬šů mi Hapa uvolnil. Přemýšlel jsem, proč mému přání vy¬hověl tak nakvašeně, ale řekl jsem si, že ho zřejmě trápí ně¬jaké vlastní osobní problémy. Ale ani Hap se nezdál být tak potěšen, že mě vidí, jak bych očekával. Trvalo mu dlouho, než si došel pro kabát, a když jsme odcházeli, kráčel vedle mě mlčky.
„Hape, je vše v pořádku?“ zeptal jsem se ho po chvíli.
„Myslím, že je,“ odvětil hlubokým hlasem. „Ale ty nepo¬chybně budeš nesouhlasit. Dal jsem mistru Gindastovi své slovo, že v této věci se přizpůsobím. Uráží mě, že přesto po¬kládal za nutné poslat pro tebe, abys přišel a také mi vyčinil.“
„Nemám tušení, o čem mluvíš,“ řekl jsem mu, pokoušeje se udržet vyrovnaný hlas, ale srdce mi spadlo až do bot. Po¬řád jsem musel myslet na to, že jen za několik dní odplou¬vám. Ať už se jednalo o cokoliv, nemohl bych to v tak krát¬ké době napravit? Rozrušeně jsem mu vyklopil své novinky. „Vylosovali mezi strážníky mé jméno. Brzy odjedu s prin¬cem, abych ho doprovázel při jeho výpravě na Ostrovy. Při¬šel jsem, abych ti to řekl a abych s tebou strávil večer, než budu muset odjet.“
Hap si znechuceně odfrkl, ale myslím si, že sám nad se¬bou. Prozradil mi, že má nějaké problémy, načež zjistil, že si je mohl ponechat pro sebe, kdyby byl obezřelejší. To pa¬trně potlačilo jakoukoli počáteční reakci na mé zprávy. Šel jsem po jeho boku a čekal, až něco řekne. Ulice města Buckkeep byly ten večer docela klidné. Světla na sklonku těch zá¬řivých jarních dní začalo přibývat, ale lidé zároveň vstávali dříve a jejich den měl více hodin, takže šli raději spát, i když ještě nebyla úplná tma. Když Hap setrvával ve svém mlče¬ní, navrhl jsem:
„Tudy se jde ke Psu a píšťalce. Je to příjem¬ný lokál, kde mají dobré jídlo a pivo. Nezajdeme tam?“
Nepodíval se na mě, když odpověděl: „Raději bych zašel k Vepříkovi, pokud je ti to jedno.“
„Ne, není,“ odvětil jsem příjemným, leč odhodlaným hla¬sem. „Je to moc blízko od Jinnina domu a ona tam, jak víš, večer občas zajde. Taky víš, že jsme se spolu v jistých ohle¬dech nepohodli. Raději bych ji dnes večer nepotkal, pokud se tomu lze vyhnout.“ Krčmu U vepříka, jak jsem opožděně zjistil, lidé pokládali za shromaždiště Moudrých, ačkoli nikdo ji tak otevřeně neoznačil. Zčásti k tomu přispěla ne¬valná pověst krčmy a zčásti skutečnost, že to vskutku bylo dost špinavé a špatně udržované hostinské zařízení.
„A nejsi proti kvůli tomu, že víš, že nedaleko odtud byd¬lí Svanja?“ zeptal se mě sarkasticky.
Potlačil jsem povzdech. Stočil jsem své kroky směrem ke krčmě U vepříka. „Myslel jsem, že tě odkopla kvůli tomu svému námořníkovi, který jí nosil krásné dárky.“
Trhl sebou, ale hlas měl vyrovnaný, když odpověděl: „Tak se mi to jevilo také. Ale když se Reften vrátil zpátky na mo¬ře, Svanja mě vyhledala a řekla mi pravdu. Tu partii domlu¬vili a odsouhlasili její rodiče. Právě kvůli té dohodě mě tak nesnášeli.“
„Pak si tedy mysleli, žes věděl o jejím zasnoubení, a přes¬to jsi za ní chodil?“
„Asi ano.“ Opět ten neutrální hlas.
„Je ostuda, že ji nikdy nenapadlo říci svým rodičům, že tě podvádí. Nebo říci tobě o tom Reftenovi.“
„Tak to nebylo, Tome,“ zavrčel. Do hlasu se mu vplížil vztek. „Ona se nerozhodla někoho podvádět. Nejprve si mys¬lela, že bychom mohli být jen přátelé, a tak neměla důvod ří¬kat mi, že je zadaná. A když jsme k sobě pocítili větší ná¬klonnost, bála se to říci, abych si nemyslel, že je mu nevěrná. Ale ve skutečnosti mu svoje srdce nikdy nedala. Měl pouze slovo jejích rodičů.“
„A kdy se má vrátit?“
Hap se zhluboka nadechl, odmítaje propadnout hněvu. „Je to složité, Tome. Její matka, jež je tomu sňatku nakloněna, na tom není dobře se zdravím. Reften je synem její přítelky¬ně z dětství. A její otec nechce vzít zpět své slovo poté, co se sňatkem souhlasil. Je to hrdý muž. A tak když se Reften vrátil do města, Svanja si řekla, že bude nejlepší během té krátké doby jeho pobytu předstírat, že je vše v pořádku.“
„A teď, když je pryč, se k tobě zase vrátila.“

„Ano.“ Vybafl to slovo, jako by k tomu neměl co dalšího říci.
Položil jsem mu za chůze ruku na rameno. Svaly měl pěk¬ně vyboulené a tvrdé jako kámen. Dal jsem mu otázku, kte¬rou jsem si nemohl nechat pro sebe: „A co se stane, až se za¬se vrátí do přístavu, s dárky a bláhovými představami, že Svanja je jeho milá?“
„Potom mu řekne, že miluje mě a že je teď moje,“ odvě¬til hlubokým hlasem. „Nebo mu to řeknu já.“ Nějakou dobu jsme šli mlčky. Hap se pod dotekem mé ruky neuvolnil, ale aspoň ji nesetřásl. „Myslíš si, že jsem blázen,“ řekl posléze, když jsme odbočili do ulice, která vedla k Vepříkovi. „Mys¬líš si, že ona si se mnou jen hraje a že až se Reften vrátí do¬mů, Svanja mě zase odkopne.“
Snažil jsem se, aby má tvrdá slova vyzněla měkce: „To se mi zdá vskutku možné.“
Hap povzdychl a jeho rameno pod mou rukou pokleslo. „Mně taky. Ale co mám dělat, Tome? Miluji ji. Svanju a ni¬koho jiného. Ona je mou druhou polovinou, a když jsme spo¬lu, tvoříme celek, o kterém nemám žádné pochyby. Když teď jdu s tebou a vykládám ti o tom, zní to naivně, dokonce i mně. A tak vyslovuji pochybnosti, stejně jako ty. Ale když jsem s ní a ona mi pohlédne do očí, vím, že mi říká pravdu.“
Další kus cesty jsme šlapali mlčky. Město kolem nás mě¬nilo rytmus, jak se lidé po každodenní práci chystali společ¬ně povečeřet a trávit čas v rodinném kruhu. Kupci zavírali na noc okenice. Z domů se šířily vůně vařených jídel. Krčmy zvaly lidi, jako jsem byl já a Hap. Marně jsem si přál, aby¬chom si mohli jednoduše sednout a pochutnat si spolu na vy¬datném jídle. Myslel jsem si, že Hap je teď v bezpečných vo¬dách, a utěšoval jsem se tím vždy, když jsem si připomněl, že odjíždím z Buckkeepu. Položil jsem mu otázku, jež byla nevyhnutelná i pošetilá: „Je nějaká šance, že bys ji mohl pře¬stat na nějakou dobu vídat?“
„Ne.“ Řekl to bez přípravy, aniž se vůbec nadechl. Když pokračoval, díval se rovně před sebe. „Já nemůžu, Tome. Ne¬můžu ji nechat, stejně jako se nemůžu vzdát dýchání, vody nebo jídla.“
Pak jsem se mu upřímně svěřil se svými obavami: „Bojím se, že až budu pryč, dostaneš se kvůli tomu do potíží, Hape. Nejde jen o pěstní bitku s Reftenem kvůli tomu děvčeti, což by samo o sobě bylo dost zlé. Mistr Hartshorn nemá ani jed¬noho z nás v lásce. Pokud věří, že jsi jeho dceru zkompro¬mitoval, bude se ti zřejmě chtít pomstít.“
„S jejím otcem si poradím,“ řekl nakvašeně a já jsem ucí¬til, jak se mu ramena znovu zpevnila.
„Jak? Že se od něj necháš zmlátit? Nebo že zmlátíš jeho do bezvědomí? Vzpomeň si, Hape, že jsem se s ním porval já. Nebude nikdy prosit o slitování, ani ho neudělí. Pokud by nezasáhla městská stráž, bitka by pokračovala, dokud by je¬den z nás nebyl v bezvědomí nebo mrtvý. I kdyby na tohle nedošlo, mohl by ti udělat jiné věci. Mohl by zajít za Gindastem a stěžovat si, že jeho učeň postrádá morálku. Gindast by to vzal vážně, nebo ne? Z toho, co jsi říkal, soudím, že tvůj mistr s tebou zrovna teď není příliš spokojený. Mohl by tě vyhodit. Nebo by Hartshorn mohl prostě vyhodit svou dceru na ulici. Pak co?“
„Pak ji vezmu k sobě,“ odpověděl Hap zarputile. „A po¬starám se o ni.“
„Jak?“
„Nějak. Já nevím jak, jen vím, že bych to udělal!“ Hněv čišící z jeho zlostné odpovědi nepatřil mně, ale jemu samot¬nému, protože nemohl přijít na to, jak moji otázku zpochyb¬nit. Usoudil jsem, že bude dobré zůstat zticha. Viděl jsem, že svého chlapce neodradím od cesty, na kterou se dal. Kdy¬bych se o to snažil, jen by se ode mě odvrátil a běžel by za ní.
Šli jsme pak dál, a když jsme se blížili k Vepříkovi, musel jsem se zeptat: „Nestýkáte se na veřejnosti, nebo ano?“
„Ne,“ odvětil neochotně. „Projdu kolem jejího domu. Ona mě vyhlíží, ale předstíráme, že si jeden druhého nevšímáme. Když mě však uvidí, najde si nějakou záminku a později ve¬čer vyklouzne z domu, aby se se mnou sešla.“
„U Vepříka?“
„Samozřejmě že ne. Našli jsme si jedno místo, kde může¬me být jen spolu.“
A tak jsem se stal součástí jejich klamání, když jsem s Hapem procházel kolem Svanjina domu. Do té doby jsem ne¬věděl, kde dívka bydlí. Když jsme procházeli kolem domku, Svanja seděla na schodku s nějakým malým chlapcem. Ne¬napadlo mě, že má sourozence. Okamžitě vstala a zašla s dítětem do domu, jako kdyby Hapa a mě ignorovala. Šli jsme dál až k Vepříkovi.
Příliš se mi dovnitř nechtělo, ale Hap šel jako první, a tak jsem ho následoval. Hostinský na nás stroze kývl. Divil jsem se, že mě nevykázal. Když jsem tady byl naposledy, porval jsem se s Hartshornem - a museli přivolat městskou stráž. Možná to zde nebylo až tak zvláštní. Podle toho, jak číšník Hapa pozdravil, jsem viděl, že se stal pravidelným hostem. Posadil se ke stolu v koutě, jako kdyby to bylo jeho obvyk¬lé místo. Položil jsem na roh stolu minci a brzy jsme dosta¬li

dva džbánky piva a dva talíře s nevalně vyhlížejícím du¬šeným rybím masem. Chleba, který jsme k jídlu dostali, byl tvrdý. Hap si toho zřejmě nevšiml. U jídla jsme příliš nemlu¬vili a já jsem vycítil, že Hap sleduje čas a odhaduje, jak dlou¬ho bude Svanje trvat, než se doma vymluví a vykrade se ven, aby se s ním sešla na jejich oblíbeném místě.
„Chtěl jsem dát Gindastovi do úschovy jistý obnos peněz, abys měl vlastní finance, až je budeš potřebovat, zatímco bu¬du pryč.“
Hap s plnou pusou zavrtěl hlavou. Po chvíli tiše řekl: „To by k ničemu nebylo. Kdyby se mnou byl z nějakého důvodu nespokojený, zadržel by mi je.“
„A ty předpokládáš, že tvůj mistr s tebou bude nespoko¬jený?“
Chvíli neodpovídal. Pak promluvil: „Myslí si, že mě mu¬sí usměrňovat jako desetiletého kluka. Moje večery by mě¬ly patřit jen mně, abych si mohl dělat, co chci. Zaplatil jsi za mé učení a já během dne vykonávám svoji práci. Víc by ho nemělo zajímat. Jenže ne, on chce, abych seděl s ostatními učni doma a látal ponožky, dokud na nás jeho žena nekřikne, ať nepálíme drahé svíčky a jdeme spát. Tenhle druh do¬zoru nepotřebuji a nebudu to snášet.“
„Chápu.“ Mlčky jsme konzumovali poněkud mdlé jídlo. Zápolil jsem sám se sebou, postrkován k rozhodnutí. Hap byl příliš hrdý na to, aby mě požádal, ať dám peníze přímo je¬mu. Mohl bych ho odmítnout, abych mu dal najevo svou ne¬libost. Jeho nynější počínání se mi rozhodně nezamlouvalo. Předvídal jsem, že ho zavede do potíží... a pokud ty potíže nastanou, až budu pryč, mohl by potřebovat peníze, aby se z nich dostal. Pobyt v městské věznici jsem sám zažil a vě¬děl jsem, že nechci, aby tam můj chlapec skončil kvůli to¬mu, že nebude mít na pokutu. Ale kdybych mu nechal peníze, nedával bych mu tím pomyslné lano k oběšení? Neutratil by je všechny za dárky, aby udělal dojem na svou milou, a za jídlo a pití v krčmách? I to bylo možné.
Nakonec jsem dospěl k otázce: Důvěřuji tomuto chlapci, kterého jsem posledních sedm let vychovával? Hodně z to¬ho, co jsem jej naučil, už odvrhl. Ale totéž by Burrich určitě řekl i o mně v jeho věku, kdyby věděl, jak se oddávám Moud-rosti. A totéž by řekl i Chade, kdyby věděl o mých soukro¬mých výletech do města. Přesto jsem tu seděl, pořád z velké části takový, jaký jsem vzešel z jejich rukou. Až do té mí¬ry, že bych neukázal měšec s penězi v krčmě, která měla tak špatnou pověst jako tahle. „Potom prostě dám ty peníze to¬bě a budu věřit tomu, že s nimi rozumně naložíš,“ řekl jsem tiše.
Hapova tvář se rozzářila a já jsem poznal, že je to kvůli důvěře, kterou jsem mu dal najevo, ne kvůli penězům. „Dě¬kuji ti, Tome. Budu s nimi nakládat opatrně.“
Poté už se nám jedlo příjemněji. Mluvili jsme o mé cestě. Hap se zeptal, jak dlouho budu pryč. Řekl jsem mu, že ne¬vím. Zajímalo ho, zda to bude cesta nebezpečná. Všichni sly¬šeli, že princ vyráží na výpravu, aby zabil draka na počest narčesky. Dělal jsem si trochu legraci z představy, že bychom v ledu na Ostrovech mohli takové zvíře najít. A řekl jsem Hapovi upřímně, že očekávám, že cesta bude většinou nudná a nepohodlná, ne však riskantní. Byl jsem koneckon¬ců jenom prostý strážník, kterému se dostalo té cti, aby do¬provázel prince. Nepochybně strávím většinu času čekáním na to, až mi někdo řekne, co mám dělat, ujišťoval jsem ho. Společně jsme se tomu zasmáli a já jsem doufal, že Hap si z mých slov vzal ponaučení: že poslouchat nadřízeného ne¬ní dětinská omezenost, nýbrž povinnost, se kterou může vět¬šina lidí v životě počítat. Jenže pokud to i on viděl v tomto světle, nezmínil se o tom.
S jídlem jsme se neloudali. Vůbec za to nestálo a já jsem vycítil, že Hap se těší na svou tajnou schůzku se Svanjou. Kdykoliv jsem na to pomyslel, hrklo mi u srdce, ale věděl jsem, že ho od toho stejně neodradím. Jakmile jsme dojed¬li, odstrčili jsme mastné talíře a krčmu jsme opustili. Chvíli jsme šli spolu a dívali se, jak se do města Buckkeep vkrádá soumrak. V době mého dětství by byly městské ulice v tuto hodinu prázdné. Ale město se mezitím rozrostlo a s tím při¬bylo i méně počestných živností. Na jedné dosti rušné kři¬žovatce se zdržovaly ženy, které se pomalu procházely sem a tam. Pozorovaly kolemjdoucí muže a občas mezi sebou prohodily pár slov, zatímco čekaly, až někdo projeví zájem. Tady se Hap zastavil. „Teď už musím jít,“ pravil tiše.
Přikývl jsem a zdržel se všech dalších komentářů. Vytáhl jsem z kabátu měšec, který jsem si nachystal, a podstrčil mu ho. „Nenos to všechno s sebou, ale vždycky jen to, co budeš v ten den potřebovat. Máš nějaké bezpečné místo, kam ty pe¬níze můžeš uschovat?“
„Děkuji ti, Tome.“ Vážně ode mne měšec vzal a zastrčil si ho do košile. „Mám. Alespoň Svanja má. Řeknu jí, aby mi to uschovala.“
Musel jsem použít veškerou sebekázeň a umění předstírá¬ní, jimž jsem se kdy naučil, aby se mi do očí nebo na tvář nepromítly pochybnosti. Kývl jsem, jako bych vůbec nepochy¬boval o tom, že všechno bude v pořádku. Pak jsem ho objal, on mi řekl, abych na sebe během cesty dával pozor, a roz¬loučili jsme se.

Zjistil jsem, že zpátky na hrad se mi ještě nechce. Prožil jsem znepokojivý den, když jsem uvážil, co jsem si vyslechl od Weba a od Hapa. A jídlo, které jsem měl u Vepříka, spí¬še podráždilo než uspokojilo můj žaludek. Tušil jsem, že ve mně dlouho nezůstane. A tak jsem zamířil jinam než Hap, aby si snad nemyslel, že ho sleduji, a nějakou dobu jsem blou¬mal ulicemi města Buckkeep. Neklid se ve mně svářil s osa-mělostí. Přistihl jsem se, že jdu kolem krejčovství, kde byla kdysi svíčkárna, v níž pracovala Molly. Zavrtěl jsem hlavou sám nad sebou a záměrně jsem vyrazil k dokům. Chvíli jsem podél nich chodil sem a tam a počítal jsem, kolik tady kot¬ví ostrovanských lodí, kolik je jich z Bingtownu či Jamaillie a zemí za nimi a kolik je našich. Doky byly delší a více za¬plněné, než jsem si vybavoval z dětství, a počet cizích lodí se vyrovnal množství našich. Když jsem míjel jednu z nich, uslyšel jsem jednoho Ostrovana, jak si drsným hlasem dobí¬rá své kamarády, kteří mu chraplavě odpovídali. Naplnilo mě spokojeností, že jejich slovům rozumím.
Lodě, které nás měly dopravit na Ostrovy, kotvily v hlav¬ní části doků. Zpomalil jsem, abych si prohlédl jejich holé ráhnoví. Nakládání na noc ustalo, ale muži ve světle lamp drželi na palubách hlídky. Lodě nyní vypadaly obrovské, je¬nomže ze zkušenosti jsem věděl, jak malé se stanou po ně¬kolika dnech na moři. Kromě plachetnice, jež měla vézt prin¬ce a jeho vybranou družinu, zde kotvily ještě tři lodě, které měly vézt nižší šlechtu a jejich zavazadla a také náklad darů a zboží. Loď, na které měl plout princ, se jmenovala Maiden‘s Chance. Byla to starší osvědčená loď, vcelku rychlá a plavbyschopná. Po vydrhnutí palub, obnovení nátěrů a pla¬chet vypadala úplně jako nová. Jelikož se jednalo o obchod¬ní plavidlo, které mělo převážet náklad, byla rychlost obě¬tována v zájmu nosnosti a stability: trup měla zaoblený jako břicho těhotné svině. Měla rovněž zvětšenou příďovou ná¬stavbu, aby skýtala svým urozeným cestujícím odpovídající ubytování. Připadala mi tak poněkud vratká a říkal jsem si, jestli její kapitán s těmito změnami, učiněnými v zájmu Dutifulova pohodlí, souhlasil. Měl jsem se plavit právě na ní, spolu se zbytkem princovy stráže. Poněkud zbytečně jsem přemýšlel nad tím, jestli mi na ní Chade vyhradí trochu mís¬ta navíc nebo jestli se budu muset spokojit s prostorem, kte¬rý si pro sebe urvu, jak to zbrojnoši obvykle dělají. Neměl¬lo však smysl o tom dumat, říkal jsem si. Ať to bude tak či onak, budu si s tím muset vystačit, až přijde čas. Trpce jsem si přál, aby se žádná cesta nemusela konat.
Vzpomínal jsem na doby, kdy jsem se na cesty dychtivě tě-šíval. V den odjezdu jsem se pokaždé vzbudil brzy, plný na¬dšení z blížícího se dobrodružství. Byl jsem připraven vyra¬zit už v době, kdy ostatní teprve rozespale lezli z postelí. Nevěděl jsem, kdy jsem tu chuť k cestování pozbyl, ale rozhodně byla ta tam. Necítil jsem žádné vzrušení, nýbrž sí¬lící hrůzu. Už jen myšlenka na blížící se plavbu na moři, na dny strávené v těsných lodních prostorách, až poplujeme na severovýchod, mi stačila k tomu, abych se chtěl z výpravy vyzout. Ani jsem si netroufal domýšlet věci dále a předsta¬vovat si pochybné uvítání, jež nám Ostrované připraví, a náš dlouhodobý pobyt v jejich studené a skalnaté zemi. Naleze¬ní draka v ledu a setnutí jeho hlavy, to už přesahovalo rámec veškeré mé představivosti. Skoro každou noc jsem dumal nad podivným rozhodnutím narčesky pověřit prince tímto úko¬lem, aby dokázal, že je hoden její ruky. Pořád dokola jsem se pokoušel najít nějaký motiv, který by tomu dával smysl. A na nic jsem nepřicházel.
Když jsem teď kráčel po větrných buckkeepských ulicích, opět jsem nakousl svou nejhorší obavu. Nejvíc jsem se bál okamžiku, až šašek zjistí, že jsem jeho plány odhalil Chadeovi. Ačkoli jsem udělal všechno pro to, abych naši roztržku se šaškem urovnal, od té doby jsem se s ním příliš nevídal. Vyhýbal jsem se mu, abych mu snad nějakým posunkem či slovem neprozradil svoji zradu. Ale z větší části za to mohl šašek, že jsme spolu nepřišli do styku.
Lord Golden, do něhož se nyní stylizoval, v nedávné do¬bě značně změnil svoje chování. Předtím mu jeho bohatství umožňovalo, aby holdoval výstřednímu oblékání a vybra¬ným choutkám. Nyní však stavěl na odiv vulgárnější způso¬by. Rozhazoval peníze, jako když sluha vytřepává z prachov¬ky špínu. Kromě svých komnat na hradě si ještě pronajal celé horní patro v Silver Key, městském hostinci, který měli ve velké oblibě boháči. Tato stylová budova se jako přilepená přimykala ke strmé stěně v místě, které by se v dobách mé¬ho dětství pokládalo za nevhodnou stavební parcelu. Avšak z této vysoce posazené vyhlídky se mohl člověk kochat po¬hledem na město a moře za ním.
V tomto podniku si lord Golden držel vlastního kuchaře a služebnictvo. Podle řečí o tom, že se tam servírují vzácná vína a exotické lahůdky, si hodoval lépe než sama královna. Zatímco večeřel v okruhu svých vybraných přátel, o jeho po¬zornost soupeřili nejlepší pěvci a baviči ze Šesti vévodství. Člověk se mohl klidně doslechnout, že lord Golden pozval nějakého pěvce, akrobata a kejklíře,

aby vystupovali současně, každý v jiném koutě hodovního sálu. Nezbytnou předehrou a dohrou těchto hostin byly hazardní hry, při nichž se uzavíraly tak vysoké sázky, že s ním mohli držet krok jen ti nejbohatší a nejmarnotratnější mladí šlechtici. Lord Golden vstával pozdě ve dne a chodil spát za úsvitu. Také se povídalo, že jeho apetýt není to jediné, co ukájí. Kdykoli připlula nějaká loď, jež předtím kotvila v Bingtownu, Jamaillii nebo na Pirátských ostrovech, bylo jisté, že mu přiváží návštěvu. K jeho dveřím přicházely tetované kurtizány, bývalé jamaillianské otrokyně, štíhlí chlapci s namalo¬vanýma očima, ženy ve vojenských uniformách a námořníci drsných pohledů, aby se uvnitř jeho komnat zdrželi přes noc nebo i tři dny, načež znovu odcházeli na loď. Někteří říkali, že mu přinesli nejjemnější kuřidlo a také cindin, neřest, která jen nedávno dorazila do Buckkeepu z Jamaillie. Jiní tvrdili, že přišli vyhovět jeho jiným „jamaillianským choutkám“. Ti, kdo si troufli vyptávat se na jeho hosty, se setkávali jen se šibalskými pohledy nebo vyhýbavými odpověďmi.
Je to zvláštní, ale výstřelky lorda Goldena pouze zvýšily jeho popularitu v jistých kruzích aristokracie Šesti vévodství. Nejednoho šlechtického mladíka rodiče přísně povolali z Buckkeepu domů nebo se přijeli pídit po tom, kolik vlast¬ně stojí pobyt takového mladíka u dvora. Mezi těmi konzer¬vativnějšími se šeptalo, že tento cizinec svádí buckkeepskou mládež na scestí. Ale spíše než nelibost jsem vycítil obscén¬ní fascinaci jeho výstřelky a nemorálností. Tyhle historky o lordu Goldenovi šly od úst k ústům a člověk nestačil žas¬nout. Ale každá taková pomluva měla svůj původ v pravdě, kterou nešlo popřít. Lord Golden přesídlil do říše excesů, ke které se nikdo nepřiblížil od doby, co ještě žil princ Regal.
Nedokázal jsem to pochopit a působilo mi to velké sta¬rosti. Ve své ponížené roli Torna Badgerlocka jsem nemohl veřejně navštívit tak vznešenou postavu, jako byl lord Golden, a on sám mě nevyhledával. I když trávil noc ve svých buckkeepských komnatách, pozval dovnitř množství hostů a umělců, v jejichž společnosti si užíval, dokud nebe neza¬čalo šednout úsvitem. Někteří říkali, že se přestěhoval do města Buckkeep, aby byl blíže místům, kde se provozují ha¬zardní hry a zvrácená zábava, ale já jsem tušil, že přemístil své doupě proto, aby se vymanil z dohledu Chadea, a že cizokrajní hosté, kteří u něj tráví noci, zde nejsou pro jeho fy¬zickou potěchu, ale spíše jako zvědové a kurýři od jeho pří¬tel na jihu. Přemýšlel jsem, jaká poselství mu asi přinášejí a proč on tak cíleně ničí svoji pověst a rozhazuje své jmění. A jaké zprávy jim po nich posílal do Bingtownu a Jamaillie?
Ale tyto otázky byly stejné jako mé úvahy o tom, z jaké¬ho důvodu vyslala narčeska prince Dutifula, aby zabil draka Icefyrea. Neměl jsem na ně žádné jasné odpovědi a pouze udržovaly mé myšlenky ve znaveném chodu během hodin, které by bylo lepší strávit spánkem. Pohlédl jsem nahoru na mřížkovaná okna Silver Key. Moje nohy mne sem přivedly, aniž tomu hlava chtěla. V horním podlaží se té noci svítilo a já jsem viděl, jak se v přepychově vybavených místnostech procházejí hosté. Na jediném balkoně spolu živě rozmlou¬vali nějaká žena a mladý muž. Slyšel jsem, že z nich mluví víno. Zpočátku mluvili tiše, ale pak jejich tóny v hádce zesí¬lily. Klekl jsem si, jako bych si zavazoval botu, a poslouchal jsem.
„Mám báječnou příležitost vyprázdnit měšec lordu Verdantovi, ale jen kdybych měl peníze, které můžu dát na stůl jako sázku. Vrať mi, co mi dlužíš, hned!“ požadoval po ní mladík.
„To nemůžu.“ Žena mluvila opatrně, jako někdo, kdo od¬mítá být opilý. „Nemám je, mladíku. Ale brzy budu mít. Až mi lord Golden zaplatí to, co mi dluží ze hry ze včerejška, dám ti tvoje peníze. Kdybych byla věděla, že se z tebe vy¬klube takový lichvář, nebyla bych si je od tebe půjčila.“
Mladík hluboce zaškatal, napůl zděšeně a napůl rozhořče¬ně. „Až ti lord Golden vyplatí, co prohrál? To je totéž jako nikdy. Všichni vědí, že je zadlužený až po uši. Kdybych byl věděl, že si ode mě půjčuješ na sázku s ním, nikdy bych ti ty peníze nebyl poskytl.“
„Jenom stavíš na odiv svou nevědomost,“ pokárala ho po chvíli užaslého mlčení. „Všichni přece vědí, že jeho bohat¬ství je bezedné. Až připluje z Jamaillie další loď, bude mít dost peněz, aby nás všechny vyplatil.“
Ukrytý ve stínu za rohem hostince jsem se díval a pozor¬ně naslouchal.
„Pokud z Jamaillie připluje další loď... o čemž pochybu¬ji, soudě podle toho, jak se pro ně válka vyvíjí... musela by být velká jako hora, aby přivezla všechny peníze, které nám teď dluží! Copak jsi neslyšela, že neplatí ani rentu a že hos¬tinský ho zde nechává jen kvůli ostatním zákazníkům, kteří sem chodí za ním?“
Při těch slovech se od něj žena zlostně odvrátila, ale on se natáhl a chytil ji za zápěstí. „Poslouchej, ty hloupá čubko! Já tě varuji, na to, co mi dlužíš, nemíním čekat dlouho. Nejlíp uděláš, když vymyslíš nějaký způsob, jak mi

zaplatit, a to ješ¬tě dnes večer.“ Sjel ji pohledem od hlavy až k patě a chrap¬lavě dodal: „Nemusí to být všechno v penězích.“
„Ach, lady Heliotrope. Tak tady jste. Hledám vás, vy ma¬lá uličnice! Vy se mi vyhýbáte?“
Dolehl ke mně ležérní hlas lorda Goldena, když se vyno¬řil na balkoně. Světlo, jež svítilo zpoza něj, se mu třpytilo na lesklých vlasech a lemovalo jeho štíhlou postavu. Stoupl si na kraj balkonu. Zlehka se opřel o zábradlí a zahleděl se na město pod sebou. Muž okamžitě pustil ženino zápěstí a ona od něj s trhnutím hlavy odstoupila a připojila se k lordu Goldenovi na vyhlídce. Vztyčila hlavu a jako žalující dítě si po¬stěžovala: „Lorde Goldene, lord Capable mi právě řekl, že je jen mizivá šance, že mi zaplatíte, co jste prohrál. Povězte mu, jak ošklivě se mýlí!“
Lord Golden ladně zvedl jedno rameno. „Jak se hned vy¬rojí zvěsti, když se člověk jen o den opozdí se splátkou přá¬telské sázky. Člověk by jistě neměl vsadit víc, než si může dovolit prohrát... ani ne tolik, aby si bez toho nevystačil před vyplacením výhry. Souhlasíte, lorde Capable?“
„Nebo by snad neměl sázet víc, než si může bezprostřed¬ně dovolit zaplatit,“ navrhl lord Capable uštěpačně.
„Drahý lorde. Neomezilo by se tak to naše sázení jenom na to, co člověk unese po kapsách? To by byly malé sázky. V každém případě, sladká lady, proč si myslíte, že jsem vás vyhledal, když ne proto, abych vyrovnal naši sázku? Tady, myslím, najdete značnou část toho, co vám dlužím. Snad vám nebude vadit, že je to v perlách místo v penězích.“
Žena pohodila hlavou, okázale zavrhujíc nakvašeného lor¬da Capablea. „Ale vůbec ne. A pokud se najdou tací, jimž to vadit bude, pak by se prostě měli spokojit s tím, že si počka¬jí na hloupé peníze. Sázení by přece nemělo být o penězích, drahý lorde Goldene.“
„Samozřejmě že ne. Potěšení je v riziku, jak říkám, a ve výhře radost. Souhlasíte, lorde Capable?“
„A pokud ne, bylo by mi to k něčemu dobré?“ zeptal se kysele Capable. On i já jsme si všimli, že dotyčná žena ne¬vyvinula žádnou bezprostřední snahu, aby mu uhradila jeho částku.
Lord Golden se nahlas zasmál a jeho melodický hlas pro¬řízl studený vzduch časně jarní noci. „Jistě že ne, drahý příte¬li. Jistě že ne! A teď doufám, že oba půjdete dovnitř a ochutnáte se mnou nové víno. Postáváním tady na tom studeném větru by si člověk mohl uhnat i smrt z nastuzení. Přátelé si k soukromému pohovoru jistě dokážou najít teplejší koutek, nemám pravdu?“
Ti dva se již otočili, aby se vrátili do mnoha světly prozá¬řené místnosti. Ale lord Golden se ještě chvíli zdržel a za¬myšleně upřel zrak k místu, kde jsem si připadal tak dobře schovaný. Potom mírně naklonil hlavu mým směrem, načež se otočil a odešel.
Ještě několik okamžiků jsem počkal a pak jsem vystou¬pil ze stínů. Měl jsem na něj zlost, poněvadž mě tak snadno zpozoroval a protože jeho nabídka, že se se mnou chce sejít někde jinde, vyzněla příliš nejasně na to, abych ji pochopil. Ale jakkoli jsem toužil sednout si s ním a popovídat si, ješ¬tě více jsem se děsil toho, že by odhalil mou zradu. Raději jsem se rozhodl svému příteli vyhýbat než to spatřit v jeho očích. Rozmrzelý a osamělý vykročil jsem temnými ulice¬mi. Noční vítr mě mrazil na zátylku a postrkoval mě zpátky k hradu Buckkeep.

3
Rozechvění

Tehdy se Hoquin rozzuřil na všechny, kdo zpochybňovali to, jak zachází se svým Katalyzátorem, a rozhodl se ukázat jim, jakou má nad ní autoritu. „ Třebas je to ještě dítě, „ prohlá¬sil. „Ale to břímě je jen a jen její a ona ho musí nést. A nic ji nesmí přimět, aby zapochybovala o své roli nebo se od ni odvrátila, aby si zachránila život za cenu odsouzení světa ke zkáze.“
A pak ji požádal, aby zašla za svými rodiči a obou se jich zřekla se slovy: „Nemám žádnou matku, nemám žádného otce. Jsem pouze Katalyzátorem Bílého proroka Hoquina. „ A dále musela říci: „ Vracím vám zpátky jméno, které jste mi dali. Již nejsem Redda, ale Wild-eye, jakou mne stvořil Ho¬quin. „ Neboť ten ji tak pojmenoval podle toho, že jí jedno oko neustále uhýbalo stranou.
Tohle však udělat nechtěla. Když odcházela, plakala, když ta slova říkala, plakala a plakala i poté, co se vrátila. Dva dny a dvě noci jí nepřestávaly téci slzy z očí a Hoquin jí to truchlení povolil. Pak jí řekl: „ Wild-eye, přestaň plakat. „

A ona přestala. Protože musela.

PÍSAŘ CATEREN, O BÍLÉM PROROKU HOQUINOVI

• • •

Když do odjezdu zbývá dvanáct dní, jeví se to jako spous¬ta času na to, aby si člověk všechno připravil. I z odstupu sedmi dní se zdá možné, že všechny přípravy budou dokon¬čeny včas. Ale jak se dny ztenčují na pět a čtyři a potom tři, praskají ubíhající hodiny jako bubliny a úkoly, které se nor¬málně zdají prosté, se pojednou stávají složitými. Potřebo¬val jsem si sbalit všechno, co budu potřebovat jako nájemný vrah, zvěd a mistr Umění, zatímco navenek jsem si měl vzít obyčejnou výzbroj strážníka. Cekalo mě rozloučení s mno¬ha lidmi, někdy jednoduché, jindy obtížné.
Jedinou částí výpravy, na niž jsem se mohl těšit vskutku s radostí, byl náš eventuální návrat na Buckkeep. Hrůza mů¬že člověka zdolat více než poctivá práce, přičemž můj strach s každým uplynulým dnem sílil. Tři noci před vyplutím jsem si připadal vyčerpaný a napůl nemocný. Napětím jsem se pro¬budil dlouho před úsvitem a už jsem znovu neusnul. Posadil jsem se. Uhlíky v krbu věžní komnaty ozařovaly pouze lo¬patku a pohrabáč, opřené vedle ústí ohniště. Potom jsem oči¬ma pomalu uvykl šeru v komnatě bez oken. Tohleto místo jsem znal už od doby, co jsem byl jako malý chlapec v Chadeově učení. Příliš jsem si nemyslel, že bych se tu mohl zno¬vu zabydlet. Vstal jsem z Chadeovy staré postele, opouštěje pokrývky zmuchlané po neklidné noci a s nimi hřejivý spá¬nek. Přištrachal jsem se ke krbu a přiložil na oheň malé polín¬ko. Pověsil jsem na hák hrnec s vodou a nechal ho viset nad nízkými plameny. Přemýšlel jsem, že bych měl připravit kon¬vici na čaj, jenže stále jsem se cítil velmi unavený. Byl jsem příliš znepokojený na to, abych usnul, a příliš vysílený na to, abych si připustil, že jsem vzhůru, abych zahájil nový den.
Nacházel jsem se na skličujícím, důvěrně známém místě, jež ve mně probouzelo bolest s tím, jak se datum našeho odjez¬du blížilo. Od tančících plamenů jsem zapálil voskovici. Za¬pálil jsem připravené svíčky ve dvouramenném kandelábru na starém rozrytém pracovním stole. Židle pode mnou byla studená, když jsem se na ni se zaúpěním posadil.
Seděl jsem v noční košili za pracovním stolem a civěl na rozličné mapy, které jsem si tady minulou noc shromáždil. Všechny byly ostrovanského původu, ale tak se od sebe liši¬ly co do měřítka a kompozice, že jsem měl potíže najít me¬zi nimi nějakou spojitost. Ostrované mají zvláštní zvyk spo¬čívající v tom, že mapy moře smějí být nakresleny jenom na kůži mořských savců nebo ryb. Měl jsem podezření, že ty¬to mapy byly zakonzervovány močí, protože měly zvláštní a ulpívající odér. Ostrovanská tradice dále požaduje, aby byl každý ostrov znázorněn jako jedna z jejich božských run, na¬víc na své vlastní mapě. To znamená, že ve vysvětlivkách se nacházela spousta kuriózních příkras a doplňujících pozná¬mek, jež neměly nic společného s fyzickými charakteristi¬kami ostrova. Tyhle dodatky měly pro Ostrovana velký vý¬znam, neboť uváděly, jaká kotviště nebo proudy zde může očekávat a zda má ostrov dobré, špatné nebo neutrální „štěs¬tí“. Pro mne byly ty příkrasy pouze matoucí. Zmíněné čtyři svitky, které jsem získal, měly každý jiný rukopis a jiné mě¬řítko. Rozložil jsem je na stole v jakés takés návaznosti, ale přesto jsem získal jen mlhavé ponětí o vzdálenosti, která nás čeká. Jezdil jsem prstem od mapy k mapě po trase naší plav¬by, zatímco vypálená místa a kroužky na starém stole před¬stavovaly neznámá nebezpečí a moře, jež se prostírala mezi nimi.
Z města Buckkeep jsme měli nejprve plout ke Skyrene Is¬landu. Nebyl to největší z Ostrovů, ale honosil se nejlepším přístavem a nejlepší ornou půdou, a tudíž i nejpočetnější po¬pulací ze všech. Peottre, bratr matky narčesky, mluvil o Zyligu s pohrdáním. Vysvětlil Chadeovi a Kettricken, že Zylig, nejrušnější ostrovanský přístav, se stal útočištěm pro všech¬ny možné sorty lidí. Cizinci sem přijížděli na návštěvu a za obchodem a podle názoru Peottreho jich zde až příliš mno¬ho zůstalo, a s nimi i jejich hrubé zvyky. Zylig sloužil také jako zásobovací přístav pro lodě, jež pluly do severních mo¬ří, aby zde lovily mořské savce kvůli kůžím a oleji, přičemž tyto drsné posádky zkazily nejednoho ostrovanského mladí¬ka a děvče. Podle něj byl Zylig ošuntělým a nebezpečným přístavním městem, jehož obyvatelstvo ve značné míře se¬stávalo z pobudů a vyvrhelů lidské společnosti.
Zde jsme měli učinit první zastávku. Mateřský dům Arkona Bloodbladea stál na opačné straně Skyrene Islandu, ale v Zyligu měla rodina opevněný dům, v němž pobývala při návštěvě města. Tady jsme se měli sejít s Hetgurdem, volnou aliancí ostrovanských předáků, abychom s nimi probrali na¬ši výpravu. Pro některé Ostrovany byl Icefyre duchovním strážcem Ostrovů. Naše výprava, jež měla za cíl

setnutí jeho hlavy, by se nemusela setkat s dobrým přijetím.
Po skončení schůzky v Zyligu jsme měli přestoupit z na¬ší lodi na ostrovanskou loď, vhodnější pro plavbu mělký¬mi moři, jimiž jsme měli cestovat, loď s kapitánem a posád¬kou, kteří se v těchto průlivech vyznali. Měli nás dopravit do Wuislingtonu na Mayle Islandu, domovském ostrovu Ellianiina a Peottreho klanu Narvalů. Dutiful měl být představen její rodině a uvítán v jejím mateřském domě. Měly proběh¬nout zásnubní oslavy a princ měl být zasvěcen do úkolu, kte¬rý ho čekal. Po návštěvě její domovské vesnice jsme se mě¬li vrátit do Zyligu a tam nasednout na loď plující na Aslevjal Island, kde údajně v ledovci spočíval drak.
Impulsivně jsem ty mapy odsunul stranou. Položil jsem si ruce na stůl, spočinul čelem na zkřížených zápěstích a zíral jsem do tmy mezi svýma rukama. Vnitřnosti jsem měl sevře¬né hrůzou. Nešlo jen o plavbu, která mě čekala. Existovala další rizika, s nimiž jsem se musel vypořádat, ještě než vů¬bec nastoupím na loď. Naše koterie Umění stále nezvláda¬la magické praktiky. Tušil jsem, že navzdory mým upozor¬něním se Dutiful a jeho přítel lord Civil stále věnují magii Moudrosti a že princ při tom bude přistižen. Až příliš často mu v těchto dnech dělali společníky ti, kteří se otevřeně hlá¬sili k Moudrosti. I když královna vyhlásila, že není žádná ostuda, když někdo disponuje těmito magickými vlohami, prostý lid a její šlechta měli praktikanty zvířecí magie stále v opovržení. Princ se vystavoval riziku a možná ohrožoval i výsledek zásnubních jednání. Neměl jsem totiž ponětí, jak se Ostrované stavějí k magii Moudrosti.
Myšlenky se mi honily hlavou pořád dokola a před sta¬rostmi nebylo úniku. Hap stále běhal za Svanjou a já jsem se děsil toho, že ho tu budu muset ponechat, aby si poradil sám. Když jsem ve snech několikrát zavadil o Nettle, působila tajnůstkářsky a poněkud úzkostlivě. Swift se zdál být vzpurnější. Byl jsem rád, že mi tato odpovědnost odpadne, ale zá¬roveň jsem se bál, co se tu z něj za mé nepřítomnosti stane. Stále jsem Chadeovi neřekl, že Web zná moji pravou iden¬titu, ani jsem to neprobral s Webem. Má zoufalá touha po ně¬kom, komu bych se svěřil, mi jen připomínala, v jaké jsem se ocitl izolaci. Postrádal jsem svého vlka Nighteyese stejně, jako bych postrádal tlukot vlastního srdce.
Když mi čelo sklouzlo s hlasitým žuchnutím na stůl, při¬šel jsem prudce zpátky k sobě. Spánek, jenž mi v posteli uni¬kal, mne přepadl sedícího za pracovním stolem. S povzde¬chem jsem se narovnal, zakroužil jsem rameny a rezignoval na to, že mi začíná další den. Měl jsem před sebou plno úko¬lů a jen málo času na to, abych je všechny splnil. Jakmile na¬stoupíme na loď, budu mít na spánek spoustu času a ještě ví¬ce času na neplodné strachování. Jen málo věcí mi připadalo tak nudných jako dlouhodobá plavba na moři.
Vstal jsem a protáhl se. Za chvíli mělo svítat. Byl nejvyš¬ší čas, abych se oblékl a pospíšil do Královniny zahrady na ranní lekci se Swiftem. Voda v hrnci málem vyvřela, zatím¬co jsem podřimoval. Smíchal jsem ji v míse na mytí se stu¬denou vodou, opláchl jsem se a oblékl. Přes košili a kalhoty v buckské modři mi splývala jednoduchá kožená tunika. Na¬táhl jsem si boty z měkké usně a zapletl si své nepoddajné přistřižené vlasy do krátkého copu bojovníka.
Po sezení se Swiftem mě čekala schůzka se členy koterie, naše další společná lekce. Příliš jsem se na ni netěšil. S kaž¬dým uplynulým dnem jsme sice činili pokroky, ne však ta¬kové, aby uspokojily Chadea. Svůj pomalý postup hodnotil jako nezdar. Jeho frustrace se stala přímo hmatatelnou a dis-harmonickou silou, kdykoli jsme se všichni sešli. Den před¬tím jsem si všiml, že Thick se bojí pohlédnout starci do očí a že v Dutifulově tradičně přívětivém vyřazuje vetknuto zou¬falství. Promluvil jsem si v soukromí s Chadem, aby více odpouštěl sám sobě a projevoval větší toleranci vůči slabším stránkám ostatních členů koterie. Vzal moji žádost jako výt¬ku a jen se ve svém vzteku více zatvrdil. K uvolnění napětí to rozhodně nepřispělo.
„Fitzi," řekl kdosi potichu a já jsem sebou překvapeně trhl. Ve vchodu, který byl zpravidla ukrytý za stojanem s vinný¬mi lahvemi, se rýsovala postava šaška. Dokázal se pohybo¬vat tišeji než kdokoli z lidí, které jsem znal. A pro můj smysl Moudrosti byl nezjistitelný. Jakkoli jsem byl citlivý na pří¬tomnost jiných živých bytostí, měl pouze on schopnost zaskočit mě naprosto nečekaně. Věděl to a zřejmě si v tom li-boval. Omluvně se usmál, když vkročil do místnosti. Zlatohnědé vlasy měl hladce stažené dozadu a tvář nedotčenou barevnými líčidly lorda Goldena. Jeho holá pleť byla bronzovější, než jsem u něj kdy viděl. Na sobě měl parádní goldenovský župan, ale když teď upustil od složitých velkopanských manýrů, působil v něm poněkud bizarně.
Nikdy předtím jsem nezažil, že by se sem odvážil bez po¬zvání. „Co tady děláš?" vysoukal jsem ze sebe a po chvíli jsem poněkud zdvořileji dodal: „I když jsem rád, že tě vi¬dím."
„Ach. Říkal jsem si, jestli budeš. Když jsem tě viděl, jak se ukrýváš pod mým oknem, myslel jsem si, že se se mnou chceš sejít. Poslal jsem Chadeovi obligátní

vzkaz, aby ti ho druhý den doručil, jenže jsem se nedočkal žádné odpovědi. A tak jsem se rozhodl, že ti to usnadním.“
„Ano. Dobře. Jen pojď dál.“ Jeho nenadálý příchod a k to¬mu zjištění, že Chade mi vzkaz od něho nepředal, mne zne¬klidnily. „Teď se mi to příliš nehodí, mám se za chvilku se¬jít se Swiftem v Královnině zahradě. Ale mohu ti věnovat pár okamžiků. Ehm, mám dát vařit vodu na čaj?“
„Ano, prosím. Pokud nemáš čas, nechci se vtírat. Vím, že v poslední době máme všichni plno práce.“ Potom se prudce odmlčel, pohlédl na mě a úsměv z tváře mu zmizel. „Slyšíš tu topornost v našem vyjadřování? Jak je zdvořilé a opatrné, jen abychom neurazili?“ Dlouze se nadechl a pak s netypic¬kou otevřeností řekl: „Poté co jsem ti poslal vzkaz a nedo¬čkal se odpovědi, začalo mi to mlčení dělat starosti. Vím, že jsme v poslední době měli neshody. Myslel jsem, že jsme je urovnali, ale začal jsem mít pochybnosti. Dnes ráno jsem si řekl, že se jim postavím čelem. A tak jsem tady. Chtěl jsi mě vidět, Fitzi? Proč jsi neodpověděl na můj vzkaz?“
Ta náhlá změna tónu mne vyvedla z rovnováhy. „Tvůj vzkaz jsem neobdržel. Možná si ho Chade špatně vyložil ne¬bo na něj zapomněl; má v poslední době mnoho starostí.“
„A co to mělo znamenat, když jsi onehdy v noci přišel pod mé okno?“ Popošel ke krbu, nalil z vědra do hrnce čerstvou vodu a pověsil ho zpátky nad plameny. Když si klekl, aby prohrábl oheň a přiložil na něj, cítil jsem vděčnost, že se mu nemusím dívat do očí.
„Jenom jsem se procházel po městě a přemítal nad svými problémy. Vlastně jsem neměl v úmyslu tě vidět. Prostě mě tam nohy zanesly.“
Znělo to neohrabaně a hloupě, ale on tiše přikývl. Vědo¬mí vzájemných rozpaků se mezi námi tyčilo jako zeď. Udě¬lal jsem vše, abych naši roztržku urovnal, ale vzpomínku na ni jsme měli oba stále v čerstvé paměti. Nebude si myslet, že se vyhýbám jeho pohledu, abych před ním ukryl nějaký po¬tlačený vztek? Nebo snad vytuší, že se před ním snažím za¬tajit svůj pocit viny?
„Nad svými problémy?“ zeptal se tiše, když vstal a oprá¬šil si ruce, zatímco já jsem byl rád, že se mohu toho tématu chytit. Povídat mu o svých starostech s Hapem, to bylo zda¬leka nejbezpečnější téma, jaké jsme mohli zvolit.
A tak jsem se mu svěřil se svými obavami, které se týka¬ly mého syna, a při tom vyprávění mezi námi opět zavládla důvěrnost. Našel jsem v místnosti bylinky na čaj, které jsem vhodil do vroucí vody, a opekl jsem několik krajíčků chleba, které mi zde zůstaly od večeře. Pozorně mi naslouchal a při¬tom odhrnul mé mapy a poznámky na okraj stolu. Když mi došla slova, naléval z kouřící konvice čaj do dvou šálků, kte¬ré jsem připravil. Ten rituál přípravy jídla mi připomněl, jak snadno jsme spolu vždycky vycházeli. Ale vzápětí jsem po¬cítil ještě větší prázdnotu, když jsem si uvědomil, jak jsem ho oklamal. Chtěl jsem mu zabránit odjet na Aslevjal Island, protože si myslel, že tam zemře; Chade mi pomohl, protože nechtěl, aby šašek narušil princovu výpravu. Avšak výsledek byl stejný. Až nadejde den odjezdu, šašek náhle zjistí, že ne¬má být členem výpravy. A mohl jsem za to já.
Takové mě obestřely myšlenky a opět mezi námi zavlád¬lo ticho, když jsme se posadili k jídlu. Šašek pozvedl hrnek, upil z něj a poté řekl: „To není tvoje chyba, Fitzi. Je to jeho rozhodnutí a žádná tvoje slova nebo činy na tom teď nic ne¬změní.“ Chviličku to vypadalo, že odpovídá na mé myšlen¬ky, a vlasy na zátylku mi vstaly hrůzou z toho, že se ve mně tak dobře vyzná. Potom dodal: „Občas otci nezbývá než stát poblíž a přihlížet katastrofě, aby pak posbíral kousky.“
Našel jsem řeč a odpověděl: „Já se právě trápím tím, šaš¬ku, že tu nebudu, abych přihlížel nebo abych sbíral kousky. Co když zabředne do skutečných potíží a nebude zde nikdo, kdo by se za něj postavil?“
Podržel hrnek v obou rukou a přes něj na mě pohlédl. „Co¬pak tu nezůstane nikdo, koho bys požádal, aby na něj dohlí¬žel?“
Potlačil jsem nutkání povědět mu: „A co ty?“ a jen jsem zavrtěl hlavou. „Nikdo, koho bych dobře znal. Kettricken ta¬dy samozřejmě bude, ale stěží by bylo vhodné žádat králov¬nu, aby se ujala role ochranitelky strážníkova syna. I kdyby¬chom spolu Jinna a já pořád dobře vycházeli, jejímu úsudku již nedůvěřuji.“ A ke své hrůze jsem dodal: „Občas mě tro¬chu zamrazí, když si uvědomím, jak málo je lidí, kterým do-opravdy důvěřuji. Nebo jež dobře znám – myslím jako Tom Badgerlock.“
Na chvíli jsem se odmlčel, zatímco jsem pře¬mítal nad svými slovy. Tom Badgerlock byl jenom fasádou, maskou, kterou jsem denně nosil, a přesto jsem věděl, že být jím mi nikdy nebude doopravdy po chuti. Pociťoval jsem rozpaky nad tím, že klamu dobré lidi, jako byl Wim nebo Laurel. Bránilo to vzniku jakéhokoli skutečného přátelství. „Jak to děláš?“ zeptal se mě náhle šašek. „Přemísťuješ toho, za koho tu jsi, z místa na místo a z roku na rok. Není ti někdy líto, že

tě nikdo doopravdy nezná takového, jaký ses naro¬dil?“
Potřásl pomalu hlavou. „Já nejsem takový, jaký jsem se narodil. Ani ty takový nejsi. Neznám nikoho, kdo by takový byl. Abych pravdu řekl, Fitzi, to, co kdy doopravdy poznáme z těch druhých, jsou jenom fasety. Otec, syn, bratr, přítel, milenec, manžel... tím vším může člověk být, ale nikdo jiný ho ve všech těch rolích nepozná. Dívám se, jak jsi Hapovým otcem, ale přesto tě neznám tak, jako jsem znal svého otce, a to o nic lépe, než jsem znal svého otce z pohledu jeho bra¬tra. Takže, když se prezentuji v jiném světle, není to předstí¬rání. Spíše nastavuji světu jinou tvář, než byl předtím zvyk¬lý vidět. Namouduši, uvnitř v mém srdci je místo, kde budu navždy šaškem a tvým kamarádem z dětství. A uvnitř mne je i skutečný lord Golden, který si libuje v dobrém pití a vy¬braném jídle, elegantním oblékání a duchaplných řečech. Takže když se prezentuji jako on, nikoho tím neklamu, ale jen ukazuji odlišnou část sebe sama.“
„A co Amber?“ zeptal jsem se tiše. Potom jsem se podi¬vil nad tím, že jsem si vůbec troufl tu otázku položit.
Zpříma se střetl s mým pohledem. „Je to moje faseta. Nic víc než to. A nic méně.“
Litoval jsem, že jsem se o tom zmínil. Stočil jsem rozho¬vor zpátky do předchozího směru. „No dobře. To pro mne nic neřeší, pokud jde o to, najít někoho, kdo mi tu na Hapa dohlédne.“
Přikývl a opět na chvíli zavládlo toporné mlčení. Velmi mne hnětlo, že jsme se vůči sobě začali chovat tak ostýchavě a že nás nenapadá způsob, jak to změnit. Šašek byl stále mým přítelem z dětství. A zároveň nebyl. Vědomí toho, že má i jiné „fasety“, všechny moje názory na něj přeskupilo. Připadal jsem si zaskočený, chtěl bych s ním zůstat a usměr¬nit naše přátelství zpět do starých kolejí, ale zároveň jsem toužil utéci. Vycítil to a omluvil se.
„Inu, lituji, že jsem přišel v nevhodnou dobu. Vím, že se musíš brzy sejít se Swiftem. Snad se nám před odjezdem ješ¬tě naskytne příležitost promluvit si.“
„Může na mě chvilku počkat,“ slyšel jsem se náhle říkat. „Nic mu to neudělá.“
„Děkuji ti,“ odpověděl.
A pak náš rozhovor opět uvízl na mrtvém bodě. Šašek to zachránil tím, že zvedl ze stolu jednu ze svinutých map. „To¬hle je Aslevjal Island?“ zeptal se, když ji na stole rozvinul.
„Ne. To je Skyrene Island. Naše první zastávka bude v Zyligu.“
„A co je tady tohle?“ a ukázal na kudrlinku na pobřeží ostrova.
„Ostrovanská ozdoba. Myslím. Nebo to může být vodní vír anebo nežádoucí proudění či oblast výskytu mořských řas. Já nevím. Mám dojem, že oni vidí věci jinak než my.“
„To nepochybně. Máš mapu Aslevjal Islandu?“
„Je to ta menší, s tou hnědou skvrnou na okraji.“
Rozvinul ji vedle první mapy a přehlédl očima ze strany na stranu. „Rozumím, co myslíš,“ zamumlal, když přejížděl prs¬tem po nepředstavitelně členité pobřežní linii. „Co to podle tebe je?“
„Tající ledovec. Nebo si to aspoň myslí Chade.“
„Říkám si, proč ti asi nedoručil můj vzkaz.“
Předstíral jsem nevědomost. „Jak už jsem řekl, je možné, že zapomněl. Až se s ním dnes uvidím, zeptám se ho.“
„Vlastně bych si s ním také rád promluvil. V soukromí. Možná bych dnes s tebou mohl zajít na lekci Umění.“
Pocítil jsem velké rozpaky, ale nenapadal mě způsob, jak se z toho vykroutit. „Ta je na rozvrhu až dnes odpoledne, po lekci se Swiftem a cvičení v boji se zbraní.“
Přikývl, naprosto nevzrušený. „To by se mi hodilo. Mu¬sím zatím dole ve svém pokoji uklidit pár věcí.“ A jako kdy¬by mě tím vyzýval k otázce proč, dodal: „Už jsem se z těch komnat skoro úplně vystěhoval. Moc tam toho nezůstane, aby to bylo někomu na obtíž.“
„Takže se hodláš natrvalo přestěhovat do Silver Key?“ ze¬ptal jsem se.
Jeho tvář na okamžik získala nicneříkající výraz. Překva¬pil jsem ho. Pak na mě zvolna zavrtěl hlavou, na rtech mír¬ný úsměv. „Nikdy nevěříš ničemu z toho, co ti říkám, Fitzi? Ach, no dobře, možná nás to uchránilo před nejednou bouří. Ne, můj příteli. Až odejdu, zanechám své komnaty na Buckkeepu prázdné. - A většina těch báječných věcí a nábytku v Silver Key už patří jiným, kteří si to vzali v rámci vyrov-nání mých dluhů. Které samozřejmě nehodlám splácet. Jak¬mile odjedu z města Buckkeep, mí věřitelé se slétnou jako supi a vybílí ty pokoje, až zůstanou jen holé stěny. A to bu¬de konec lorda Goldena. Na Buckkeep se už vracet nebudu. Nikam se už nebudu vracet.“
Jeho hlas se při těch slovech nezachvěl ani nezakolísal. Mluvil klidně a díval se mi do očí. Přesto jsem měl pocit, ja¬ko kdyby mě nakopl kůň. Mluvil jako

člověk, který ví, že ze¬mře, jako někdo, kdo po sobě uklízí, aby tu po jeho odcho¬du nic nezůstalo. Zažil jsem posuv ve vnímání. Choval jsem se k němu rozpačitě kvůli naší nedávné hádce, a taky proto, že jsem věděl, že jsem ho oklamal. Z jeho smrti jsem strach neměl, protože jsem věděl, že už jsem jí zabránil. Ale jeho rozpaky měly jiný původ. Mluvil ke mně, jako by mluvil člo¬věk, který ví, že ho čeká smrt, ke starému příteli, který pů¬sobí dojmem, že je mu to lhostejné. Jak mu ode mne muse¬lo připadat kruté, když jsem se mu v poslední době pořád vyhýbal. Možná si myslel, že cíleně přerušuji všechny kon¬takty mezi námi, dříve než to náhle a bolestivě udělá smrt. Ta slova ze mě vytryskla jako jediná ryzí pravda, již jsem mu toho dne řekl: „Nebuď hloupý! Já tě nenechám umřít, šašku!“ Vtom se mi sevřelo hrdlo. Uchopil jsem šálek chlad¬noucího čaje a spěšně se z něj napil.
Nejprve zadržel dech a pak se rozesmál, jako když se tříš¬tí sklo. Do očí mu vstoupily slzy. „Ty v to tak pevně věříš, viď? Ach, Milovaný. Ze všech věcí, jichž se musím zříci, bu¬de rozloučení s tebou to nejtěžší. Odpusť mi, že jsem se ti vy¬hýbal. Bude možná lepší, když si mezi sebou vytvoříme od¬stup a zvykneme si na to dříve, než nám to vnutí osud.“
Praštil jsem hrnkem o stůl, až čaj vyšplíchl na desku me¬zi námi. „Jak můžeš takhle mluvit! Při Edovi a Elovi, šašku! Proto rozhazuješ své jmění a žiješ jako zdegenerovaný Jamailliánec? Prosím tě, řekni mi, žes nerozházel všechno, cos měl, že ti něco zůstalo až... až se vrátíš zpátky.“ A tady mi došla slova, jen taktak, že jsem se neprozradil.
Podivně se usmál. „Je to pryč, Fitzi. Všechno je pryč, ne¬bo byla učiněna opatření, komu má co připadnout. A zbavit se takového bohatství znamenalo nejen výzvu, ale i mnohem větší radost než předtím jeho vlastnění. Zanechal jsem lis¬tiny, že Malta připadne Burrichovi. Umíš si představit jeho tvář, až mu někdo předá její otěže? Vím, že si jí bude cenit a starat se o ni. A co se týče Patience, och, měl jsi to vidět, než jsem to odeslal! Fůra svitků a knih na všechna možná témata. - Nikdy ji ani nenapadne, odkud se to mohlo vzít. A myslel jsem i na Garethu, moji zahradnici. Koupil jsem jí domek a pozemek, který připadne do jejího vlastnictví, a od¬kázal jsem jí i peníze, aby se měla dobře. To by mělo způ¬sobit menší skandál; lidé se budou ptát, proč lord Golden tak bohatě obdaroval zahradnici. Ale ať. Ona to pochopí a nebu¬de si s tím lámat hlavu. A co se týče Jofron, mé přítelkyně z Jhaampe? Poslal jsem jí kolekci vzácných dřev a všechny své řezbářské nástroje. Bude si jich cenit a bude na mě vzpo¬mínat v dobrém, bez ohledu na to, jak náhle jsem ji opustil. Proslavila se jako výrobce hraček. Věděl jsi o tom?“
Zatímco mi odhaloval, jaké ve své velkorysosti napáchal škody, usmíval se a stín hrozící smrti mu téměř zmizel z očí. „Prosím, přestaň takhle mluvit,“ prosil jsem ho. „Slibuji ti, že tě nenechám zemřít.“
„Nepronášej žádné sliby, které by nás oba mohly zničit, Fitzi. A krom toho.“ Zhluboka se nadechl. „I kdyby ses vze¬přel tomu, co je předurčeno osudem, i kdybys obstál tváří v tvář jeho soukolí, lord Golden musí stejně zmizet ze scé¬ny. Jeho existence přestala být užitečná. Jakmile odsud ode¬jdu, už jím nikdy více nebudu.“
Zatímco mi vyprávěl o tom, jak promrhal své jmění a jak jeho jméno upadne v zapomnění, přemáhaly mě mdloby. Byl vskutku odhodlaný a důkladný. Až ho necháme stát v docích, ocitne se ve velmi tíživé situaci. Neměl jsem žádné pochyby o tom, že by se o něj Kettricken postarala, bez ohledu na to, jak prohýřil své jmění. Rozhodl jsem se, že si s ní před od¬jezdem v tichosti promluvím, abych ji připravil na to, že ho možná bude nutné zachránit. Pak jsem stočil své myšlenky zpátky k našemu rozhovoru, protože šašek si mne zvláštním pohledem měřil.
Odkašlal jsem si a pokusil jsem se přijít na nějaká rozum¬ná slova. „Myslím, že to vidíš příliš pesimisticky. Pokud ti ještě nějaké peníze zůstaly, měl bys s nimi nakládat šetrně. Jen pro případ, že bych měl pravdu a nedovolil ti zemřít. Ale teď už musím jít, poněvadž Swift už na mě bude čekat.“
Přikývl a spolu se mnou vstal. „Přijdeš dolů do mých sta¬rých komnat, až bude čas sejít se na lekci Umění s Chadem?“
„Předpokládám, že ano,“ připustil jsem, dávaje si pozor, aby to neznělo neochotně.
Malátně se usmál. „Mnoho štěstí Burrichovu chlapci,“ řekl a odešel.
Čajové šálky a mapy zůstaly na stole. Náhle jsem se cítil příliš unavený na to, abych je poklízel, natož abych spěchal na lekci se Swiftem. Přesto jsem šel, a když jsem dorazil do zahrady na vrcholu věže, Swift už na mě čekal na sluncem ozářeném a cimbuřím obehnaném čtvercovém prostranství, zády u kamenné zdi, a zahálčivě si hrál na píšťalku. U nohou se mu popelilo a klovalo několik holubic a mně na okamžik hrklo u srdce. Když jsem se přiblížil, všechny vzlétly a na ze¬mi zůstala rozsypaná hrstka obilí, na kterou se snesly. Swift si všiml úlevy

v mé tváři. Odtáhl píšťalku od rtů a podíval se na mě.
„Myslel jste si, že je lákám za pomoci Moudrosti, a to vás vyděsilo," poznamenal.
Než jsem odpověděl, odmlčel jsem se. „Na chvíli jsem se vyděsil," souhlasil jsem. „Ale ne při představě, že používáš Moudrost. Spíše jsem se bál, že se pokoušíš navázat s ně¬kterou z nich vztah."
Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. S ptákem ne. Párkrát jsem se dostal do kontaktu s ptáky a mé myšlenky se od jejich mys¬lí odrážely jako kamínky hopsající na proudu vody." Pak se blahosklonně usmál a dodal: „Ne že bych si myslel, že rozu¬míte tomu, co tím myslím."
Přinutil jsem se zůstat zticha. Nakonec jsem se ho zeptal: „Dočetl jsi svitek o králi Slayerovi a získání Bearnsu?"
Přikývl a s tím jsme zahájili vyučování, ale jeho přístup mě stále rozčiloval. Svůj vztek jsem si vylil na cvičišti, kde jsem mu řekl, aby si vzal napřed sekyru a změřil se mnou své síly, než ho pustím cvičit s lukem. Sekyry byly těžší, než jsem si pamatoval z dřívějška, a i když mají hlavice omota¬né několika vrstvami kůže, odnáší si člověk z takové lekce pořádné modřiny. Když už Swift neudržel zbraň ve vzduchu, pustil jsem ho za Cresswellem, aby šel cvičit s lukem. Pak jsem se vytrestal za to, že jsem si na chlapci vylil hněv, když jsem si našel nového partnera, který byl v boji se sekyrou zběhlý. Když mi naplno a se vším všudy došlo, nakolik mé schopnosti upadly, opustil jsem cvičiště a odebral se na chví¬li do parních lázní.
Když jsem ze sebe smyl pot a zklamání, spěšně jsem na strážnici zhltl chleba s polévkou. Muži nahlas rozprávěli a ro¬zebírali naši výpravu, ostrovanské ženy a pití. Obojí velebi¬li jako silné a lahodné. Snažil jsem se jejich žertům smát, ale tváří v tvář jednostranně uvažujícím mladým zbrojnošům jsem si připadal starý a byl jsem jen rád, že se mohu vymlu¬vit a pospíšit si zpátky do své pracovny.
Odtud jsem zamířil tajnou chodbou dolů do komnaty, kte¬rou jsem obýval jako sluha lorda Goldena. Pozorně jsem po¬slouchal, než jsem tajné dveře odjistil. Za nimi vládl všude klid a já jsem doufal, že šašek tu není. Ale jen co jsem za se¬bou zavřel panel ústící do tajné chodby, už se otevřely pro¬těјší dveře a já jsem zůstal zírat na šaška. Měl na sobě oby¬čejnou halenu a kamaše, všechno černé, a nízké černé boty. Slunce prosvitající dovnitř oknem mu zlatilo vlasy. Denní světlo proniklo podél jeho postavy do malinké komůrky a já jsem na kavalci spatřil hromadu věcí, které jsem tu po od¬chodu z jeho služeb nechal. Překrásný meč, jejž mi dal, spo¬číval na hromádce pestrobarevného a výstředního šatstva, které mi nechával šít. Obdařil jsem šaška zmateným pohle¬dem. „Jsou tvoje," řekl tiše. „Měl by sis je vzít."
„Pochybuji, že budu mít ještě někdy možnost oblékat se v tomhle stylu," řekl jsem, a vzápětí jsem si uvědomil, jak tvrdě má námitka vyzněla.
„Nikdy nevíš," pravil potichu a pohlédl stranou. „Možná že jednoho dne se lord FitzChivalry bude zase procházet po chodbách hradu Buckkeep. Pokud by se tak stalo, tyto bar¬vy a střihy by mu náramně padly."
„Pochybuji, že k tomu někdy dojde." Také to znělo chlad¬ně, a proto jsem svá slova zmírnil: „Ale přesto ti moc děku¬ji. A vezmu si je, čistě pro případ."
Všechny rozpaky na mě znovu dolehly jako dusivá clona.
„A meč," připomněl mi. „Nezapomeň na meč. Vím, že je na tvůj vkus trochu moc okázalý, ale..."
„Ale přesto je to stále jedna z nejkrásnějších zbraní, jaké jsem kdy tasil. Budu ho opatrovat jako poklad." Snažil jsem se odčinit urážku, kterou jsem mu svým odmítnutím způso¬bil. Až teď jsem pochopil, že když jsem zde meč po přestě¬hování zanechal, ranil jsem tím jeho city.
„Ach. A ještě tohle. Nejlepší bude, když se ti vrátí i to¬hle." Natáhl ruku a rozepnul si vyřezávanou dřevěnou náuš¬nici, kterou jako lord Golden neustále nosil. Věděl jsem, co se v ní skrývá: náušnice osvobozeného otroka, která připad¬la po Burrichově babičce Burrichovi, pak mému otci a nako¬nec mně.
„Ne!" sevřel jsem mu zápěstí. „Přestaň s tím pohřebním rituálem! Říkal jsem ti, nemám v úmyslu nechat tě zemřít!"
Chvíli zůstal nehybně stát. „Pohřební rituál," zašeptal. Pak se rozesmál. Z jeho dechu jsem vycítil meruňkovou pálenku.
„Opanuj se, šašku. Tohle je ti tak nepodobné, že už skoro nevím, jak s tebou mám mluvit," zvolal jsem rozmrzele s pocitem hněvu, jenž může v člověku vyvolat rozpačitost. „Ne¬můžeme se prostě uvolnit a být sami sebou během těch dní, které nám zbývají?"
„Během těch dní, které nám zbývají," zopakoval po mně. Trhnutím zápěstí se nenucené vyprostil z mého sevření. Ná¬sledoval jsem ho do jeho prostorné komnaty s vysokým stro¬pem. Po odnesení jeho věcí vypadala ještě větší. Zamířil ke

karafě pálenky a opět si dolil, poté nalil malou sklenku také mně.
„Během těch dní, které nám zbývají do vyplutí," doplnil jsem svá slova, když jsem si bral sklenku. Rozhlédl jsem se po pokoji. Nezbytné věci zůstaly na svých místech: stůl, žid¬le, psací stolek. Všechno ostatní bylo buď pryč, nebo připra¬veno k odnesení. U zdi jsem viděl smotané tapiserie a kobe¬rečky, které připomínaly tlusté klobásy. Jeho pracovna byla otevřená, holá a prázdná, všechny jeho tajnůstky zmizely. Vešel jsem do ní, sklenku pálenky v ruce. Hlas se mi podiv¬ně chvěl, když jsem říkal: „Zahladil jsi po sobě všechny stopy."
Přišel za mnou a spolu jsme stáli u okna a dívali se ven. „Mám rád, když jsou věci v pořádku. Člověk musí v životě zanechat tolik věcí nedokončených, že mi dělá radost dokon¬čit ty, které mohu."
„Nikdy předtím jsem nezažil, že by ses oddával takovým pocitům. Skoro to vypadá, že se v tom vyžíváš." Snažil jsem se, aby to neznělo znechuceně.
Jeho ústa zkřivil podivný úsměv. Potom se zhluboka na¬dechl, jako by se od něčeho oprostil. „Ach Fitzi, na celém světě bys mi něco takového mohl říci jen ty. A možná máš pravdu. Je to drama, když člověk čelí definitivnímu konci; nikdy předtím jsem takové pocity nepoznal... ale myslím si, že ty v podobné situaci bys jimi zůstal nedotčený. Jednou ses mi pokoušel vysvětlit, jak vlk stále žije v přítomnosti a učí tě těžit veškeré možné uspokojení z času, který máš. Naučil ses to dobře. Zatímco já, který jsem se v životě vždy snažil definovat budoucnost, než k ní dospěji, pojednou nahlížím na místo, za nímž je vše temné. Temnota. O té se mi v no¬ci zdá. A když se záměrně posadím a pokusím se hmátnout před sebe, abych viděl, kam mě má cesta může zavést, vidím jen ji. Temnotu."
Nevěděl jsem, co mu na to mám říct. Viděl jsem, že se ze sebe snaží setřást zoufalství, jako kdyby se pes snažil setřást z hrdla zakouslou vlčí čelist.
Usrkl jsem pálenky. Zaplavi¬la mě příchuť meruněk a opojné teplo letního dne. Vybavil jsem si dny, které jsme strávili v mé chalupě, pálenka na ja¬zyce ve mně probudila radost z toho prostšího období. „To¬hle je velmi dobré," řekl jsem mu bezděčně.
Zůstal na mě překvapeně zírat. Pak náhle mrkáním zapu¬dil slzy a úsměv, kterým mě obdařil, byl ryzí. „Ano," pravil tiše. „Máš pravdu. Tohle je velmi dobrá pálenka a nic z to¬ho, co má přijít, na tom nemůže nic změnit. Budoucnost nám nemůže vzít dny, které nám zbývají... pokud to sami nedo¬volíme."
Prošel uvnitř sebe sama přes jakousi křižovatku a získal větší klid. Já jsem znovu upil z pálenky, upíraje zrak do dá¬li přes kopce za Buckkeepem. Když jsem pohlédl na něj, dí¬val se na mne s láskou, kterou jsem nedokázal unést. Nebyl by se na mě díval tak laskavě, kdyby byl věděl, jak jsem ho oklamal. Avšak jeho hrůza z nadcházejících dní mě jen utvr¬dila v názoru, že jsem v jeho zájmu učinil to nejlepší roz¬hodnutí. „Je škoda, že to musíme přerušit, ale Chade a ostat¬ní budou čekat."
Vážně přikývl, pozvedl trochu sklenku, aby mi připil, a ho¬dil její obsah do sebe. Řídil jsem se jeho příkladem, a poté jsem musel chvíli klidně stát, zatímco pálenka mi rozlévala po těle žár. Zhluboka jsem se nadechl, kochaje se vůní a pří¬chutí meruněk. „Je to opravdu velmi dobré," řekl jsem mu znovu.
Nepatrně se usmál. „Nechám ti zde všechny zbylé láhve," pronesl velmi tiše, a když jsem se do něj zabořil pohledem, zasmál se. Ale jeho krok se mi zdál lehčí, když mě následo¬val labyrintem chodeb a schodišť, vinoucích se mezi buckkeepskými zdmi. Zatímco jsem rychle kráčel temnotou, pře¬mýšlel jsem, jak bych se asi doopravdy cítil, kdybych znal hodinu a den své smrti. Na rozdíl od lorda Goldena bych měl jen velmi málo věcí k rozhazování. Spočítal jsem si své po¬klady a pomyslel si, že nikomu nic významného nedlužím, pouze sobě. Pak jsem si náhle uvědomil, že to není pravda. V sevření sobecké lítosti jsem se rozhodl, že to musím na¬pravit. Dospěli jsme k tajnému východu, který ústil do pří¬mořské strážní věže. Odsunul jsem panel a vynořili jsme se uvnitř vedle krbu.
Ostatní se tu již shromáždili, takže jsem neměl možnost promluvit si v soukromí s Chadem. A tak, když jsme se ta¬dy objevili, princ radostně zvolal a vyšel lordu Goldenovi vstříc, aby ho uvítal. Thick se zdál opatrnější a nedůvěřivě se kabonil. Chade po mně vrhl vyčítavý pohled, ale vzápětí si nasadil uhlazený výraz a vyměnili si s šaškem pozdravy. Ale hned po uvítání zavládly rozpaky. Thick, jehož přítom-nost cizince v našem středu zneklidnila, bloumal bezcílně po místnosti, místo aby zaujal své místo za stolem. Skoro jsem mohl vidět, jak se princ snaží představit si lorda Goldena, byť tak prostě oblečeného, v roli šaška krále Shrewda, jak mu o tom vyprávěla královna. Chade nakonec bezmála přík¬ře řekl: „Nuže, můj drahý příteli, co vás sem za námi přivá¬dí? Je samozřejmě báječné vás vidět, ale my před sebou máme ještě spoustu učení a málo času na to, abychom ho zvlád¬li."
„Chápu," odpověděl šašek. „Ale já mám rovněž málo ča¬su podělit se s vámi o to, co vím. A tak jsem za vámi přišel v naději, že mi věnujete trochu svého času, v

soukromí, až ta¬to lekce skončí.“
„Podle mne je báječné, že jste přišel,“ vpadl do toho beze¬lstně princ. „Myslím, že jste měl docházet od začátku. Byl jste to přece vy, kdo nám umožnil spojit své síly a projít přes sebe, abychom vyléčili Torna. Máte stejné právo být členem koterie jako všichni tady.“
Viděl jsem, že tato princova slova na šaška učinila dojem. Sklopil zrak ke svým rukám, na nichž měl pěkně padnoucí černé rukavice, skoro ležérně si zamnul prsty a poté připus¬til: „Já sám žádné vlohy k Umění nemám. Použil jsem pou¬ze to, co mi zbylo po kontaktu s Veritym. A to, co sám vím o... Tomovi.“
Při vyslovení jména svého otce princ ožil, jako když ohař zavětří stopu lišky. Naklonil se blíže k šaškovi, jako kdyby do sebe mohl vstřebat všechno, co ví o králi Veritym. „Nic¬méně,“ ujistil lorda Goldena, „se těším na to, že pocestuji ve vaši společnosti. Myslím si, že byste mohl být cenným čle¬nem této koterie, bez ohledu na úroveň vašeho Umění. Za¬čnete teď docházet na naše každodenní lekce a necháte nás prozkoumat rozsah svých schopností?“
Viděl jsem na Chadeovi, jak je rozpolcený. Šašek nabízel možnost zvýšit sílu koterie - po čemž Chade zoufale prahl -, přitom se však bál, že by šašek mohl mařit naše základní po¬slání, jímž bylo setnutí draka. Říkal jsem si, jestli v tom ne¬byla trochu žárlivost, když šlehl očima od šaška ke mně. Ša¬šek a já jsme si byli vždycky blízcí a Chade věděl, že šašek má na mne jako přítel poměrně velký vliv. Jenomže nyní, více než kdy jindy, mě Chade potřeboval mít pod svou kontro¬lou.
Zvítězila jeho lačnost po Umění. Připojil se k Dutifulovi. „Prosím, lorde Goldene, přisedněte si k nám. Když už nic ji¬ného, může vám naše snažení připadat zábavné.“
„No tak dobře,“ prohlásil šašek skoro radostně. Vytáhl si židli a s očekáváním se na ni posadil. Přemýšlel jsem, jest¬li někdo z ostatních dokáže vidět temnější proudy, které se tají za poklidnou přívětivostí, kterou jim prezentoval. Chade a já jsme si k němu sedli každý z jedné strany, zatímco Dutiful přesvědčil Thicka, aby se k nám u stolu připojil také. Když se posadil, my čtyři jsme se jako jeden zhluboka na¬dechli, pokoušejíce se navodit onen stav otevřenosti, v němž bychom se mohli všichni pohroužit do Umění. V tu chvíli jsem zažil vnitřní vhled, který mne uklidnil, a zároveň zdě¬sil. Šašek zde byl cizincem. Za tu krátkou dobu, co jsme se snažili účinkovat jako koterie, jsme docílili určité jednoty. Nepostřehl jsem to do okamžiku, kdy ji narušil šašek. Když jsem spojil své vědomí s Dutifulem a Thickem, cítil jsem, jak se Chade třepotá na okraji našeho celku jako zběsilý mo¬týl. Thick natáhl ruku, aby ho zklidnil a vtáhl do pevnějšího styku s námi ostatními. Chade patřil k nám, šašek však ni¬koli.
Nevnímal jsem ani tak jeho přítomnost jako spíše nepří¬tomnost. Už před léty jsem zjistil, že pro můj smysl Moud¬rosti je nepostřehnutelný. Když jsem teď po něm záměrně za¬pátral za pomoci Umění, jako bych se pokoušel vyzvednout odlesk slunce z klidné hladiny rybníka.
„Lorde Goldene, vy se nám vyhýbáte?“ zeptal se velmi ti¬še Chade.
„Jsem tady,“ odvětil. Jeho slova se v místnosti měkce za¬vlnila, měl jsem pocit, že je cítím stejně, jako slyším.
„Podejte mi ruku,“ navrhl Chade. Položil svou ruku dlaní nahoru na stůl a natáhl ji směrem k mému příteli. Působilo to jako výzva i jako pozvání zároveň.
Pocítil jsem mírný záchvěv strachu. Rozezněl pouto Umě¬ní mezi šaškem a mnou a dal mi vědět, že stále existuje. Po¬té šašek zvedl svoji ruku v rukavici a vložil ji do Chadeovy dlaně.
Tehdy jsem ho ucítil, ne však způsobem, který je snadné popsat. Kdyby naše společné Umění představovalo klidnou tůň, pak by šašek byl lístek plovoucí na hladině. „Natáhněte se k němu,“ navrhl Chade a všichni jsme to učinili. Mé vě¬domí toho, jak je šašek nesvůj, díky našemu poutu zesílilo, ale nemyslel jsem, že by to vnímali také ostatní. Nechybělo mnoho, aby se ho dotkli, ale on se před nimi rozestoupil a za nimi se zase spojil, jako kdyby pohrábli prsty vodu. Zčeřilo to jeho přítomnost, aniž by se jim stala přístupnou. Jeho strach zesílil. Kradmo jsem zašmátral podél našeho pouta, abych se pokusil zjistit, co ho vyděsilo.
Nadvláda. Nechtěl, aby se ho někdo dotkl způsobem, kte¬rý by mu nad ním mohl zajistit nadvládu. Opožděně jsem si uvědomil, co mu kdysi udělali Regal a jeho koterie. Našli ho za pomoci pouta, které jsme měli společné, sebrali mu kus vědomí a použili ho proti mně, aby mě špehovali a získali in¬formace o tom, kde se nachází Molly. Tato svého druhu zra¬da ho stále zahanbovala a trýznila. Pořád nosil to břímě viny za něco, co se stalo už tak dávno. Zabolelo mě to o to více, neboť se měl brzy dozvědět, že i já jsem ho zradil.
Nebyla to tvoje vina, nabídl jsem mu skrze naše pouto útě¬chu. On ji odmítl. A

pak, jakoby z dálky, avšak jasně, ke mně dolehly jeho myšlenky.
Věděl jsem, že se to stane. Už jako dítě jsem si to předpo¬věděl. Že ten, kdo ti bude nejbližší, tě zradí. Ale přesto jsem nedokázal uvěřit, že bych to mohl být já. A tak jsem naplnil své vlastní proroctví.
Všichni jsme přežili.
Jen taktak.
„Vy spolu komunikujete Uměním?“ zeptal se podrážděně Chade. Jeho slova jsme slyšeli i cítili.
Zhluboka jsem se nadechl a pohroužil se ještě hlouběji do Umění. „Ano,“ vydechl jsem. „Dokážu ho nahmátnout. Ale jen stěží. A samozřejmě jenom proto, že nás už dříve pojilo Umění.“
„Chtěl bys víc než tohle?“ Šaškův hlas zněl útleji než še¬pot. Vytušil jsem v jeho slovech výzvu, jenže jsem nechápal proč.
„Ano, prosím. Zkus to,“ pobídl jsem ho.
Vnímal jsem, jak šašek sedící u stolu vedle mě učinil ja¬kýsi nepatrný pohyb, ale zíral jsem rozostřeně do místnosti a netušil jsem, jaké má záměry, dokud mi nespočinul rukou na zápěstí. Prsty neomylně našel své vlastní šedé otisky, ny¬ní již vybledlé, které mi zanechal na kůži před tolika léty. Je¬ho dotek byl jemný, ale ten pocit jsem v srdci vnímal jako šíp. Fyzicky jsem ztuhl, jako ryba zasažená harpunou, a po¬té jsem zůstal dočista ochrnutý. Šašek protékal mými žilami, horký jako lihovina, studený jako led. Na kratičký okamžik jsme spolu sdíleli tělesné vědomí. Ta intenzita překonala ja¬kékoli spojení, které jsem kdy zažil. Bylo to intimnější než polibek a hlubší než bodnutí nožem, přesahovalo to spoje¬ní Uměním i sexuální styk, ba i mé prolnutí s Nighteyesem umožněné Moudrostí. Bolest ani rozkoš to nemohly obsáh-nout. Co hůře, cítil jsem, jak se obracím a jak se vůči tomu otevírám, jako kdybych měl na ústech milencova ústa, jenže jsem přitom nevěděl, jestli pozřu nebo budu pozřen. Na je¬diný okamžik se za chvíli staneme jeden druhým, poznáme jeden druhého dokonaleji, než by kdy dvě oddělené bytosti měly.
On odhalí mé tajemství.
„Ne!“ vykřikl jsem, ještě než mohl zjistit, jak jsem proti němu intrikoval. Vyrval jsem se mu, myslí i tělem. Dlouho jsem pak padal, až jsem dopadl na kamennou podlahu. Pod stolem jsem se odvalil, abych tomu doteku unikl, a jen jsem lapal po dechu. Měl jsem dojem, že ta temnota trvá hodiny, ale uběhl jenom okamžik, než Chade vytáhl mé zkroucené tělo zpod stolu. Opřel si mne o hruď, když poklekl vedle mě. Matně jsem vnímal, jak se ptá: „Co se stalo? Jsi zraněn? Cos mu udělal, šašku?“
Uslyšel jsem, jak se z Thicka vydral vzlyk. Snad jenom on sám vycítil, k čemu došlo. Tělem mi projel mrazivý zá¬chvěv. Nic jsem neviděl. Pak jsem si uvědomil, že mám oči pevně zavřené a tělo schoulené do klubíčka. I když jsem to věděl, trvalo mi nějakou dobu, než jsem přesvědčil sám se¬be, že to mohu změnit. A jen co jsem otevřel oči, rozvinula se mi v mysli šaškova myšlenka, jako list, který se otevírá vstříc slunečnímu světlu.
A já té lásce nekladu žádné meze.
„To je příliš,“ řekl jsem zlomeně. „Nikdo nemůže dát to¬lik. Nikdo.“
„Tu máš brandy,“ řekl v mé blízkosti Dutiful. Byl to Cha¬de, kdo mě vytáhl do sedu a přiložil mi ke rtům kalíšek. Vy¬zunkl jsem ji, jako by to byla voda, pak jsem v šoku zasípal. Když se mi podařilo pootočit hlavou, viděl jsem, že pouze šašek stále sedí na své židli za stolem. Na rukou měl opět ru¬kavice a upíral na mě zastřený pohled. Thick se krčil v kou¬tě místnosti, objímal sám sebe a chvěl se. Linula se z něj na vlnách Umění ukolébavka jeho matky, jak se zoufale snažil utěšit sebe sama.
„Co se stalo?“ zeptal se vztekle Chade. Pořád jsem se mu opíral o hruď, a mohl jsem tak cítit, jak z něj sálá hněv. Vě¬děl jsem, že upírá svůj obviňující pohled na šaška, ale přes¬to jsem odpověděl:
„Bylo to příliš intenzivní. Navázali jsme pouto Umění, jež bylo tak absolutní, že jsem nemohl najít sám sebe. Jako kdy¬bychom se stali jednou bytostí.“ Nazval jsem to Uměním, ale nebyl jsem si jist, že to bylo správně. Stejně bych mohl na¬zvat slunce jiskrou. Zhluboka jsem se nadechl. „Vyděsilo mě to. A tak jsem to přerušil. Na nic takového jsem nebyl při¬praven.“ Ta slova patřila šaškovi jakož i ostatním. Viděl jsem, že on je slyší, ale vyložil si je zřejmě jinak, než jsem zamýš¬lel.
„A na tebe to nijak nepůsobilo?“ zeptal se ho Chade.
Dutiful mi pomohl vstát. - Jeho pomoc jsem potřeboval. Téměř vzápětí jsem se svezl na židli. Přesto jsem necítil úna¬vu, ale příval energie. Byl bych zlezl nejvyšší buckkeepskou věž, jen kdybych se rozpomněl, jak se ohýbají kolena.
„Působilo to na mě,“ pravil tiše šašek. „Ale jiným způso¬bem.“ Střetl se s mýma očima a řekl: „Mě to nevyděsilo.“

„Nezkusíme to znovu?“ navrhl bezelstně Dutiful, a odpo¬vědí mu bylo zdůrazněné „Ne!“ od Chadea, šaška a mě.
„Ne,“ zopakoval šašek v útlém tichu, jež následovalo. „Co se mne týče, naučil jsem se pro dnešek dost.“
„To možná my všichni,“ připustil chraplavě Chade. Od¬kašlal si a pokračoval: „Beztak už je čas, abychom si šli kaž¬dý po svých.“
„Máme ještě spoustu času,“ protestoval Dutiful.
„Normálně ano, to bychom měli,“ souhlasil Chade. „Ale mnoho dní nám už nezbývá. Máš se co připravovat na ces¬tu, Dutifule. Znovu si zopakuj svou řeč, v níž Ostrovanům poděkuješ za uvítání. Pamatuj, že ch se vyslovuje hrdelně.“
„Četl jsem ji už stokrát,“ zaúpěl Dutiful.
„A až nastane čas, musí být vidět, že ta slova vycházejí z tvého srdce, nikoli z nějakého svitku.“
Dutiful neochotně přikývl. Toužebně se zahleděl z okna ven, kde panoval jasný a svěží den.
„Běžte už oba,“ řekl mu Chade, a rázem bylo jasné, že tím myslí Dutifula i Thicka.
Princovou tváří se mihlo zklamání. Otočil se k lordu Goldenovi. „Až budeme na moři a budeme mít více času a mé¬ně povinností, rád bych si poslechl, jaké to bylo, když jsi bý¬val s mým otcem. Pokud by ti to nevadilo. Vím, že ses o něj staral, když... na sklonku jeho dní.“
„To je pravda,“ odvětil přívětivě šašek. „Rád bych se s te¬bou podělil o své vzpomínky na ty dny.“
„Děkují ti,“ odpověděl Dutiful. Zamířil do kouta a jemně dloubl do Thicka s dotazem, co ho tak vyděsilo, když se ni¬komu nic nestalo. Byl jsem rád, že Thick na to neměl žád¬nou srozumitelnou odpověď.
Byli už skoro u dveří, když jsem se rozpomněl na svoje předchozí rozhodnutí. „Princi Dutifule, přišel bys dnes večer do mé pracovny? Něco pro tebe mám.“
Dutiful pozvedl obočí, ale když jsem nic neříkal, odpově¬děl: „Najdu si čas. Večer za tebou přijdu.“
Dutiful odešel i s Thickem, který se mu vlekl za patami. Ale u dveří se Thick ještě zastavil a obdařil šaška podivně zkoumavým pohledem, načež sklouzl očima ke mně. Říkal jsem si, jak ho asi muselo vyvést z míry to, co vycítil během spojení mezi šaškem a mnou. A pak už byl pryč a dveře se za ním až příliš hlasitě zabouchly.
Chvíli jsem se bál, že Chade bude chtít vědět více o tom, co se stalo. Jenomže ještě než stačil něco říci, promluvil ša¬šek: „Princ Dutiful nesmí Icefyrea zabít. To je to nejdůležitější, co ti musím povědět, Chade. Drak musí za každou ce¬nu přežit.“
Chade se přemístil k lahvím s lihovinami. Jednu vybral, mlčky si z ní nalil a poté se otočil zpátky k nám. „Jelikož ten tvor je zamrzlý v ledu, nemyslíš, že by mohlo být trochu poz¬dě strachovat se o zachování jeho života?“ A usrkl ze skle¬nice. „Nebo si vážně myslíš, že by nějaké zvíře mohlo pře¬žít tak dlouho bez tepla, vody a potravy?“
Šašek pozvedl ramena a zavrtěl hlavou. „Co vlastně kdo z nás ví o dracích? Jak dlouho kamenní draci spali, než je Fitz probudil? Pokud v sobě měli něco z přirozenosti sku¬tečných draků, pak možná v Icefyreovi stále žhne jiskérka života.“
„A co víš o Icefyreovi?“ zeptal se podezíravě Chade. Vrá¬til se ke stolu a posadil se. Já jsem zůstal stát a oba jsem je sledoval.
„Vím o něm víc než ty, Chade.“
„Tak proč nám zakazuješ setnout mu hlavu, když víš, že narčeska to požaduje jako podmínku pro uzavření sňatku? Nebo si myslíš, že svět by se posunul na lepší kolej, kdyby si naše dvě říše ještě dalších sto či dvě stě let šly po krku?“
Při jeho jízlivých slovech jsem sebou trhl. Já bych si ni¬kdy netropil žerty z šaškova stanoveného cíle, že chce změ¬nit svět. Šokovalo mě, že Chade je toho schopen, a uvědo¬mil jsem si, jak je jejich nepřátelství hluboké.
„Nemám v lásce sváry, Chade Fallstare,“ odvětil tiše ša¬šek. „Ale ani válka mezi lidmi není to nejhorší, k čemu mů¬že dojít. Lepší válka, než kdybychom způsobili hlubší, váž¬nější škody našemu světu jako takovému. Zvláště když máme na kratičký dosah ruky šanci napravit takřka nenapravitel¬nou špatnost.“
„A sice?“
„Pokud Icefyre žije... a já připouštím, že by bylo krajně podivné, kdyby žil... ale pokud v něm dosud je nějaká jiskérka života, musíme upustit od všech dalších cílů, jenom aby¬chom ho vysvobodili z ledu a probudili k plnému životu.“
„Proč?“
„Tys mu to neřekl?“ šlehl po mně vyčítavým pohledem. Já jsem se mu vyhnul a on na moji odpověď nečekal. „Tintaglia, bingtownský drak, je jediná dospělá dračí

samice na světě. S každým dalším rokem je stále patrnější, že mláďata, která se vynořují ze zámotků, zůstanou zakrslá a slabá, ne¬schopná lovit nebo létat. A pokud mláďata nikdy nevzlétnou, nikdy se ani nespáří. Draci na světě vymřou. A tentokrát to bude navždycky. Pokud ovšem nezůstane jeden plně vzrost¬lý dračí samec. Takový, který by mohl vzlétnout a spářit se s Tintaglií a zplodit novou generaci draků.“
Všechny ty věci jsem Chadeovi říkal. Ptal se na všechny ty věci proto, aby si ověřil šaškovu upřímnost?
„Ty mi tu říkáš,“ pronesl opatrně Chade, „že musíme dát v sázku mír mezi Ostrovy a Šesti vévodstvími v zájmu pře¬žití draků. A to nám přinese jaký užitek?“
„Žádný,“ připustil šašek. „Právě naopak. Bude to pro lidi znamenat mnohé nevýhody. A mnohá přizpůsobení. Draci jsou arogantní a agresivní druh. Ignorují hranice a nemají smysl pro ‚vlastnictví'. Pokud hladový drak spatří v ohradě krávu, sežere ji. Pro ně je to jednoduché. Svět nabízí a vy si z něj berete, co potřebujete.“
Chade se šibalsky usmál. „Pak bych snad měl udělat to¬též, v zájmu lidstva. Svět nám nabídl dobu bez draků. Mys¬lím si, že bych se toho měl chopit.“
Pozoroval jsem šaška. Chadeova slova ho nevyvedla z mí¬ry. Pár okamžiků ještě setrval v mlčení. Pak řekl: „Jak chce¬te, pane. Ale až přijde čas, to rozhodnutí nebude na vás. Bude na mně. Nebo na Fitzovi.“ A když Chadeovy oči vzplály hněvem, dodal: „A nejen svět, ale i lidstvo draky potřebuje.“
„A to proč?“ zeptal se pohrdlivě Chade.
„K udržení rovnováhy,“ odpověděl šašek. Pohlédl na mě a pak přese mne z okna a jeho oči získaly odtažitý a zamyš¬lený výraz. „Lidstvo se nebojí žádných protivníků. Zapo¬mněli jste, co je to sdílet svět se stvořeními, která jsou stej¬ně arogantní a bohorovná jako vy. Myslíte si, že uspořádáte svět podle svých představ. A tak mapujete zemi a vymezuje¬te hranice, nárokujete si vlastnictví jednoduše proto, že umí¬te nakreslit její obraz. Rostliny, které rostou, a zvířata, která se volně toulají, označujete za svoje a nárokujete si nejen to, co dnes žije, ale i to, co může vyrůst zítra, abyste s tím na¬ložili, jak se vám zlíbí. Pak ve své domýšlivosti a agresivitě mezi sebou válčíte o hranice, které jste si na tváři světa vy¬mysleli.“
„A z toho vyvozuji, že draci jsou lepší než my, protože ta¬kové věci nedělají, neboť si prostě berou, co vidí. Svobodní duchové, přírodní tvorové, kteří disponují veškerou morální povzneseností, která pramení z neschopnosti myslet.“
Šašek s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ne. Draci nejsou o nic lepší než lidé. Od lidí se prakticky vůbec neliší. Budou na¬stavovat zrcadlo lidské sobeckosti. Budou vám připomínat, že všechny vaše řeči o vlastnění toho a nárokování si onoho nejsou víc než vrčení psa na řetěze nebo drzé švitoření vrab¬ce. Skutečnost těchto nároků potrvá jen v okamžiku jejich vyřčení. Říkejte si mu, jak chcete, nárokujte si ho, jak chce¬te, ale svět lidem nepatří. Lidé patří světu. Nebudete vlastnit zemi, ve kterou se nakonec promění vaše tělo, ani ona si ne¬vzpomene na jméno, na něž kdysi slyšela.“
Chade neodpověděl ihned. Myslel jsem, že ho šaškova slo¬va ohromila, že přeskupila jeho náhled na realitu. Ale pak si pohrdlivě odfrkl. „Pchá. Co říkáš, z toho je mi jen jasnější, že ze vzkříšení toho draka žádné dobro nevzejde.“
Znaveně si promnul oči. „Ach ne, proč tu ztrácíme čas tak pošetilou debatou? Nikdo z nás neví, co najdeme, až tam dorazíme. V tomto okamžiku to není nic než plané filozofování a bá¬chorky pro děti. Až tomu stanu tváří v tvář, pak si rozmys¬lím, co bude nejlepší udělat. A je to. Uspokojuje tě to?“
„Sotva věřím tomu, že by ti záleželo na mé spokojenosti.“ Když ta slova říkal, šlehl po mně šašek postranním pohle¬dem. Nesnažil se však upoutat můj pohled, spíše na mě chtěl upozornit Chadea.
„Máš pravdu,“ souhlasil uhlazeně Chade. „Není to tvoje spokojenost, nýbrž Fitzův souhlas, na čem mi záleží. Ale zá¬roveň vím, že bude-li rozhodnutí záviset jen na něm, bude tvé spokojenosti přikládat velkou váhu, i snad za cenu ohro¬žení poslání Farseerů.“ Můj starý učitel mě obdařil zpytavým pohledem, jako by měl před sebou starého a sešlého ko¬ně, který by mohl, ale nemusel vydržet další bitvu. Úsměv, kterým mne obdařil, byl takřka zoufalý. „Přesto doufám, že dopřeje sluchu i mým obavám.“ Jeho zrak se střetl s mým. „Až před tím staneme, pak se společně rozhodneme. Do té doby zůstává volba otevřená. Je to přijatelné?“
„Skoro,“ odpověděl šašek. Hlas měl ledově chladný, když navrhl: „Dej mi svůj slib, jakožto Farseer, že až ten čas při¬jde, bude mít Fitz možnost dát na vlastní úsudek.“
„Můj slib jakožto Farseera!“ Chade byl do krajnosti roz¬hořčen.
„Přesně tak,“ odvětil chladně šašek. „Pokud tvá slova ne¬jsou jen planými sliby, jež Fitzovi předhazuješ, aby setrval v kursu a konal tvoji vůli.“ Opřel se na židli, zápěstí a ruce si položil na opěrky, skýtaje obraz naprostého klidu. Na

oka¬mžik jsem ho poznal, toho štíhlého muže v černém a s lesklými vlasy staženými dozadu. Tohle byl chlapec, kterým ša¬šek býval, s tím rozdílem, že nyní dospěl v muže. Poté na¬točil hlavu a zahleděl se na Chadea pozorněji, a ty důvěrně známé rysy se rázem poděly nevím kam. Jeho tvář byla vy¬tesaná silueta odhodlání. Nikdy jsem neviděl, že by se někdo Chadeovi tak sebevědomě vzepřel. Šokovala mě však slova, která Chade vyřkl vzápětí. Jeho úsměv získal podivný výraz, když očima klouzal ze šaška na mne a zpátky. Byl jsem to já, na koho je upřel, když řekl: „Dávám své slovo jakožto Farseer. Nebudu po něm žádat, aby udělal něco proti své vůli. A je to. Jsi spokojený, člověče?“
Šašek zvolna kývl. „Och ano. Jsem spokojený. Protože rozhodnutí bude na něm, a to vidím nejjasněji z toho, co mi ještě zbývá vidět.“ Pokýval si pro sebe hlavou. „Stále mu¬síme probrat několik věcí, ty a já, ale až budeme na palubě lodi a na cestě, bude na to času dost. Ale den pádí jako spla¬šený a já musím vykonat ještě spoustu věcí, abych se připra¬vil k odjezdu. Přeji dobrý den, lorde Fallstare.“
Kolem úst mu visel velmi chabý úsměv. Stočil pohled ode mě k Chadeovi. A potom udělal velmi kuriózní gesto. Roz¬hodil ruce do šíře a vysekl Chadeovi elegantní poklonu, ja¬ko kdyby si navzájem prokázali nějakou velkou zdvořilost. Když se narovnal, obrátil se ke mně. Jeho tón byl přívěti¬vější: „Bylo fajn strávit s tebou dnes pár okamžiků, Fitzi. Tolik jsi mi chyběl.“ Náhle si povzdechl, jako kdyby se roz¬pomněl na nějakou nepříjemnou povinnost. Tušil jsem, že se mu právě vedrala do popředí mysli jeho předpověděná smrt. Úsměv ve tváři mu zvadl. „Pánové, omluvíte mě,“ zamum¬lal. A odešel úzkým tajným východem s odsuvným panelem po straně krbu, se stejnou ladností, jako když lord opouští banket.
Seděl jsem a hleděl za ním. V mysli se mi stále honilo, jak jsme se prolnuli při lekci Umění, spolu s jeho slovy a po¬divnými gesty. Střetl se s Chadem v jisté záležitosti a zvítě¬zil. Přesto jsem nevěděl jistě, na čem, pokud vůbec na ně¬čem, se mezi sebou dohodli.
Můj starý učitel řekl, jako by mi četl myšlenky: „Vyzývá mě kvůli tvé loajalitě! Jak si troufá? Mě, který tě prakticky vychoval! Jak si může myslet, že by byla šance, abychom se nepohodli, když oba víme, kolik toho závisí na úspěšném za¬vršení této výpravy? Mé slovo jakožto Farseera, no tohle! A co si myslí, že jsi ty, když se to vezme kolem a kolem?“
Otočil se a položil tu otázku mně, jako kdyby ode mě če¬kal bezděčný souhlas. „Možná,“ řekl jsem tiše, „možná vě¬ří, že je Bílý prorok a já jsem jeho Katalyzátor.“ Pak jsem se nadechl silněji a vyřkl jsem svou vlastní otázku: „Jak se vy dva můžete přít ohledně mé loajality, jako kdybych neměl vlastní myšlení, abych se dokázal rozhodnout sám za sebe?“ Znechuceně jsem vyprskl: „Nepokládal bych ani koně nebo psa za tak nemyslící figuru, jakou ve mně vidíte vy dva.“
Když promluvil, hleděl přese mne z okna, a nemyslím, že by si vskutku uvědomoval závažnost svých slov: „Kůň nebo pes, to ne, Fitzi. Já jsem o tobě takhle nikdy nesmýšlel. Ne. Ty jsi meč. Tak jsi byl zhotoven, mnou, jako zbraň, kterou je třeba vládnout. A on si myslí, že nejlépe padneš do ruky jemu.“ Stařec si opovržlivě odfrkl. „Bylo od tebe moudré, žes mi řekl o jeho plánech. Je jen dobře, že ho necháme tady.“
Zdálo se mi, že na to nemám co říci. - Opustil jsem pří¬mořskou strážní věž stejnou cestou, jakou jsem přišel, tem¬ným bludištěm ukrytým v buckkeepských zdech. Svého pří¬tele i svého učitele jsem dnes uviděl v jasnějším světle, než by se mi líbilo. Přemýšlel jsem, jestli šašek svým dotekem na mém zápěstí nechtěl Chadeovi a mně demonstrovat vliv, který na mě má. A přesto mi to takové nepřipadalo. Což se mě napřed nezeptal, jestli to chci? Přesto jsem měl dojem, že to bylo něco, co mi chtěl názorně předvést. Ale byla to je¬nom shoda okolnosti, že to odhalil i Chadeovi? Nebo měl v úmyslu dát mi jasně nahlédnout, zač mě Chade považuje, to, jak předpokládá, že se na mě může vždycky spolehnout, že vykonám jeho vůli? Zavrtěl jsem hlavou. Mohl by si ša¬šek myslet, že to ještě nevím? Zaťal jsem zuby. Přijde oka¬mžik, kdy si šašek uvědomí, že Chade a já jsme se proti ně¬mu spikli, okamžik, kdy pozná, jak jsem dnes držel jazyk za zuby.
Vrátil jsem se do své pracovny a nelíbila se mi ani jediná z myšlenek, které jsem si tam bral s sebou.
Když jsem otevřel dveře, ihned mi došlo, že šašek tu byl přede mnou. Zanechal mi na stole vedle mého křesla dárek. Přišel jsem ke stolu a přejel prstem Nighteyesovi po hřbetě. Můj vlk, zachycený v jeho řezbářské plastice, byl na vrcho-lu sil. Mezi předními tlapami měl nataženého mrtvého krá¬líka. Hlavu měl zvednutou a temnýma očima si mě bystře a trpělivě měřil.
Vzal jsem sošku do ruky. Viděl jsem, jak na ní šašek za¬čal pracovat, když seděl u stolu v mém srubu. Nikdy mě ne¬napadlo, co z toho může být, a málem jsem zapomněl, že mi slíbil své dílo ukázat, až ho dokončí. Dotkl jsem se špiček

Nighteyesových vztyčených uši. Pak jsem si sedl do křesla a zahleděl se do ohně, kolébaje svého vlka v rukou.

4
Výměna zbraní

Zbrojmistryně Hod dosáhla této hodnosti po dlouhých letech služby pod zbrojmistrem Crendem. Její tovaryšská léta byla velmi plodná, protože se nejenom seznámila s použitím kaž¬dé zbraně, ale i s výrobou kvalitních mečů. Skutečně se stá¬le najdou lidé, kteří tvrdí, že největší talent prokázala jako výrobce jakostních zbraní a že Buckkeepu by lépe posloužilo, kdyby titul zbrojmistra obdržel jiný a ona zůstala u ko¬vářské výhně. Král Shrewd to však takhle neviděl. Po Crendově smrti Hod okamžitě zaujala jeho místo a od té doby dohlížela na výcvik všech buckkeepských zbrojnošů. Slou¬žila farseerovskému trůnu dobře, až nakonec položila život v bitvě za tehdejšího kralevice Verityho.

FEDWRENOVY „KRONIKY“
• • •

Když jsem viděl, jak se šašek cíleně zbavuje svých věcí, probudila se ve mně náhlá touha uspořádat si svoje vlastní věci. Té noci, místo abych balil na cestu, jsem seděl na rohu Chadeovy staré postele, obklopen vším, co mi patřilo. Kdy¬bych byl podléhal fatalistické melancholii jako šašek, možná by mě to rozesmutnilo. Ale já jsem se přistihl, jak se usmí¬vám při pohledu na to málo, co jsem před sebou měl. Ani fretka Gilly, která čmuchala v mém pokladu, se jím nezdála být ohromená.
Většinu tvořil štos šatstva odneseného z šaškových kom¬nat a nádherný meč s přespříliš zdobenou rukojetí. Obleče¬ní, které jsem si přinesl ještě ze své chalupy, skončilo z vel¬ké části na hromadě hadrů u pracovního stolu. Vlastnil jsem i dvě nové uniformy příslušníka princovy gardy.
Jednu jsem měl již úhledně zabalenou, spolu s ostatním náhradním oblečením, v lodním kufru u noh své postele. Ve¬spod jsem měl schované četné malé balíčky s jedy, sedativy a posilujícími prostředky, které jsme s Chadem připravili. Na posteli vedle mě ležely v malé ruličce, která se dala strčit za košili, rozličné malé nástroje, paklíče a další užitečné drob¬nosti. Přidal jsem ji do lodního kufru. Zatímco jsem čekal na Dutifula, třídil jsem si zbylé věci ze své podivné sbírky.
Vyřezaná soška Nighteyese stála na krbové římse. Ne¬chtěl jsem riskovat její ztrátu a rozhodl jsem se, že si ji s se¬bou na cestu nevezmu. Byl tam kouzelný náhrdelník, kte¬rý mi zhotovila čarodějka Jinna, když jsme spolu ještě měli přátelštější vztahy. Už nikdy jsem si ho nechtěl vzít na se¬be, a přesto se mi jaksi nechtělo zbavit se jej. Dal jsem ho k oblečení, které mi vnutil lord Golden. Malá jehlice s liš¬kou, kterou mi věnovala Kettricken, jela se mnou tam, kde vždycky, zapíchnutá uvnitř košile kousek nad srdcem. Ne¬měl jsem v úmyslu se od jehlice odloučit. Stranou jsem od¬ložil několik věcí pro Hapa. Většinou drobností, které jsem zhotovil nebo získal ještě jako dítě: dětskou káču, vystřelovacího panáčka a podobně. Pečlivě jsem je zabalil do krabičky, na jejímž víku byl vyřezaný žalud. Dám mu to, až se s ním budu loučit.
Uprostřed postele ležel svazek vyřezávaných per, jež jsem si přinesl z pláže Jiných. Kdysi jsem je chtěl dát šaškovi, aby vyzkoušel, jak padnou do jeho vyřezávané dřevěné koruny. Byl jsem si jist, že padnou. Ale on jim věnoval jen jeden po¬hled a nechtěl je. Rozmotal jsem měkkou kůži, do níž jsem je zabalil, každé jsem si chvíli zamyšleně prohlížel a potom jsem je zase sbalil. Nějakou dobu jsem přemítal, co s nimi. Pak jsem je zastrčil do rohu lodního kufru.
Dovnitř šly i mé jehly a různé druhy nití. Náhradní boty a krátké kalhoty. Břit¬va. Hrnek, miska a lžíce.
A to bylo vše. Nic dalšího jsem ke sbalení neměl a sko¬ro nic dalšího mi už na světě nepatřilo. Měl jsem ještě koně, klisnu Myblack, ale ta se o mne prakticky nezajímala kromě toho, že dělala, co musela. Více se jí líbilo mezi ostatními koňmi a já jí vůbec chybět nebudu. Nějaký čeledín ji bu¬de pravidelně projíždět, a dokud buckkeepské stáje pove¬de Hands, neměl jsem strach, že by ji zanedbávali nebo s ní špatně zacházeli.
Z hromady oblečení se vynořil Gilly a přicupkal přes po¬stel ke mně, aby mě vyzval ke skotačení. „S největší prav¬děpodobností nebudu chybět ani tobě,“ řekl jsem mu, když mi při hře útočil na ruku. V buckkeepských zdech bylo my¬ší a krys více než dost, takže břicho bude mít pořád plné. Nejspíš se mu bude líbit, že bude mít celou postel pro sebe. Už teď si myslel, že polštář patří jemu. Bloumal jsem zra-kem po místnosti. Chade se zmocnil všech svitků, které jsem přivezl ze

svého srubu. Roztřídil je a ty neškodné přidal do buckkeepské knihovny, zatímco do svých skříněk uzamkl vše¬chny, které příliš jasně sdělovaly příliš mnoho pravd. Přesto jsem neměl pocit, že bych o něco přišel.
Odnesl jsem náruč oblečení k jedné z Chadeových starých šatních skříní s úmyslem, že to všechno vstrčím dovnitř. Po¬tom se ale ozvalo mé svědomí a já jsem každý kus pečlivě protřepal a složil, než jsem ho odložil do skříně. Přitom jsem si uvědomil, že když je beru do ruky jednotlivě, nevypadají mnohé oděvy tak okázale, jak jsem si myslel. Přidal jsem do lodního kufru teple podšitý kabát. Když jsem měl všechno oblečení uložené nebo sbalené, položil jsem na víko truhli¬ce vyšperkovaný meč. Bral jsem si ho s sebou. Přestože měl přezdobený jílec, byl to kvalitní a dobře vyvážený kovářský výrobek. Stejně jako u toho, kdo mi meč dal, jeho křiklavý vzhled zastiňoval jeho skutečný účel.
Ozvalo se zdvořilé zaklepání a vinný stojan se odsunul z cesty. Když Dutiful znaveně vkročil do místnosti, seskočil Gilly z postele a vrhl se proti němu, hrozil mu bílými zuby a legračně mu poskakoval u nohou.
„To víš, že i tebe rád vidím," pozdravil Dutiful zvířátko a jednou rukou je uchopil do ruky a zvedl. Poškrábal fretku jemně na hrdle a pak ji zase postavil na zem. Gilly okamžitě zaútočil na jeho nohy. Dutiful, který dával pozor, aby fretku nezašlápl, vešel do místnosti se slovy: „Máš pro mě něco ex¬tra, abych si to přibalil?" A s těžkým povzdechem se svezl na postel vedle mne. „Už jsem z toho balení tak unavený," svěřil se mi. „Doufám, že je to něco malého."
„Je to na stole," řekl jsem mu. „A není to malé."
Když vykročil k pracovnímu stolu, na chvilku jsem toho prudce zalitoval a byl bych si dar vzal zpět, kdybych mohl. Jak by pro toho chlapce mohl znamenat totéž co pro mě? Po¬díval se na něj a pak vzhlédl ke mně, ve tváři šok. „Já to ne¬chápu. Ty mi dáváš meč?"
Vstal jsem. „Je to meč po tvém otci. Verity mi ho dal, když jsme se naposled loučili. Teď je tvůj," pravil jsem tiše.
Výraz, který se Dutifulovi objevil ve tváři, v tu ránu sma¬zal veškerou lítost, kterou jsem předtím pocítil. Natáhl ruku směrem k meči, potom ji zase odtáhl a znovu sklouzl očima ke mně. V jeho tváři se zračil nevěřícný údiv. Usmál jsem se.
„Řekl jsem, že je tvůj. Vezmi si ho a potěžkej ho. Právě jsem ho vyčistil a naostřil, takže buď opatrný."
Natáhl ruku a položil ji na rukojeť. S pohledem upřeným na něho jsem čekal, až jej zvedne a zjistí, jak je jedinečně vy¬vážený. Ale on ruku znovu odtáhl.
„Ne." To slovo mě šokovalo. Pak řekl: „Počkej tady. Pro¬sím. Jenom čekej." A vzápětí se otočil a vyběhl z místnosti. Slyšel jsem, jak šoupání jeho běžících nohou v tajné chodbě slábne.
Jeho reakce mne zmátla. Zprvu se zdál být tak potěšený. Přešel jsem ke stolu a znovu na meč pohlédl. Blýskal se, čer¬stvě naolejovaný a vyčištěný. Byl krásný i elegantní, avšak na jeho vzhledu nebylo nic, co by narušovalo jeho původ¬ní účel. Byl to nástroj k zabíjení lidí. Pro Verityho jej zho¬tovila Hod, tatáž zbrojmistryně, která mě naučila vládnout mečem i kopím. Když Verity vyrazil na výpravu, odjela Hod s ním a položila za něho život. Byl to meč hodný krále. Proč jej Dutiful nechtěl?
Když se vrátil, seděl jsem před krbem, ve dlaních šálek horkého čaje. Přinášel cosi dlouhého a zabaleného. Prošel dveřmi a za řeči rozvazoval kožené řemínky na obvodu ba¬líku. „Nevím, proč jsem si na to nevzpomněl už tehdy dáv¬no, když mi matka poprvé řekla, kdo jsi. Asi proto, že jsem to dostal už před tak dlouhou dobou a pak mi to matka ode¬brala. Koukej!"
Obal se svezl stranou a on tu věc rozmáchle zvedl. Usmí¬vaje se od ucha k uchu, uchopil ji obráceně a podával mi ji, zatímco na levém předloktí mu spočíval jílec. Usmíval se na mě a oči mu žhnuly radostí a očekáváním. „Vezmi si ho, FitzChivalry Farseere. Meč tvého otce."
Projel mnou záchvěv a po těle mně naskočila husí kůže. Odložil jsem šálek stranou a pomalu jsem vstal. „Chivalryho meč?"
„Ano." Nemyslel jsem, že by se jeho úsměv mohl ještě rozšířit, ale stalo se. Zíral jsem na meč. Ano. I kdyby nic neřekl, byl bych ho poznal. Tento meč byl starším bratrem meče, který nosil Ve¬rity. Podobal se mu, ale byl o něco zdobenější a delší, zhoto¬vený pro vyššího muže, než byl Verity. Na záštitě se vyjímal stylizovaný jelen. Pojednou jsem věděl, že je to meč zhoto¬vený pro prince, který měl být králem. Věděl jsem, že já si ho nikdy nemůžu vzít. Přesto jsem po něm toužil. „Odkud ho máš?" zeptal jsem se se zatajeným dechem.
„Měla ho samozřejmě Patience. Nechala ho ve Withywoodsu, když přijela na Buckkeep. Když později, po skon¬čení války s rudými loděmi ‚probírala to harampádí', jak řekla, neboť stěhovala svoji domácnost na Tradeford, našla ho. V jedné skříni. , Ještě že jsem ho nikdy nevzala na Buck¬keep,' řekla mi, když mi

ho dávala. ‚Regal by mi ho sebral a prodal. Nebo by si ho nechal.‘„
Tak mi to připomnělo Patience, že jsem se musel usmát. Královský meč mezi jejím „harampádím“.
„Vezmi si ho!“ nařídil mi dychtivě Dutiful a já jsem mu¬sel. Musel jsem zkusit, alespoň jedenkrát, jak mi padne do ruky jílec, na němž spočívala ruka mého otce. Když jsem od něj meč vzal, cítil jsem, že skoro nic neváží. Vznášel se mi v ruce jako pták. Hned poté, co mi ho Dutiful dal, ukročil ke stolu a vzal si Verityho meč. Slyšel jsem jeho spokojené zvo¬lání a usmíval jsem se, když ho sevřel obouruč a rozmáchl se jím vzduchem. Byly to skutečně meče zhotovené tak, aby pronikly tělem na zranitelném místě jako jehla. Chvíli jsme se oba chovali jako chlapci, když jsme meči šermovali na všemožné způsoby, od menších pohybů rukou a zápěstími, které by zablokovaly a odvrátily protivníkův výpad, až po neopatrný Dutifulův úder shora, který se zastavil těsně nad svitky položenými na stole. Chivalryho meč mi skvěle padl do ruky. To mi přinášelo uspokojení, i když jsem si uvědomoval, že se svými žalost¬nými schopnostmi nejsem takové zbraně hoden. Byl jsem je¬nom malinko lepší než průměrný šermíř. Říkal jsem si, jak by se asi abdikovaný král cítil, kdyby věděl, že jeho jediný syn si vede lépe se sekyrou než s mečem a že ještě raději než tu či onu zbraň používá jedy. Byly to skličující úvahy, ale ješ¬tě než jsem se stačil té malomyslnosti poddat, stál Dutiful po mém boku a porovnával svůj meč s mým.
„Chivalryho je delší!“
„Byl vyšší než Verity. Ale mám dojem, že tenhle meč je lehčí. Verity měl svaly na to, aby dokázal zasadit mohutný úder, a s ohledem na to mu Hod zbraň zhotovila. Bude zají¬mavé zjistit, která zbraň ti lépe padne, až vyrosteš.“
Okamžitě pochopil, jak to myslím. „Fitzi. Já jsem ti ten meč dal, aby sis ho ponechal. Myslím to vážně.“
Přikývl jsem. „A já jsem ti za ten nápad vděčný. Ale bu¬du se muset spokojit se záměrem a rezignovat na to, jak se věci skutečně mají. Tohle je meč krále, Dutifule. Není určen pro strážníka, natož pro nájemného vraha nebo bastarda. Vi¬díš, podívej se tady na tu rukojeť. Farseerovský jelen, vel¬ký a jasně viditelný. Je i na Verityho meči, ale menší. Přesto jsem ho po válce s rudými loděmi omotal kůží, aby to nevy-šlo najevo. Každý, kdo by znak spatřil, by okamžitě poznal, že nemohu být právoplatným vlastníkem. A tento emblém by byl ještě viditelnější.“ S lítostí a respektem jsem vrátil meč zpátky na pracovní stůl.
Dutiful položil Verityho meč opatrně vedle něj. Ve tváři se mu objevil umíněný výraz. „Jak si od tebe můžu vzít meč svého otce, když ty si ode mě nevezmeš Chivalryho meč? Můj otec ti ten meč dal. Chtěl, aby sis ho ponechal.“
„Jsem si jist, že v tom okamžiku ano. A po mnoho let mi sloužil dobře. Když ho budu vidět v tvých rukou, poslou¬ží mi to ještě lépe. Vím, že Verity by se mnou souhlasil. Pro¬zatím bychom oba měli dát Chivalryho meč stranou. Až bu¬deš korunován, budou tvoji šlechtici očekávat, že po tvém boku uvidí královský meč.“
Dutiful se při té myšlence zakabonil. „Copak král Shrewd neměl meč? Co se s ním stalo?“
„Nepochybně měl. A co se s ním stalo, to nemám rušení. Možná měla pravdu Patience; možná ho Regal zpeněžil ne¬bo si meč vzal, aby se ho po jeho smrti zmocnil jiný mrchožrout. V každém případě je pryč. Až přijde čas, abys usedl na trůn, myslím si, že bys měl mít králův meč. A až vyplu¬ješ na Aslevjal Island, můj názor je ten, že bys měl mít meč svého otce.“
„To budu. Ale nebudou se lidé ptát, kde jsem ho vzal?“
„O tom pochybuji. Necháme Chadea, aby rozšířil nějakou fámu o tom, že ho pro tebe schovával. Lidé milují historky tohoto druhu. Rádi ji přijmou.“
Dutiful zamyšleně kývl a potom pomalu řekl: „Má radost z tvého daru je menší, když vím, že nemůžeš nosit Chival¬ryho meč stejně otevřeně, jako já budu nosit tenhle.“
„Moje taky,“ odvětil jsem s bolestnou upřímností. „Kéž bych mohl, Dutifule. Jenže je to prostě tak, jak to je. Mám meč, který mi dal lord Golden, kvalitní meč, kterého rovněž nejsem se svými schopnostmi hoden. Vezmu si ten. Pokud mám někdy pozvednout ostří na tvoji obranu, byl bych radě¬ji, aby to byla sekyra.“
Sklopil zamyšleně zrak. Pak položil ruku na jílec Chivalryho meče. „Až do dne, kdy mi ten meč vrátíš, až do dne mé korunovace chci, aby zůstal tady u tebe.“
Nadechl se a do¬dal: „A až si od tebe vezmu meč po tvém otci, vrátím ti meč po mém otci.“
Takové gesto jsem nemohl odmítnout.
Odešel stejně náhle, jako přišel, a vzal si Verityho meč s sebou. Uvařil jsem si další hrnek čaje a vsedě jsem přemí¬tal nad mečem mého otce. Snažil jsem se přijít na to, co pro mě znamená, ale nacházel jsem jen zvláštní nepřítomnost ve svém nitru. I když jsem se nedávno dozvěděl, že na mě otec nezapomněl, ale

sledoval mne Uměním prostřednictvím bra¬trových očí, nijak mi to nemohlo vynahradit jeho fyzickou nepřítomnost v mém životě. Možná mě miloval z dálky, ale disciplínu mi vštípil Burrich a vzdělání mi dal Chade. Hle¬děl jsem na meč a pátral po nějakém citovém pojítku, po ně¬jaké emoci, ale žádnou jsem nenacházel. Když jsem dopil čaj, stále jsem neměl odpověď a ani jsem pořádně nevěděl, jak zněla moje otázka. Byl jsem však rozhodnut, že před svým odjezdem si ještě jednou udělám čas na Hapa.
Šel jsem na kutě, ale nejdříve jsem musel sebrat polštář Gillymu. Přesto jsem spal špatně a i ten chabý spánek byl přerušovaný. Do mých snů se tlačila Nettle, jako dítě, které zdráhavě vyhledává útěchu. Byl to prazvláštní kontrast. Ve snu jsem šel přes strmý štěrkový svah, po pobytu v horách. Traverzoval jsem tím úbočím, kde hrozilo nebezpečí lavin, vláčeje šaškovo bezvládné tělo. V tom snu jsem nenesl kdo-víjakou váhu, ale horský svah se zdál stále strmější a mně ustavičně hrozil pád. Pod nohama mi zrádně ujížděl sypký štěrk. Každým okamžikem jsem mohl sklouznout ze stěny dolů, podobně jako oblázky rachotící podél mne. Svaly mě od toho vypětí bolely a po zádech se mi řinul pot. Pak jsem koutkem oka zahlédl pohyb. Pomalu jsem otočil hlavu, pro¬tože jsem si netroufal riskovat prudší změnu polohy. Uviděl jsem Nettle, jak klidně sedí nade mnou a sleduje mé strasti¬plné plahočení.
Seděla v trávě mezi divoce rostoucími květinami. Měla na sobě zelené roucho a vlasy zkrášlené sedmikráskami. I mým očím otce se jevila spíše jako žena než dítě, ale seděla tam jako malá dívenka, kolena přitažená pod bradou a ruce ovi¬nuté kolem nohou. Byla bosá a v očích se jí zračila starost.
V tak rozdílných jsme se nacházeli situacích. Já jsem se zuby nehty snažil udržet na nestabilním svahu. Ona ve svém snu, který se přimykal k mému, seděla na horské louce. Její přítomnost mě donutila připustit si, že sním, ale přesto jsem v tom hrůzném snu nedokázal zanechat svého úsilí. Nevěděl jsem, jestli mám strach, že budu smeten do náruče smrti ne¬bo že budu vržen do stavu bdělosti. A tak jsem na ni zavo¬lal: „Copak je?“ zatímco jsem se sunul kousek po kousku napříč horskou stěnou. Nezáleželo na tom, kolik kroků jsem udělal: pevná půda zůstávala pořád stejně vzdálená, zatímco Nettle nahoře postupovala spolu se mnou.
„Jde o moje tajemství,“ pravila tiše. „Trýzní mne. A tak jsem se tě přišla zeptat na radu.“
Odmlčela se, jenže já jsem neodpovídal. Nechtěl jsem je¬jí tajemství znát ani jsem jí nechtěl nabízet radu. Nedokázal jsem se přimět, abych jí pomohl. Navzdory tomu snu jsem věděl, že brzy odjíždím z Buckkeepu. I kdybych zůstal, ne¬mohl bych se odvážit do jejího života, aniž bych riskoval, že ho zničím. Lepší bude, když zůstanu jako nejasná předsta¬va ze snu na pomezí její reality. Navzdory mému mlčení ke mně znovu promluvila: „Když žena dá své slovo, že o něčem pomlčí, aniž si uvě¬domí, kolik bolesti to způsobí nejen jí, ale i ostatním, je po¬vinna své slovo dodržet?“
To byla příliš vážná otázka na to, abych ji nechal bez od¬povědi. „Odpověď znáš,“ vyhekl jsem. „Slovo ženy je slovo ženy. Dodrží ho, jinak její slovo nemá valnou cenu.“
„Ale já jsem nevěděla, když jsem ho dávala, jaké to způ¬sobí potíže. Nim nyní chodí jako tělo bez duše. Ani v nej¬menším jsem netušila, že máma bude obviňovat tátu nebo že táta to bude chtít přepít, že to bude vyčítat sám sobě víc než ona jemu.“
Zarazil jsem se. Bylo to nebezpečné, ale otočil jsem se tvá¬ří k ní. Její slova mě uvrhla do většího nebezpečí, než před¬stavovala propast zející pode mnou. Opatrně jsem řekl: „A ty si myslíš, žes našla cestu, jak obejít slovo, jež jsi dala. Když mi řekneš něco, cos jim slíbila zamlčet.“
Položila si čelo na kolena. Hlas měla tlumený, když pravi¬la: „Říkal jsi, že tátu znáš, už dlouho. Nevím, kdo dooprav¬dy jsi, ale možná se s ním znáš pořád. Mohl bys s ním pro¬mluvit. Když posledně Swift utekl, říkal jsi mi, že se s tátou vracejí v pořádku k nám domů. Ach prosím, Vlčí stíne! Já nevím, v jaké jsi spojitosti vůči mé rodině, ale vím, že exis¬tuje. Ve snaze pomoci Swiftovi jsem nás málem rozeštvala. Nemám nikoho dalšího, na koho bych se obrátila. A nikdy jsem Swiftovi neřekla, že ti to nepovím.“
Sklopil jsem zrak ke svým nohám. Změnila mě tak, abych odpovídal její představě. Její sen začal pohlcovat můj. Teď ze mě byl napůl člověk, napůl vlk. Mé černé tlapy se zarývaly do sypkého štěrku. Na všech čtyřech, s těžištěm o něco níže, drápal jsem se svahem vzhůru k ní. Když jsem se ocitl tak blízko, že jsem viděl slané stopy po slzách na její tváři, zavrčel jsem: „Že mi nepovíš co?“
Větší svolení nepotřebovala. „Oni si teď myslí, že Swift utekl na moře, protože tak jsme to navlékli, on a já. Ach, ne¬dívej se na mě takhle! Nevíš, jaké to tu bylo! Táta neustále soptil jako bouřkový mrak a Swift skoro stejně tak. Chudák

Nim se ploužil kolem jako zpráskaný pes, styděl se získat si pochvalu od táty, protože ji nemohl sdílet se svým dvojče¬tem. A máma, máma byla jako šílená, každý večer chtěla vě¬dět, co je trápí, a oni jí oba odmítali odpovědět. V našem do¬mě už nebyl žádný klid, naprosto žádný klid. A tak když za mnou Swift přišel a požádal mne, abych mu pomohla utéct, zdálo se mi to rozumné.“
„A jakou pomoc jsi mu poskytla?“
„Dala jsem mu peníze, peníze, jež byly moje, směla jsem je použít, na co chci, peníze, jež jsem si vydělala, když jsem loni na jaře pomáhala při vrhání Gossoinovic jehňat. Máma Swifta často posílala do města, aby zákazníkům roznesl med nebo svíčky. To já jsem mu vymyslela ten plán, že se začne vyptávat sousedů a lidí ve městě na lodě, rybaření a na mo¬ře. A nakonec jsem napsala dopis a podepsala ho tátovým jménem, jak jsem byla zvyklá to pro něho dělat. Jeho oči... táta může stále psát, ale ruka mu těká, poněvadž nevidí pís¬mena, která píše. Takže jsem mu v poslední době psala růz¬né věci, dokumenty při prodeji koně a podobně. Všichni ří-kají, že mám ruku jako on; zřejmě proto, že mne naučil psát. Takže...“
„Takže jsi napsala Swiftovi dopis, v němž jsi uvedla, že ho jeho otec pustil a že může jít a naložit se svým životem, jak se mu zlíbí.“ Mluvil jsem pomalu. Každé slovo, které mi řekla, mě pálilo jako oheň. Burrich a Molly se hádali a on se dal znovu na pití. Selhával mu zrak a myslel si, že svého sy¬na zapudil. Když jsem ty věci slyšel, pukalo mi srdce, neboť jsem věděl, že nic z toho nemohu napravit.
„Pro chlapce může být těžké najít nějakou práci, když si lidé pomyslí, že je zběhlý učeň nebo mládenec, který by měl stále pracovat pro otce.“ Řekla ta slova zdráhavě, pokou¬šejíc se omluvit své padělatelské počínání. Netroufal jsem si na ni pohlédnout. „Máma zabalila šest krabic se svíčka¬mi a poslala Swifta do města, aby je doručil a přinesl zpátky peníze. Když se loučil se mnou, věděla jsem, že se chce té příležitosti chopit. Už se nikdy nevrátil.“ Květiny kolem ní kvetly a malinká bzučící včelka sedala z jednoho květu na druhý a sála nektar. Pomalu jsem si domýšlel její slova. „On ukradl peníze za svíčky, aby měl na cestu?“ Swift v mých očích značně klesl.
„To nebyla... to nebyla tak úplně krádež. Vždycky pomá¬hal pečovat o úly. A potřeboval je!“
Zavrtěl jsem zvolna hlavou. Zklamalo mě, že se ho pokou¬ší omluvit. Ale pak jsem si uvědomil, že já sám jsem mlad¬šího bratra nikdy neměl. Možná to bylo něco, co dělají vše¬chny sestry.
„Ty mně nepomůžeš?“ zeptala se žalostně, když se moje mlčení protahovalo.
„Nemohu,“ řekl jsem bezmocně. „Já nemohu.“
„Proč ne?“
„Jak bych mohl?“ Teď už jsem byl úplně vtažen do její¬ho snu. Pod chodidly jsem vnímal luční trávu a pevnou zem. Obklopoval mne jarní den mezi kopci. Kolem ucha mi probzučela včelka a já ji odehnal. Věděl jsem, že za zády mi stá¬le číhá můj hrůzný sen. Kdybych udělal dva kroky zpátky, znovu bych se ocitl na tom zrádném svahu.
„Promluv kvůli mně s tátou. Pověz mu, že to není jeho vi¬na, že Swift odešel.“
„Nemohu promluvit s tvým tátou. Jsem daleko, daleko od vás. Pouze ve snech můžeme takto překonávat vzdálenosti.“
„A nemůžeš navštívit jeho sny, jako navštěvuješ moje? Nemůžeš s ním promluvit tam?“
„Ne. To nemohu.“ Můj otec kdysi dávno uzavřel Burriche přede všemi, kdo provozují Umění. Sám Burrich mi to řekl. Chivalry si od něho mohl brát sílu, když provozoval Umění, a jejich důvěrný vztah obnášel to, že Chivalry by byl kvůli Burrichovi zranitelný, ohrozitelný jinými praktikanty Umě¬ní. Matně jsem přemýšlel, jestli to znamená, že Burrich kdy¬si měl nějaké vlohy k Umění. Nebo to znamenalo jen to, že si ti dva byli tak blízko, že od něho mohl Chivalry čerpat sílu při provozování Umění?
„Proč ne? Chodíš do mých snů. A kdysi dávno jste byli přátelé - říkal jsi to. Prosím. On nemůže takhle žít. Zabíjí ho to. A mou matku taky.“ Tišeji dodala: „Myslím, že mu to dlužíš.“
Včelka z Nettliných květin mi prolétla kolem obličeje a já se po ní ohnal. Řekl jsem si, že musím tento kontakt urych¬leně přerušit. Vyvozovala příliš mnoho závěrů týkajících se jejího otce a mě. „Já nemohu vejít do snů tvého otce, Nettle. Ale možná bych něco udělat mohl. Možná že bych mohl promluvit s někým, kdo dokáže najít Swifta a poslat ho za¬se zpátky domů.“ Už když jsem ta slova říkal, srdce v hrudi mi pokleslo. Jakkoli mi byl Swift protivný, věděl jsem, že to bude znamenat poslání chlapce zpátky k Burrichovi. Zoce¬lil jsem svou vůli. Skutečně to nebyl můj problém. Swift byl Burrichův syn a budou si to mezi sebou muset vyřídit sami.

„Pak tedy víš, kde Swift je? Viděl jsi ho? Má se dobře, je v bezpečí? Tisíckrát jsem na něj myslela, tak mladý a sám ve světě. Nikdy jsem neměla dovolit, aby mě k tomu přemlu¬vil! Pověz mi o něm.“
„Je v pořádku,“ odvětil jsem stručně. Včela mi opět zabzu¬čela u ucha. Cítil jsem, že mi sedla na zátylek. Zkoušel jsem ji od sebe odehnat, ale v příštím okamžiku už mě na zádech tížila váha velikého zvířete. Vyjekl jsem a vzpříčil se, ale ješ¬tě než jsem se stačil nadechnout, už jsem visel z dračích če¬listí. Dračice mnou zatřásla, ne aby mě zabila, ale aby mě va¬rovala. Přestal jsem se vzpírat a zůstal jsem viset. Zuby mě chňapla za zátylek, ne aby mi prokousla kůži nebo maso, ale aby mě paralyzovala.
Když Nettle rozhořčeně vyskočila na nohy a natáhla se po mně, dračice mě zvedla výš. Visel jsem nad Nettle, a vzápětí jsem se ocitl rozhoupaný nad propastí z mého předchozího hrůzného snu.
„Ach ach!“ varovala nás dračice. „Postav se na odpor a já ho pustím. Vlci nelétají.“ Slova jí nevycházela z úst či hrd¬la, ale pronikala mými myšlenkami ve vzájemném kontaktu myslí.
Nettle ztuhla. „Co chceš?“ zavrčela. Tmavé oči jí ztvrdly jako křemen.
„Však on ví,“ odvětila Tintaglia a mírně mnou zatřásla. Cítil jsem, jak mi vykloubila všechny obratle v páteři. „Chci vědět všechno, co víš o černém drakovi pohřbeném v ledu. Chci vědět všechno, co víš o ostrovu, kterému lidé říkají Aslevjal Island.“
„Já o takových věcech nic nevím!“ odvětila zlostně Net¬tle. Zaťala ruce v pěsti. „Pusť ho.“
„No dobrá.“ Drak mě pustil a já jsem se v jednom smrtí¬cím okamžiku řítil. Pak dračí hlava na hadovitém krku vy¬střelila dolů a znovu mě chytila. Tentokrát mi čelistmi sevře¬la žebra. Zmáčkla mě, aby předvedla, jak snadno mě může rozdrtit. Poté zmírnila tlak a zeptala se mě: „A copak víš ty, vlčátko?“
„Nic!“ vyjekl jsem a vzápětí jsem při jejím stisku vychr¬lil z plic poslední špetku vzduchu. Bude to rychlé, říkal jsem si. Nebudu muset dlouho setrvávat ve lži. Není to nijak trpě¬livý tvor; zabije mě rychle. Ohlédl jsem se, abych se napo¬sledy podíval na svou dceru.
Nettle stála, znenadání větší než předtím. Potom rozpažila ruce do šíře. Rozhodila vlasy ve větru, který cítila jenom ona, a vzápětí se jí rozprostřely kolem obličeje jako svato¬zář. Pohodila hlavou nazad. „Tohle je sen!“ vykřikla. „A je to můj sen! Vykazuji tě z něj!“ Poslední slova vyřkla jedno¬tlivě, s veškerou velitelskou rázností královny. Poprvé jsem pochopil sílu Umění své dcery. Její schopnost utvářet sny a ovládat dění v nich vypovídala o jejím ohromném talentu k Umění.
Tintaglia mne mrštila roztočeného přes nekonečnou pro¬past. Pod sebou jsem uviděl nikoli skalnatou propast ze své¬ho snu, ale obrovskou prázdnotu bez barvy nebo konce. Ve víru jsem letmo zahlédl, jak se dračice svíjí, když ji Nettle zmenšovala zpět do velikosti včely. Pak jsem pevně zavřel oči, abych potlačil závrať z toho pádu. Když jsem se nade¬choval, abych zakřičel, Nettle mi u ucha tiše řekla: „Je to jen sen, Vlčí stíne. A patří mně. V mých snech se ti nikdy nic ne¬stane. Teď otevři oči. Probuď se ve svém světě.“
Jen malou chvíli předtím než jsem procitl, jsem pod sebou ucítil uklidňující tlak lůžkovin, a když jsem otevřel oči upro¬střed tmy své pracovny, má panika byla ta tam. Hrůzu z to¬ho zlého snu rozptýlila Nettle. Na okamžik jsem pocítil úle¬vu. Zhluboka jsem se nadechl, a když jsem se znovu poddal spánku, pocítil jsem mátožný údiv nad mimořádnou silou Umění mé dcery. Ale jakmile jsem si přetáhl pokrývku přes rameno a sebral fretce půlku polštáře, vzpomínka na dřívěj¬ší část mého snu mne vtáhla zpátky do bdělosti. Swift lhal. Burrich ho nevyhodil. A co hůře, svým odchodem uvrhl ro¬dinu do zmatku.
Tiše jsem ležel, oči zavřené, a marně jsem si přál usnout. Místo toho jsem si plánoval, co budu muset udělat. Chlapec musel být poslán domů, jenomže jsem nechtěl být tím, kdo to udělá. Chtěl by vědět, jak jsem zjistil, že lhal. Takže, po¬vím Chadeovi, že Burrich svého syna z domu nepustil. To by však znamenalo přiznat Chadeovi, že jsem měl další kon¬takt s Nettle. Inu, nedalo se tomu zabránit, říkal jsem si rozmrzele. Všechna má tajemství jako by chtěla proniknout na světlo a vejít ve známost.
Učinil jsem tedy rozhodnutí a snažil se přesvědčit sám se¬be, že je to nejlepší věc, jakou mohu udělat. Snažil jsem se nepředstavovat si Burriche, jak se vrátil po nocích k pití, ani Molly, jak ji dohání k šílenství nejenom manželův alkoho¬lismus, ale i zmizení jejího syna. Snažil jsem se nepřemýšlet o tom, nakolik se Burrichovi zhoršil zrak. Dost na tom, že se buď nepokusil svého syna vystopovat, nebo že ve svém sna¬žení selhal.
Za rozbřesku jsem byl na nohou. Ve strážnici jsem si vzal chléb, mléko a slaninu a vše si odnesl do Ženské zahrady, abych se nasnídal tam. Seděl jsem, poslouchal

zpěv ptactva a vnímal hřejivou vůni nového dne, který se dotýkal země. Takové věci mi byly vždy hlubokou útěchou. Toho rána mě utvrdily v přesvědčení, že dobrota země se projevuje pořád, a začal jsem si přát, abych mohl zůstat a sledovat, jak léto na¬bývá na síle a jak se nalévá ovoce na stromech.
Ucítil jsem ji dříve, než jsem ji uviděl. Starling na sobě mě¬la ranní roucho světle modré barvy. Vlasy jí volně splývaly na ramena a ladně štíhlá chodidla kráčela v prostých sandá¬lech. V rukou držela kouřící hrnek. Díval jsem se na ni a přál si, aby vztahy mezi námi mohly být jednodušší. Když si mě všimla, jak tiše sedím na lavičce pod stromem, vyjekla před¬stíraným údivem, načež si nasadila úsměv a přišla za mnou.
Posadila se, skopla si z nohou sandály a skrčila nohy tak, aby je měla položené na lavičce mezi námi.
„Vida, dobré ráno," pozdravila mě. V jejích očích se zra¬čil mírný údiv. „Málem jsem tě nepoznala, Fitzi. Vypadáš, jako bys omládl o deset let."
„Tom," připomněl jsem jí jemně, dobře si vědom toho, že pronesla mé staré jméno, aby mě namíchla. „A zdá se mi, ja¬ko bys měla pravdu. Možná to byl rutinní život strážníka, co mi po celou tu dobu chybělo."
Skepticky si povzdechla a upila z hrnku. Když vzhlédla, kysele dodala: „Jak vidím, ty si asi nemyslíš, že by totéž pla¬tilo o mně, viď?"
„Co, že by se ti lépe vedlo jako strážníkovi?" zeptal jsem se bezelstně. A vzápětí, když do mě naoko kopla, jsem do¬dal: „Starling, já v tobě vždycky vidím Starling. Ani starší, ani mladší, než bych čekal, ale vždycky prostě Starling."
Na chvíli zkrabatila čelo, potom pokrčila rameny a zasmá¬la se. „Nikdy nepoznám, jestli věci, které říkáš, míníš jako kompliment, nebo ne." Naklonila se blíže ke mně a zavětři¬la ve vzduchu kolem. „Pižmo? Ty teď používáš pižmo, Tome Badgerlocku? Pokud máš zájem přivábit k sobě ženskou společnost...?"
„Ne, žádné pižmo nepoužívám. Jen jsem spal s fretkou."
Odpověděl jsem upřímně a výbuch jejího smíchu mě za¬skočil. Okamžik nato jsem se usmíval spolu s ní a ona nade mnou kroutila hlavou. Poposedla na lavičce tak, aby se svým sluncem prohřátým stehnem přitiskla ke mně. „To jsi celý ty, Fitzi. Celý ty." Spokojeně vzdychla a poté se lenivě zeptala: „Pak tedy mohu předpokládat, žes přestal truchlit a znovu ses připoutal?"
Svými slovy mi zkalila pěkné letní ráno. Odkašlal jsem si a opatrně jsem odvětil: „Ne. A pochybuji, že to kdy udělám. Nighteyes a já jsme k sobě padli jako nůž a pochva." Upřel jsem zrak za heřmánkový záhon a tiše jsem pravil: „Po něm už nikdo další nemůže být. Ubližoval bych tak tvorovi, ke kterému bych se připoutal, protože by sloužil pouze jako ná¬hrada, a nikdy ne jako opravdový partner."
Vyčetla v mých slovech určitě mnohem víc, než jsem za¬mýšlel. Natáhla paži podél opěradla lavičky, položila si na ni hlavu a vzhlédla k nebi skrze větve stromů, které na nás vrhaly stín. Dopil jsem mléko, které jsem si přinesl, a odlo¬žil hrnek stranou. Zrovna jsem se chtěl vymluvit, že mě če¬ká ranní lekce se Swiftem, když se Starling tichým hlasem zeptala: „A nepomýšlel jsi někdy na to, že bys vzal Molly zpátky k sobě?"
„Cože?"
Zvedla hlavu. „Tys to děvče miloval. Aspoň jsi to vždyc¬ky tvrdil. A ona s tebou měla dítě, což ji přišlo hodně draho. Dobře víš, že kdyby chtěla, mohla ho ze sebe vytřepat. Že to neudělala, znamená, že k tobě chovala hluboké city. Měl bys jít za ní. Vzít ji k sobě zpátky."
„Molly a já, to bylo už hodně dávno. Je vdaná za Burriche. Vybudovali si společný život. Mají šest svých dětí," po¬dotkl jsem toporně.
„Tak?" Rychle stočila pohled ke mně. „Viděla jsem ho, když onehdy přišel na Buckkeep, aby si odvedl Swifta do¬mů. Byl skoupý na slovo a zasmušilý, když jsem ho pozdra¬vila. A byl starý. Kulhá a kalí se mu zrak." Potřásla nad ním hlavou. „Kdyby ses rozhodl vzít si od něj Molly zpátky, ne¬byl by to pro tebe žádný soupeř."
„To bych nikdy neudělal!"
Starling se napila z hrnku a přes jeho okraj se na mě upře¬ně zahleděla. „To já vím," řekla, když si hrnek oddělala od rtů. „I přesto, že ti ji odvedl."
„Oba mě pokládají za mrtvého!" zdůraznil jsem jí drsněj¬ším hlasem, než jsem zamýšlel.
„Víš to jistě?" zeptala se uštěpačně. Při pohledu na můj vý¬raz její oči vzápětí zjihly. „Ach, Fitzi. Ty nikdy neděláš nic pro sebe, viď? Nikdy si nevezmeš, co doopravdy chceš." Při¬táhla se ke mně blíž. „Myslíš si, že by ti Molly za tvoje roz-hodnutí poděkovala? Vážně si myslíš, že máš právo rozho¬dovat za ni?" Trochu se zaklonila, sledujíc mou tvář. „Vzdal ses jí i dítěte, jako kdybys objevil dobrý domov pro nějaké štěně. Proč?"
Na tu otázku už jsem si odpovídal tolikrát, že jsem nad ní nemusel přemýšlet.

„On byl pro ni lepší muž. Tehdy to byla pravda; je to pravda i teď.“
„Vskutku? Říkám si, jestli by s tím Molly souhlasila.“
„A jak se dnes vede tvému manželovi?“ zeptal jsem se jí hrubě.
Její oči zmatněly. „Kdo ví? Odjel rybařit do hor s lordem a lady Redoaksovými. Jak víš, v takových výletech jsem ni¬kdy nenacházela zalíbení.“ Poté pohlédla stranou a dodala: „Ale jejich rozkošná dceruška Ivy zřejmě ano. Slyšela jsem, že po příležitosti uskutečnit ten výlet přímo skočila.“
Nemusela mi to dále vysvětlovat. Uchopil jsem ji za ruku. „Starling. Je mi to líto.“
Nadechla se a řekla: „Opravdu? Na tom mi pramálo zále¬ží. Nosím jeho jméno a mám k dispozici jeho majetky. A on mi dopřává svobodu, respektuje můj způsob života pěvkyně; mohu si přijít a odejít, kdy se mi zlíbí.“ Natočila hlavu úko¬sem a pohlédla na mě. „Uvažuji o tom, že bych se připoji¬la k Dutifulově družině, jež vyráží na Ostrovy. Co si o tom myslíš?“
Při té představě mi hrklo u srdce. Jen to ne. „Myslím, že to bude mnohem horší než výlet na pstruhy. Očekávám, že většinu času strávíme v nepříjemných podmínkách a zimě. A ostrovanské jídlo je hrozné. Když ti dají vepřové sádlo, med a morek z kostí smíchané dohromady, dostala jsi nej¬větší delikatesu jejich kuchyně.“
Starling ladně vstala. „Rybí pasta,“ řekla. „Zapomněl jsi na jejich rybí pastu. Rybí pastu na všechno.“ Stála a shlíže¬la na mě. Pak natáhla ruku a odhrnula mi z tváře několik pra¬menů vlasů. Konečky prstů mi přejela po jizvě na líci. „Jed¬noho dne,“ pravila tiše. „Jednoho dne ti dojde, že jsme byli dokonalá partie, ty a já. Že za celý tvůj život, ať jsi byl kde¬koli, jsem byla jediná, kdo tě doopravdy chápal, a přesto tě miloval.“
Zíral jsem na ni s ústy dokořán. Za všechna ta léta, co jsme byli spolu, přede mnou nikdy nepoužila slovo „milovat“.
Sklouzla mi prsty pod bradu a zavřela mi ústa. „Měli by¬chom spolu posnídat častěji,“ navrhla. Potom vykročila pryč a za chůze usrkávala ze svého hrnku, vědoma si toho, že se za ní dívám, jak odchází.
„No co. Alespoň mne umíš přimět, abych na chvíli zapo¬mněl na všechny své problémy,“ poznamenal jsem tiše sám k sobě. Potom jsem odnesl svůj hrnek do kuchyně a zamířil jsem do Královniny zahrady. Možná to způsobil ten rozho¬vor se Starling, že když jsem vystoupil na vrchol věže a za¬stihl chlapce, jak krmí holubice, šel jsem rovnou k věci.
„Lhal jsi,“ řekl jsem, ještě než mi stačil popřát „dobré rá¬no“. „Tvůj otec tě pryč nikdy neposlal. Tys utekl. A ukradls peníze, aby se ti útěk zdařil.“
Zůstal na mě zírat. Tvář mu zbělela. „Kdo... jak to...?“
„Jak to vím? Když ti na tu otázku odpovím, zodpovím ji i Chadeovi a královně. Chceš, aby věděli, co vím?“
Modlil jsem se, abych ho dobře odhadl. Když polkl a za¬vrtěl prudce a mlčky hlavou, věděl jsem, že mi to vyšlo. Když dostal šanci zběhnout domů, aniž by se tu někdo dozvěděl, jak se zostudil, chopil se jí.
„Tvá rodina se kvůli tobě souží strachy. Nemáš právo ne¬chat lidi, kteří tě mají rádi, aby trnuli v obavách, co se s te¬bou stalo. Spakuj se a mazej odtud, chlapče, jak jsi přišel. Tu máš.“ Impulzivně jsem vytáhl zpoza opasku svůj měšec. „Je tam toho dost, aby ses dostal v pořádku domů a vrátil, co sis vzal. Hleď to udělat.“
Nedokázal se střetnout s mým pohledem. „Ano, pane.“
Když nenatáhl ruku po měšci, uchopil jsem ho za ni, na¬točil ji dlaní vzhůru a měšec jsem do ní vložil. Když jsem ho pustil, pořád stál a vyjeveně ke mně vzhlížel. Ukázal jsem na dveře od schodištní šachty. Zkoprněle se otočil a odklopýtal ke dveřím. S rukou na klice se zarazil. „Vy nechápete, jaké to tam pro mě je,“ zašeptal chabě.
„Ale ano. Chápu. Mnohem lepší, než si umíš představit. Běž domů, skloň hlavu před disciplínou svého otce a služ své rodině, jak by poctivý chlapec měl, dokud nedosáhneš plnoletosti. Copak tě tví rodiče nevychovali? Nedali ti život, ne-poskytovali ti stravu, oblečení a obuv? Je jen správně, že tvá práce patří jim, dokud nebudeš podle zákona mužem. Pak si můžeš otevřeně jít svou cestou. Budeš mít spoustu let na to, abys objevoval svoji magii, roky jenom pro sebe, právem za-sloužené, abys žil, jak se ti zlíbí. Tvoje Moudrost může do té doby počkat.“
Zastavil se u dveří a na chvíli si o ně opřel hlavu. „Ne. Má magie nepočká.“
„Bude muset!“ řekl jsem mu drsně. „A teď už běž domů, Swifte. Odejdi ještě dnes.“
Sklonil hlavu, odtlačil dveře, prošel jimi a zas je za sebou zavřel. Poslouchal jsem Swiftovy kroky utichající ve scho¬dištní šachtě a cítil jsem, jak jeho přítomnost, vnímaná mou Moudrostí, slábne. Pak jsem dlouze vydechl. Poslal jsem

ho, aby udělal přetěžkou věc. Doufal jsem, že Burrichův syn má páteř na to, aby to zvládl. Doufal jsem, aniž jsem doopravdy věřil, že chlapcův návrat bude stačit k tomu, aby se rodina dala zase dohromady. Přešel jsem k obvodovému parapetu a zastavil se u něj, zíraje na skály pod sebou.

5
Odjezdy

Nikdy nepohrdejte těmi, kdo zjišťují, že jejich nejsilnější vlo¬hy k Umění spočívají ve schopnosti utvářet sny. Je to talent, který se nejčastěji projevuje mezi Sólisty. Tito osaměli prak¬tikanti Uměni, ačkoliv nejsou tak silní jako koterie, mohou využít své jedinečné nadání, aby sloužili svým panovníkům způsoby, které jsou rafinované a zároveň efektivní. Zlověst¬né sny seslané na nepřátelského šlechtice mohou dotyčného přimět, aby přehodnotil své počínáni, zatímco sny o vítězství a slávě mohou upevnit odvahu každého vojenského velite¬le. Sny mohou být člověku odměnou a v některých případech mohou nabídnout útěchu těm, kdo jsou v hloubi duše zastra¬šení nebo zdeptaní.
TREEKNEEOVY „DROBNÉ PRAKTIKY UMĚNÍ“
• • •

Toho večera jsem řekl Chadeovi, že Swifta přepadl zoufa¬lý stesk po domově, a proto jsem ho poslal domů v naději, že se usmíří s Burrichem. Stařec jenom roztržitě přikyvoval; chlapec asi zaujímal až poslední místo na seznamu jeho sta¬rostí.
Také jsem mu řekl o svém rozhovoru s Webem a skončil jsem slovy: „On ví, kdo jsem. Myslím, že to ví po celou do¬bu, co tu je.“
Na toto sdělení reagoval Chade důrazněji: „Zatraceně! Proč musí tvá identita začít vycházet najevo právě teď, když mám na práci tolik dalších věcí?“
„Já si nemyslím, že by má identita začala vycházet naje¬vo,“ řekl jsem škrobeně. „Spíše si myslím, že je to informa¬ce, kterou někdo vlastnil celou dobu a která se nyní vynořila, aby nám uškodila. Co mám podle tebe dělat?“
„Dělat? Co můžeš dělat?“ zeptal se poněkud jízlivě. „Ví se to, chlapče. My teď můžeme jen doufat, že Web je vůči nám vskutku tak příznivě nakloněn, jak se tváří. A že se ta informace nerozšířila mezi Moudrými.“ Hodil na stůl kože¬né pouzdro, do něhož nastrkal svitky, a pak ho začal pevně zavazovat. „Holly, říkáš?“ zeptal se po chvíli. „Myslíš si, že Webovi to řekla Holly?“
„To se mi zřejmě snažil naznačit.“
„A kdypak jsi ji naposledy viděl?“
„Už před léty, když jsem žil mezi Moudrými. Byla to Rolfova žena.“
„To já vím! Tolik mi rozum ještě neselhává.“ Zamyslel se, zatímco smotával další svitek. „Nemáme čas,“ prohlásil nakonec. „Poslal bych tě za tou Holly, kdybychom ho měli, abys zjistil, kolika lidem to řekla. Ale na to zkrátka není čas. Tak uvažuj se mnou, Fitzi. Jak to asi použijí?“
„Nejsem si jist, jestli to Web vůbec chce nějak použít. Ze způsobu, jakým to řekl, jsem měl dojem, jako by mi chtěl po¬moci; necítil jsem z něj žádné nebezpečí, ani to, že by mi mé tajemství držel nad hlavou. Spíše jako kdyby mne nabádal k upřímnosti ve vztahu ke Swiftovi, abych pronikl jeho uza¬vřeností a našel k němu cestu.“
„Hmm,“ zareagoval stařec zamyšleně, zatímco zavazoval poslední pouzdro. „Postrč mi sem tu konvici.“ A když začal nalévat, řekl: „Web je pro nás hádanka, nemám pravdu? Ten muž toho hodně ví, a nejsou to jenom ty povídačky o Moud-rých, které vypráví. Nenazýval bych ho zrovna vzdělaným člověkem, ale jak sám říká, pokud si někdy umanul, že něco potřebuje vědět, našel si vždy způsob, jak to zjistit.“
Chade při řeči upřel pohled do dáli. Očividně si již lámal hlavu nad tím, co by Web mohl znamenat. „Nelíbil se mi Civilův ná¬vrh, aby měl Dutiful ‚koterii Moudrých‘, když nemá k dis¬pozici koterii Umění. O takové věci nepadla na veřejnosti ani zmínka, ale přesto mám dojem, že něco takového vzniklo. Je tu Civil Bresinga se svou kočkou, ten pěvec Cockle a Web. Všichni mají v plánu, že nás budou během plavby doprová¬zet. A já cítím, i když princ se o tom zdráhá mluvit, že jsou něčím na způsob ‚koterie‘. Když se všichni sejdou v jedné místnosti, panuje mezi nimi taková spřízněnost, že si připa¬dám nepatřičně. Úhelným kamenem této skupiny je očivid¬ně Web. Je to spíše kněz než vůdce, což značí, že jim nerozkazuje, ale radí, a často mluví o službě ‚duchu světa' nebo ‚božstvu'. Vůbec mu nevadí, že by se těmi řečmi mohl pre¬zentovat jako pošetilec. Kdyby měl ambice, byl by to nebez¬pečný člověk. S tím, co ví, by mohl přivodit pád nás všech. Při těch několika málo příležitostech, kdy se mnou mluvil, se vyjadřoval velmi nepřímo. Mám pocit, jako by nás k ně¬čemu pobízel,

ale neřekne nám, co konkrétního od nás oče¬kává. Hmm.“
„Takže.“ - Začal jsem na prstech odpočítávat možnosti. „Možná že po mně Web jenom chtěl, abych byl upřímný ke Swiftovi. Když je teď chlapec pryč, je tím problém vyřešen.
Možná že po mně chce, abych odhalil, kdo doopravdy jsem. Nebo snad chce, aby Farseerové přiznali, že princ je nadaný Moudrostí. Anebo, kdyby ty dvě věci vyšly najevo součas¬ně, by to bylo stejné jako přiznání, že ve farseerovské krvi koluje Moudrost.“ A vzápětí mi ztuhl jazyk. Opravdu ve far¬seerovské krvi kolovala Moudrost? Poslední princ, jenž k ní měl jednoznačné vlohy, byl princ Piebald, jenže ten žádné potomky nezanechal. Koruna přešla na jinou pokrevní linii Farseerů. Možná jsem tedy měl Moudrost po své matce, kte¬rá byla horalkou. A předal jsem ji dál, když si Verity vzal mo¬je tělo, aby zplodil Dutifula. Byla to tak trochu hádanka, již jsem Chadeovi nikdy nepředložil, ani jsem to neměl v úmys¬lu. Byl jsem přesvědčen, že Dutiful je synem Verityho du¬cha. Ale nyní mě napadla nepříjemná otázka, zda Verity, jenž použil mé tělo, nepředal svému synovi i část mých vloh k té¬to v povědomí lidí nečisté magii.
„Fitzi,“ řekl Chade a já jsem sebou při jeho hlasu trhl, ne¬boť mě myšlenky zavály daleko od přítomnosti. „Nedělej si takové starosti. I kdyby nám Web chtěl uškodit, příliš by ne¬pomohlo, kdybychom ho klepli přes prsty. Vyráží s námi na princovu výpravu, takže ho stále budeme mít pod dohledem. A můžeme s ním mluvit. Zejména ty bys ho měl vyhledávat. Předstírej, že se chceš více poučit o Moudrosti. Tím si ho zís¬káš na svou stranu.“
Zlehka jsem vzdychl. Už jsem měl toho klamání po krk. Taky jsem to Chadeovi řekl. On si jen bezohledně odfrkl.
„Ke klamání jsi zrozený, Fitzi. Jsi k tomu zrozený. Stejně jako já, stejně jako všichni bastardi. Jsme obtížné bytosti, sy¬nové, ale ne dědicové, královského původu, ale ne princové. Byl bych si myslel, že teď už ses s tím smířil.“
Řekl jsem pouze: „Pokusím se poznat Weba během plav¬by lépe a zjistit, co je zač.“
Chade rozvážně kývl. „Na to je loď dobrým místem. Co mají lidé během plavby dělat jiného než konverzovat. A po¬kud se ukáže, že je pro nás nebezpečný... inu.“
Nemusel mi povídat, že člověka na moři může postihnout množství nehod. Přál jsem si, aby už nic neříkal. Ale on po¬kračoval:
„To tys nasadil Starling do hlavy, aby jela s námi? Ptala se totiž. Předstoupila před královnu s rozvláčnou řečí o tom, že by měl jet i pěvec, aby přivezl domů jasnou výpověď o prin¬cových dobrodružstvích.“
„Já ne. A královna jí dala svolení?“
„Já jsem to zamítl s odůvodněním, že všechna místa na princově lodi jsou již zamluvená a že jedno si již vyžádal minstrel Cockle. Proč se ptáš? Myslíš si, že by mohla být uži¬tečná?“
„Ne. Obávám se, že by to mohlo dopadnout jako při po¬slední výpravě, na které jsem byl. Čím méně pravdy s sebou domů přivezeme, tím lépe.“ Ulevilo se mi, že Chade Star¬ling odmítl, a přesto jsem byl kdesi v koutku duše zklamán. Za ten pocit jsem se tolik styděl, že jsem si netroufl zkoumat ho podrobněji.
Druhý den se mi podařilo navštívit Hapa. Viděl jsem se s ním jenom krátce a mluvili jsme spolu v dílně, aniž přeru¬šil práci. Jeden z tovaryšů pracoval na intarzii a požádal Ha¬pa, aby mu smirkoval vyřezané kousky. Připadalo mi to po¬někud jednotvárné, ale Hap se zdál být zcela pohroužený do práce, když jsem k němu přicházel. Na můj pozdrav odpo¬věděl znaveným úsměvem a vážně ode mě přijal drobné dár¬ky a ponaučeni, které jsem mu přinesl. Když jsem se zeptal, jak se má, nepředstíral, že nerozumněl. „Svanja a já jsme stá¬le spolu, její rodiče to stále nevědí a já mám stále co dělat, abych to skloubil se svými učňovskými povinnostmi. Myslím si však, že to zvládám. Doufám jen, že když se tady bu¬du pilně snažit, mohl bych to rychle dotáhnout na tovaryše. Jakmile ten status získám, věřím, že se budu moci představit Svanjinu otci jako výhodná partie pro jeho dceru.“ Vzdychl. „Už jsem z toho tajnůstkaření tak unavený, Tome. Myslím si, že Svanja si v tom libuje, že jí to připadá více vzrušující. Ale co se mě týče, já mám rád, když jsou věci vyřešené a dě-lají se řádně. Jakmile se stanu tovaryšem, budu moci zařídit vše tak, jak by to mělo být.“
Kousl jsem se do jazyka, než jsem mu řekl, že učňovství trvá léta, nikoli měsíce. Věděli jsme to oba. Důležité bylo, že Hap nezanedbával učení a upnul se místo toho k naději, že své sny uskuteční. Co víc bych po něm mohl chtít? A tak jsem svého syna objal a řekl mu, že na něj budu myslet. Vroucně opětoval mé objetí a řekl: „Já ti neudělám ostudu, Tome. Sli¬buji, že ti neudělám ostudu.“
Jako ostatní strážníci jsem naložil svůj lodní kufr na vůz a zamířil jsem v jeho závěsu do doků. Město Buckkeep bylo vyzdobené a přichystané na vítání jara. Na dveřních a oken¬ních překladech visely girlandy květin a všude se třepotaly

praporky. Dveře do krčem a veřejných domů zely dokořán a linuly se z nich písně a vůně svátečních pokrmů. Někteří ze strážníků reptali, že slavnosti propásnou, ale první jarní den byl šťastný den na zahájení cesty.
Druhý den ráno jsme měli slavnostně doprovodit prince na palubu. Dnes jsme se nalodili na Maiden's Chance a družně jsme se mezi sebou strkali o prostor na dolní palubě, která pro nás byla vymezena. Byl to temný, zatuchlý prostor, pách-noucí společně ubytovanými muži a podlodím hned pod ná¬mi. Dvakrát jsem se praštil do hlavy o nízké stropní nosníky a pak už jsem chodil shrbený. Měli jsme se tam tísnit těsně vedle sebe, soukromí bylo mizivé a klid žádný. Dýmem začernalé trámoví jako by vydechovalo miazma útlaku. Voda hlasitě šplouchala o vnější plášť trupu, jako by mi chtěla při¬pomenout, že mezi studeným mořem a mnou jsou jen dřevě¬ná prkna.
Rychle jsem si uložil své věci, jak jsem odtud dychtil vy¬padnout. O to, kam mi pohodili lodní kufr, jsem se příliš ne¬staral, poněvadž jsem byl rozhodnut strávit co nejvíce času na palubě na čerstvém vzduchu. Asi polovina strážníků měla s takovým cestováním své zkušenosti. Velmi jim záleželo na tom, aby naše prostory byly oddělené od námořníků z posád¬ky, kterými pohrdali jako opilci, zloději a rváči. Tušil jsem, že námořníci pohlížejí ve stejném světle na zbrojnoše.
Rychle jsem si tedy uložil své věci a pospíšil nahoru na pa¬lubu. Tam jsem se příliš zdržovat nemohl, protože byla plná námořníků a cestujících, jež do jednoho sledovali nějaký cíl, což pokaždé obnášelo prodrat se kolem mě. Lodní jeřáby vy-zvedávaly z doků bedny, které se nám míhaly nad hlavami, než byly nasměrovány přes palubní průlezy do podpalubí a tam uloženy. Námořníci, kteří na sebe nepokřikovali, pro změnu hlasitě nadávali na suchozemské krysy, které jim za¬cláněly v cestě.
Jakmile jsem znovu vystoupil do doků, vydechl jsem úle¬vou. Věděl jsem, že už velmi brzy budu lapen na palubě té lo¬di, bez možnosti úniku. Ale jen co jsem sešel z lodního můst¬ku na pevnou zem, má úleva byla ta tam. V doku stál šašek alias lord Golden a supěl vzteky. Za ním pak stál doprovod sluhů, kteří nesli krabice, bedny, vaky a balíky všech druhů. V cestě mu stál usouzený písař se svitkem v ruce. Kroutil hla¬vou, oči takřka zavřené, zatímco lord Golden na něho láteřil.
„Ano, očividně došlo k chybě! Vám zřejmě uniká, že to nebyla moje chyba. Měsíce předem bylo dohodnuto, že mám prince doprovázet na jeho výpravě! Kdo by mu lépe mohl radit než muž jako já, který je zcestovalý a navštívil mnoho kultur? A tak se mi kliďte z cesty! Sám si vyberu vhodnou kajutu, když trváte na tom, že mi žádná nebyla vyhrazena, a nastěhuji se do ní se vším svým komfortem, zatímco vy tu budete pobíhat a pídit se po tom, kdo je za tento hrozný omyl odpovědný.“
Písař ani na okamžik nepřestal kroutit hlavou, a když pro¬mluvil, poznal jsem, že jenom opakuje slova, která již řekl: „Lorde Goldene, poníženě lituji jakékoli chyby, jež se stala. Můj seznam pochází přímo z rukou lorda Chadea a já mám výslovné instrukce. Na palubě princovy lodi se smějí ubyto¬vat jenom ti, kteří jsou zde uvedeni. Ani nesmím opustit to¬hle své stanoviště, abych se pídil po tom, zda někde nedošlo k chybě. Mé rozkazy jsou v tomto směru víc než jasné.“ A ja¬ko by doufal, že se Goldena zbaví, dodal: „Možná jste byl při¬dělen na některou z doprovodných lodí.“
Lord Golden si podrážděně povzdechl. Když se obracel ke svému sluhovi, už se zdálo, že mě očima minul, ale naše pohledy se na kratičký okamžik přece jenom střetly. „Dej to dolů!“ nařídil tomu muži a sluha s úlevou položil krabici na zem. Lord Golden se na ni okamžitě posadil. Sotva zkřížil nohy, oděné v zelených punčochách, pánovitě pokynul všem svým ostatním sluhům: „Vy všichni! Složte svá břemena tam, kde jste.“
„Ale... vy blokujete... Prosím, lorde Goldene...“
Písařova muka ho v nejmenším nezajímala. „Tady zůsta¬nu, dokud se ta záležitost nevyřeší,“ prohlásil dotčeně. Zalo¬žil si ruce na hrudi, vystrčil bradu a zahleděl se na moře, ja¬ko by ho vůbec nic na světě nezajímalo.
Písař šlehl pohledem za něj. Dok byl v podstatě zabloko¬ván Goldenovým služebnictvem a věcmi. Ostatní pasažéři za ním začali dok ucpávat a shromažďovali se tu i přístavní dělníci s trakaři a nůšemi plnými zásob. Písař se nadechl a po¬kusil se ho vykázat z pozice své autority: „Pane, budete se muset i se svými věcmi odsunout stranou, dokud se to nevy¬řeší.“
„Ani se nehnu. Navrhuji vám, abyste poslal za lordem Cha¬dem posla a vyžádal si od něj svolení k mému nástupu na pa¬lubu. Neboť nic menšího mě neuspokojí.“
Srdce v hrudi mi pokleslo. Věděl jsem, že poznámka lor¬da Goldena patří spíše mým uším než písařovým. Viděl mě. Čekal, že poběžím zpátky na hrad Buckkeep a přimluvím se za něj u Chadea, aby se jeho složitá situace urychleně vyře¬šila. Ještě tedy netušil, že za jeho potíže mohu já a že i kdy¬bych toho litoval, s

Chadem by to nehnulo. Když jsem se odvrátil od té podívané, jež byla jeho dílem, všiml jsem si, jak na mě přes mísící se dav nepatrně mrkl. Nepochybně si myslel, že velkolepý odjezd lorda Goldena z města Buck¬keep se stane jednou z městských legend.
Víc už jsem z toho vidět nechtěl. Když jsem se ploužil str¬mými uličkami, jež vedly zpátky k hradu, říkal jsem si, že ne¬má smysl se trýznit. Lord Golden tam bude sedět, dokud od¬tamtud nebude odveden násilím. Nic horšího než tohle. A až zítra odplujeme bez něj, zůstane bezpečně v Buckkeepu, za¬tímco my ostatní budeme vyrážet vstříc nepohodlí a nudě, jež nám plavba mohla nabídnout. Taky nic horšího než to¬hle.
Přesto se mi zbytek dne nepředstavitelně vlekl. Po dnech překotných příprav na poslední chvíli jsem zjistil, že posled¬ní hodiny před odjezdem nemám jak vyplnit. Neměl jsem co dělat. Ze strážnice jsem si vystěhoval všechno až na unifor¬mu a zbraň, které jsem si zítra měl vzít na sebe. Princova gar¬da měla vyrážet pěkně vystrojená. Kamaše, košile a přehoz byly všechny v barvě buckkeepské modři. Na hrudi se mi skvěla výšivka s farseerovským jelenem. Nové boty mi pad¬ly jako ulité a netlačily. Už jsem si je pořádně namazal proti vlhku. I když bylo jaro, pláště, které jsme dostali, byly utká¬ny z husté vlny, aby nás na Ostrovech chránily před očeká-vaným chladem. Meč, dar od šaška, položený na mé unifor¬mě, působil jako němá výčitka. Nechal jsem ho tam, protože nemohl být ve větším bezpečí než v kasárnách, kde se muž¬ská čest cenila nade všechny poklady světa. V mé věžní pracovně na mne dolehla táž tíživá nuda.
Po¬kud si Chade všiml, že nad krbovou římsou teď visí Chivalryho meč, rozhodl se to nekomentovat. Bloumal jsem bez¬cílně po místnosti a odklízel věci, jež tu zůstaly po Chadeovi, když se balil. Mapy Ostrovů a všechny ostatní spisy, které Chade pokládal za užitečné, byly již sbaleny. Z nedostatku jiné činnosti jsem si lehl na postel a škádlil fretku. Ale Gillyho to brzy omrzelo. Vyrazil na lov krys. Odebral jsem se do parních lázní, pořádně jsem se vydrhl, až to bolelo, a potom jsem se dvakrát oholil. Odtud jsem zamířil do kasáren a tam jsem se uložil na svůj kavalec. Dlouhá místnost byla ztichlá a téměř vylidněná. Jen několik starých vojáků se rozhodlo jít na kutě tak brzy jako já. Ostatní byli venku ve městě Buckkeep, kde se loučili s krčmami a prostitutkami. Přitáhl jsem si pokrývku pod bradu a podél těla a upřel jsem zrak na po¬temnělý strop.
Přemýšlel jsem, jak moc bude chtít šašek vyplout za ná¬mi. Chade mě však ujistil, že z města Buckkeep se mu od¬plout nepodaří. Musel by odcestovat do jiného přístavu a za¬platit spoustu peněz, aby některého z kapitánů přesvědčil, ať pluje za námi. Na to by lord Golden peníze neměl. Po jeho nedávných výstřelcích jsem pochyboval, že by našel nějaké přátele, kteří by byli ochotni mu půjčit. Zůstane proto trčet tady.
A bude mít na mne pořádný vztek, říkal jsem si. Byl dost bystrý na to, aby si zakrátko vyvodil, kdo za jeho vypověze¬ní může. Bude vědět, že jsem dal přednost jeho životu před tím, co on pokládal za své osudové poslání. Žádný vděk ke mně cítit nebude. Jeho Katalyzátor mu měl pomáhat měnit běh světa, ne mu v tom bránit.
Zavřel jsem oči a vzdychl. Musel jsem vyvinout několik pokusů, než jsem se zklidnil. Když jsem nakonec vyplul těs¬ně pod hladinu spánku, nalezl jsem Nettle. Tentokrát sedě¬la na dubu, na sobě roucho z motýlích křídel. Vzhlížel jsem k ní z pahorku pod stromem. Byl jsem napůl člověk, napůl vlk, tak jako vždycky v jejích snech. „Tolik mrtvých motý¬lů," řekl jsem zarmouceně a potřásl nad ní hlavou.
„Nebuď hloupý. Je to jenom sen." Postavila se na jednu větev a seskočila. Postavil jsem se na zadní a roztáhl ruce, abych ji chytil, ale všichni motýli z jejího roucha současně zatřepetali křídly a ona se vznesla, lehká jako chmýří, a při¬stála na nohou vedle mne. Ve vlasech jako stuhu měla jed¬noho velkého žlutého motýla, který pomalu mával křídly. Barva jejího roucha se ve vlnách měnila s tím, jak motýli le¬nivě pohybovali křídly.
„Ech. To tě všechny ty nožičky nelechtají?"
„Ne. Je to jen sen, pamatuješ? Nemusíš lpět na nepříjem¬ných věcech."
„Ty nikdy nemíváš zlé sny, že ne?" zeptal jsem se obdivně.
„Myslím, že jsem je mívala, když jsem byla velmi malá. Ale teď už je nemívám. Proč by měl člověk zůstávat ve snu, který se mu nelíbí?"
„Ne všichni lidé umí řídit své sny tak, jako to umíš ty, dí¬tě. Měla bys to pokládat za požehnání."
„Ty míváš zlé sny?"
„Občas. Nevzpomínáš si, jak jsi mě posledně našla, když jsem přecházel ten štěrkový svah?"
„Ach. Ano, na to si vzpomínám. Ale myslela jsem, že se ti to líbí. Někteří lidé si libují v nebezpečných věcech, však víš."

„Možná. Ale někteří už toho máme po krk a zlým snům bychom se vyhnuli, kdybychom mohli.“
Zvolna kývla hlavou. „Má matka občas mívá strašné sny. Pokaždé, když do některého vstoupím a řeknu jí, ať ho opus¬tí, neudělá to. Buď mne nechce, nebo nemůže vidět. A můj otec... já vím, že mívá zlé sny, ale občas i nahlas křičí. Ale do jeho snů nemohu vůbec najít cestu.“ Zarazila se a na chví¬li se zamyslela. „Myslím si, že právě proto začal znovu pít. Když je opilý, místo aby usnul, omdlí. Myslíš, že by se mohl před svými zlými sny ukrývat?“
„Já nevím,“ řekl jsem a přál si, aby mi takové věci nebyla řekla. „Přináším ti však zprávu, která by mohla jim oběma ulevit. Swift se vrací zpátky domů.“
Sepnula ruce a zhluboka se nadechla. „Ach, děkuji ti, Vlčí stíne. Věděla jsem, že mi můžeš pomoci.“
Snažil jsem se zachovat přísnost. „Nemusel bych ti po¬máhat, kdybys byla používala zdravý rozum. Swift je příliš mladý na to, aby byl z domu a potloukal se na vlastní pěst. Neměla jsi mu pomáhat k útěku.“
„To už teď vím. Ale tehdy jsem to nevěděla. Proč nemůže být skutečný život jako sen? Když se ve snu něco začne zvrtávat, můžeš to jednoduše změnit.“ Zvedla ruce k ramenům a přes látku roucha si je odshora dolů pohladila. „Vidíš? Teď už žádné lechtivé nožičky. Musíš jen říci věcem, které se ti nelíbí, aby zmizely.“
„Tak jako jsi poslala pryč tu dračici?“
„Dračici?“
„Víš, koho myslím. Je to Tintaglia. Zpočátku se jeví ma¬lá, jako ještěrka nebo včelka, a pak se zvětšuje, ale tys ji pře¬mohla.“
„Och. Tamtu,“ zastřihala obočím. „Objeví se, jen když se objevíš ty. Myslela jsem, že je to součást tvého snu.“
„Ne. Ona není součást ničího snu. Je skutečná jako ty a já.“ Pojednou mě rozrušilo, že to Nettle nepostřehla. Nevystavo¬valy ji naše snové rozhovory většímu nebezpečí, než jsem tu¬šil?
„A kdo to tedy je, když je vzhůru?“
„Už jsem ti to říkal. Je to dračice.“
„Nic takového jako draci neexistuje,“ prohlásila s úsměš¬kem a já jsem na chvíli oněměl šokem.
„Ty nevěříš v draky? A kdo tedy zachránil Šest vévodství před nájezdníky z rudých lodí?“
„Většinou vojáci a námořníci, řekla bych. Stejně na tom příliš nezáleží, ne? Stalo se to už tak dávno.“
„Některým z nás na tom záleží,“ zamumlal jsem. „Zvláště těm, kdo u toho byli.“
„To jistě ano. Přesto mi neušlo, že jenom málo lidí, pokud vůbec jací, může podat přesný popis toho, co se dělo, když bylo Šest vévodství zachráněno. Prý viděli jen draky v dálce a vzápětí zjistili, že rudé lodě klesají ke dnu nebo stojí zni¬čené na plážích. A ti draci byli skoro z dohledu.“
„Draci mají zvláštní vliv na vzpomínky lidí,“ vysvětloval jsem jí. „Jako by... jako by je pohlcovali, když nad lidmi přelétají. Asi jako když utěrka setře rozlité pivo.“
Usmála se na mě. „Když je to tedy tak, proč Tintaglia ne¬má takový vliv na nás? Jak to, že si její přítomnost v našich snech pamatujeme?“
Pozvedl jsem varovně ruku. „Její jméno už nevyslovuj. Nemám nejmenší chuť znovu se s ní potkat. A co se týče toho, proč si ji pamatujeme, inu, je to zřejmě proto, že nás na¬vštěvuje jako snové stvoření, a ne ve svém těle. Nebo nám nebere vzpomínky proto, že je bytostí z masa a krve, mís¬to...“
Vzpomněl jsem si, s kým to mluvím, a zarazil jsem se. Ří¬kal jsem jí příliš mnoho. Kdybych nedržel jazyk za zuby, brzy bych jí vyprávěl o tesání draků z kamene vzpomínek za pomoci Umění a o tom, že tihleti tvorové byli Elderlingové z legend a písní.
„Pokračuj,“ pobízela mne. „Pokud Tintaglia není z masa a krve, čím jiným by pak mohla být? A proč se nás pořád ptá na černého draka? Chceš mi říct, že i on je skutečný?“
„Já nevím,“ řekl jsem obezřele. „Já ani nevím, jestli vů¬bec existuje. Teď už o tom nemluvme.“ Od okamžiku, co jsem zmínil jméno Tintaglie, jsem si připadal velmi nesvůj. To slovo jako by rozechvívalo vzduch, hrozilo prozrazením jako dým z kuchařova ohně.
Ale pokud bylo něco pravdy na staré magii, která umož¬ňuje přivolání bytosti vyřčením jejího jména, byli jsme té noci ušetřeni. Rozloučil jsem se s Nettle. Ale jakmile jsem odešel z jejího snu, nějak jsem se vrátil do svého dřívějšího hrůzného snu. Okamžitě mi pod nohama začal ujíždět sypký štěrk na strmém svahu. Padal jsem, padal jsem vstříc smrti. Zaslechl jsem, jak za mnou Nettle mrštila výkřik: „Změň to v let, Vlčí stíne! Udělej z toho létající sen,“ ale já jsem ne¬věděl, jak její radu uskutečnit. Místo toho jsem se s trhnutím probudil na

svém úzkém kavalci v kasárnách.
Blížilo se ráno a většina postelí již byla obsazená. Přesto jsem si mohl ještě chvíli pospat. Snažil jsem se usnout, ale nešlo to, a tak jsem vstal dříve než obyčejně. Nikdo z mých spolubojovníků se ve spánku nepohnul. Oblékl jsem si no¬vou uniformu a chvíli jsem se snažil přimět své vlasy, aby mi netrčely do obličeje. Po Nighteyesově smrti jsem si je ostří¬hal na znamení smutku, a dosud mi nevyrostly tolik, abych si je mohl zaplést do copu bojovníka. Stáhl jsem si je vzadu do směšně trčícího pahýlu, při vědomí, že se stejně brzy uvol¬ní a svezou se mi do čela a do tváře.
Šel jsem do strážnice, kde jsem si s chutí dopřál vydatnou porci snídaně, kterou nám přichystala hradní kuchyně. Vě¬děl jsem, že se na nějaký čas loučím s dobrým suchozemským jídlem, a pochutnal jsem si na teplém mase, čerstvém chlebě a ovesné kaši s medem a smetanou. Strava na lodi bu¬de záviset na počasí a většinou bude solená, sušená a fádně vařená. Bude-li moře rozbouřené a kuchař usoudí, že je ne¬bezpečné rozdělávat oheň, dostaneme studené jídlo a kousek tvrdého chleba. Ta vyhlídka mě nenaplňovala pražádnou ra¬dostí.
Vrátil jsem se zase do kasáren, kde jsem zjistil, že většina zbrojnošů se právě probouzí. Díval jsem se, jak si oblékají modré haleny a stěžují si, že si musejí brát těžké vlněné pláš¬tě v tak teplý jarní den. Chade mi to nikdy nepřiznal, ale tu¬šil jsem, že v naší setnině je zhruba půl tuctu vojáků, kteří jsou rovněž zvědové. Vyznačovali se tichou bdělostí, která mi říkala, že toho vidí více, než je na nich znát.
Zato Riddle, asi dvacetiletý mladík, mezi ně určitě nepat¬řil. Byl stejně vzrušený jako já vyčerpaný. Co chvíli nakoukl do zrcátka, v němž si nejvíc prohlížel svůj poměrně mladý knír. To on mi nabízel, že mi půjčí na vlasy pomádu, abych v tak důležitý den nevyrážel na cestu jako otrhaný farmář. On sám, ukázkově oblečený, seděl na svém kavalci, podupával netrpělivě nohou a neustále brebentil o všem možném, do¬bíraje si mě kvůli přezdobené rukojeti mého meče a vyptáva¬je se, jestli vím, že draka může zabít jen přesný zásah šípem do oka. Jeho nespoutaná energie mi šla na nervy jako pocházející pes. Ulevilo se mi, když nám Longwick, náš nově jmenovaný kapitán, stroze nařídil, abychom se seřadili ven¬ku.
Jeho rozkaz však neznamenal, že vzápětí vyrážíme. Zna¬menal jen to, že je čas utvořit formaci a čekat. Zbrojnoši trá¬ví více času čekáním než výcvikem či bojem. To ráno neby¬lo žádnou výjimkou. Než jsme obdrželi rozkaz k odchodu, vyslechl jsem si velmi podrobný Hestův popis všech tří mi¬lostných dobrodružství, jež minulou noc zažil, zatímco Riddle mu vstřícně kladl podrobné otázky. Když rozkaz k od¬chodu konečně dorazil, přesunuli jsme se jenom na nádvoří u hlavní brány. Zde jsme se seřadili kolem princova koně a podkoního a opět jsme čekali. Brzy se k nám připojili slu¬hové a lokajové, kteří byli, stejně jako my, vystrojeni a roz¬místěni tak, aby podtrhovali důležitost svého pána. Někteří drželi na uzdách koně, jiní na vodítcích psy a ještě další, me¬zi nimi my, pouze stáli, ve zbroji a slavnostních uniformách, a čekali.

• • •

Nakonec se princ a jeho družina objevili. Princi za patami vyšel Thick a hned za ním Sada, žena, která o něj při tako¬vých příležitostech pečovala. Dutiful mě dnes očima v davu nevyhledal; byl jsem anonymní postava mezi ostatními zbroj¬noši. Královna a její družina zamířily před nás, zatímco rád¬ce Chade se svým doprovodem se zastavil přímo za námi. Zahlédl jsem Civila, který měl po boku svou kočku a roz-mlouval s Webem, zatímco zaujímali svá místa v průvodu. Královna vzdor Chadeovým námitkám vyhlásila, že s prin¬cem pojede pár jejích „přátel ze Staré krve“. Reakce dvo¬řanstva byla smíšená - někteří říkali, že bychom měli napřed zjistit, zda magie Staré krve je vůbec k něčemu dobrá, zatímco další mumlali, že alespoň tak zvířecí magikové vy¬padnou z Buckkeepu. Za nimi se nacházeli oblíbení šlechtici, kteří měli prince doprovázet, jednak aby usilovali o jeho přízeň a jednak aby prozkoumali, jaké se na Ostrovech nabízejí obchodní mož¬nosti. Za nimi se vlekli lidé, kteří se s námi měli rozloučit, aby se poté připojili k oslavám jara. Ale ať jsem natahoval krk sebevíce, po lordu Goldenovi nebylo ve formujícím se procesí ani památky. Když Dutiful nasedl na koně a vykro-čili jsme z hlavní brány, vypadalo to, jako by za námi šel ce¬lý hrad Buckkeep. Byl jsem rád, že mohu jít vpředu, protože až všichni projdou, změní se cesta ve zdusané kaliště bláta a koňského hnoje.
Došli jsme k lodím, jenže nemohli jsme jen tak nastoupit a odplout. Následovaly projevy a předávání květin a darů na poslední chvíli. Napůl jsem čekal, že uvidím, jak lord Golden se svým služebnictvem pořád táboří venku v docích, ale nebylo tu po nich ani stopy. Celý nesvůj jsem přemýšlel, kam se asi poděli. Lord

Golden byl vynalézavý muž. Našel snad nějak cestu na palubu lodi?
Zatímco probíhaly všechny ty formality, pořádně jsem se pod kabátem potil. Potom jsme nastoupili na loď a utvořili špalír, kterým princ prošel do své kajuty, kam se za ním mě¬li přijít rozloučit šlechtici, kteří ho nebudou doprovázet, za¬tímco pasažéři nastoupili na loď, aby se ubytovali. Někteří z našeho oddílu zůstali stát před princovou kajutou, ale zby¬tek, včetně mě, poslali do podpalubí, abychom tam nezaclá¬něli.
Převážnou většinu toho strastiplného odpoledne jsem pro¬seděl na svém lodním kufru. Prkenná paluba nade mnou du¬něla pod kroky přicházejících a odcházejících lidí. Kdesi vy¬trvale štěkal rozlícený pes. Připadal jsem si jako uvízlý v sudu, na který někdo soustavně mlátí zvenčí. V temném a zatuch¬lém sudu, poopravil jsem se, zatímco zápach z podlodí sílil a ze všech stran do mě strkali lokty muži, kteří si mysleli, že musejí křičet, aby je bylo slyšet. Zkoušel jsem se rozptýlit úvahami o tom, co se asi stalo se šaškem, ale tím jen vzrostl můj pocit, že se dusím. Sklopil jsem bradu na hruď, zavřel oči a zkoušel být sám. Nešlo to.
Na lodním kufru vedle mne se usadil Riddle. „Při Edovi, tady dole to páchne! Pomyslel jsi na to, že se to ještě zhorší, až loď vypluje a v podlodí to začne šplouchat?“
„Je to možné.“ Nechtěl jsem na to myslet dříve, než k to¬mu dojde. Po moři jsem cestoval už vícekrát, jenže při těch plavbách jsem spal nahoře na palubě nebo jsem na ni měl alespoň volný přístup. Ale tady, uprostřed stísněné temnoty, mi i rytmické kolébání lodi uvázané na nábřeží působilo bo¬lest hlavy.
„Co se dá dělat.“ Riddle kopl patami do truhly, až mi ten otřes vystřelil po páteři do hlavy. „Na moři jsem nikdy před¬tím nebyl. A ty?“
„Jednou nebo dvakrát. Na malých lodích, kde jsme měli dost světla i vzduchu. Ne jako tady.“
„Oj. A byl jsi někdy na Ostrovech?“
„Ne.“
„Jsi v pořádku, Tome?“
„Ne tak docela. Minulou noc jsem toho hodně vypil a moc jsem se nevyspal.“
Byla to lež, ale zapůsobila. Riddle se zazubil, přátelsky do mě šťouchl, až jsem vztekle zabručel, a nechal mě na poko¬ji. Tlačenice a hluk na mě doléhaly ze všech stran. Bylo mi zle a měl jsem strach a litoval jsem, že jsem snědl všechno sladké pečivo, které mi dali k snídani. Nikdo si mě nevšímal.
Límec mě škrtil a Sada už z lodi odešla, takže mi ho nemoh¬la spravit.
„Thick,“ zašeptal jsem, když jsem si uvědomil, odkud se berou moje muka. Zpříma jsem se posadil, zhluboka se na¬dechl zatuchlého vzduchu a musel jsem v sobě sebrat všech¬ny síly, abych se nepozvracel. Potom jsem po něm zapátral: Hej, človíčku. Jsi v pořádku?
Ne.
Kde jsi?
V malé místnosti. Je tu kulaté okno a podlaha se hýbe.
Jsi na tom lépe než já. Já tu nemám vůbec žádné okno.
Podlaha se hýbe.
Já vím. Ale to bude dobré. Za chvíli všichni ti přebyteční lidé z lodi odejdou a námořníci odhodí lana a my vyplujeme vstříc dobrodružství. Nebude to legrace?
Ne. Já chci domů.
Och, jakmile vyplujeme, zlepší se to. Uvidíš.
Ne, nezlepší. Podlaha se hýbe. A Sada řekla, že dostanu mořskou nemoc.
Litoval jsem, že někdo Sadu nepoučil, aby o blížící se ces¬tě mluvila pozitivně.
Takže Sada jede s námi? Je na palubě?
Ne. Jen já, úplně sám. Protože Sadě bývá na lodích straš¬né zle. Moc mé litovala, že musím odplout. Říkala, že jeden den na lodi je pro ni jako celý rok. A že se tu nedá dělat nic než trpět a zvracet a zvracet a zvracet.
Naneštěstí měl Thick pravdu. Teprve na sklonku odpoled¬ne byli gratulanti vyprovozeni z lodi. Podařilo se mi vyjít na palubu, ale jen na chvíli, protože kapitán lodi na celou gardu nadával a posílal nás zpátky do podpalubí, aby jeho posád¬ka měla prostor na práci. Když jsem letmo zahlédl dav v do¬cích, šaška jsem neviděl. Děsil jsem se, že se střetnu s jeho vyčítavým pohledem, ale ještě více mi působilo starosti, že jsem ho nezahlédl. Potom mě spolu s ostatními zbrojnoši na¬hnali do podpalubí a zavřeli nad námi poklopy, čímž nás od¬řízli i od té trošky vzduchu a světla, která jimi proudila. Opět jsem si sedl na svůj lodní kufr. Pryskyřičný zápach nadehtovaného lodního trámoví ještě zesílil.
Shora jsem uslyšel ka¬pitánův povel, aby nás lodní čluny odtáhly z doku na moře. Když jsme se dali ve vodě do pohybu, zvuky se změnily. Ka¬pitán křičel nesrozumitelné povely a já jsem slyšel pleskání bosých nohou námořníků, kteří je spěchali vyplnit.

Slyšel jsem, jak svolávají lodní čluny zpátky a nakládají je na palubu. Loď se trochu nachýlila a pak se rytmus pohy¬bů znovu změnil. Usoudil jsem, že naše plachty chytily vítr. A bylo to. Konečně na cestě. Kdosi nahoře se nad námi sli¬toval a otevřel poklop na škvíru, která se nám spíše vysmí¬vala, než aby přinášela úlevu. Hleděl jsem na útlý proužek slunečního světla.
„Už teď se nudím," svěřil se mi Riddle. Stál vedle mě a ryl nožem do mohutných prken trupu.
Zabručel jsem v odpověď. Riddle pokračoval v rytí.
Vida, Tome Badgerlocku, jsme na cestě. Jak se ti vede tam dole?
Princ stále působil veselým dojmem, ale co by člověk če¬kal u patnáctiletého hocha, který vyráží na námořní výpra¬vu, aby zabil draka a získal ruku narčesky? V pozadí jsem vycítil Chadea a představil jsem si ho za stolem hned vedle prince, zatímco ten se zlehka dotýká prsty hřbetu jeho ruky. Vzdychl jsem. Stále nás čekala spousta práce, abychom jed¬nou účinkovali jako koterie.
Už teď se nudím. A Thick působí rozrušené.
Ach. Doufal jsem, že bys ocenil nějaký menší úkol. Poslal jsem za vaším kapitánem muže. Thick je u záďového zábradlí a mohla by mu přijít vhod něčí společnost. Připojíš se k ně¬mu. To byl nepochybně Chade, který mluvil prostřednictvím prince.
Už je mu zle?
Ještě ne. Ale přesvědčil sám sebe, že mu zle bude.
Krátce nato kapitán Longwick vyvolal moje jméno. Když jsem se mu ohlásil, sdělil mi, že se mám postarat o princo¬va muže Thicka, který je indisponován na záďové palubě. Zbrojnoši, kteří ty instrukce zaslechli, si mě dobírali, že mám dělat chůvu imbecilovi. Usmál jsem se a odvětil, že být na palubě u jednoho blbce je mnohem lepší než trčet v podpalu¬bí s celou fůrou blbců. Vylezl jsem po žebříku nahoru a sta¬nul jsem na čerstvém vzduchu.
Thicka jsem zastihl na záďové palubě, jak se drží zábrad¬lí a truchlivě hledí zpět k Buckkeepu. Černý hrad na vrchol¬cích skalnatých útesů se na obzoru zmenšoval. Vedle muží¬ka stál Civil, který měl za sebou svoji loveckou kočku. Ani jemu, ani kočce se tady příliš nelíbilo, a když se Thick před¬klonil přes zábradlí a vydraly se z něj dávivé zvuky, kočka zploštila uši.
„Tady je Tom Badgerlock, Thicku. Teď už budeš v pořád¬ku, viď?" Civil mi krátce pokynul, jako šlechtic strážníkovi. Jako vždy si mě pátravě prohlížel. Věděl, že nejsem takový, jak působím. Dole ve městě Buckkeep jsem mu nedávno za¬chránil život, když ho chtěli Piebaldové zabít. Muselo mu připadat divné, že jsem se tam tak znenadání zjevil a přispě¬chal mu na pomoc. A bude se muset divit pořád dál, stejně jako mně nezbylo než si lámat hlavu nad tím, kolik mu toho Laudwine napovídal o lordu Goldenovi a o mně. Nikdy jsme o tom nemluvili a ani teď jsem to neměl v úmyslu.
„Jsem tady, abych se ujal svých povinností, pane." Zvolil jsem neutrálně uctivý tón.
„Jsem moc rád, že tě vidím. No tak sbohem, Thicku. Teď už jsi v dobrých rukou. Já se vracím zpátky do kajuty. Určitě se ti za chvíli udělá lépe."
„Já umřu," zaúpěl bezútěšně Thick. „Vyzvracím všechny své vnitřnosti a umřu." Civil na mě soucitně pohlédl. Předstíral jsem, že to nevi¬dím, když jsem se postavil k zábradlí vedle Thicka. Ten už se opět vykláněl a z hrdla se mu draly dávivé zvuky. Držel jsem ho zezadu za kabát. Ach ano. Dobrodružná cesta po moři.

6
Plavba snů

...jiná využití opovrhované zvířecí magie. Nevědoucí lidé vě¬ří, že Moudrost je možné využít pouze k tomu, aby člověk získal moc hovořit se zvířaty [slova vymazána ožehnutím] a aby mohl měnit podobu za zlými účely. Gunrody Lian, po-slední muž, který se u buckkeepského dvora hlásil otevřeně k tomu, že má [velká část ožehnutá] jakož i k vyléčení mys¬li. Tvrdil, že od zvířat lze získat též instinktivní vědění o lé¬čivých bylinách jakož i ostražitost vůči [Tato část zde končí. Další ožehnutý fragment svitku začíná slovy:] ...položit ru¬ce na její hlavu a držet ji v klidu a hledět ji do oči. A tak stál nad ní, zatímco probíhal ten úděsný chirurgický zákrok, a ona od něj ani na okamžik neodvrátila oči, ani nevykřikla boles¬ti. Tohle jsem viděl na vlastní oči, ale... [Opět, až k ožehnu¬tému okraji svitku. Další dvě slova by mohla být:] netroufal vypovědět.

FALLSTARŮV POKUS O OBNOVU SVITKU
O MOUDROSTI OD MISTRA UMĚNÍ LEFTWELLA,
NA ZÁKLADĚ OŽEHNUTÝCH FRAGMENTŮ
OBJEVENÝCH VE ZDI NA HRADĚ BUCKKEEP

• • •

Vydržel jsem až do časného rána druhého dne, kdy jsem se pozvracel taky. Přestal jsem počítat, kolikrát jsem musel chytit Thicka, když se příliš vyklonil přes zábradlí a zvra¬cel beznadějně do moře. Posměšky námořníků ničemu ne¬pomohly, a kdybych si byl troufl vzdálit se od něj a poodejít, byl bych si na jednom nebo dvou z nich zchladil žáhu. Nebylo to přátelské škádlení suchozemce, který nemá na mo¬ře žaludek. Mělo to odporný podtón, asi jako když se slét¬nou vrány, aby trýznily jediného orla. Thick byl jiný než oni, prostáček s neohrabaným tělem, a oni nacházeli škodolibou radost v jeho utrpení, jež mělo dokazovat, že Thick je horší než oni. I když se k nám u zábradlí připojilo několik dalších jedinců, jimž se udělalo zle, stejně se nejvíce strefovali do Thicka.
Na určitou chvíli to polevilo, když si princ a Chade vyšli na podvečerní procházku po palubě. Zdálo se, že princi při¬šel velmi k duhu mořský vzduch a vysvobození z pochmur¬ných buckkeepských zdí. Když tam stál vedle Thicka a ztich¬lým hlasem s ním rozmlouval, postavil se Chade tak, aby měl ruku položenou na zábradlí a dotýkal se mojí. Byl obrácen zády ke mně a vypadalo to, že přikyvuje rozhovoru princi s jeho sluhou.
Jak mu je?
Zle jako psovi a mizerně. Chade, ty posměšky námořníků to ještě zhoršují.
Právě toho jsem se obával. Ale pokud si toho princ všim¬ne a pokárá je, kapitán se do nich pustí také. Sám víš, co bu¬de následovat.
Ano. Najdou si v ústraní každou sebemenší příležitost, aby Thickovi udělali ze života peklo.
Přesně tak. A tak se to snaž prozatím ignorovat. Očeká¬vám, že je to přestane bavit, jakmile si ho zvyknou na lodi ví¬dat. Potřebuješ něco?
Jednu či dvě pokrývky. A vědro čerstvé vody, aby si mohl umýt pusu.
A tak jsem zůstal s Thickem po celou tu dlouhou a únav¬nou noc, abych ho uchránil v případě, že by mu posměváčci chtěli ubližovat fyzicky, a abych mu zabránil padnout v je¬ho utrpení přes palubu. Dvakrát jsem zkoušel vzít ho do ka¬juty. Jenže sotva jsme ušli dva tři kroky od zábradlí, už opět zvracel. I když v žaludku neměl nic, co by ještě mohl zvrá¬tit, odmítal jít dovnitř. S průběhem noci se moře rozbouřilo a za úsvitu nás máčel větrem hnaný déšť, jakož i vodní tříšť smetaná z vrcholků vln. Mokrý a prochladlý Thick se stále odmítal od zábradlí hnout. „Můžeš si vzít vědro," řekl jsem mu. „Uvnitř je teplo!"
„Ne, ne, je mi tak zle, že se nemůžu hnout," sténal pořád dokola. Upnul se v mysli ke své mořské nemoci a byl odhod¬lán trpět. Nenapadal mě jiný způsob, jak to vyřešit, než ne¬chat dospět věci do krajnosti, aby s tím konečně přestal. Až mu bude zle jaksepatří, určitě se nechá odvést dovnitř.
Krátce po rozednění mi Riddle přinesl jídlo. Začínal jsem již tušit, že tento naivní a přívětivý mladík je snad opravdu v Chadeových službách a má instrukce pomáhat mi. Pokud by to byla pravda, v žádném případě jsem o to nestál, přesto však jsem byl vděčný za misku kaše, již mi přinesl. Thick měl navzdory své nevolnosti hlad a o jídlo jsme se poděli¬li. To však byla chyba, protože pohled na Thicka, jak jídlo krátce po snědení zvrátil, inspiroval i můj žaludek, aby se rozloučil s tím, co jsem právě pozřel.
Byla to zřejmě jediná věc, která Thicka toho rána rozve¬selila.
„Vidíš. Všem bude zle. Měli bychom se okamžitě vrátit na Buckkeep."
„To nemůžeme, mužíčku. Musíme plout dál, na Ostrovy, aby princ mohl zabít draka a získal ruku narčesky."
Thick si ztěžka povzdechl. - Začínal se třást zimou i na¬vzdory přikrývkám, do kterých byl zachumlaný. „Navíc se mi nelíbí. A myslím, že se ani princi nelíbí. Ať si svoji ruku nechá. Vraťme se domů."
V tu chvíli jsem s ním souhlasil, ale netroufal jsem si říci to nahlas.
Thick pokračoval: „Nenávidím tuto loď a neměl jsem na ni nikdy vstoupit."
Je docela zvláštní, jak si člověk může na něco tak zvyk¬nout, že to vlastně nevnímá. Teprve když Thick vyřkl ta slo¬va nahlas, uvědomil jsem si, jak hluboce odrážejí jeho di¬vokou píseň Umění. Celou noc dorážela na mé zábrany, ta jeho píseň sestávající z pleskání plátna, vrzání lan a trámo¬ví a šplouchání vody o trup lodi. Thick tyto zvuky transfor¬moval v píseň o zlosti a strachu, o utrpení, zimě a nudě. Vzal všechny negativní emoce, které by námořník mohl cítit k ně¬jaké lodi, a chrlil je ze sebe v chorálu hněvu. Já jsem mohl vztyčit svoje zábrany a zůstat vůči tomu naprosto imunní. Někteří z námořníků, kteří tvořili posádku Maiden i Chance, takové štěstí neměli. Ne všichni byli vnímaví vůči Umě¬ní, jenže na ty citlivce musel Thickův neklid tíživě doléhat. A v těsných lodních prostorách to jistě záhy ovlivní i jejich kamarády.
Chvíli jsem sledoval posádku při práci. Současná směna vykonávala své úkoly

efektivně, ale nakvašeně. Jejich kompetentnost se vyznačovala jistou rozezleností a první lodní důstojník, který je popohánĕl od úkolu k úkolu, sledoval os¬tříží zrakem sebemenší projev liknavosti nebo zahálčivosti. Družnost, která z nich vyzařovala při naloďování, byla ta tam a já jsem vycítil, že jejich nesvornost sílí.
Jako hejno sršňů, které cítí chvění kmene stromu, do ně¬hož se vespod zatíná sekyra, ožili tito muži bzučivým hně¬vem, který si ještě nenašel žádný cíl. Ale pokud bude jejich všeobecná zuřivost narůstat, mohli jsme se nadít rvaček ne¬bo, v horším případě, i vzpoury. Sledoval jsem hrnec, který se probublával k varu, a věděl jsem, že pokud nic neudělám, skončíme všichni opaření.
Thicku. Tvá hudba je teď příliš hlasitá. A příliš děsivá. Ne¬můžeš ji nějak změnit? Zklidnit? Ztišit, jako ukolébavku své matky?
„To nemohu!“ zaúpěl ta slova a současně je vyslal Umě¬ním. „Je mi strašně zle.“
Thicku, děsíš tím námořníky. Oni nevědí, odkud se ta pí¬seň bere. Nemohou ji slyšet, ale někteří ji mohou trochu cí¬tit. A to je rozčiluje.
„Mně je to jedno. Stejně jsou na mě zlí. Měli by tu loď oto¬čit zpátky.“
To oni nemohou, Thicku. Musejí poslouchat kapitána a ka¬pitán musí dělat to, co mu řekne princ. A princ musí plout na Ostrovy.
„Princ by jim měl říct, ať se vrátí zpátky. Já vystoupím a zůstanu na Buckkeepu.“
Ale Thicku, my tě potřebujeme.
„Myslím, že umírám. Asi bychom se měli vrátit.“A s tím jeho hudba prudce přešla v crescendo strachu a zoufalství. Kousek od nás skupina námořníků táhla za lano, aby rozvi¬nula další plachtu. Volné kalhoty jim v neutuchajícím větru pleskaly, ale muži si toho zřejmě nevšímali. Na holých ru¬kou se jim nadouvaly svaly, zatímco s pomocí lan metodic¬ky napínali plachtové dílce. Když k nim však dolehla Thickova malomyslná píseň, jejich rytmus zakolísal. Muž v je¬jich čele zabral více, než dokázal ustát, a se zlostným výkři¬kem klopýtl dopředu. Vzápětí měli námořníci lano znovu pod kontrolou, ale co jsem viděl, to mi stačilo.
Vyhledal jsem v mysli prince. Hrál ve své kajutě s Civi¬lem kameny. Hbitě jsem se mu svěřil se svým problémem. Můžeš to tlumočit Chadeovi?
Ne tak snadno. Je přímo tady a sleduje hru, ale ve společ¬nosti Weba a jeho hocha.
Web tu má nějakého hocha?
Toho Swifta.
Swift Moudrý je na palubě?
Ty ho znáš? Přišel na palubu s Webem a podle všeho mu slouží jako páže svému pánovi. Proč? Je to důležité?
Jen pro mě, pomyslel jsem si. Tvář se mi zkřivila zoufal¬stvím. Až později. Ale jakmile to půjde, řekni vše Chadeovi. Můžeš se spojit s Thickem a uklidnit ho?
Zkusím to. Sakra! Rozptýlils mě a Civil právě vyhrál.
Myslím si, že tohle je důležitější než nějaká hra s kameny! odpověděl jsem jízlivě a přerušil jsem kontakt. Thick mi se¬děl na palubě u nohou, oči zavřené, a žalostně se kolébal, za¬tímco jeho malomyslná hudba příhodně doplňovala rytmus jeho těla, až se mi z toho dělalo zle. A nejen z toho. Ujistil jsem Nettle, že se její bratr vrací domů. A nebyla to pravda. Co jí nyní řeknu? Zapudil jsem tu myšlenku z hlavy jako něco, co teď stejně nevyřeším. Místo toho jsem si přidřepl k Thickovi.
„Poslouchej mě,“ řekl jsem tiše. „Námořníci tvé hudbě ne¬rozumějí a nahání jim strach. Pokud bude ještě chvíli pokra¬čovat, mohli by -“
V tu chvíli jsem se zarazil. Nechtěl jsem, aby se námořní¬ků začal bát. Strach je solidním základem pro nenávist. „Prosím tě, Thicku,“ řekl jsem bezmocně, ale on jen zarytě upí¬ral zrak na vlny.
Během toho dopoledne jsem čekal, až přijde Chade a po¬může mi. Tušil jsem, že se Dutiful pokouší uklidnit Thicka Uměním, ale on jeho snahy apaticky ignoroval. Hleděl jsem do brázdy za lodí a pozoroval ostatní buckkeepské lodě, jež se vlekly za námi. Karaky nás následovaly jako řada tlus¬tých kachňat. Byly tam i dvě menší lodě, pinasy, které měly sloužit ke komunikaci mezi většími loděmi, aby si cestují¬cí šlechtici mohli vyměňovat zprávy a navzájem se během plavby navštěvovat. Menší lodě měly vesla i plachty a moh¬ly těžší plavidla navigovat do přístavů a ven. Byla to pořád¬ná flotila, kterou Buckkeep vyslal na Ostrovy.
Déšť přešel v mrholení a potom ustal, ale slunce se stále ukrývalo za mraky. Do toho nepřetržitě foukal vítr. Snažil jsem se nastínit to Thickovi pozitivně: „Vidíš, jak rychle nás vítr žene po hladině? Už brzy budeme na Ostrovech; jen po¬mysli, jak to bude vzrušující, až budeš poznávat nové kraje!“
Ale Thick pouze odpověděl: „Žene nás to dále a dále od domova. Chci hned zpátky.“ Riddle nám přinesl polední jíd¬lo, které sestávalo z tvrdého chleba, sušené ryby a zředě¬ného piva. Asi byl rád, že mohl vyjít na

palubu. Od gardy se očekávalo, že se bude zdržovat v podpalubí, aby námořní¬kům nepřekážela v práci. Nikdo neřekl, že čím více nás bu¬dou držet od sebe, tím méně bude hrozit, že se strhne bitka, ale všichni jsme to věděli. Já jsem příliš nemluvil, jenomže Riddle klábosil bez ohledu na to, takže jsem se dozvěděl, že strážníci dole jsou již také pěkně rozladění. Bylo zle i těm, kteří se zapřísahali, že nikdy předtím mořské nemoci nepod¬lehli. Ta zpráva mě vůbec nepotěšila. Snědl jsem jídlo a do-kázal jsem ho udržet v žaludku, ale vůbec se mi nedařilo přesvědčit Thicka, aby si alespoň uždibl z lodního chleba. Riddle posbíral nádobí a zase odešel. Když se nakonec objevili Chade a princ, má netrpělivost a zlost již mezitím ustoupily netečné rezignaci. Zatímco princ hovořil s Thickem, Chade mi hbitě sdělil, jak bylo pro něj a pro prince těžké vzdálit se z kajuty o samotě. Kromě Weba, Civila a Swifta přišli na ná¬vštěvu do princovy kajuty nejméně tři další šlechtici, kteří se rozpovídali, ne a ne odejít. Jak Chade podotkl už dříve, na lodi se stejně nedá dělat nic jiného než konverzovat, a šlech¬tici, kteří prince doprovázeli, se v mluvení předháněli, aby se vlichotili do jeho přízně. Hodlali využít vskutku každé pří¬ležitosti, která se jim nabídne.
„Nuže, kdy zahájíme lekce Umění?“ zeptal jsem se ho vel¬mi tiše.
Zamračil se. „Pochybuji, že si pro sebe urveme více času, abychom mohli cvičit. Ale uvidím, co se dá dělat.“
Dutiful u Thicka neuspěl více než já. Thick zarytě hleděl do brázdy za lodí, zatímco princ mu vážně domlouval.
„Co se dá dělat. Alespoň se nám podařilo zbavit se lorda Goldena,“ poznamenal jsem k Chadeovi.
Potřásl hlavou. „A to bylo mnohem obtížnější, než jsem čekal. Zřejmě jsi slyšel o tom, jak zablokoval doky ve snaze dostat se na loď. Vzdal to až poté, co dorazila městská stráž a zatkla ho.“
„Tys ho nechal zatknout?“ zděsil jsem se.
„Ne, chlapče, uklidni se. Je to šlechtic a dopustil se doce¬la triviálního přestupku; budou s ním nakládat mnohem lé¬pe než s tebou. A nechají si ho tam jen asi dva nebo tři dny, pouze tak dlouho, aby stihly odplout všechny lodě mířící na Ostrovy. Zdálo se mi to jako nejlepší způsob, jak se s ním vy¬pořádat. Nechtěl jsem, aby se vrátil na hrad a konfrontoval mě nebo aby prosil o milost u královny.“
„Ona ví, proč jsme to udělali, nebo ne?“
„Ano, ví. Ale vůbec se jí to nelíbí. Cítí, že má vůči šaško¬vi velký dluh. Ale neboj se. Zůstalo dost překážek, jež bude pro lorda Goldena těžké, ne-li nemožné překonat, aby si vy¬mohl slyšení u královny.“
Nemyslel jsem si, že by mi nálada mohla klesnout ještě níž, ale teď se to stalo. Hnusila se mi myšlenka, že šašek je ve vězení a že poté bude buckkeepskou vládou ignorován. Věděl jsem, jak by to Chade zařídil: stačí utrousit tu a tam slůvko, narážku, fámu o tom, že lord Golden se již netěší královnině přízni. Až se dostane z vězení, bude z něj spole¬čenský vyvrhel. Navíc společenský vyvrhel na mizině, vězí-cí po krk v dluzích.
Chtěl jsem ho jen nechat doma v bezpečí, ne ho uvrhnout do takové situace. Taky jsem to Chadeovi řekl.
„Ach, o něj se nestrachuj, Fitzi. Občas se chováš, jako by si bez tebe nikdo neporadil. Je to velmi schopný, velmi vy¬nalézavý tvor. Vyrovná se s tím. Kdybych udělal méně, teď už bychom ho měli za patami.“
I tohle byla pravda, ale mohla mě jen stěží utěšit.
„Thickova mořská nemoc už musí co nevidět skončit,“ po¬znamenal optimisticky Chade. „A až pomine, nechám rozší¬řit, že Thick ti byl dán na starost. Budeš mít tak dobrý důvod zdržovat se po jeho boku a občas i v jeho kajutě, jež souse¬dí s princovou. Možná budeme mít více času na porady.“
„Možná,“ řekl jsem sklesle. Cítil jsem, že Thick svoji dis-harmonickou hudbu ani po rozhovoru s princem nezeslabil. Stále mi podlamovala náladu. Silou vůle jsem se přesvědčil, že Thickova nevolnost není moje, ale soustavně na mě dotí¬rala.
„Víš jistě, že se nechceš vrátit zpátky do kajuty?“ zeptal se ho Dutiful.
„Ne. Podlaha se hýbe nahoru a dolů.“
Princ se zatvářil zmateně. „Podlaha se hýbe nahoru a dolů i tady.“
Nyní se zatvářil zmateně Thick. „Ne, nehýbe. To jen loď na vodě stoupá a klesá. Což není až tak zlé.“
„Chápu.“ Viděl jsem, jak Dutiful upustil od veškeré na¬děje, že by to Thickovi vysvětlil. „V každém případě si na to brzy zvykneš a mořská nemoc odezní.“
„Ne, neodezní,“ odvětil zasmušile Thick. „Sada říkala, že to budou všichni říkat, ale že to není pravda. Udělá se jí zle pokaždé, když nastoupí na loď, a nikdy to neodezní. Proto nemohla jít se mnou.“
Sada se mi začínala pěkně zajídat, a to jsem se s tou ženou nikdy nepotkal.

„No co. Sada se mýlí," prohlásil rezolutně Chade.
„Ne, nemýlí," odpověděl umíněně Thick. „Vidíš. Je mi po¬řád zle." A znovu se naklonil přes zábradlí a začal se nasu¬cho dávit.
„Dostane se z toho," řekl Chade, ale neznělo to tak sebe¬vědomě jako předtím.
„Máš tu nějaké byliny, které by mu mohly pomoci?" ze¬ptal jsem se. „Třeba zázvor?"
Chade se zarazil. „To je dobrý nápad, Badgerlocku. Mys¬lím, že nějaký zázvor mám. Řeknu kuchaři, aby mu uvařil silný zázvorový čaj a poslal vám ho sem nahoru."
Když čaj přinesli, linula se z něj vůně valeriány a uspávanky stejně jako zázvoru. Chadeův nápad jsem schvaloval. Spánek by mohl Thickovu zatvrzelou mořskou nemoc vylé¬čit nejlépe. Když jsem mu čaj nabízel, přesvědčivě jsem mu řekl, že je to dobře známý námořnický lék na mořskou ne¬moc a že mu jistě pomůže. Thick na čaj stejně pohlížel s ne¬důvěrou; moje slova asi neměla takovou váhu jako názor Sady. Trochu usrkl, řekl si, že mu zázvor chutná, a celý šálek vyprázdnil. Naneštěstí ho zvrátil stejně rychle, jako jej před¬tím vypil. Trocha čaje mu přitom vyhrkla do nosu, zázvor ho zaštípal na citlivé sliznici, takže pak už Thick zarytě odmí¬tal napít se znovu, třebas jen po malých doušcích.
Byl jsem na palubě dva dny. A připadalo mi to jako šest měsíců.
Zpoza mraků se konečně prodralo slunce, ale vítr a létají¬cí vodní tříšť braly člověku všechno teplo, které slunce slibo¬valo. Thick, zachumlaný do vlhké vlněné pokrývky, upadl do hlubokého spánku. Škubal sebou a sténal, pronásledován zlý¬mi sny a zmítán písní o mořské nemoci. Já jsem seděl vedle něj na mokré palubě a třídil své starosti do zbytečných hro¬mádek. Právě tam mě zastihl Web. Vzhlédl jsem k němu a on mi vážně pokynul. Pak si stoupl k zábradlí a zvedl zrak. Sledoval jsem jeho pohled a spatřil jsem mořského ptáka, jak líně krouží na obloze nad námi. Nikdy jsem se s tím tvorem nesetkal, ale usoudil jsem, že to musí být Risk. Pouto Moudrosti mezi člověkem a ptákem se mi jevilo jako něco, co je utkáno z modrého nebe a nespou¬tané vody, současně klidné a svobodné. Vyhříval jsem se na okraji jejich společné radosti z toho dne, pokoušeje se ne¬vidět, jak to současně vyhrocuje moji vlastní osamělost. Zde byla magie Moudrosti ve své nejpřirozenější podobě, jako vzájemné pouto radosti a úcty mezi člověkem a zvířetem. Je¬ho srdce letělo s ní. Mohl jsem cítit jejich spojení a předsta¬vovat si, jak s ním Risk sdílí svůj radostný let.
Až když se mi uvolnily svaly, uvědomil jsem si, jak jsem byl doposud napjatý. Thick se pohroužil do hlubšího spánku a jeho podmračený výraz mu z tváře zčásti zmizel. Vítr v je¬ho písni Umění získal méně zlověstný podtón. Klid, který vyzařoval z Weba, se dotkl nás obou, ale uvědomoval jsem si to jen velmi zvolna. Jeho hřejivá vyrovnanost se rozlila ko¬lem mne a rozpouštěla moji únavu a úzkost. Pokud tohle by¬la Moudrost, používal ji způsobem, jaký jsem nikdy předtím nepoznal. Bylo to prosté a přirozené jako teplo dechu. Při¬stihl jsem se, že se na něj usmívám, a on můj úsměv opěto¬val, v plnovousu se mu objevily zářivé zuby.
„Dnes je krásný den na modlitbu. Ale takových je větši¬na."
„Tohleto děláš? Modlíš se?" Na jeho kývnutí jsem se ze¬ptal: „A co po bozích požaduješ?"
Pozvedl tázavě obočí. „Požaduji?"
„Není to důvod, proč se lidé modlí? Aby si na bozích vy¬prosili, co chtějí?"
Zasmál se hlasem hlubokým jako hučící vítr, ale laskavěj¬ším. „Myslím, že takhle se někteří lidé vskutku modlí. Já ne. Já už ne."
„Co tím myslíš?"
„Och, myslím tím, že se tak modlí děti, aby našly ztrace¬nou panenku nebo aby otec přinesl domů velký úlovek ryb či aby nikdo nepřišel na opomenutý úkol. Děti si myslí, že vě¬dí, co je pro ně nejlepší, a nebojí se žádat o to božstvo. Ale já jsem už mnoho let dospělý a musel bych se stydět, kdy¬bych teď nebyl moudřejší."
Opřel jsem se o něco pohodlněji o lodní zábradlí. Myslím, že když si člověk zvykne na kolébání lodi, může mu připa¬dat pokojné. Mé svaly s tím ustavičně bojovaly a teď už mě začínaly všechny končetiny bolet. „Pověz. Jak se tedy mod¬lí dospělý člověk?"
Pobaveně na mě pohlédl, poté se shýbl a posadil se vedle mě. „Ty to nevíš? Jak se tedy modlíš?"
„Já se nemodlím." Když jsem se nad tím zamyslel znovu, nahlas jsem se zasmál. „Pokud nejsem vyděšený. Pak se asi modlím stejně jako dítě. ‚Dostaň mě z toho a já už nikdy ne¬budu tak hloupý. Jen mě nech žít.'„
Zasmál se spolu se mnou. „Inu, vypadá to, že dosud byly tvé modlitby vyslyšeny. A dostál jsi svému slibu, který jsi božstvu dal?"
Zavrtěl jsem hlavou, ve tváři lítostivý úsměv. „Obávám se, že ne. Jen si vždy

najdu nový směr, kterým dám průchod své pošetilosti.“
„Přesně tak. To děláme všichni. A proto jsem se poučil, že nejsem dost moudrý na to, abych po božstvu cokoli požado¬val.“
„Vida. A jak se tedy modlíš, když o nic nežádáš?“
„Ach. Víš, modlitba je více naslouchání než žádání. A já jsem po všech těch letech zjistil, že mi zůstala jenom jedna modlitba. Trvalo mi celý život, než jsem svoji modlitbu na¬šel, a myslím si, že ke stejné dospějí všichni lidé, když se nad tím budou dostatečně dlouho zamýšlet.“
„A tou je?“
„Uvažuj o tom,“ pobídl mě s úsměvem. Pomalu vstal a za¬hleděl se přes moře do dálky. Za námi se jako hrdla vrkají¬cích holubů nadouvaly plachty doprovodných lodí. Byl to svým způsobem nádherný pohled. „Vždycky jsem miloval moře. Na lodích jsem se plavil ještě dříve, než jsem se na¬učil mluvit. Je mi líto, že zážitky tvého přítele musí být tak nepříjemné. Prosím, řekni mu, že to pomine.“
„Zkoušel jsem to. Ale myslím, že mi nevěří.“
„Škoda. No tak vám přeji hodně štěstí. Až se vzbudí, mož¬ná se už bude cítit lépe.“
Vykročil pryč, ale já jsem si najednou uvědomil, že s ním chci probrat ještě jednu věc. Vstal jsem a zavolal jsem na něj: „Webe! Přišel Swift na palubu s tebou? Myslím ten hoch, o kterém jsme mluvili předtím.“
Zarazil se a v reakci na mou otázku se otočil. „Ano. Proč se ptáš?“
Pokynul jsem mu, ať jde blíž, a on přišel. „Je to ten hoch nadaný Moudrostí, chtěl jsem po tobě, abys s ním promlu¬vil, vzpomínáš si?“
„Samozřejmě. Proto jsem byl tak rád, když za mnou při¬šel a nabídl se, že mi bude dělat ‚páže‘, když ho vezmu k so¬bě a budu ho učit. Jako bych někdy věděl, co má páže dělat!“ Web se tomu nesmyslu zasmál, ale při pohledu na mou váž¬nou tvář vystřízlivěl. „Copak je?“
„Poslal jsem ho zpátky domů. Zjistil jsem, že vůbec nemá od rodičů svolení k pobytu na Buckkeepu. Oni si myslí, že hoch utekl, a velmi se kvůli jeho zmizení rmoutí.“
Web stál, nehybný a zamlklý, a zatímco tu zprávu vstře¬bával, jeho tvář postrádala jakýkoli výraz. Pak zavrtěl lítos¬tivě hlavou. „Musí to být strašné, když ti zmizí někdo, koho miluješ, a zanechá tě v nejistotě, co se s ním stalo.“
V mysli se mi objevil obraz Patience a přemýšlel jsem, jestli mě chtěl svými slovy popíchnout. Možná ne, ale kriti¬ka, která v nich byla obsažena, mě stejně podrážděla. „Řekl jsem Swiftovi, ať se vrátí domů. Je povinován pracovat pro své rodiče, dokud nedosáhne plnoletosti nebo dokud ho sa¬mi nepustí.“
„To tvrdí někteří,“ řekl Web tónem, který připouštěl, že on by mohl nesouhlasit. „Existují však způsoby, jak mohou rodiče dítě zradit, a v tom případě si myslím, že mladík jim není povinován ničím. Myslím si, že od týraných dětí je jen rozumné, když co nejrychleji odejdou.“
„Jaké týrání? Znal jsem Swiftova otce spoustu let. Ano, počastuje chlapce políčkem nebo ostřejším slovem, když si to zaslouží. Ale pokud Swift tvrdí, že ho doma bili nebo za¬nedbávali, pak se obávám, že lže. Tohle není Burrichův způsob.“ Píchlo mě u srdce při představě, že by hoch takhle mlu¬vil o svém otci.
Web zavrtěl hlavou. Pohlédl na Thicka, aby se ujistil, že pořád spí, a pak tiše řekl: „Existují jiné způsoby zanedbá¬vání či deprivace. Odpírat někomu něco, co se v něm roz¬víjí, zakazovat mu provozovat magii, jež se spontánně pro¬jeví, vnucovat mu nevědomost způsobem, který si koleduje o nebezpečí, říkat dítěti: ‚Nesmíš být takový, jaký jsi.‘ To je špatné.“ Jeho hlas byl mírný, ale jeho odsouzení postrádalo veškerý soucit.
„Vychovává svého syna tak, jak byl sám vychováván,“ od¬větil jsem toporně. Připadalo mi divné, že se Burriche zastá¬vám, protože jsem mu sám míval za zlé to, co udělal mně.
„A vůbec z ničeho se nepoučil. Ani z toho, že se musel potýkat s vlastní nevědomostí, a ani z toho, co to udělalo s prvním chlapcem, ke kterému se takhle choval. Snažím se mít s ním soucit, ale když si představím, co všechno se moh¬lo stát, kdybys byl odmalička správně veden –“
„On mě vedl dobře!“ odsekl jsem. „Vzal mě k sobě v do¬bě, kdy by si mě nikdo jiný nevzal, a já nebudu poslouchat, jak o něm někdo mluví špatně.“
Web ode mě o krok odstoupil. Tváří se mu mihl stín. „Máš v očích vraždu,“ zašeptal.
Měl jsem pocit, jako by mě polil ledovou vodou. Ale než jsem se stačil zeptat, co svými slovy myslel, vážně mi poky¬nul. „Možná si o tom ještě promluvíme. Později.“ Potom se otočil a odkráčel pryč. Poznal jsem tu chůzi. Nebyl to útěk. Takhle by Burrich odcházel od zvířete, které se vlivem špat¬ného zacházení zvrhlo v nebezpečného tvora a které bude tře¬ba trpělivě cvičit, aby se ještě napravilo. Zahanbilo mě to.

Pomalu jsem znovu usedl vedle Thicka. Opřel jsem se zá¬dy o zábradlí a zavřel oči. Možná bych si mohl zdřímnout taky, dokud spí, řekl jsem si. Ale jen co jsem zavřel oči, už na mě zaútočil jeho zlý sen. Zavřít oči bylo jako sejít po scho¬dech do hlučné a zakouřené nálevny v levném hostinci. Do mé mysli vtrhla Thickova hudba jako vír, z něhož se zvedal žaludek, zatímco jeho obavy zesílily kolébání lodi v hrozi-vý sled nepravidelných houpanců a skoků. Otevřel jsem oči. Snášet nespavost bylo lepší než se nechat pohltit tím zlým snem.
Riddle mí přinesl malý kastrol se slaným dušeným masem a džbánek vodnatého piva, zatímco Thick stále spal. Sobě přinesl jídlo také, nejspíš proto, aby si ho vychutnal na palu¬bě, a ne ve stísněném podpalubním prostoru. Když jsem za¬čal Thicka budit, aby se najedl, Riddle mě zarazil: „Ať se ten nebohý imbecil vyspí. Pokud má to štěstí, že usne, pak mu všichni strážníci tam dole závidí.“
„A to proč?“
Nešťastně pokrčil ramenem. „Nemůžu tam vydržet. Mož¬ná je to jenom těmi těsnými prostorami. Ale nálada je na¬pjatá a nikdo dobře nespí. Půlka chlapů se jídlu vyhýbá, pro¬tože se bojí, že ho stejně neudrží v žaludku, a to jsou někteří z nich velice zkušení cestovatelé. Pokud se ti podaří zdřím¬nout, vzbudí tě někdo, kdo vykřikne ze snu. Možná že za ně¬kolik dní se věci uklidní. Ale zrovna teď bych raději stál v já¬mě obklopené vrčícími psy, než abych se vrátil zpátky tam. Zrovna před chvílí se strhly dvě bitky o to, kdo dostane dří¬ve jídlo.“
Rozvážně jsem přikývl, pokoušeje se zastřít svoji úzkost. „Určitě se to za den za dva spraví. První dny bývají na mo¬ři vždy nejhorší,“ lhal jsem mu skrze zuby. První dny býva¬jí zpravidla nejlepší, protože cesta stále přináší nové zážitky a mezi muže se ještě nevplížila nuda. Thick svými sny otra¬voval vojákům spánek. Snažil jsem se působit přívětivě, zatímco jsem čekal, až Riddle odejde. Jen co vzal prázdné ná¬dobí a odešel, shýbl jsem se nad Thickem a zatřásl jím, až se probudil. S nářkem se posadil, připomínaje vylekané dítě.
„Psst, zmlkni. Nic se ti neděje. Thicku, poslouchej mě. Ne, mlč a poslouchej. Tohle je důležité. Musíš umlčet svou hud¬bu, nebo ji alespoň ztišit.“
Tvář měl zkrabacenou jako suchou švestku a v ní hněv a pocit ublíženosti, že jsem ho tak drsně probudil. V malých očkách se mu objevily slzy. „Já nemůžu, nemůžu!“ bědoval. „Já umřu!“
Muži pracující na palubě se nasupeně otočili naším smě¬rem. Jeden zlostně zamumlal a přežehnal se před námi jako před někým, kdo nosí smůlu. Na hlubší úrovni vědomí vě¬děli, co je zdrojem jejich neklidu. Thick posmrkoval a dur¬dil se, když jsem k němu mluvil, ale zarytě odolával jakému¬koli návrhu, aby svou píseň buďto ztišil, nebo aby překonal mořskou nemoc a strach. Naplno jsem si uvědomil sílu jeho nespoutaného Umění, až když jsem se pokusil skrze kako¬fonii Thickových emocí kontaktovat prince. Chade a princ patrně zesílili svoje mentální zábrany, aniž si to uvědomili. A tak snaha spojit se s nimi Uměním vyzněla podobně, ja¬ko kdybych se někoho dovolával pomoci uprostřed sněhové bouře.
Když Dutiful zjistil, jak je pro něj těžké porozumět mé¬mu sdělení, ucítil jsem, jak ho ovanula panika. Právě jedl a nemohl se taktně vzdálit. Přesto si našel nějaký způsob, jak Chadea upozornit, že je v obtížné situaci. Oba rychle dojedli a pospíšili si na palubu za námi.
Thick už zase spal. Chade tiše řekl: „Mohu mu namíchat silný uspávací lektvar a můžeme to v něm umlčet.“
Princ sebou trhl. „To bych raději nedělal. Thick na špatné zacházení jen tak nezapomene. A krom toho, co bychom tím získali? Teď spí a jeho píseň je stále tak silná, že by umučila mrtvého.“
„Možná že kdybych ho uvrhl do velmi hlubokého spán¬ku -“ zkusil to Chade nejistě.
„Riskovali bychom jeho život,“ přerušil jsem ho. „Aniž bychom měli záruku, že jeho píseň zmlkne.“
„Máme jenom jednu možnost,“ řekl tiše princ. „Otočit se a vzít ho zpátky domů. Vysadit ho z lodi.“
„To nemůžeme!“ zděsil se Chade. „Ztratíme příliš mno¬ho dní. A možná budeme potřebovat Thickovu sílu, až doo¬pravdy staneme před drakem.“
„Lorde Chade, maximální účinky Thickovy síly zakouší¬me právě nyní. A vidíme, že postrádá disciplínu a že ji ne¬máme pod kontrolou.“ V princově hlasu se ozval nový tón, tón panovníka. Připomnělo mi to Verityho a jeho pečlivě vá¬žená slova. Musel jsem se pousmát, čímž jsem si vysloužil podivně zamračený pohled ze strany prince. Pospíšil jsem si, abych své myšlenky objasnil:
„Právě teď nemáme Thickovu sílu pod kontrolou my, ani on sám. Nepoužívá svou hudbu úmyslně proti nám, ale vše¬chny nás tím ohrožuje. Pomyslete na ty škody, kterých by se mohl dopustit, kdyby byl vyprovokován ke skutečnému hně-vu. Nebo kdyby mu někdo ošklivě ublížil. I kdyby se nám po¬dařilo vyléčit jeho mořskou

nemoc a ztišit jeho píseň, zůsta¬ne Thick dvojsečnou zbraní. Dokud neobjevíme způsob, jak jeho sílu ukáznit, může nás ohrozit, kdykoli ho něco zneklid-ní. Asi by bylo moudřejší vrátit se a vysadit ho na břehu.“
„Nemůžeme se vrátit!“ trval na svém Chade. Když jsme na něj s Dutifulem oba pohlédli, naléhal: „Dejte mi ještě jed¬nu noc k zamyšlení. Určitě nějaké řešení vymyslím. A do¬přejte mu ještě jednu noc na to, aby si na loď zvykl. Možná že za úsvitu bude jeho mořská nemoc ta tam.“
„No dobře,“ odvětil Dutiful po chvíli. V jeho hlase se opět ozval ten tón. Přemýšlel jsem, zda se tak učí mluvit nebo zda prostě dospívá do své role vládce. Tak či onak jsem byl rád, že ho slyším. Nebyl jsem si jist, zda jeho rozhodnutí dát Chadeovi ještě den bylo moudré nebo ne, ale bylo to jeho roz¬hodnutí a on ho učinil sebejistě. Toho jsem si na tom cenil nejvíc.
Když se Thick probudil, bylo mu pořád zle. Tušil jsem, že za jeho slabostí nyní vězí stejně tak dlouhodobé hladovění jako mořská nemoc. Zvracení mu působilo muka, protože ho od něj bolely břišní svaly a měl rozdrásané hrdlo. Nedoká¬zal jsem ho přimět, aby si vzal něco jiného než vodu, a i té se napil jenom neochotně. Nebyla zima ani horko, ale Thick se ve vlhkém oblečení celý chvěl. Rozdíralo mu kůži, jen¬že můj návrh, abychom šli do jeho kajuty a převlékli se ne¬bo se ohřáli, se střetl se zlostným odporem. Nejraději bych ho prostě drapl a odvlekl, ale věděl jsem, že by křičel a vzpí¬ral se mi a že jeho hudba by ještě získala na divokosti a agre¬sivitě. Přesto jsem se bál, že by mohl brzy doopravdy ochořet.
Hodiny se žalostně vlekly, a to nejen nám dvěma. Dvakrát jsem slyšel, jak první důstojník vztekle vybuchl kvůli chová¬ní své špatně naladěné posádky. Podruhé hrozil jednomu ná¬mořníkovi, že ho dá zbičovat, pokud se nebude tvářit uctivě¬ji. Cítil jsem, jak napětí na palubě lodi sílí.
Pozdě večer nás znovu zastihl déšť, či vlastně všudypří¬tomné mrholení. Měl jsem pocit, jako bych už týden nebyl suchý. Přehodil jsem svoji pokrývku přes Thicka v naději, že ho vlna svou vahou trochu zahřeje. Thick podřimoval pře-rušovaně na palubě, škubal sebou ve spánku jako pes, jehož pronásledují zlé sny. Často jsem slýchal žertovné pořeka¬dlo: „Na mořskou nemoc nemůžeš umřít, ale přeješ si, abys mohl.“ Nyní jsem si říkal, jestli to není špatně. Jak dlouho může jeho tělo tento stav snášet? přemýšlel jsem.
Můj smysl Moudrosti mě upozornil na Weba, ještě než se jeho silueta vyloupla z matného světla lodní lucerny a zůsta¬la stát nade mnou. „Jsi věrný muž, Tome Badgerlocku,“ po¬znamenal, když si vedle mě přidřepl. „Tohle nemůže být pří¬jemný úkol, ale ty ses od něj ani na okamžik nevzdálil.“
Jeho chvála mne zčásti potěšila a zčásti vyvedla z míry. „Je to má povinnost,“ odvětil jsem, nechávaje jeho kompli¬ment bez povšimnutí.
„A ty ji bereš vážně.“
„Naučil mě to Burrich,“ řekl jsem tak trochu jízlivě.
Web se nenucené zasmál. „A naučil tě lpět na křivdě, asi jako když se pitbul zavěsí býkovi za rypák. Pusť se toho, Fitz-Chivalry Farseere. Já už o tom muži neřeknu ani slovo.“
„Přál bych si, aby ses o jeho jméno jen tak neotíral,“ řekl jsem po chvíli tíživého ticha.
„Patří k tobě. Je to kus tebe, který postrádáš. Měl by sis ho vzít zpátky.“
„Ten je mrtev. A bude lepší, když to tak zůstane, kvůli všem těm, kteří jsou mi drazí.“
„Je to vskutku kvůli nim, anebo kvůli tobě?“ zeptal se Web noci.
Nedíval jsem se na něho. Hleděl jsem za záď a pozoroval jsem ostatní lodě, jež se deštivou nocí ploužily za námi. Vi¬děl jsem je jako černé trupy a jejich plachty jako světlé skvr¬ny zakrývající výhled na hvězdy za nimi. Spolu s nimi se zve¬daly a klesaly lucerny, které měly rozsvícené, připomínajíce vzdálené pohybující se hvězdy. „Webe, co ode mne chceš?“ zeptal jsem se ho po chvíli.
„Jen tě přimět, abys přemýšlel,“ odpověděl konejšivě. „Ne¬chci tě rozhněvat, ačkoli mám dojem, že v tom exceluji. Nebo je snad tvůj hněv neustále přítomen, jako hnis ve tvém nitru, a já jsem nůž, který ten vřed rozřízne a nechá hnis vy¬trysknout?“
Zavrtěl jsem mlčky hlavou, nestaraje se o to, jestli mě po¬tmě vidí, nebo nevidí. Právě v tu chvíli jsem musel řešit ji¬né věci a přál jsem si být sám. Jako by četl mé myšlenky, dodal: „Ale dnes večer nemám v úmyslu ani to, abych tě navedl na cestu přemýšlení. Vlast¬ně jsem za tebou přišel, abych ti nabídl odpočinek. Sednu si k Thickovi a budu nad ním bdít, pokud chceš mít pár hodin pro sebe. Pochybuji, že ses více prospal od doby, co jsi tuto hlídku nastoupil.“
Toužil jsem projít se volně po lodi, zjistit, jaká na ní pa¬nuje nálada. A ještě víc než po tom jsem toužil po troše ne¬střeženého spánku. Ta nabídka zněla až neuvěřitelně lákavě. A proto jsem ihned pojal podezření.

„Proč?“
Web se usmál. „Je to tak neobvyklé, když jsou k tobě li¬dé laskaví?“
Jeho otázka mnou podivně trhla. Nadechl jsem se a řekl: „Občas se mi to tak jeví, řekl bych.“
Pomalu jsem vstal, neboť jsem v tom nočním chladu celý ztuhl. Thick cosi mumlal ze svého neklidného spánku. Zvedl jsem ruce nad hlavu a zakroužil rameny, zatímco jsem vyslal hbitou myšlenku Dutifulovi. Web se nabízí, že místo mne chvíli převezme hlídku nad Thickem. Mohu si to dovolit?
Samozřejmé. Jako by byl překvapený, že se vůbec ptám.
Jenže můj princ občas důvěřoval až příliš snadno. Prosím, řekni o tom Chadeovi.
Vycítil jsem Dutifulův souhlas. Když jsem skončil s pro¬tahováním, řekl jsem Webovi: „Děkuji ti. S velkou vděčnos¬tí tvoji nabídku přijímám.“
Díval jsem se, jak si opatrně sedá vedle Thicka a jak si zpoza košile vytahuje nejmenší mořské píšťaly, jaké jsem kdy viděl. Mořské píšťaly jsou v každé flotile asi tím nejběžněj¬ším nástrojem, protože snesou jak špatné počasí, tak neopa¬trné zacházení. Naučit se zahrát na ně prostou písničku člo¬věka příliš nestojí, ale nadaný hráč může bavit ostatní jako buckkeepský minstrel.
Nepřekvapilo mě tedy, když jsem je spatřil ve Webových rukou. Býval rybářem; patrně jím stále byl - ve více než jednom ohledu.
Mávnutím ruky mě poslal pryč. Když jsem odcházel, sly¬šel jsem neznělou, vzdychavou hudbu. Web ze svých píšťal vyluzoval velmi tichou melodii - patrně písničku z dětství. Snad instinktivně věděl, že tím může Thicka uklidnit? Ří¬kal jsem si, proč mne nenapadlo upokojit Thicka hudbou. Vzdychl jsem. Začínal jsem být v mnoha ohledech až příliš zkostnatělý. Potřeboval jsem se rozpomenout, jak být pruž-ný.
Zamířil jsem do lodní kuchyně v naději, že si vyprosím něco teplého k snědku. Místo toho jsem dostal tvrdý chle¬ba a kousek sýra, ne větší než dva prsty. Kuchařka mi sděli¬la, že mohu hovořit o štěstí, že mi to vůbec poskytla. Nemá jídlo nazbyt, to tedy ne, řekla, rozhodně ne na palubě těch¬to přetížených, přelidněných plovoucích necek. Doufal jsem, že dostanu vodu k opláchnutí, abych si smyl z rukou a z obličeje sůl, ale ona mi řekla, že to ani náhodou. Už jsem svůj denní příděl dostal, nebo ne? Měl bych vzít zavděk tím, co mi dají, a nechtít víc. Tihle zbrojnoši. Nemají potuchy, jakou sebekázeň si od člověka žádá pobyt na palubě lodi.
Dal jsem se před jejím ostrým jazykem na ústup. Toužil jsem zůstat na palubě, abych se najedl, ale neměl jsem tam co pohledávat a nevlídně naladění námořníci mi to chtěli do¬kázat. A tak jsem šel do podpalubí, tam, kde ostatní příslušníci naší gardy chrápali, mumlali a hráli karty ve světle lam¬py. Zápach v těchto ubytovacích prostorách se ani po něko¬lika dnech na moři nezmenšil. Zjistil jsem, že Riddle nepře-háněl, když mi vyprávěl, jak špatná mezi nimi panuje nálada. Poznámky jednoho ze strážníků na adresu „navrátivší se chů¬vy“ mi zavdávaly oprávněnou příčinu k bitce, kdybych po ní toužil. Ale neměl jsem na něco takového chuť a dařilo se mi jeho urážky slovně odvracet. Zatím jsem zhltl jídlo a vy¬lovil si z lodního kufru pokrývku. Najít si kousek místa, kde bych se natáhl, bylo nemožné, celou podlahu pokrývali ležící zbrojnoši. Stulil jsem se do klubíčka mezi nimi. Raději bych spal zády u zdi, ale o tom nemohlo být řeči. Povolil jsem si boty a opasek. Muž vedle mě zlostně zamumlal a překulil se, když jsem se zkoušel na podlaze uvelebit a přetáhnout přes sebe pokrývku. Zavřel jsem oči a vydechl, šmátraje zoufale vstříc nevědomí, vděčný za tu příležitost zavřít oči a usnout. Alespoň ve snech bych mohl uniknout této noční můře.
Jenže když jsem vkročil na zešeřelé území mezi bdělos¬tí a spánkem, uvědomil jsem si, že jsem možná nalezl řeše¬ní svých problémů. Místo abych se plahočil vstříc úplnému spánku, uklouzl jsem stranou a hledal Nettle.
Bylo to mnohem těžší, než jsem čekal. Zněla tu Thickova hudba a najít skrze ni cestu bylo jako bloudit ostružiním uprostřed mlhy. Jen jsem na to pomyslel, už z těch zvuků vyrašily úponky a trny. Hudba by člověku neměla ubližovat, tahle to však dělala. Klopýtal jsem mlhou nevolnosti, hladu a žízně, páteř jsem měl ztuhlou chladem a hlava mi třeštila pod náporem nelibozvučné hudby, která po mně chňapala a smýkala mnou. Po chvíli jsem se zastavil. „Je to jen sen,“ řekl jsem si a ostružiní se při mých slovech posměšně krou¬tilo. Zatímco jsem tiše stál a přemítal nad svou situací, zača¬lo se mi oviják kolem nohou. „Je to jen sen,“ řekl jsem znovu. „Nemůže mi ublížit.“ Ale má slova ho nepřemohla. Cítil jsem, když jsem klopýtal vpřed, jak se mi tmy zarývají přes kamaše do masa. Úponky utahovaly své sevření a pevně mě držely.
Znovu jsem se zastavil, abych si vybojoval trochu klidu. Co začalo jako sugesce Thickova Umění, to se nyní změni¬lo v můj vlastní zlý sen. Napřímil jsem se pod vahou ostna¬tých rév, které se mě snažily stáhnout dolů, hmátl jsem k pa¬su a tasil Verityho meč. Sekal jsem rychle do ostružiní a ono náhle ustupovalo a

přitom se kroutilo jako přeseknutí hadi. Povzbuzen tím, co vidím, opatřil jsem meč ohnivým ostřím, které sežehlo kroutící se rostliny a osvítilo mi cestu agresiv¬ní mlhou. „Běž stále vzhůru, na vrchol," řekl jsem si. „Pou¬ze v údolích je mlha. Vrcholky budou čisté a holé." A bylo to tak.
Když jsem se nakonec vyprostil z Thickovy mlhy Umě¬ní, ocitl jsem se na okraji Nettlina snu. Stál jsem a vzhlížel ke skleněné věži na vrcholu kopce, který se tyčil nade mnou. Poznal jsem ten příběh. Úbočí nade mnou bylo poseto změ¬tí vláken. Zatímco jsem se jimi brodil, ulpívala na mně jako pavučiny. Věděl jsem, že Nettle o mně ví. Přesto mě nechá¬vala, abych si poradil sám, a já jsem se po kotníky plahočil změtí, která představovala všechny porušené sliby, které fa¬lešní milenci dali jí, princezně. V té staré pohádce mohl po takové cestě projít bez upadnutí pouze muž ryzího srdce.
V tom snu jsem se stal vlkem. Všechny čtyři končetiny mi zakrátko uvízly v té ulpívající změti a musel jsem co chvíli zastavit, abych se vykousal ven. Z nějakého důvodu ta vlák¬na chutnala po anýzu, což docela příjemně vonělo, ale ucpá¬valo to ústa, až jsem se dusil. Když jsem nakonec dospěl ke skleněné věži a vzhlédl k ní, hrud jsem měl mokrou a z če¬listí mi kapaly sliny. Otřepal jsem se, až ze mě kapičky létaly, a pak jsem se jí zeptal: „Nevyzveš mě, abych šel naho¬ru?"
Neodpověděla. Opírala se o parapet svého balkonu a hle¬děla do krajiny. Podíval jsem se za sebe, dolů do míst, kde z hlubokých údolí čnělo nad hustou mlhu komíhající se ost¬ružiní. Neplazila se ta mlha ke mně? Když si mě Nettle stá¬le nevšímala, rozběhl jsem podél obvodu věže. V té staré po¬hádce přece vůbec žádné dveře nebyly a Nettle ji napodobila vskutku věrně. Znamenalo to, že má milence, který jí byl ne¬věrný? Hrklo mi u srdce a na okamžik jsem zapomněl na účel své návštěvy. Když jsem věž obešel, sedl jsem si na hýždě a vzhlédl k postavě na balkoně. „Kdo tě zradil?" zeptal jsem se jí.
Pořád upírala zrak před sebe a já už jsem si myslel, že mi neodpoví. Ale pak, aniž na mě pohlédla, odpověděla: „Vši¬chni. Běž pryč."
„Jak ti mohu pomoci, když odejdu?"
„Ty mi nemůžeš pomoci. Říkal jsi mi to dost často. A tak bys mohl odejít a nechat mě samotnou. Jako všichni ostat¬ní."
„Kdo odešel a nechal tě samotnou?"
Tím jsem si vysloužil její rozlícený pohled. Promluvila hlubokým hlasem plným ublíženosti: „Nevím, proč jsem si myslela, že by ses mohl rozpomenout! - Za prvé můj bratr. Můj bratr Swift, o kterém jsi říkal, že se brzy vrátí k nám domů. Nuže, nepřišel! A pak se můj hloupý otec rozhodl, že ho půjde hledat. Jako by člověk se zakaleným zrakem mohl něco hledat! A my jsme mu říkali, aby nechodil, ale on šel. A něco se stalo, nevíme co, ale jeho kůň se vrátil domů bez něj. A tak jsem vyjela na svém koni z domu, přestože matka za mnou křičela, abych neodjížděla, ale já jsem se vydala po stopě jeho koně a našla jsem tátu na kraji cesty, potlučeného a zkrvaveného, jak se snaží odplazit domů, zatímco jed¬nu nohu vláčel za sebou. A tak jsem ho přivezla domů a pak mě má matka znovu vyplísnila za to, že jsem ji neuposlech¬la. A můj otec je nyní v posteli a jen tam leží a zírá do zdi a s nikým nemluví. Matka nám všem zakázala přinést mu byť jen kapku brandy. A tak s námi nemluví ani nám neřekne, co se stalo. A moje matka je kvůli tomu rozlícená na nás na všechny. Jako by to byla moje chyba."
V půli té litanie se jí začaly po tváři řinout slzy. Kapaly jí z brady, stékaly jí po rukou a vytvářely stružky na zdi vě¬že. Pomalu ztuhly v opálová vlákna utrpení. Stavěl jsem se na zadní a sápal se po nich, jenže byla příliš hladká a málo vystouplá na to, abych se mohl zachytit. Znovu jsem si sedl. Připadal jsem si prázdný a starý. Snažil jsem se namluvit si, že utrpení v Mollyině domě se mnou nemá nic společného, že jsem ho nezavinil a nemohu ho odčinit. A přesto se jeho kořeny táhly hluboko, velmi hluboko, nebo ne?
Po nějaké době ke mně sklopila zrak a hořce se zasmála. „Copak, Vlčí stíne. Neřekneš mi, že s tímhle mi nemůžeš po¬moci? Neříkáš to pokaždé?" Když jsem nepřipadl na žádnou odpověď, vyčítavě dodala: „Nevím, proč s tebou vůbec mlu-vím. Lhal jsi mi. Říkal jsi, že se můj bratr vrací domů."
„Myslel jsem, že ano," odpověděl jsem, když jsem koneč¬ně našel řeč. „Šel jsem za ním a řekl mu, aby se vrátil domů. Myslel jsem, že to učinil."
„Ano, možná to zkoušel. Možná tím směrem vyrazil a za¬bili ho lupiči nebo padl do řeky a utonul. Asi tě vůbec ne¬napadlo, že deset let je trochu málo na to, aby se člověk po¬tloukal po cestách sám, viď? Asi jsi vůbec nepomyslel na to, že by možná bylo laskavější, kdybys ho k nám domů v po¬řádku přivezl místo nějakého ‚posílání'? Ale ne, to by se ti asi nehodilo."
„Nettle. Přestaň. Nech mě mluvit. Swift je v bezpečí. Na¬živu a v bezpečí. Je pořád tady, se mnou." Odmlčel jsem se a zkoušel jsem se nadechnout. Nevyhnutelnost toho, co po těchto slovech musí následovat, mě zdrtila. A je to

tady, Burrichi, pomyslel jsem si. Všechna ta bolest, jíž jsem se tě po¬řád snažil uchránit. Všechno pěkně zavázané v úhledném ba¬líčku utrpení pro tebe a tvoji rodinu.
Neboť Nettle mi položila otázku, o níž jsem věděl, že se na ni zeptat musí: „A kde to je, ‚v bezpečí, s tebou'? A jak mám vědět, že je v bezpečí? Jak mám vědět, že jsi vůbec skuteč¬ný? Možná jsi jako zbytek tohoto snu, něco, co jsem sama stvořila. Koukni se na sebe, člověče-vlku! Ty nejsi skutečný a nabízíš mi falešnou naději."
„Podoba, v jaké mě vidíš ty, skutečná není," odvětil jsem pomalu. „Ale já skutečný jsem. A tvůj otec mě ve své době znal."
„Ve své době," řekla znechuceně. „Další pohádka Vlčího stínu. Strč si ty své hloupé povídačky za klobouk." Roze¬chvěle se nadechla a po tváři jí začaly téci další slzy. „Ne¬jsem už dítě. Tvé pitomé historky mi nemohou pomoci."
A tak jsem poznal, že jsem ji ztratil. Ztratil jsem její důvě¬ru, ztratil jsem její přátelství. Ztratil jsem svou šanci, že své dítě poznám jako dítě. Vzedmul se ve mně strašlivý smutek, avšak lemovaný hudbou rostoucího ostružiní. Ohlédl jsem se za sebe. Ostnaté révy a mlha se znovu vyplazily o něco výš. Byl to jen můj vlastní sen, co mě ohrožovalo, nebo Thickova hudba získala na hrozivosti? Nevěděl jsem. „A to jsem k tobě přišel hledat pomoc," připomněl jsem si trpce.
„Ke mně hledat pomoc?" zeptala se Nettle poněkud přidu¬šeným hlasem.
Bez přemýšlení jsem řekl: „Vím, že nemám právo cokoli po tobě žádat."
„Ne. To nemáš." Hleděla skrze mě. „Ale řekni, co to má být?"
„Sen. Vlastně zlý sen."
„Myslela jsem, že tvoje zlé sny co nevidět skončí," řekla jakoby s oživeným zájmem.
„To není můj zlý sen. Patří někomu jinému. Je to... Je to velmi zvláštní zlý sen. Tak silný, že z toho člověka vyzařu¬je a zachvacuje sny dalších lidí. Ohrožuje životy. A já si ne¬myslím, že by ho ten, kterému se zdá, byl schopen ovlád¬nout."
„No tak ho vzbuď," předhodila mi pohrdlivě svoje řešení.
„To by mohlo pomoci, ale jen na chvíli. Já potřebuji trva¬lejší řešení." Chvíli jsem uvažoval, že jí řeknu, že zlý sen to¬ho muže ohrožuje i Swifta. Avšak vzápětí jsem tu myšlenku zavrhl. Nemělo smysl děsit ji, zvláště když jsem s určitostí věděl, že mi může pomoci.
„A co bych s tím podle tebe mohla udělat?"
„Myslel jsem, že bys mi mohla pomoci vstoupit do jeho snu a změnit ho. Učinit ho příjemným a klidným. Přesvědčit ho, že to, co se mu děje, ho nezabije, že bude v pořádku. Po¬tom by jeho sen mohl být klidnější. A my bychom si mohli všichni odpočinout."
„Jak bych to mohla udělat?" A potom se ostřeji zeptala: „A proč bych to měla dělat? Co mi za to nabízíš, Vlčí stíne?"
Nelíbilo se mi, že došlo na smlouvání, ale mohl jsem z to¬ho vinit jenom sebe. Nejkrutější na tom všem bylo, že jsem jí mohl nabídnout pouze bolest a břímě viny pro jejího otce. Zvolna jsem řekl: „Jde-li o to jak, jsi velmi silná v magii, jež umožňuje člověku vstoupit do snů jiného člověka a změnit je. Možná dost silná i na to, abys mému příteli přetvořila je¬ho sen, i když on sám je také velmi silný v této magii. A vel-mi zděšený."
„Já v sobě nemám žádnou magii."
Její slova jsem ignoroval. „Jde-li o to proč... říkal jsem ti, že Swift je tu se mnou, a v bezpečí. Tys o mých slovech po¬chybovala. Nevyčítám ti to, poněvadž to vypadá, že jsem tě svým předchozím ujištěním zklamal. Ale povím ti teď slova, abys je řekla svému otci. Bude pro něj... bude pro něj velmi těžké je slyšet. Ale až je uslyší, bude vědět, že to, co říkám, je pravda. Že tvůj bratr je naživu a v pořádku. A se mnou."
„Tak mi ta slova pověz."
Chviličku jsem po vzoru Chadea přemýšlel, že bych po ní napřed žádal, aby mi pomohla s Thickovým snem. Ale po¬tom jsem tu představu prudce zavrhl. Moje dcera mi dluži¬la přesně to, co jsem jí dal: nic. Možná za tím vězel i strach, že kdybych jí to neřekl v tu chvíli, ztratil bych odvahu. Vy¬řknout ta slova bylo jako dotýkat se jazykem řeřavého uhlí. Přesto jsem je ze sebe dostal: „Pověz mu, že se ti zdálo o vl¬ku, který měl v čenichu dikobrazí ostny. A že ti ten vlk řekl: ‚Co jsi kdysi dělal ty, dělám teď i já. Chráním a vedu tvého syna. Ručím svým životem za to, že se mu nic zlého nesta¬ne, a až můj úkol skončí, přivedu ti ho v pořádku domů.'„
Zaobalil jsem svůj vzkaz, jak nejlépe jsem za daných okol¬ností mohl. Přesto se Nettle strefila až příliš blízko vedle pravdy, když se dychtivě zeptala: „Můj otec se před léty sta¬ral o tvého syna?"
Některá rozhodnutí jsou snazší, když si nedopřejete čas na přemýšlení. „Ano,"

zalhal jsem své dceři. „Přesně tak.“
Díval jsem se na ni, jak nad tím chvíli přemítá. Její skle¬něná věž se začala pomalu rozpouštět ve vodu, která mi tek¬la, teplá a neškodná, podél nohou, až Nettlin balkon klesl na zem. Nabídla mně ruku, abych jí pomohl přelézt zábradlí. Uchopil jsem ji, a vůbec poprvé v životě, jejím i svém, jsem se dotýkal a přitom nedotýkal své dcery. Její snědé prsty na chvíli spočinuly na mé černé tlapě s drápy. Pak ode mě od-stoupila a zahleděla se na mlhu a plazící se ostnaté úponky, které se blížily po úbočí vzhůru k nám.
„Víš, že jsem nikdy předtím nic takového nedělala?“
„Ani já ne,“ přiznal jsem se.
„Ještě než vstoupíme do jeho snu, pověz mi o něm něco,“ navrhla. Mlha a ostružiní se ještě více připlížily. Ať bych jí o Thickovi řekl cokoli, bylo by to příliš, avšak kdyby do je¬ho snu vstoupila nepoučená, mohlo by to být nebezpečné pro všechny. Nemohl jsem kontrolovat, co jí Thick odhalí v kon¬textu snu. Najeden letmý okamžik jsem se zamyslel, jestli jsem se neměl poradit s Chadem nebo Dutifulem, než jsem vyhledal Nettlinu pomoc. Potom jsem se sveřepě pousmál. Jsem snad mistr Umění, nebo ne? Tato pozice mne opravňo¬vala, abych se rozhodl sám za sebe.
A tak jsem své dceři pověděl, že Thick je prosťáček, muž s myslí a srdcem dítěte, a že vydá za celou armádu, když do¬jde na magii Umění. Dokonce jsem jí řekl, že slouží farseerovskému princi a že s ním cestuje na lodi. Popsal jsem jí, jak jeho mocná hudba Umění a teď i jeho sny podlamují mo¬rálku na palubě. Pověděl jsem jí o jeho přesvědčení, že je¬ho mořská nemoc nikdy nepoleví a že na ni nejspíše zemře. A zatímco jsem jí ty věci říkal, trny se rozrůstaly a vinuly směrem k nám a já jsem viděl, jak Nettle z mých slov rych¬le vyvozuje závěry: že i já jsem na palubě té lodi, a tudíž je tam se mnou její bratr, na zámořské plavbě s farseerovským princem. Přestože žila poměrně daleko na vesnici, přemýš¬lel jsem, kolik toho asi slyšela o narčesce a princově výpra¬vě. Nemusel jsem dumat dlouho. Dala si celý příběh dohro¬mady sama.
„Takže na toho černého draka se tě ten stříbrný drak po¬řád ptá. Na toho, kterého má princ zabít.“
„Nevyslovuj její jméno,“ prosil jsem ji.
Obdařila mě přezíravým pohledem, kterým se vysmívala mým pošetilým obavám. Pak tiše řekla: „Je to tady.“ A ost¬ružiní nás pohltilo.
Vydávalo praskavé zvuky, když nám obrůstalo kotníky a poté kolena, jako když oheň zachvacuje strom. Trny se nám zarývaly do kůže a pak kolem nás zavířila hustá mlha, dusi¬vá a zlověstná.
„Co to má být?“ zvolala zlostně Nettle. A když mi v mlze zmizela z očí, vykřikla: „Přestaň s tím. Vlčí stíne, okamžitě s tím přestaň! Je to celé tvoje dílo; to tys stvořil ten binec. Pusť se toho!“
A vyrvala mi můj sen. - Bylo to, jako když z vás někdo strhne pokrývku. Ale nejvíc drásající pro mne bylo, že to vy¬volalo vzpomínku, kterou jsem poznával a nepoznával: na ji¬nou dobu a postarší ženu, jak rve něco úžasného a blyštivé¬ho z mé sevřené buclaté pěsti a do toho říká: „Ne, Keppete. To není pro malé chlapce.“
Náhlé zmizení mého snu mi vyrazilo dech, jenomže v dal¬ším okamžiku jsme se doslova vrhli do Thickova snu. Mlha a ostružiní zmizely a nad hlavou se mi zavřela ledová slaná voda. Topil jsem se. Ať jsem se zmítal sebevíc, nemohl jsem se dostat k hladině. Potom mě někdo chytil za ruku, a když mě Nettle vytáhla a postavila vedle sebe, podrážděně zvola¬la: „Ty j si tak naivní! Je to j enom sen a to je celé. Teď je to můj sen a v mém snu se můžeme procházet po vlnách. Tak pojď.“
Jak to řekla, tak se stalo. Přesto jsem se jí stále držel za ru¬ku a kráčel vedle ní. Všude kolem nás se táhla voda, třpytivá a bezbřehá, od obzoru k obzoru. Thickova hudba byla vítr, jenž vál všude kolem nás. Mžoural jsem přes vodu do dálky a přemýšlel jsem, jak vůbec Thicka najdeme ve vlnách, kde nezůstávají žádné stopy, ale Nettle mi sevřela ruku a upro¬střed Thickovy divoké písně jasným hlasem pronesla: „Teď už jsme od něj jen kousíček.“
A i to byla pravda. Po pár dalších krocích se Nettle svez¬la se soucitným výkřikem na kolena. Oslepující odraz svět¬la na hladině mi skrýval to, nač hleděla. Klekl jsem si vedle ní a ucítil jsem, jak mi puká srdce.
Znal to příliš dobře. Musel to už někdy vidět. Těsně pod hladinou plavalo utopené kotě. Tak mladé, že se mu ještě ani neotevřely oči, klátilo se beztížně v sevření moře. Kolem něj se vznášela jeho srst, ale když Nettle natáhla ruku, aby ho chytla za zátylek a vytáhla ven, mokrý kožich náhle zplihl a zůstal hladký. Kotě jí viselo z ruky, voda mu crčela z ocás¬ku a tlapek a kapala z čenichu a otevřené rudé tlamičky. Net¬tle to malé stvoření vzala nebojácně do dlaně. Pozorně se nad ním sklonila a zkusmo mu mezi palcem a ukazováčkem stiskla

hrudníček. Potom si ho podržela tvářičkou před ústy a poněkud prudčeji mu foukla vzduch do otevřené rudé tla¬mičky. V těch okamžicích jsem v ní poznával Burrichovu dceru se vším všudy. Takhle jsem ho vídal čistit sliz z hrdla nově narozených štěňat.
„Teď už jsi v pořádku," řekla kotěti autoritativně. Pak to¬ho malinkého tvora pohladila a pod rukou se jí objevila su¬chá a měkká kožešina. Kocourek měl oranžové a bílé pruhy, jak jsem si náhle všiml. Jen chvíli předtím jsem měl za to, že je černý. „Jsi naživu a v bezpečí a já nedovolím, aby tě po¬stihlo nějaké zlo. A víš, že mi můžeš důvěřovat. Protože tě miluji."
Při jejích slovech se mi sevřelo hrdlo, až jsem se začal du¬sit. Říkal jsem si, jak ví, že je má říci. Celý svůj život, aniž bych to věděl, jsem toužil po tom, aby mi ta slova někdo řekl a aby z jeho úst zněla pravdivě a uvěřitelně. Bylo mi stejně, jako když někoho vidíte dávat jinému dar, po němž jste sami toužili. A přesto jsem necítil hořkost nebo závist. Cítil jsem jenom údiv nad tím, že ona to má ve věku šestnácti let v so¬bě, aby to mohla dávat jiným. I kdyby se mi Thicka poda¬řilo v jeho snu najít, i kdyby mi někdo řekl, že přesně tahle slova potřebuje velmi zoufale slyšet, nedokázal bych je ze sebe vypravit a dát jim pravdivý nádech tak, jako to doká¬zala ona. Byla to má dcera, krev mé krve, a přesto jsem v ní při tom údivu a úžasu, které mi v tom okamžiku dala pocítit, viděl stvoření zcela oddělené ode mne.
Kotě v její ruce se trochu pohnulo. Rozhlédlo se slepě ko¬lem. Když otevřelo dokořán svoji rudou tlamičku, čekal jsem, že zamňouká. Místo toho se ochraptělým hláskem zeptalo: „Máma?"
„Ne," odvětila Nettle. Moje dcera se chovala statečněji než já. Ani ji nenapadlo, že by vyřkla snadnou lež. „Ale někdo jako ona." Nettle se rozhlédla po krajině, jako by si jí všim¬la poprvé. „A tohle není dobré místo pro někoho, jako jsi ty. Změníme ho, ano? Kdepak bys rád byl?"
Jeho odpovědi mne překvapily. Nettle z něj ty informace dolovala kousek po kousku. Když skončili, seděli jsme, vel¬cí jako panenky, uprostřed obří postele. V dálce jsem mat¬ně rozeznával stěny povozu, v jakých žijí loutkářské rodi¬ny a pouliční herci, když cestují od města k městu. Bylo to tam cítit sušeným pepřem a cibulí zapletenou ve věnci, jenž visel uvázaný v jednom koutě stropu. Nyní jsem poznal hud¬bu, která nás obklopovala - nejenom ukolébavku Thickovy matky, ale i prvky, které ji dotvářely, jako pravidelný dech spící ženy, vrzání kol a pomalé rytmické dusání kopyt krav¬ského spřežení; to všechno se prolínalo na pozadí ženské¬ho pobrukování a foukání na dětskou píšťalku. Byla to píseň o bezpečí, přijímání a spokojenosti. „Tady se mi líbí," řekla mu Nettle, když skončili. „Možná bych, kdyby ti to nevadi¬lo, mohla přijít a navštívit tě tady znovu. Šlo by to?"
Kotě předlo a pak se svinulo do klubíčka; nespalo, jenom si hovělo v bezpečí uprostřed veliké postele. Nettle se zved¬la k odchodu. Myslím, že právě v tu chvíli jsem si uvědomil, že sice sleduji Thickův sen, ale že už nejsem jeho součástí. Zmizel jsem z něj, spolu se všemi dalšími neharmonickými a nebezpečnými prvky. V jeho mateřském světě pro mě ne¬bylo místa.
„Prozatím sbohem," řekla mu Nettle. A dodala: „Teď si pamatuj, jak je snadné sem vejít. Až se rozhodneš spát, sta¬čí jen pomyslet na tenhle polštář." Dotkla se jednoho z mno¬ha zářivě vyšívaných polštářků na posteli. „Zapamatuj si ho, a až budeš snít, půjdeš rovnou sem. Dokážeš to?"
Kotě zapředlo silněji v odpověď a pak kolem mě Thickův sen začal blednout. Za chvíli jsem opět stál na horském úbo¬čí pod rozpuštěnou skleněnou věží. Ostružiní a mlha zmize¬ly a zůstal výhled na zelená údolí a třpytivé řeky, které se ji¬mi vinuly.
„Nepověděla jsi mu, že už nebude trpět mořskou nemocí," vzpomněl jsem si náhle. Pak jsem sebou trhl, když mi došlo, jak byla má slova nevděčná. Nettle se na mě zamračila a já jsem spatřil v jejích očích únavu.
„Myslíš si, že to bylo snadné, najít všechny ty věci a uspo¬řádat je kolem něj? Pořád se snažil změnit to všechno zpátky ve studenou mořskou vodu." Promnula si oči. „Spím, a přes¬to tuším, že se probudím vyčerpaná."
„Omlouvám se," odpověděl jsem vážně. „Dobře vím, že si ta magie může vyžádat daň. Mluvil jsem, aniž jsem to do¬myslel."
„Magie," odfrkla si. „Tohle utváření snů není magie. Je to prostě něco, co umím."
A s tou myšlenkou mě opustila. Zapudil jsem z hlavy hrů¬zu z toho, co si Nettle možná vyslechne, až sdělí Burrichovi moje slova. Stejně jsem na tom nemohl nic změnit. Usedl jsem na úpatí její věže, ale sen, bez přítomnosti Nettle, kte¬rá by jej ukotvila, se již vytrácel. Propadl jsem se do svého vlastního bezesného spánku.

7
Plavba

Nepodléhejte mylnému domnění, že Ostrovy jsou království podřízené jedinému panovníkovi, jaké máme my v Šesti vévodstvích, či jen aliance národů, jakou vidíme na příkladu Horského království. Ani jednotlivě ostrovy, jakkoli se mo¬hou jevit malé, nespadají pod jedinou vládu jediného lorda nebo šlechtice. Ve skutečnosti se mezi Ostrovany neuznáva¬jí žádní,,šlechticové nebo lordové „. Postavení lidí se odvo¬zuje od jejich zdatnosti válečníků a od bohatství kořisti, kte¬rou si ze svých výbojů přinášejí. Někteří mají ještě podporu svých matriarchálních klanů, které pozvedají jejich pověst, kterou si dejme tomu vydobyli mocí zbraní. Je pravda, že úze¬mí na ostrovech patří do vlastnictví klanů, ale tyto pozemky sestávají z matriarchální zemědělské půdy a sběrných pláži, vlastněných ženami a předávaných z matek na dcery.
Města, zejména přístavní města, žádnému konkrétnímu kla¬nu nepatři a většinou v nich vládne zákon lůzy. Městská stráž vám nepřispěchá na pomoc, když jste v ostrovanském městě oloupeni nebo napadeni. Od každého člověka se očekává, že si vynutí úctu, kterou by mu měli ostatní prokazovat. Volejte o pomoc, a budou vás považovat za slabocha, který si nezasluhuje pozornost. Občas se však stane, že si dominantní klan dané oblasti zřídí ve městě,, opevněný dům „ a začne ze své pozice rozsuzovat místní spory.
Ostrované nebudují takové hrady a pevnosti, jaké máme my v Šesti vévodstvích. Obléhání probíhá spíše v podání ne¬přátelských lodí, které se zmocňují přístavů nebo ústí řek, a ne pozemních vojsk, která by se pokoušela dobývat území. Není však neobvyklé najít v každém větším městě jeden ne¬bo dva „opevněné domy“. Jsou to objekty postavené tak, aby odolaly útoku, a často mají hluboká sklepení nejenom se studnou na pitnou vodu, nýbrž i prostorné sklady na zásoby potravin. Tyto „opevněné domy“ obvykle patří dominantní¬mu klanu každého města a byly zbudovány spíše jako úkry¬ty před občanskými nepokoji než jako bašty proti nepřátel¬ským útokům.

SHELLBYEOVY „CESTY PO OSTROVECH“

• • •

Když jsem se probudil, mohl jsem cítit, že se atmosféra na lodi zklidnila. Příliš dlouho jsem nespal, ale připadal jsem si odpočatý. Všude kolem mě leželi v podpalubí muži pohrou¬žení v spánku, jako by se už několik dní pořádně nevyspali, což byla taky pravda.
Opatrně jsem vstal, zmuchlal si pokrývku do náruče a po¬zorně přešel přes ležící těla ke své lodní truhlici. Vrátil jsem do ní pokrývku, převlékl se do čistší košile a potom jsem se vrátil na palubu. Noc přecházela v ráno. Mračna se již vypr¬šela a přes jejich potrhané clony prosvítaly mizející hvězdy. Plachty byly spuštěné, abychom využili příznivějšího větru. Bosí námořníci se s lehkostí pohybovali po palubě a s tichou zručností plnili všechny své úkoly. Připadalo mi to jako ráno po bouři.
Thicka jsem nalezl svinutého do klubka a spícího; rysy tváře měl uvolněné a pokojné, dech chraplavý a vyrovnaný. Poblíž podřimoval Web. Hlava mu spočívala na ohnutých kolenou. Očima jsem stěží rozeznával temný tvar mořského ptáka, usazeného na zábradlí. Byl to nějaký druh racka, o ně¬co větší než průměr. Zachytil jsem třpytivý pohled oka Risk a kývl jsem jí vlídně na pozdrav, když jsem se pomalu bli¬žil, dávaje Webovi čas na to, aby otevřel oči a zvedl hlavu. Usmál se na mě.
„Zdá se, že už spí klidněji. Snad už je to nejhorší za ním.“
„V to doufám,“ odvětil jsem. Opatrně jsem se otevřel Thickově hudbě. Už to nebyla bouře Umění, ale pořád zněla ne¬přetržitě jako šumění vln. Opět v ní dominovala ukolébavka jeho matky, ale na pozadí jsem slyšel předení kotěte a uklid-ňující ozvěnu Nettlina hlasu, který mu sliboval, že je milo¬ván a v bezpečí. To mě trochu vyvedlo z míry; říkal jsem si, jestli to slyším jen já, protože jsem se stal svědkem té pro¬měny, nebo jestli její slova zjistí taky Chade a princ.
„I ty vypadáš odpočatěji,“ poznamenal Web, jehož hlas mě náhle upomněl na mé způsoby a na mne.
„Ano, to jsem. A děkuji ti.“
Napřáhl ke mně ruku a já ji uchopil a pomohl jsem mu na nohy. Když stál, pustil mě a zakroužil rameny, aby se uvol¬nil. Jeho pták na zábradlí se zvolna přikolébal o krok nebo o dva blíž. V houstnoucím světle jsem si všiml jeho sytě

žlu¬tého zobáku a nohou. Z Burrichovy výuky jsem si vybavil, že jasné barvy svědčí o dobře živeném ptákovi. Tento tvor přímo kypěl zdravím. Jako kdyby si Risk byla mého obdivu vědoma, otočila hlavu a pečlivě si zobákem narovnala jed¬nu dlouhou letku. A potom se nenucené, jako když se kočka vyhoupne na židli, odlepila ze zábradlí, nabrala křídly vítr a vznesla se vzhůru.
„Vejtaha," zamumlal Web a usmál se na mě. Došlo mi, že partneři v Moudrosti jsou na své druhy stejně pošetile hrdí, jako bývají rodiče na děti. Usmál jsem se v odpověď, abych mu dal najevo svou účast.
„Ach. To už působí opravdově. Myslím, že po čase, můj příteli, mi začneš důvěřovat. Dej mi vědět, až to tak bude."
Malinko jsem vzdychl. Bylo by zdvořilé tvrdit, že mu už důvěřuji, ale nevěřil jsem, že bych dokázal lhát tak dobře, abych ho oklamal. A tak jsem prostě přikývl. Když se potom otočil k odchodu, vzpomněl jsem si na Swifta. „Rád bych tě požádal ještě o jednu laskavost," řekl jsem rozpačitě.
Otočil se zpátky ke mně, ve tváři upřímnou radost. „Budu to brát jako znamení pokroku."
„Mohl bys požádat Swifta, aby mi dnes věnoval trochu ča¬su? Rád bych si s ním promluvil."
Web natočil hlavu jako racek, který si prohlíží podezřelou lasturu. „Chystáš se na něho vyvíjet nátlak, aby se vrátil ke svému otci?"
Zamyslel jsem se nad tím. Není to tak? „Ne. Jen mu chci říct, že je pro mne otázkou cti, aby se vrátil v pořádku na Buckkeep. A že očekávám, že bude během této cesty pokra¬čovat ve výuce pod mým vedením." Och, tohle by Chadea potěšilo, pomyslel jsem si trpce. Už tak jsem měl zoufale má¬lo času, a ještě jsem si přibíral další úkol.
Web se vroucně usmál. „Udělalo by mi velkou radost po¬slat ho za tebou, aby si to vyslechl," odvětil. Než odešel, vy¬sekl mi krátkou námořnickou poklonu a já jsem kývl v od¬pověď.
V reakci na můj vzkaz zaslaný Uměním si princ přivstal a pospíšil si na palubu. Nyní stál vedle Thicka ve chvíli, kdy se mužík konečně zavrtěl. Sluha přinesl košík s teplým chle¬bem a konvicí horkého čaje. Ta vůně mi připomněla, že jsem hladový jako vlk. Sluha postavil košík na palubu vedle Thicka a potom ho princ propustil. Stáli jsme mlčky vedle sebe, hleděli na moře a čekali, až se Thick probudí.
Kdy se jeho hudba změnila? Když jsem se dnes ráno vzbu¬dil, nemohl jsem uvěřit, jak se cítím svěže a odpočatě. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, co to bylo za změnu.
Taková je to úleva, viď? - Chtěl jsem mu říct víc, ale ne¬troufal jsem si. Nemohl jsem princi přiznat, že jsem ovlivnil Thickovy sny, protože jsem to ve skutečnosti nebyl já, kdo je změnil. Pochyboval jsem, že Thick vzal moji přítomnost ve svém snu vůbec na vědomí.
Zachránilo mě to, že se nyní probudil. Zakašlal a pak ote¬vřel oči. Vzhlédl k Dutifulovi a ke mně a po tváři se mu po¬malu rozlil úsměv. „Nettle mi spravila sen," řekl. Než někdo z nás stačil na jeho slova odpovědět, přepadl Thicka záchvat kašle. Potom prohlásil: „Necítím se příliš dobře. Trochu mě bolí v krku."
Chopil jsem se příležitosti, abych rozhovor přesměroval jinam. „Bude to nejspíš tím zvracením, které máš za sebou. Podívej, Thicku, Dutiful ti přinesl čaj a čerstvý chleba. Čaj ti na krk pomůže. Mám ti ho nalít?"
Jeho jedinou odpovědí byl další záchvat kašle. Přidřepl jsem si k němu a dotkl jsem se jeho tváře. Měl ji teplou, ale faktem bylo, že se právě probudil a stále vězel zachumlaný ve vlněných pokrývkách. Neznamenalo to, že má horečku. Podrážděně pokrývky odstrčil a pak seděl a chvěl se ve svém vlhkém zmuchlaném oblečení. Zdál se zbědovaný a jeho hud¬ba začala disharmonicky vířit.
Princ se chopil iniciativy. „Badgerlocku, přines ten koš. Thicku, ty se se mnou vracíš zpátky do kajuty. Ihned."
„Já nechci," zaúpěl, ale potom mě šokoval tím, že pomalu vstal. Udělal jeden vrávoravý krok, pak pohlédl na zvlněné moře a jako by se rozpomněl. „Mám mořskou nemoc."
„Právě proto tě chci vzít zpátky do kajuty. Tam se ti udě¬lá lépe," řekl mu princ.
„Ne, nepůjdu," trval na svém Thick, ale když Dutiful vy¬kročil ke kajutě, přesto ho pomalu následoval. Šel nejistě, za což mohla jeho slabost stejně jako mírné kolébání paluby. Vykročil jsem za ním, abych ho vzal za ruku a doprovodil, zatímco na druhém předloktí jsem nesl plný košík. Thick se plouživ vedle mne. Dvakrát jsme zastavili, aby se vykašlal, a když jsme došli ke dveřím princovy kajuty, moje starost se změnila v obavu.
Dutifulova kajuta byla důmyslněji a lépe zařízená než je¬ho ložnice doma na

Buckkeepu. Očividně ji někdo navrho¬val pod vlivem představy, že princ musí mít zajištěno odpo¬vídající pohodlí. Byla zde řada oken, jež nabízela výhled na vodní brázdu za lodí. Na vyleštěné palubě ležely husté ko¬berce a těžký nábytek byl s ohledem na kolébání lodi bezpeč¬ně ukotvený. Asi by to na mě učinilo větší dojem, kdybych se zde zdržel o chvíli déle, ale Thick zamířil jako šíp do své malé komůrky, kam ústily dveře z hlavní komnaty. Ta byla mnohem skromnější, něco jako přístěnek jen nepatrně větší než jeho kavalec, pod kterým bylo místo na uschování jeho osobních věcí. Lodní architekt kajutu zamýšlel spíše pro ko¬morníka než jako ložnici pro princova oblíbeného prosťáčka. Thick se okamžitě zhroutil na postel. Úpěl a mumlal, zatím¬co já jsem ho vyprošťoval z jeho potřísněného a propocené¬ho oblečení. Když jsem ho pak přikryl lehkou dekou, přitiskl ji k sobě a jektaje zuby si stěžoval na zimu. Přinesl jsem mu vycpaný přehoz z noh princovy postele. Teď už jsem nepo¬chyboval, že Thick má horečku. Čaj v konvici mezitím trochu zchladl, ale já jsem Thickovi nalil šálek a seděl jsem vedle něj, když pil. Princ na mou pobídku, adresovanou Uměním, poslal pro čaj z vrbové ků¬ry na jeho horečku a pro sirup z kořene jahodníku na kašel. Když sluha všechno přinesl, chvíli mi trvalo, než jsem Thicka přiměl, aby to pozřel. Jeho umíněnost však byla zřejmě podlomena horečkou a on se nakonec podvolil. Místnost byla tak malá, že když jsem seděl na kraji Thickova lůžka, ani jsem nemohl zavřít dveře, nechal jsem je te¬dy otevřené a nečinně sledoval pohyb lidí v princově kom¬natě, zatímco jsem pečoval o našeho prosťáčka. Příliš mne nezaujali, dokud nedorazila Dutifulova „koterie Moudrých“, jmenovitě Civil, Web, pěvec Cockle a Swift. Přišli ve chvíli, kdy Dutiful seděl za stolem a potichu si přeříkával svoji řeč v ostrovanštině. Když je sluha vpustil a byl poslán pryč, od¬sunul princ svitek stranou s očividnou úlevou. Civilovi v pa¬tách našlapovala jeho kočka, která se hned uvelebila na prin¬cově posteli. Nikdo si toho zjevně nevšímal.
Než se Web pozdravil s princem, podíval se zmateně na mne. „Shora je všude čistý vzduch, princi Dutifule.“ Myslel jsem, že je to nějaká zvláštní zdvořilost, až mi svitlo, že mu sděluje zprávu od svého ptáka Risk. „V dohledu nejsou žád¬né další lodě kromě našich.“
„Výborně.“ Princ se pochvalně usmál, načež obrátil po¬zornost k ostatním. „Jak se dnes vede tvé kočce, Civile?“
Civil zvedl ruku. Rukáv mu sklouzl a objevil se naběhlý rudý škrábanec, táhnoucí se v celé délce předloktí. „Nudí se. A je podrážděný z toho stísněného prostoru. Bude rád, až znovu spatříme pevninu.“ Všichni přítomní se chápavě za-smáli, stejně jako se smějí rodiče umíněnosti dítěte. Všiml jsem si, jak v princově přítomnosti působí všichni uvolněně. Pouze Swift zůstával trochu upjatý, což mohlo být tím, že věděl o mé přítomnosti, nebo věkovým rozdílem mezi ním a ostatními. Takhle se chovali ve Verityho společnosti i jeho nejbližší šlechtici, vzpomněl jsem si a konstatoval jsem, že nenucená náklonnost těchto lidí je mnohem cennější než po-klony a vtírání se Regalových přisluhovačů.
Proto mi nepřipadalo příliš divné, když Web stočil pohled směrem ke mně a pak se Dutifula zeptal: „A Tom Badgerlock sem dnes přišel za námi, můj princi?“
V jeho slovech se tajily dvě otázky. Jsem tam proto, abych se přiznal ke své Moudrosti, případně své identitě, a budu se od nynějška připojovat k jejich „koterii“? Tajil se mi dech, když Dutiful odpověděl: „Ne tak docela, Webe. Pečuje o mé¬ho sluhu Thicka. Pokud vím, držel jsi nad ním během noci hlídku, aby si mohl Badgerlock odpočinout, a za to ti děku¬ji. Ale nyní přepadl Thicka kašel z toho, jak trávil noci ven¬ku, a má horečku. Badgerlockova společnost ho uklidňuje, a tak souhlasil, že tu s Thickem posedí.“
„Ach. Chápu. Thicku, velmi mě mrzí, když se dozvídám, žes ochořel.“ Při těch slovech popošel Web ke dveřím a na¬koukl dovnitř. Zbylí členové koterie, sedící u stolu za ním, zatím pokračovali ve své tiché konverzaci. Jen Swift Weba úzkostlivě sledoval. Thick, zachumlaný v pokrývkách a zí¬rající do zdi, nebral Weba příliš na vědomí. Také jeho hud¬ba Umění jako by polevila a zeslábla; zdálo se, že nemá sí¬lu vysílat ji do okolí. Když Thick nereagoval, dotkl se Web zlehka mého ramene a tiše řekl: „Rád nad ním podržím hlíd¬ku i dnes v noci, pokud si chceš odpočinout. A mezitím...“ Odvrátil se ode mě a pokynul Swiftovi, jehož tvář se náhle zachmuřila obavami. „Nechám tu s tebou své ‚páže‘. Nepo¬chybně se spolu máte o čem bavit, a bude-li třeba něco zaří¬dit v zájmu Thickova pohodlí, Swift ti pro to jistě rád zaběh¬ne. Je to tak, hochu?“
Swift se nacházel v neudržitelné pozici a dobře to věděl. Přišel na Webův povel jako zpráskaný pes a zastavil se ved¬le něho se sklopeným zrakem.
„Ano, pane,“ odvětil tiše. Zvedl ke mně oči a mně se vů¬bec nelíbilo, co jsem tam viděl. Byl to strach umocněný od¬porem, přičemž já jsem neměl dojem, že bych udělal něco, abych mu zavdal k té či oné emoci důvod.
„Swifte,“ řekl Web a přitáhl chlapcův pohled zpátky k so¬bě. A tichým hlasem,

aby ho nikdo kromě nás neslyšel, do¬dal: „To bude v pořádku. Důvěřuj mi. Tom se chce ujistit, že budeš během svého pobytu na palubě této lodi docházet na výuku. To je vše.“
„Vlastně je tady ještě něco,“ řekl jsem zdráhavě. Oba na mě upřeli pohledy. Web pozvedl obočí. „Dal jsem slib,“ pra¬vil jsem opatrně. „Tvé rodině, Swifte. Slíbil jsem, že ručím svým životem za to, že se ti nic zlého nestane. Slíbil jsem, že až tohle skončí, udělám vše pro to, abych tě přivedl v po¬řádku domů.“
„A co když nechci jít domů, až tohle všechno skončí?“ ze¬ptal se mě vyzývavě Swift zvýšeným hlasem. Spíše jsem cí¬til než viděl, že princ si je našeho rozhovoru vědom. A po¬tom chlapec rozhořčeně dodal: „Počkat! Jak jste mohl mluvit s mým otcem? Před naším odjezdem nebyl čas na to, abyste k němu vypravil posla a stihl obdržet odpověď. Vy lžete.“
Pomalu jsem do sebe natáhl nosem vzduch. Když jsem mohl klidně mluvit, nasadil jsem hluboký tón: „Ne. Nelžu. Vzkázal jsem tvé rodině svůj slib. Neřekl jsem, že odpově¬děli. Přesto ho pokládám za stejně zavazující.“
„Na to nebyl čas,“ ohradil se, ale již o něco tišeji. Web ho obdařil nesouhlasným pohledem. Já jsem se zamračil. Web šlehl nesouhlasným pohledem i po mně, ale já jsem se s ním zpříma střetl. Slíbil jsem, že budu bdít nad chlapcovým životem a dopravím ho zpátky domů. To však neznamenalo, že musím ochotně snášet jeho urážky.
„Myslím, že tahle plavba může být dost dlouhá pro vás oba,“ poznamenal Web. „Nechám vás teď o samotě a dou¬fám, že se oba poučíte, aby vám to bylo k užitku. Věřím, že máte jeden druhému co nabídnout. Ale budete si toho cenit jen tehdy, když to objevíte sami.“
„Je mi zima,“ zasténal Thick, čímž mě zachránil před Webovým poučováním.
„Tohle bude tvůj první úkol,“ řekl jsem příkře Swiftovi. „Zeptej se princova sluhy, kde bys mohl Thickovi opatřit dvě další pokrývky. Vlněné. A přines mu i hrnek vody.“
Nosit věci imbecilovi patrně uráželoho důstojnost, ale připadlo mu to lepší než zůstat se mnou. Když Swift odběhl, Web vzdychl.
„Mezi vámi dvěma musí být jen pravda,“ radil mi. „Bude to tvůj jediný most, po němž se k tomu chlapci můžeš dostat, Tome. A on potřebuje, abys k němu našel cestu. Uvědomu¬ji si to teprve teď. Utekl z domu a utekl před tebou. Musí přestat utíkat, jinak se nikdy nenaučí, že se má svým pro¬blémům postavit čelem.“
Myslel si snad, že já jsem jeden ze Swiftových problémů? Pohlédl jsem stranou: „Já si s ním poradím,“ řekl jsem.
Web znaveně vzdychl a odpověděl: „Nechám to tedy na tobě.“
Pak se vrátil ke stolu a zapojil se do debaty koterie Moud¬rých. Po chvíli všichni odešli. Princ si začal opět zkoušet svo¬ji řeč. Než se Swift vrátil se dvěma pokrývkami a hrnkem vody pro Thicka, probíral jsem se princovou sbírkou svitků a vybral jsem několik, které by se podle mne mohly Swifto¬vi hodit. Ke svému údivu jsem zjistil, že některé z nich jsem vůbec neznal z dřívějška. Chade je musel získat těsně před vyplutím. Pojednávaly o ostrovanské společnosti a zvycích. Vybral jsem Swiftovi ty jednodušší.
Thickovi jsem zařídil co největší pohodlí. Jeho horečka stále stoupala. Čím více se rozpaloval, tím fantastičtější hud¬bu vysílal. Ještě pořád nic nesnědl, alespoň však pozbyl vůli bojovat se mnou, když jsem mu držel hrnek u pusy a dával pozor, aby ho vypil. Znovu jsem ho uložil, zastrkal jsem pod něj po obvodu těla deky, podivuje se tomu, jak může žár ho¬rečky vnuknout člověku pocit, že je mu zima.
Když jsem skončil, vzhlédl jsem a spatřil Swifta, jak na nás znechuceně hledí.
„Legračně páchne,“ posteskl si hoch, vida můj káravý pohled.
„Je mu špatně.“ A ukázal jsem mu na zem, když jsem se opět posadil na kraj Thickovy postele. „Tady si sedni. A na¬hlas nám předčítej, pěkně v klidu, z toho svitku. Ne, z toho s tím otřepeným okrajem. Ano, z toho.“
„Co to je?“ zeptal se, když rozvázal svitek a rozvinul ho.
„Je to popis historie Ostrovů a tamního národa.“
„Proč to mám číst?“
Začal jsem mu na prstech vypočítávat důvody. „Protože si potřebuješ procvičit čtení. Protože tam jedeš a sluší se o tom národu něco vědět, abys nezostudil svého prince. Protože historie Šesti vévodství je úzce provázána s historií Ostrovů. A protože jsem to řekl.“
Sklopil zrak, ale já jsem cítil, že vůči mně ani trochu neroztál. Musel jsem ho ještě jednou pobídnout, než se pustil do čtení. Jakmile však začal, téma ho zřejmě zaujalo. Stou¬pání a klesání jeho chlapeckého hlasu působilo uklidňujícím dojmem. Nechal jsem své myšlenky s tím zvukem plynout, stěží vnímaje význam slov.

Swift pořád četl, když vešel Chade. Navenek jsem starci nevěnoval pozornost, když se potichu radil s princem. Potom mi Dutiful sdělil Uměním: Chade by chtěl, abys Swifta na chvíli poslal pryč, protože si tu potřebujeme v klidu promlu¬vit. Moment.
Jakoby pro sebe jsem pokýval nad tím, co Swift zrovna přečetl. Když se nadechoval k dalšímu čtení, dotkl jsem se zlehka jeho ramene. „To pro dnešek stačí. Můžeš jít. Ale já tu zítra zase budu a ty bys měl přijít rovněž. Budu tě očeká¬vat.“
„Ano, pane.“ V jeho hlase jsem nepostřehl ani očekávání, ani rezignaci. Jenom mdlé přitakání. Potlačil jsem povzdech. Swift zamířil k princi, poklonil se a směl odejít. Na moji men¬tální pobídku mu Dutiful ještě sdělil, že pokládá vzdělání u každého člověka za žádoucí výhodu a že i on chce vidět, jak Swift denně dochází na své lekce. Odpovědí mu bylo to¬též bezvýrazné přitakání jako mně. Potom už si šel Swift po svých.
Sotva se za ním dveře zavřely, už stál Chade vedle mě nad Thíckem. „Jak mu je?“ zeptal se vážně, když se dotkl Thickovy tváře.
„Má horečku a kašle. Tekutiny přijímá, jídlo však ne.“
Chade se ztěžka posadil na okraj postele. Nahmatal Thickovi hrdlo těsně pod čelistí a pak mu sklouzl rukou pod lí¬mec, aby zhodnotil, jak vysokou má horečku. „Jak dlouho,“ zeptal se mě, „už její?“
„Jsou to nejméně tri dny od doby, co měl nějaké vydatněj¬ší jídlo, které v něm zůstalo.“
Chade hlasitě vydechl. „Co se dá dělat, musíme začít. Do¬stán do něj nějakou výživu. Slané vývary, plné měkkého ma¬sa a zeleniny.“
Přikývl jsem, ale Thick zaúpěl a otočil se tváří ke zdi. Je¬ho hudba se vyznačovala podivně plynoucí kvalitou. Zdála se slábnout v dálce, jako by se vytrácela někam, kam jsem neměl přístup.
Ze zamyšlení mě vytrhla Chadeova ruka na mém zápěstí. Cos mu minulou noc udělal? Myslíš, žes tu nemoc navodil ty?
Jeho dotaz mě šokoval a zodpověděl jsem ho nahlas: „Ne. Ne, já myslím, že je to jenom důsledek mořské nemoci, no¬cí strávených v dešti na palubě a nedostatku jídla.“
Thick naši rozmluvu na vlnách Umění patrně vnímal. Oto¬čil hlavu směrem k nám a zle se na mě zahleděl. Pak se mu oči znovu zavřely.
Chade poodešel poněkud stranou a pokynul mi, ať jdu za ním. Svezl se na polstrovanou lavičku vetknutou pod okny a ukázal mi, abych si sedl těsně vedle něj. Princ zatím roz¬mísťoval na hrací ploše kamenné figurky. Nyní zvedl zrak a zvídavě na nás hleděl.
„Je zvláštní, že mluvit šeptem je nejlepší způsob, jak to uchovat v tajnosti.“
Chade ukázal z okna, jak by mě vybízel, ať se na něco podívám. Vyklonil jsem se a přikývl. On se usmál a tiše mi u ucha řekl: „Minulou noc jsem nemohl spát. Prováděl jsem nějaká cvičení v Umění, na vlastní pěst. Do¬mnívám se, že jsem se na něj více vyladil. Thickova hudba byla silná a nespoutaná. A potom jsem něco vycítil... něko-ho. Tebe, myslel jsem. Ale byla tam i další přítomnost, o níž jsem si myslel, že jsem ji postřehl už předtím. Zesílila, byla více suverénní; a pak se Thickova hudba zklidnila.“
Jedna moje část užasla nad tím, že Chade je v Umění tak silný, aby mohl něco zpozorovat. Moc rychle mi to nemys¬lelo a dlouho jsem mlčel, než jsem se nevinně zeptal: „Dal¬ší přítomnost?“
Chade se pichlavě usmál. „Nettle, řekl bych. Ty ji tímhle způsobem zapojuješ do práce koterie?“
„Ne tak docela,“ odpověděl jsem. A bylo to, jako když se zhroutí zeď, když jsem Chadeovi konečně zpřístupnil svá ta¬jemství. Bránil jsem se tomu, a přesto jsem nemohl popřít, že mi přináší úlevu, když o nich mluvím. Znenadání jsem si uvědomil, jak mě mé tajnosti zmáhají. Zmáhaly mě tolik, že už jsem je nedokázal chránit. Jen ať o Nettle a její síle ví. Ne¬znamenalo to přece, že dávám svolení k jejímu využívání. „Požádal jsem ji o laskavost. Potřeboval jsem jí sdělit, že Swift je v bezpečí a že na něj dávám pozor. Než jsme odpluli z Buckkeepu, řekl jsem jí, že se vrací domů, neboť jsem to¬mu opravdu věřil. Když jsem ale zjistil, že nastoupil na palu¬bu s Webem... víš, nemohl jsem ji nechat v nejistotě, trnout strachem, jestli její bratr neleží mrtvý někde v příkopě.“
„Jistě že ne,“ zamumlal Chade. Oči mu zajiskřily lačností po informacích. A já ho jimi sytil.
„Na oplátku jsem ji požádal, aby ulevila Thickovi od zlé¬ho snu. Zdá se velmi nadaná v utváření svých vlastních snů. Minulou noc předvedla, že je schopna ovlivnit Uměním i sen někoho jiného.“
Sledoval jsem jeho tvář stejně dychtivě jako on moji. Vi¬děl jsem, kterak přemítá, jak by šlo takovou věc využít; vi¬děl jsem zajiskření v jeho očích,

když si uvědomil, jak moc¬ná zbraň by to mohla být. Kontrolovat obrazy v lidské mysli, usměrňovat nestřežené myšlenky do sfér úděsných a skliču¬jících, či naopak povznášejících a plných krásy... co všechno by se dalo dělat s takovým nástrojem? Bylo by možné dep¬tat někoho noc co noc hrůznými představami, inspirovat ke spojenectví, které by stálo na sňatku a romantických snech, anebo spojenectví otrávit podsunutými podezřeními.
„Ne," řekl jsem klidně. „Nettle si není vědoma moci, kte¬rou disponuje. Dokonce ani neví, že provozuje Umění. Já ji do koterie nepřivedu, Chade." A pak jsem vyřkl nejmazanější a nejrafinovanější lež, jakou jsem dokázal v tak krátkém čase vymyslet. Kdyby o tom Chade věděl, musel by na mne být hrdý. „Nejlépe nám poslouží jako sólista, který si nebude vědom toho, jak veledůležitou práci koná. Zůstane tak po-volnější. Stejně jako jsem byl já, když jsem pracoval jako ne¬vědoucí mladík."
Chade vážně přikývl, aniž se obtěžoval vyvracet mi to. Tehdy jsem uzřel, že můj učitel má hluché místo. On sám mě miloval, a přesto mě využíval, a ještě k tomu svolil, abych byl využíván. Patrně stejně, jako býval kdysi využíván on. Nevytušil, že já chci Nettle takového osudu uchránit. „Jsem rád, žes konečně pochopil, že je to v nejlepším zájmu," řekl spokojeně.
„Co to tam máte?" zeptal se zvědavě princ. Vstal od sto¬lu, přišel k nám a vyhlédl z okna. Chade vytáhl z rukávu ne¬smysl, že zkoušíme triky s očima: nejprve se díváme, jak lo¬dě plují po vodě, a potom zamrkáme, aby se voda pod nimi rozpohybovala.
„A o čem sis to chtěl promluvit v soukromí?" zeptal se zvě¬davě princ.
Chade se nadechl a já jsem na něm skoro viděl, jak usi¬lovně loví v hlavě nějaké téma. „Myslím si, že tohle je vyni¬kající opatření. Když je zde Thick i Fitz, máme přístup k celé naší koterii. Bylo by podle mě dobré, kdybychom rozhlásili, že Thick se k Fitzovi velmi připoutal a chce ho mít nablíz¬ku. Dík této záminc nebude divné, že se obyčejný strážník pohybuje v takové blízkosti prince, i když se pak Thickovo zdraví zlepší."
„Myslel jsem, že o tom jsme se již bavili, ne?" ujišťoval se princ.
„Opravdu? Ano. Myslím, že ano. Omluvte starce za jeho roztržitou mysl, můj princi."
Dutiful si nepatrně skepticky odfrkl. Já jsem se zatím takt¬ně vzdálil k Thickovu lůžku.
Jeho horečka ani náhodou nepolevila. Chade zavolal sluhu a nařídil mu přinést jídlo, jež mělo Thickovi podle jeho mí¬nění nejlépe pomoci. Vzpomněl jsem si na nevrlou kuchař¬ku, na kterou jsem narazil, a litoval jsem chlapce, kterého s objednávkou poslal. Vrátil se až příliš brzy s hrnkem hor¬ké vody, na jehož dně ležel kousek soleného masa. Chade se při pohledu na to rozlítil a poslal druhého sluhu se stručný¬mi a precizními instrukcemi. Já jsem zatím dostal do Thic¬ka obyčejnou vodu a úzkostlivě jsem poslouchal, když jeho dech začal být chraptivější.
Dorazilo jídlo. Kuchařem druhý pokus dopadl mnohem lépe než první a mně se podařilo vpravit do Thicka několik lžiček. Hrdlo měl rozbolavělé a polykání mu působilo bo¬lest, takže jedl velmi pomalu. Kuchařka na Chadeův pokyn poslala jídlo i pro mě, a proto jsem se mohl najíst, aniž bych se od Thicka vzdálil. Začal jsem se takhle stravovat pravi¬delně. Byl jsem rád, že se mohu najíst podle libosti, aniž bych se musel strkat s ostatními strážníky, ale zároveň jsem si nemohl popovídat s nikým kromě Thicka, Chadea a Dutifula. Doufal jsem, že se první noc v princově kajutě alespoň pořádně vyspím. Thick se uvelebil a nezvracel ani nesténal. Troufal jsem si doufat, že konečně nalezl klid. Já jsem si po¬ložil slamník přes práh do jeho přístěnku. Zavřel jsem oči při představě, že i já si ve spánku odpočinu, ale místo hluboké¬ho oddychování jsem se, plně soustředěný, pohroužil do Thickova snu.
Nebyl sám. Kocourek-Thick si hověl uprostřed velké po¬stele na polštáři, zatímco po malé místnosti se tiše pohybo¬vala Nettle. Zdálo se, že je zaneprázdněna večerními úkoly. Pobrukovala si, zatímco odklízela odložené oblečení, potom dávala do kredence potraviny. Když skončila, uklizená míst¬nůstka zářila čistotou. „Vidíš," řekla ostražitému kotěti. „Vše je v pořádku. Všechno je na svých místech, jak by to mělo být. A ty jsi v bezpečí. Sladké sny, maličký."
Stoupla si na špičky, aby sfoukla lampu. Pojednou se dostavilo zvláštní uvědomění. Věděl jsem, že je to Nettle, ale Thickovýma oči¬ma jsem ji viděl jako malou a zavalitou ženu s dlouhými še¬divějícími vlasy, které měla svázané do drdolu, a s hluboký¬mi vráskami ve tváři. Jeho matka, uvědomil jsem si, a tehdy jsem pochopil, že Thicka porodila až v pozdním věku. Vy-padala spíše jako jeho babička.
Pak se ode mě Thickův sen vzdálil, jako kdybych z dálky hleděl na osvětlené okno. Rozhlédl jsem se kolem sebe. By¬li jsme na úbočí kopce, nade mnou

rozpuštěná věž a kolem mě výhonky mrtvého ostružiní. Po boku mi stála Nettle.
„To jsem pro tebe udělala já, ne ty," řekla nepokrytě. „Žádný by neměl snášet sny tak prostoupené strachem."
„Ty se na mě zlobíš?" zeptal jsem se opatrně. Její odpově¬di jsem se děsil. Nepodívala se na mě. Kde se vzal, tu se vzal, začal mezi námi vát studený vítr. Nettle promluvila skrze něj: „Co jsi doopravdy myslel těmi slovy, jež jsem měla říci svému otci? Jsi opravdu tak bezcitné zvíře, Vlčí stíne, žes mi řekl slova, která mu zlomila srdce?"
Ano. Ne. Neměl jsem pravdivou odpověď, kterou bych jí dal. Zkoušel jsem říct, že bych mu nikdy nechtěl ublížit. By¬la to však pravda? Odvedl Molly, aby si ji vzal za ženu. Oba věřili, že jsem mrtev; nikdo z nich mi nepřál nic zlého. Ale přesto mi ji odvedl. A vychovával moji dceru, v bezpečí a ve zdraví. Ano, to byla pravda a za to jsem mu byl vděčný. Ale nebyl jsem mu vděčný za to, že si vždycky vybaví jeho tvář, když uslyší slovo „táta". „Sama jsi po mně ta slova žádala," řekl jsem, a potom jsem uslyšel, jak drsně jsem ta slova pro¬nesl. „A stejně jako ve starých pohádkách o splněných přáních jsi mi dal, co jsem chtěla, a jemu to zlomilo srdce."
„Co se stalo?" zeptal jsem se bezděčně.
Nechtěla mi to říct, a přesto si nemohla pomoci. „Řekla jsem mu, že jsem měla sen a že v tom snu mi vlk s dikobra¬zím ostnem v čenichu slíbil, že bude na Swifta dávat pozor a že nám ho přivede v pořádku domů. A zopakovala jsem ta slova, která jsi mi řekl: ‚Co jsi kdysi dělal ty, dělám teď i já. Chráním a vedu tvého syna. Ručím svým životem za to, že se mu nic zlého nestane, a až můj úkol skončí, přivedu ti ho v pořádku domů.'„
„A?"
„Moje matka právě hnětla chléb a řekla mi, ať o Swiftovi nemluvím, když dokážu plácat jen samé hlouposti a ne¬smysly. Stála však zády ke stolu, kde jsem s otcem seděla. Neviděla, jak se mu při mých slovech rozšířily oči. Nějakou dobu na mě jen civěl, oči vypoulené, že mu bylo vidět bě¬mo všude kolem. Pak spadl ze židle na podlahu a zůstal tam ležet, zrak strnulý jako mrtvola. Myslela jsem, že ho to slo¬žilo a že je po něm. Spolu s bratry jsem ho odnesla do po¬stele a obávali jsme se nejhoršího. Matka se zděsila a ptala se ho, kde ho bolí. On však neodpovídal. Jen si zakryl ruka¬ma oči, zkroutil se jako dítě po výprasku a rozplakal se.
Dnešek celý proplakal a neřekl nikomu z nás ani slovo. Když se setmělo, slyšela jsem ho vstávat. Přiblížila jsem se ke kraji svého podkroví a pohlédla dolů. Byl oblečený na ces¬tu. Matka ho držela za ruku a prosila, ať neodchází. Ale on jí řekl: ‚Ženo, nemáš ponětí, co jsme udělali, a já nemám od¬vahu ti to říct. Jsem zbabělec. Vždycky jsem byl zbabělec.' Pak ji setřásl a odešel."
V jednom strašlivém okamžiku jsem si představil Molly, Molly zavrženou a opuštěnou. Bylo to zničující.
„Kam šel?" vypravil jsem ze sebe.
„Tuším, že míří za tebou. Ať jsi kdekoli." Její slova zně¬la úsečně a já jsem v nich uslyšel naději, že by někdo mohl vědět, kam její otec míří a proč. Musel jsem ji o ni připravit.
„To nemůže být pravda. Ale myslím si, že vím, kam ode¬šel, a mám za to, že se k vám zas brzy vrátí." Na Buckkeep, pomyslel jsem si. Burrich byl přímočarý muž. Odešel by na Buckkeep v naději, že konfrontuje Chadea a vyzpovídá ho. Místo něj tam zastihne Kettricken. A ona mu všechno řekne. Stejně jako řekla Dutifulovi, kdo doopravdy jsem. Protože věřila, že nejlepší je říkat lidem pravdu, i když jim to ublíží.
Zatímco jsem si tu scénu představoval, ozvala se znovu Nettle. „Co jsem udělala?" zeptala se mě. Nebyla to rétoric¬ká otázka. „Myslela jsem si o sobě, jak jsem chytrá. Myslela jsem, že s tebou mohu smlouvat a dostat svého bratra v po-řádku domů. Místo toho... co jsem to udělala? Co jsi zač? Chceš nám ublížit? Ty mého otce nenávidíš?" A potom se s ještě větší hrůzou v hlase zeptala: „Máš mého bratra nějak v moci?"
„Prosím, neboj se mě. Nemáš žádný důvod bát se mě," vyhrkl jsem spěšně, ale pak jsem se zamyslel nad tím, jestli je to pravda. „Swift je v bezpečí a já ti slibuji, že udělám vše, co bude v mé moci, abych vám ho přivedl zpátky domů, jak nejrychleji to půjde." Odmlčel jsem se, zatímco jsem přemí¬tal, co bych jí mohl bez rizika říct. Moje dcera nebyla žádný blázen. Stačí pronést více narážek a celou záhadu rozluští. A pak ji nejspíš navždy ztratím. „Znal jsem tvého otce, kdy¬si dávno. Byli jsme si blízcí. Ale já jsem dělal rozhodnutí, která se příčila jeho pravidlům, a tak jsme se rozešli. On pak dlouho věřil, že jsem mrtev. Po tvých slovech ví, že nejsem.
A protože jsem za ním nikdy nepřišel zpátky, on teď věří, že se vůči mně dopustil velké křivdy. Není to tak. Ale pokud svého otce trochu znáš, pak budeš

vědět, že se v této věci bu¬de řídit tím, co vyznává a čemu věří.“
„Tys mého otce kdysi dávno znal? Takže jsi znal i moji matku?“
„Znal jsem ho dávno předtím, než ses narodila.“ Nebyla to tak úplně lež, přesto však klam. Nechával jsem ji, aby se sama uvedla v omyl.
„A proto má slova pro moji matku nic neznamenala,“ kon¬statovala Nettle po chvíli.
„Ano,“ přitakal jsem. Pak jsem se pohotově zeptal: „A co ona, je v pořádku?“
„Samozřejmě že ne!“ Ucítil jsem její netrpělivost nad mou stupiditou. „Stála před domem a křičela za ním, když odchá¬zel, a pak spustila na nás na všechny, že si nikdy neměla brát tak zatvrzelého muže. Tucetkrát se mě ptala na to, co jsem mu řekla, a já jsem jí tucetkrát vyprávěla o svém ‚snu‘. Má¬lem jsem jí vypověděla vše, co o tobě vím. Ale to by nepo¬mohlo, nebo ano? Protože ona tě nikdy neznala.“
Na jeden mrazivý okamžik jsem to spatřil Nettlinýma oči¬ma. Molly stála na cestě. V urputné snaze zadržet Burriche se jí rozpustily vlasy. Kroutily se jako vždycky a otíraly se jí o ramena, když za ním hrozila pěstí. Její nejmladší syn, který měl něco málo přes šest let, se jí držel za sukni a zdě¬šeně vzlykal při té bouřlivé scéně, kdy jeho otec opouštěl matku. Slunce zapadalo a propůjčovalo krajině krvavý ná¬dech. „Ty slepý starý blázne!“ vřískala Molly za svým man¬želem a ta slova na mě s rachotem narážela jako vržené ka¬meny. „Ztratíš se nebo tě někdo oloupí! Už nikdy se k nám nevrátíš!“ Ale jedinou odpovědí jí byl slábnoucí dusot běží¬cích kopyt.
Pak se Nettle od té palčivé vzpomínky odvrátila a já jsem zjistil, že již nejsme na kopci s její rozpuštěnou věží. Byli jsme v podkroví. Svýma vlčíma ušima na temeni hlavy jsem se málem otíral o nízké trámoví. Nettle seděla na posteli, ko¬lena přitažená k hrudi. Za závěsem, který nás odděloval od zbylé části podkroví, jsem slyšel oddychovat její bratry. Je¬den se ve spánku zavrtěl a neklidně vykřikl. Nikdo v tomto domě nespal dnes v noci pokojně.
Zoufale jsem ji chtěl zapřísahat, aby o mně Molly neříka¬la ani slovo. Netroufal jsem si, protože pak by získala jisto¬tu, že jsem jí lhal. Přemýšlel jsem, nakolik už tuší, že mezi mnou a její matkou existuje spojitost. Neodpověděl jsem jí přímo. „Nemyslím si, že tvůj otec bude pryč dlouho. Až se vrátí domů, dáš mi vědět, abych měl klid?“
„Pokud se vrátí domů,“ řekla hlubokým hlasem, a mně náhle došlo, že Nettle vyslovila nahlas to, z čeho měla rodi¬na velmi oprávněný strach. Nettle teď promluvila zdráhavě, jako by tomu vyslovení pravdy dodalo na reálnosti. „Už jednou byl oloupen a zmlácen, když cestoval sám, aby našel Swifta. Nikdy nám to nepřiznal, ale všichni víme, že se mu to stalo. Přesto opět vyrazil na cestu sám.“
„Takový je Burrich,“ řekl jsem. Netroufal jsem si říci na¬hlas, v co vskrytu doufám: že alespoň odjel na koni, které¬ho dobře zná. Třebaže nikdy nepoužíval Moudrost, aby ke svým koním mluvil, nebránilo to zvířatům, aby s ním sama komunikovala.
„Takový je můj otec,“ souhlasila Nettle s hrdostí i s lítos¬tí v hlase. A pak se zdi místnosti začaly rozpíjet jako inkous¬tová písmena skrápěná slzami.
Poslední, co jsem ze svého snu viděl, než se rozplynul, byla Nettle. Když jsem přišel k sobě, seděl jsem v potemnělém koutě princovy kajuty a nic jsem neviděl. V úmorných dnech, jež následovaly, se Thickův stav mír¬ně měnil, ať k lepšímu, nebo horšímu. Dokázal se dát na ce¬lý den a noc dohromady, aby ho potom znovu přepadla ho¬rečka a kašel. Jeho skutečná nemoc zapudila strach z mořské nemoci, jenomže já jsem v tom neviděl žádnou útěchu. Ne¬jednou jsem musel vyhledat Nettlinu pomoc, aby zažehnala Thickovy horečnaté sny, než by mohly zneklidnit posádku. Námořníci jsou pověrčivá cháska. Pod Thickovým vlivem se jim společně zdál zlý sen, a když si své vzpomínky z té noci porovnali, řekli si, že je to varování seslané bohy. Do¬šlo k tomu pouze jednou, jenže to málem vyústilo ve vzpou¬ru.
Ve snech Umění jsem s Nettle spolupracoval ještě těsněji a častěji, než mi bylo po chuti. O Burrichovi nemluvila a já se neptal, i když jsem věděl, že oba počítáme dny, po kte¬ré je pryč. Věděl jsem, že kdyby o něm měla nějaké zprávy, podělila by se o ně. Jeho absence v jejím životě ponechala místo pro mě. Proti své vůli jsem cítil, jak naše pouto sílí, až jsem si jí začal být vědom nepřetržitě, v kteroukoli dobu. Na-učila mě, aniž by to věděla, jak proklouznout za Thickovy sny a manipulovat jimi, jak je jemně postrkovat k utěšujícím obrazům. Nedokázal jsem to tak dobře jako ona. Já jsem ho spíše naváděl sugescemi, kdežto ona dala sen jednoduše do pořádku.
Dvakrát jsem vytušil, že nás pozoruje Chade. Znervózňo¬valo mě to, ale nemohl jsem s tím nic dělat, protože kdybych vzal jeho přítomnost na vědomí, upozornil bych na něj také Nettle. Ale prospělo i to, že jsem ho ignoroval, protože Cha¬de

se více osmělil a já jsem mohl sledovat, jak se můj starý učitel v Umění zdokonaluje. Neuvědomoval si to, anebo mi to tajil? Přemítal jsem o tom, ale nechtěl jsem mu svoje úva¬hy vyzradit.
Cestování po moři mi nikdy nepřipadalo okouzlující. Vod¬ní krajiny se jedna druhé velmi podobají. Po několika dnech mi princova kajuta připadala stejně těsná, omezující a za¬tuchlá jako podpalubní prostor, který obývali moji spolubo¬jovníci. Jednotvárná strava, nekonečné kolébání a úzkostli¬vé obavy o Thicka mě postupně nahlodávaly. Naše oslabená koterie při lekcích Umění nečinila skoro žádné pokroky.
Swift za mnou docházel každý den. Nahlas předčítal, zís¬kával znalosti o Ostrovech a zároveň také oprašoval ty moje. Na konci každého sezení jsem mu kladl otázky, abych se ujis¬til, že si vědomosti uložil do hlavy a že mu neprošly jedním uchem tam a druhým ven. Swift měl dobrou paměť a sám mi dával jen velmi málo otázek. Vůči svému učiteli se jen zříd¬ka choval vlídně, ale vykazoval poslušnost a já jsem po něm víc nechtěl. Měl jsem dojem, že na Thicka má Swiftova pří¬tomnost uklidňující vliv, protože se vždycky uvolnil, a když poslouchal, jeho čelo se trochu vyhladilo od vrásek. Thick mluvil málo, chraplavě dýchal a občas ho přepadl jeden ze záchvatů kašle. Oba nás vyčerpávala častá rutina, během níž jsem mu po lžičkách vnucoval masové vývary. Zakulacené břicho, které mu v nedávné době narostlo, se zmenšilo a pod jeho očkama se objevily temné kruhy. Tak zbědovaného tvo¬ra jsem jaktěživ neviděl a smířlivost, s jakou svoje utrpení přijímal, mi rvala srdce. Byl přesvědčen, že umírá, a ani v je¬ho snech se mi nedařilo tu představu zcela potlačit.
Ani Dutiful mi v tom nemohl pomoci. Princ se snažil, seč mohl, a měl Thicka doopravdy rád. Ale bylo mu teprve pat¬nácť a v mnoha ohledech se stále choval jako chlapec. Navíc jako chlapec, jemuž se dvořili jeho šlechtici, kteří denně vy-mýšleli nejrůznější kratochvíle, aby ho dostali do své společ¬nosti. Když teď nepodléhal vlivu Kettricken a jejích asketických tradicí, zahrnovali ho jen zábavou a lichotkami. Mezi loděmi naší zásnubní flotily pendlovaly menší čluny, které nejenom vozily šlechtice na návštěvu k Dutifulovi, ale čas¬to ho ve společnosti Chadea odvážely na jiné lodě za vínem, poezií a písněmi. Takové výlety měly prince vytáhnout z nu¬dy, kterou nabízela jednotvárná plavba, a svůj účel plnily ví¬ce než dobře, ale ono se také slušelo, aby Dutiful rozděloval svoji přízeň a pozornost mezi šlechtice své země. Úspěch je¬ho vlády měl spočívat na spojenectvích, jež teď ukuje. Stěží tedy mohl pozvání odmítnout. Přesto mě trápilo, když jsem viděl, jak snadno lze odvést jeho pozornost od nemocného sluhy.
Jedinou útěchu mi skýtal Web. Docházel každý den a ti¬še se nabízel, že bude nad Thickem bdít, zatímco já jsem si udělal čas pro sebe. Samozřejmě že jsem nemohl ve své bdě¬losti úplně polevit. Na vlnách Umění jsem si Thicka neustá¬le uvědomoval, aby nás snad nesmetl do nějakého divokého a hrozivého snu. Alespoň jsem však mohl opustit těsnou ka¬jutu, projít se krátce po palubě a vystavit tvář větru. Nicmé¬ně toto opatření mi bránilo v tom, abych s Webem trávil čas o samotě. Toužil jsem s ním mluvit nejenom proto, že to vy¬žadovaly Chadeovy záměry. Jeho tichá vážnost a laskavost na mě činily stále větší dojem. Měl jsem pocit, jako by se mi dvořil, jenže ne tak, jako se princi dvořili jeho šlechtici. Ví¬ce mi to připomínalo Burriche, když se chtěl vlichotit koni, kterého potřeboval přecvičit. A Web měl ve svém počínání úspěch, přestože jsem si toho byl vědom. S každým dalším dnem jsem cítil, jak klesá má ostražitost a opatrnost vůči je¬ho osobě. Už se mi nejevilo jako hrozba, že ví, kdo skuteč¬ně jsem, ale skoro jako útěcha. Nosil jsem v sobě spoustu otá¬zek, které jsem mu toužil položit: Kolik lidí ze Staré krve ví, že FitzChivalry stále žije? Kolik jich ví, že jsem to já? Přes¬to jsem si netroufal ptát se na takové věci v přítomnosti Thicka, dokonce i když bloumal ve svých horečnatých snech. Ne¬mohl jsem říci, zda by ta slova někde nezopakoval, ať nahlas nebo ve snech.
Jednou pozdě večer, když se Chade a Dutiful vrátili z ně¬jakého zábavného výletu, jsem čekal, až Dutiful pošle pryč své služebnictvo. Seděli s Chadem nad číšemi vína na polstrované lavici pod oknem, jež nabízelo výhled z naší potem¬nělé kajuty na brázdu za lodí, a tiše spolu rozmlouvali. Vstal jsem od Thickovy postele, přešel jsem ke stolu a pokynul jim, ať jdou za mnou. Oba byli utahaní poté, co dlouho hrá¬li hru s kameny ve společnosti lorda Excellenta, ale přesto projevili zájem a připojili se ke mně. Bez okolků jsem se Dutifula zeptal: „Svěřil se ti někdy Web, že ví, že jsem FitzChivalry?“
Údiv v jeho tváři mluvil sám za sebe.
„Potřeboval to vědět?“ zabručel na mě Chade.
„Je nějaký důvod, proč mi tu informaci odpírat?“ odpově¬děl princ za mě, ostřeji, než bych byl čekal.
„Jde jen o to, že tato intrika nemá s naším současným po¬sláním nic společného.

Já bych raději zaměřoval vaši mysl na záležitosti, které se nás týkají nejvíce, princi Dutifule," od¬větil Chade rezervovaným hlasem.
„Možná, rádce Chade, byste mohl nechat na mně, abych rozhodl, které záležitosti se mě týkají a které ne, co říkáte?" Drsnost v princově hlase mi říkala, že tuto věc spolu probí¬rali už předtím.
„Pak tedy není žádná známka toho, že by někdo ve vaší ‚koterii Moudrých' věděl, kdo jsem?"
Princ se na chvíli zarazil, načež pomalu odpověděl: „Žád¬ná. Čas od času přijde řeč na Bastarda Moudrého A když se nad tím zpětně zamyslím, začal o tom vždy Web. Ale nadná¬ší to téma stejným způsobem, jakým nás učí o historii a tradici Moudrých. Pohovoří o tématu a potom nám klade otáz¬ky, které nás mají přivést k hlubšímu pochopení věci. Nikdy nemluvil o FitzChivalrym jinak než jako o historické posta¬vě."
Trochu mě zneklidnila zmínka o tom, že mne někdo má za „historickou postavu". Než mé rozpaky zesílily, promlu¬vil Chade.
„Takže Web formálně vyučuje vaši koterii Moudrých? Historie, tradice... co ještě?"
„Zdvořilost. Vypráví nám staré báje o lidech a zvířatech nadaných Moudrostí. A jak se má člověk připravit, než za¬hájí Hledání zvířecího partnera. Myslím si, že nás učí věci, které jiní znají už od dětství, ale on je předříkává kvůli mně a Swiftovi. A když ty příběhy vypráví, přesto všichni pozor¬ně naslouchají, zejména pěvec Cockle. Myslím, že Web zná spoustu tradic, jež hrozily zaniknout, a vypráví nám o nich, abychom je uchovali a předali dále, až přijde čas."
Přikývl jsem. - „Když propuklo pronásledování komunit Moudrých, museli tito lidé své tradice a vědomosti skrývat. Nevyhnutelně by pak došlo k tomu, že jejich dětem by se to¬ho předalo méně."
„A proč podle tebe Web mluví o FitzChivalrym?" zeptal se spekulativně Chade. Viděl jsem na princi, že se nad tím zamýšlí stejným způ¬sobem, k němuž vedl Chade mě, když šlo o to, posoudit cho¬vání nějakého člověka. Co by tím mohl dotyčný získat? Ko¬ho to ohrožovalo? „Web by mohl tušit, že to vím. Ale já si nemyslím, že se věci mají takhle. Podle mě to podává kote¬rii Moudrých tak, aby je přiměl k zamyšlení: ‚Jaký je rozdíl mezi vládcem, který je nadaný Moudrostí, a tím, který ne¬ní?' Co by to bylo znamenalo pro Šest vévodství, kdyby se Fitz v té době dostal k moci, místo aby byl za svoji magii popraven? Co by to mohlo znamenat pro Šest vévodství, kdy¬bych někdy mohl bezpečně vystoupit s prohlášením, že jsem ze Staré krve? A taky, jak to prospěje mému lidu, všemu mé¬mu lidu, když bude mít vládce ze Staré krve? A jak by mi při mém vládnutí mohla asistovat má koterie Moudrých?"
„Při tvém vládnutí?" zeptal se ostře Chade. „To nás ve svých ambicích tak dalece předstihli? Mluvili o tom, že tě podpoří při této výpravě, aby Šesti vévodstvím ukázali, že Moudrost lze využít za dobrými účely. Oni si snad myslí, že budou tvými poradci i po splnění tohoto úkolu?"
Dutiful se na Chadea zamračil. „No jistě."
Když stařec zastřihal podrážděně obočím, vložil jsem se do toho: „Mně se jeví jako zcela přirozené, že v té roli setr¬vají, zvláště když svým úsilím vskutku podpoří prince na je¬ho výpravě. Využít je a potom je odhodit, to by nemělo nic společného s politickou prozíravostí, k níž jsi mě celé roky vedl."
Chade se pořád mračil. „Ale... mám za to... kdyby se sku¬tečně ukázalo, že přispěli cenným dílem, že by očekávali ně¬jakou kompenzaci."
Princ promluvil vyrovnaným hlasem, ale já jsem cítil, že stěží drží na uzdě svůj hněv: „A co by podle tebe žádali na oplátku, kdyby byli koterií Umění, která by mi pomáhala?" Když Chadeovi položil tu záludnou otázku, tolik to znělo ja¬ko z jeho úst, že jsem se málem nahlas rozesmál.
Chade se naježil. „Ale to by bylo něco naprosto jiného. Umění je tvá dědičná magie a je také mnohem mocnější než Moudrost. Dalo by se očekávat, že se spojíš se svou koterií Umění a budeš těžit z jejich rad i společenství." Pak se prud¬ce odmlčel.
Dutiful pomalu pokýval hlavou. „Magie Staré krve je rov¬něž má dědičná magie. A tuším, že je na ní mnohem více, než zatím víme. A taky, Chade, já vskutku cítím, že mě váže pou¬to důvěry a společenství k těm, kdo se mnou tuto magii sdí¬lejí. Dalo by se to, jak jsi říkal, očekávat."
Chade otevřel pusu, aby něco řekl, ale pak ji zase zavřel. Po chvíli ji znovu otevřel, ale opět se zklidnil. Podrážděnost se v něm svářila s obdivem, když tiše pravil: „Výborně. Tvé logice rozumím. Ne že bych nutně souhlasil se závěrem, ale chápu to."
„To je všechno, co po tobě chci," odpověděl princ a v je¬ho slovech jsem letmo zaslechl panovníka, jímž se měl jed¬noho dne stát.
Chade stočil svůj pichlavý pohled ke mně. „Proč jsi o tom začal mluvit?" zeptal

se mě dopáleně, jako bych snad usilo¬val o vyvolání hádky mezi nimi.
„Protože potřebuji vědět, co po mně Web chce. Cítím, že si mě předchází, že se stále snaží navázat se mnou důvěrněj¬ší vztah. Proč?“
Na palubě lodi není nikdy opravdové ticho. Vždycky zde probíhá rozhovor mezi dřevem a vodou, plátnem a větrem. Nějakou dobu byly v naší kajutě slyšet pouze tyto hlasy. Pak si Dutiful mírně odfrkl. „Na rozdíl od toho, co si myslíš, Fitzi, se možná chce jen stát tvým přítelem. Nevidím nic, co by tím mohl získat.“
„Zná tajemství,“ řekl trpce Chade. „Když zná člověk ta¬jemství, vždycky s tím souvisí moc.“
„A nebezpečí,“ opáčil princ. „Odhalení tohoto tajemství je stejně nebezpečné pro Weba i pro Fitze. Jenom si před¬stav, co by následovalo, kdyby ho prozradil. Nepodlomilo by to moji vládu? Neobrátili by se někteří šlechticové proti mé matce královně, rozlícení kvůli tomu, že jim to tajemství zatajila a zachránila Fitzovi život?“ A tišším hlasem dodal: „Nezapomínej, že když Web odhalil Fitzovi svou identitu, sám se vystavil riziku. Někteří lidé by i zabíjeli, aby tohle ta¬jemství zachovali.“
Viděl jsem, jak to Chade probírá ve své mysli. „Pravda je, že tvoje vláda je ohrožena naprosto stejně jako Fitz,“ připus¬til znepokojeně. „V tomto okamžiku máš pravdu. Web zís¬ká nejvíce tím, že tajemství uchová v tajnosti. Dokud bude tvá vláda vůči Moudrým přívětivá, nebudou mít zájem na tvém sesazení. Ale co kdyby ses někdy obrátil proti nim? Co pak?“
„Nuže, co potom?“ řekl posměšně princ. „Chade, zeptej se sám sebe, jako ses často ptával mě: ‚Co by se stalo vzápětí?' Kdybychom moje matka a já byli svrženi, kdo by se chopil moci? No přece ti, kdo by nás svrhli. A byli by to nepřátelé Moudrých, drsnější nepřítel než ten, kterému by Stará krev musela čelit za mého života. Ne. Já myslím, že Fitzovo ta¬jemství je v bezpečí. A navíc si myslím, že by měl zanechat své ostražitosti a stát se Webovým přítelem.“
Přikývl jsem, podivuje se nad tím, proč jsem z té předsta¬vy tak nesvůj.
„Přesto nevidím, že by ta koterie Moudrých byla kdovíja¬kým přínosem,“ zamumlal Chade.
„Že ne? Tak proč se mě každý den ptáš, co viděl Webův pták? Nemáš větší klid, když víš, že všechna plavidla, která Risk ukázala Webovi, jsou počestné obchodní nebo rybář¬ské lodě? A vzpomeň si, jaké zprávy nám přinesla dnes. Pře¬letěla nad přístavem a městem Zylig a Web si ho ptačíma očima prohlížel. Neviděla žádné masy lidí, kteří by se shro¬mažďovali k boji nebo za účelem zrady. Je pravda, že měs¬to přetéká lidmi, ale zdá se tam vládnout slavnostní nálada. Neposkytuje ti to útěchu?“
„Asi ano. Je to však jen chabá útěcha vzhledem k tomu, že zradu lze tak snadno zamaskovat.“
Thick se na lůžku s mumláním překulil a já jsem toho vy¬užil, abych se od nich mohl vzdálit. Chade zanedlouho ode¬šel do své kajuty, princ se odebral do postele a já jsem si dal slamník hned vedle Thickova kavalce. Myslel jsem na Weba a Risk a zkoušel jsem si představovat oceán a Ostrovy z po¬hledu ptačích očí. Bylo by to úžasné a báječné. Ale než jsem se stačil poddat své představivosti, zaplavila mě mocná tou¬ha po Nighteyesovi. Té noci se mi zdály mé vlastní sny a by¬ly o vlcích, kteří lovili na kopcích spalovaných žárem léta.

8
Hetgurd

Jakkoli se dnes některé národy ve své pokleslosti odvoláva¬jí na Edu jako na mužské božstvo, je Eda podle prastaré tra¬dice bohyní a dárkyní života.
Takhle to bylo. Eda a El se uprostřed tmy spářili, ale on si její přízeň nezískal. Ona pak porodila zemi, a výtok plodo¬vé vody, který ten porod doprovázel, dal vzniknout moři. Ze¬mě byla beztvará, jílová a neživá, dokud ji nevzala do rukou Eda. Jednu po druhé vymodelovala runy svého tajného jmé¬na a stvořila i Elovy. Hláskovala boží jméno v abecedě Bo¬žích run a pečlivě je umístila, ve správném pořadí, do oceá¬nu. A El tomu všemu přihlížel.
Když však chtěl vzít do ruky jíl, aby stvořil své vlastní ru¬ny, Eda mu nechtěla žádný dát. „Dal jsi mi jenom výtok te¬kutiny ze svého těla jako semeno, aby tohle všechno vzniklo. Tělo jako takové vzešlo ze mě. A tak si vezmi zpátky jen to, s čím jsi začal, a spokoj se s tím. „
Avšak El s tím byl pramálo spokojený. A tak si stvořil mu¬že a dal jim lodě a umístil je na oceán. Smál se sám pro se¬be a říkal: „Jejich příliš mnoho, než aby je mohla všechny uhlídat. Brzy budou chodit po její zemi a utvářet ji podle mé libosti, tak aby svět vyslovoval moje jméno místo jejího. „
Ale Eda na to myslela už předtím. A když na zem přišli Elovi muži, našli zde

Ediny ženy, které již po ní chodily a ří¬dily růst ovoce a obilí a množení dobytka. A ženy nechtěly strpět, aby muži utvářeli zemi, ani to, aby na ní dlouho setr¬vávali. Místo toho ženy mužům řekly: „Dovolíme vám, abys¬te nám dali nálev ze svého ledví, s jehož pomocí budeme tva¬rovat těla podle těl svých. Ale nikdy nebude země, kterou Eda zplodila, patřit vašim synům, nýbrž jen našim dcerám. „
ZROZENÍ SVĚTA, JAK O NĚM VYPRÁVĚJÍ OSTROVANŠTÍ BARDOVÉ

• • •

I přes Chadeovy pochybnosti mu Webův pták ukázal přes¬ně to, co jsme mohli čekat. Druhý den ráno ohlásila hlídka zemi na obzoru a odpoledne se už kolem našeho levoboku táhly nejbližší ostrůvky náležející k Ostrovům. Jejich zelené břehy, malinké domy a malé rybářské čluny oživily naše zor¬né pole, v němž až příliš dlouho nebylo nic než voda. Snažil jsem se přesvědčit Thicka, aby vstal a vyšel se na palubu po¬dívat, že jsme u konce cesty, jenže on se nenechal pokoušet. Když promluvil, lezlo to z něj pomalu a odměřeně: „Nebude to doma," zaúpěl. „Jsme příliš daleko od domova - a už se tam nikdy nevrátíme. Nikdy." A s kašlem se ode mě odvrá¬til.
Ale ani jeho rozmrzelost nemohla zchladit můj pocit úle¬vy. Přesvědčil jsem sám sebe, že jakmile se Thick ocitne na břehu, vrátí se mu zdraví i dobrá nálada. Vědomí, že již brzy budu moci opustit tuto přeplněnou loď, protahovalo každý okamžik v den. Teprve druhý den odpoledne jsme spatřili pří¬stav Zylig, ale mně se zdálo, že mezitím uběhl snad měsíc.
Když k nám vyrazily malé veslové čluny, aby nás uvítaly a navedly naši loď úzkým kanálem do přístavu, zatoužil jsem být na palubě s Chadem a princem Dutifulem. Místo toho jsem popocházel po princově kajutě a nabízel se mi pouze frustrující pohled na moře ze záďových oken. Slyšel jsem hulákání našeho kapitána a dunění námořnic¬kých nohou na palubě. Chade, princ Dutiful a jeho skupina šlechticů a koterie Moudrých, ti všichni byli na palubě a dí¬vali se, jak se loď blíží k Zyligu. Připadal jsem si jako pes, který je uvázaný u boudy, zatímco ostatní ohaři vyrážejí na lov. Ucítil jsem, jak se pohyby lodi změnily, když námořní¬ci skasali plachty a tažná lana od lodivodských člunů se prověsila. Když nás nakonec ostrovanští lodivodi vmanévrovali do pozice, stáli jsme zádí natočení k Zyligu. Uslyšel jsem šplouchnout do vody naši kotvu, upíraje neklidně zrak na ci¬zí město, které nás očekávalo. Ostatní lodě ze šesti vévodství byly zatím naváděny do nedalekého kotviště.
Nemyslím si, že je na světě ještě něco tak těžkopádně po¬malého jako plavba lodi do přístavu, snad kromě procesu vyloďování. Pojednou se ve vodě kolem naší lodi vyrojila ma¬lá plavidla s vesly, která se nořila do vody a zvedala, jako by to byli nějací mnohonozí vodní brouci. Jedno z nich, větší než ta ostatní, zakrátko odváželo z lodi prince Dutifula, Chadea, vybraný doprovod a hrstku strážných. Díval jsem se, jak od¬plouvají, a nepochyboval o tom, že úplně zapomněli na Thicka a na mne. Pak se ozvalo klepání na dveře. Byl to Riddle, pěkně vystrojený v čisté strážnické uniformě. Oči mu zářily vzrušením.
„Mám zde dohlížet na tvého imbecila, zatímco se budeš připravovat. Ceká tu člun, který má odvézt tebe, jeho a zby¬tek gardy na břeh. Pospěš si. Všichni ostatní už jsou připra¬veni opustit loď."
Takže na mě nezapomněli, ale ani mne nepoctili tím, že by mě předem zasvětili do svých plánů. Vzal jsem Riddla za slovo a nechal ho u Thicka, zatímco sám jsem vyrazil do pod¬palubí. Prostor, jejž obývali zbrojnoši, byl již opuštěný. Když jsme se přiblížili k přístavu, všichni se oblékli do čistých uni¬forem. Muži, kteří neodjeli v doprovodu prince, lemovali zá¬bradlí na palubě a už se těšili, až vypadnou z lodi. Rychle jsem se převlékl a spěchal jsem zpátky do princovy kajuty. Nasoukat Thicka do čistého oblečení nebude nic příjemné¬ho a snadného, říkal jsem si, jenže když jsem dorazil, zjistil jsem, že Riddle se toho úkolu mezitím zhostil.
Thick se kolébal na okraji svého kavalce. Modrá halena a kalhoty na jeho zbědované postavě visely. Až když jsem ho uviděl oblečeného, došlo mi, kolik pozbyl hmotnosti. Rid¬dle klečel u postele a dobromyslně se ho snažil nasoukat do bot. Thick mátožně sténal a nemotornými pohyby se mu sna¬žil vyjít vstříc. Tvář měl svraštěnou utrpením. Pokud jsem měl předtím nějaké pochybnosti, nyní jsem získal jistotu, že Riddle je jedním z Chadeových lidí. Žádný obyčejný stráž¬ník by se k takovému úkolu nepostavil.
„Já to dokončím," řekl jsem mu a nepodařilo se mi zastřít příkrost v hlase. Nedokázal jsem říci, proč chovám takové ochranitelské city k tomu mužíčkovi, který na mě upíral svá kalná kulatá očka, ale bylo to tak.
„Thicku," řekl jsem mu, když jsem mu konečně nazul bo¬ty. „Jdeme na břeh.

Jakmile opět staneme na pevné zemi, bu¬deš se cítit mnohem lépe. Uvidíš.“
„Ne, nebudu,“ ujistil mne. Znovu se rozkašlal, tak chrčivě, až mě to vyděsilo. Přesto jsem mu našel kabát a vytáhl ho do stoje. Když jsme vycházeli z kajuty, klopýtal po mém boku. Když stanul na palubě, poprvé po několika dnech na čerstvém povětří, zachvěl se a přitáhl si kabát těsněji kolem těla. Slunce jasně svítilo, ale nebylo takové teplo jako v let¬ní den v Bucku. Na vrcholcích vyšších kopců se stále držel sníh a vítr k nám přinášel mrazivý chlad. Ostrované zajišťovali náš převoz na břeh. Abychom dosta¬li Thicka z paluby dolů do rozhoupaného člunu, museli jsme se toho s Riddlem ujmout oba. Mlčky jsem proklínal strážní¬ky, kteří se našim trampotám smáli. Ostrované u vesel se o nás otevřeně bavili ve svém jazyce, aniž tušili, že rozumím, jaké pohrdání mají pro prince, který si za společníka vybral idiota. Jakmile jsem se ve člunu usadil vedle Thicka, musel jsem ho vzít rukou kolem ramen, abych ho stabilizoval a aby se v ma¬lém otevřeném člunu tak nebál. Thick brečel a slzy se mu koulely po tvářích, když se náš malý doris zvedal a klesal na ubíhajících vlnách. Mrkal jsem ve sluneční záři, která se od¬rážela od pohyblivé hladiny, a upíral jsem oči k přístavním hrázím a domům města Zylig, zatímco veslující námořníci s námi mířili k našemu cíli.
Nebyl to zrovna fascinující pohled. Peottre Blackwater se nemýlil, když o tomto městu mluvil s pohrdáním. Zylig se honosil všemi špatnými vlastnostmi rušného přístavu. Hráze a doky vybíhaly nahodile do zálivu. U nich se tísnila plavi¬dla všeho druhu. Většinou se jednalo o umaštěné velrybářské lodě s tlustými trupy, které permanentně páchly olejem a řez¬ničinou. Kotvilo tu několik obchodních lodí ze Šesti vévodství. Viděl jsem jednu, která vypadala na chalcedskou loď, a další, která mohla být jamaillianská. Mezi nimi proplouva¬ly malé rybářské čluny, které toto rušné město denně záso¬bovaly potravinami, a ještě menší loďky, které nutily uzené ryby, sušené mořské řasy a ostatní proviant plavidlům, kte¬rá měla v brzké době odplout. Na obzoru se tyčil les stěžňů a lodě uvázané v docích se zdály být vyšší a vyšší, když jsme se k nim blížili.
Za nimi jsem tu a tam zahlédl skladiště zboží, námořnic¬ké krčmy a obchody. Kamenné budovy převažovaly nad dře¬věnými. Mezi malými domky se vinuly úzké lidnaté ulice, často jenom cestičky. Na jednom konci zálivu, kde byla vo¬da mělčí a se skalnatým dnem, tedy oblast pro kotviště ne¬vhodná, se u vody tísnily kamenné chaloupky. Nad čarou přílivu jsem viděl vytažené veslové čluny a mezi kůly byly rozvěšené ryby, jako když se suší prádlo. Kouřící ohně v rý¬hách pod udícími se rybami podbarvovaly ovzduší charakte¬ristickou vůní. Zahlédl jsem tlupu dětí, jež pobíhaly po plá¬ži a křičely do ochraptění při nějaké bujné hře. Část města, k níž jsme se blížili, působila dojmem, že by¬la postavena poměrně nedávno. Na rozdíl od zbytku osady zde vedly široké a rovné ulice. Trámoví tady nahrazovalo odjakživa používaný kámen a budovy byly většinou vyšší než jinde ve městě. Některé domy měly v horních podlažích okna se spirálovitými tabulkami. Vzpomněl jsem si, že toto přístavní město údajně navštívili draci Šesti vévodství a roz¬sévali tady smrt a zkázu v řadách našich nepřátel. Všechny budovy v této oblasti pocházely z jednoho období, ulice by¬ly rovné a dlážděné. Bylo velice zvláštní vidět tak uprave¬nou část uprostřed nahodile postaveného přístavního města, a já jsem si říkal, jak to tu asi vypadalo, když sem zavítal Verity-co-by-drak. Mnohem podivnější se mi však zdála myš¬lenka, že válečná zkáza mohla vyústit v tak spořádanou re-konstrukci.
Nad přístavem se země zvedala v podobě skalnatých hor¬ských úbočí. V chráněných částech rostly tmavé nízké jeh¬ličnany. Mezi stráněmi, na nichž se pásly ovce a kozy, se vi¬nuly vozové cesty. Z porostu stoupaly k nebi úponky dýmu ze stěží viditelných chatrčí. Nad nimi se rýsovaly hory a vyš¬ší kopce, stále korunované sněhem.
Připluli jsme za odlivu a nad námi se tyčily doky, spočí¬vající na tlustých trámech obalených vilejší a černými mušle¬mi. Příčle žebříku, který vedl nahoru na dok, byly stále mok¬ré od ustoupivšího odlivu a visely z nich girlandy mořských řas. Princ a šlechtici z několika prvních člunů již vystoupili a další buckkeepští šlechtici se vyloďovali, zatímco jsme při¬plouvali my. Neochotně uvolňovali cestu, aby umožnili prin¬cově gardě vylézt po žebřících na nábřeží a zformovat se za zády prince Dutifula, aby mohl proběhnout uvítací ceremo¬niál. Já jsem z našeho vratkého malého člunu vystupoval jako poslední, strkaje před sebou po kluzkém žebříku naříkající¬ho Thicka. Nahoře jsem s ním zamířil hned pryč od okraje vody a rozhlédl jsem se kolem. Princ, obstoupený svými po¬radci, byl právě vítán Hetgurdem. Zůstal jsem stát s Thickem stranou, aniž jsem tušil, co se ode mě očekává. Potřebo¬val jsem ho dostat někam, kde bude v bezpečí a mimo zraky veřejnosti. Nejistě jsem přemítal, jestli jsem s ním raději ne¬měl zůstat na palubě lodi. Znechucené a zděšené pohledy, které po něm lidé otevřeně vrhali, nesvědčily o dvakrát vře¬lém uvítání. Ostrované očividně sdíleli názor

horalů na děti, které se narodily nedokonalé. Kdyby byl Thick přišel na svět v Zyligu, nebyl by žil déle než den.
Ve své pozici bastarda a nájemného vraha jsem při oficiál¬ních ceremoniích musel poměrně často číhat někde v přítmí, a tak jsem se ani nyní necítil dotčený. Kdybych byl sám, vě¬děl bych, že mým úkolem je vmísit se mezi dav a nenápad¬ně slídit. Ale tady, v cizí zemi, s nemocným a zbědovaným imbecilem na krku a v uniformě strážníka, jsem nemohl nic z toho dělat. A tak jsem rozpačitě postával na okraji davu, jednou rukou jsem podpíral Thicka a poslouchal jsem, jak si delegace vyměňují pečlivě nacvičené pozdravy, uvítání a děkovné formule. Měl jsem dojem, že princ si vede dobře, ale soustředěný výraz v jeho tváři mí jasně říkal, abych se ho ne-pokoušel rozptylovat dotazy za pomoci Umění. Přišli ho uví¬tat zástupci různých klanů, jak jsem usoudil z rozličných zna¬ků zvířat, která měli vyobrazená na svých špercích a v teto¬vání. Většinou to byli muži, bohatě vystrojení v okázalých kožešinách a ověšení těžkými šperky, které mezi Ostrovany vypovídaly o postavení a bohatství, ale bylo tam i několik žen. Ty na sobě měly tkané vlněné oděvy s kožešinovými le¬my a já jsem si říkal, jestli to má rovněž poukazovat na hoj¬nost jejich pozemkového vlastnictví. Stál tam otec narčesky, Arkon Bloodblade, s nejméně šesti dalšími příslušníky svého klanu, kteří se honosili znakem kance. Doprovázel ho Peottre Blackwater, jemuž na zlatém řetěze okolo krku visel narval vyřezaný ze slonoviny. Připadalo mi divné, že žádné další znaky s narvalem nevidím. Byl to mateřský klan narčesky a významná rodová linie mezi Ostrovany. Připluli jsme sem, abychom dohodli finální podmínky sňatku mezi narčeskou a Dutifulem. Pro její klan to musela být obrovská příle¬žitost. Proč přijel jako jejich zástupce pouze Peottre? Byli snad ostatní členové klanu proti tomuto spojenectví?
Když bylo uvítacím formalitám konečně učiněno zadost, byl princ i se svou družinou odveden pryč. Garda se zformo¬vala beze mne a vypochodovala za ním. Chvíli jsem se bál, že s Thickem zůstanu stát v docích. Zrovna když jsem pře¬mýšlel, že bych někoho uplatil, aby nás vzal zpátky na loď, přistoupil k nám nějaký stařec. Měl límec z vlčí kožešiny a ve znaku kance, ale nepůsobil tak zámožně jako ostatní člene¬vé Bloodbladeova klanu. Očividně si myslel, že umí mluvit naším jazykem, protože jsem rozuměl asi každému čtvrtému slovu z jeho barbarsky komolené vévodštiny. Bál jsem se ho vyzvat, ať mluví ostrovanštinou, abych snad neurazil, a tak jsem čekal, a nakonec jsem se dopídil, že Kančí klan ho po¬věřil, aby Thicka a mě zavedl do našich ubytoven.
Nenabídl se, že mi s Thickem pomůže. Ve skutečnosti si dával záležet, aby se k němu nedostal blíž, než bylo absolut¬ně nezbytné, jako by na něj mohla mužíkova slabomyslnost přeskočit jako blecha. Dotýkalo se mě to, ale nutil jsem se k trpělivosti. Stařec rázně vykročil před námi a ve svém kro¬ku nepolevil, ačkoli se často musel úplně zastavit, aby na nás počkal. Očividně se chtěl vyhnout vytřeštěným pohledům, jež jsme na sebe upoutávali. Museli jsme skýtat zvláštní podíva¬nou, já v uniformě strážníka a po mém boku zbědovaný chu¬dák Thick, zachumlaný do kabátu a podpíraný za chůze mou rukou.
Náš průvodce nás vedl přes rekonstruovanou část města a poté vzhůru strmější a užší ulicí. Zadýchaný Thick naříkavě sípal. „Jak je to ještě daleko?“ zavolal jsem na průvodce, který chvátal v předstihu před námi.
Prudce se otočil, zamračil se a stroze mi pokynul, ať ne¬mluvím tak nahlas. Ukázal ulicí vzhůru na jednu starou bu¬dovu, jež byla celá z kamene a mnohem větší než domy, jež jsme míjeli v dolní části města. Měla obdélníkový půdorys, štítovou břidlicovou střechu a tři podlaží. Její okna v pravi¬delných intervalech přerušovala kamenné zdivo. Byla to jed¬noduchá a užitková budova, bytelně postavená a patrně jed¬na z nejstarších ve městě. Beze slova jsem přikývl. V kameni nad vchodem byl vytesaný kanec s vyzývavě vystrčenými kly a ocasem. Takže, budeme ubytováni v opevněném domě Kančího klanu.
Když jsme došli až na nádvoří, které se prostíralo kolem budovy, náš průvodce si už prakticky žvýkal knír, jak skří¬pal netrpělivě zuby nad naším pomalým tempem. Už jsem si však z toho nic nedělal. Když otevřel postranní dveře a pokynul mi, ať si pospíším, pomalu jsem se vytáhl do své plné tělesné výšky a zpražil jsem ho pohledem. Svou nejlepší ostrovanštinou, až příliš si vědom svého mizerného přízvuku, jsem mu řekl: „Princovu společníkovi nepůsobí žádné potě¬šení, že spěcháme. Já se řídím jeho příkazy, ne tvými.“
Viděl jsem, jak se jeho tváří mihl stín nejistoty, zatímco přemítal, jestli neurazil někoho mnohem výše postaveného, než si myslel. Byl pak poněkud zdvořilejší, když nás vyvedl po dvou strmých schodištích a nasměroval nás do pokoje, který skrze tlusté spirálovité tabule nabízel výhled na město a přístav. To už jsem ho měl po krk. Odhadl jsem ho na pod¬řadného lokaje nějakého druhořadého bojového náčelníka Kančího klanu. Jako takového jsem ho po příchodu do po¬koje poslal příkře pryč a zabouchl jsem dveře ještě v době, kdy otálel na

chodbě.
Posadil jsem Thicka na postel a potom jsem očima rych¬le zhodnotil místnost. Byly tam dveře, které vedly do další, mnohem větší místnosti. Usoudil jsem, že nás zavedli do po¬koje pro služebnictvo, který sousedí s princovými komnata¬mi. Postel ušla, nábytek v Thickově menší místnosti byl zce¬la prostý. I přesto se mi to jevilo jako palác po pobytu v jeho přístěnku na palubě lodi. „Seď tady," řekl jsem Thickovi. „Ještě nechoď spát."
„Kde jsme? Já chci domů," řekl. Ignoroval jsem ho a od-kradl se do princova pokoje. Tam jsem si pomohl ke džbá¬nu s vodou, k míse a suchému oblečení. Na stole ležel talíř s jídlem. Nevěděl jsem přesně, co to je, ale vzal jsem si ně¬kolik kousků tmavé lepkavé hmoty, nakrájené na čtvereč¬ky, a mastný koláč posypaný semínky. Vzal jsem také láhev čehosi, co jsem pokládal za víno, a jeden pohárek.
Thick se zatím svezl na postel. Usilovně jsem ho vytáhl zpátky do sedu. Přestože úpěl a protestoval, přinutil jsem ho, aby si umyl obličej a ruce. Nejraději bych ho strčil do kádě, neboť po těch dnech, co churavěl, silně páchl, ale žádná tam nebyla. Potom jsem do něj dostal jídlo a sklenku vína. Stěžo¬val si a kňoural, až se z toho rozškytal. Jednou jsem ucítil, že proti mně shromažďuje síly Umění, ale byl to jen chabý a dětinský strkanec, který ani neohrozil mé zábrany. Svlékl jsem mu halenu, stáhl boty a uložil jsem ho do postele. „Ta místnost se pořád hýbe," drmolil podrážděně. Pak zavřel oči a zmlkl. Za několik okamžiků mohutně vzdychl, natáhl se na posteli a upadl do skutečného spánku. I já jsem zavřel oči a opatrně jsem vstoupil do jeho snu. Kotě dřímalo v úhled¬ném klubíčku na vyšívaném polštáři. Cítilo se bezpečně. Ote¬vřel jsem oči, a znenadání na mě dolehla taková únava, že bych se nejraději vrhl na zem a na místě usnul.
Ale neudělal jsem to. Místo toho jsem použil zbytek čisté vody. Ochutnal jsem jídlo, zjistil jsem, že je nepoživatelné, a přesto jsem je snědl. Mastný kousek měl být asi něčím na způsob sladkého zákusku; druhá porce silně chutnala po ry¬bí pastě. „Víno", to bylo něco, co vykvasilo z ovoce; jinak jsem o něm nic dalšího říci nemohl. Chuť po rybách mi z pu¬sy příliš nevypláchlo.
Potom jsem, vyzbrojen mísou se špinavou vodou, odešel z pokoje ven, mimo prostor, který nám byl přidělen k obývá¬ní. Kdyby se mě někdo ptal, jen jsem hledal místo, kam vy¬lít splašky.
Budova působila jako opevnění i jako rezidence klanu. Nacházeli jsme se na nejvyšším podlaží, ale já jsem nesly¬šel žádné zvuky, které by svědčily o přítomnosti dalších oby¬vatel. Na zdech uvnitř jsem pozoroval samé motivy kanců a klů, vytesané i namalované. Ostatní dveře na chodbě ne¬byly zamčené. Vcházelo se jimi střídavě do malých pokojů, jako Thickův, a do větších místností s honosnějším vybavením. Žádný z nich nevyhovoval buckkeepským kritériím pro ubytování hostů ani z řad nižší šlechty. To mi nezavdalo dů¬vod k unáhlenému úsudku. Pochyboval jsem, že nás chtěli urazit; dobře jsem věděl, že Ostrované mají jiné zvyky, po¬kud jde o pohostinnost, než máme my v Šesti vévodstvích. Obecně řečeno, od stálých hostí se očekávalo, že si jídlo a po¬hodlí zajistí sami. Když jsme se sem vypravili, věděli jsme to. Víno a jídlo v princově pokoji bylo patrně reakcí na po¬hostinnost Šesti vévodství, které se narčeska těšila na Buckkeepu. Na horním podlaží nebylo po nějakém služebnictvu ani stopy a já nevěřil, že nám nějaké bude poskytnuto.
Další podlaží mi připadalo velmi podobné. Místnosti by¬ly cítit, jako kdyby se v nedávné době používaly; přetrváva¬ly v nich pachy dýmu, jídla a v jednom případě i mokrého psa. Napadlo mě, jestli nebyly uprázdněny pro naši potřebu. Komnaty na tomto podlaží byly o něco menší a měly okna z naolejované kůže místo ze skla. Těžké dřevěné okenice, z nichž některé nesly staré stopy po šípech, nabízely ochra-nu před jakýmkoli odhodlaným útokem. Nejvyšší podlaží mě¬la evidentně sloužit těm nejvýše postaveným, což se velmi lišilo od Šesti vévodství, kde sluhové dostávali horní poko¬je, aby šlechta nemusela zdolávat tolik schodů.
Právě jsem zavřel jedny dveře, když jsem zaslechl, jak se po schodech blíží kroky. Pojednou se objevil špalír sluhů, kteří jako mra¬venci nesli zavazadla, věci a potraviny pro své pány ze Šesti vévodství. Ve zmatku se zastavili, začali se motat po chod¬bě a jeden z nich se mě zeptal: „Jak máme vědět, který po¬koj je čí?"
„Nemám tušení," odvětil jsem přívětivě. „Já ani nevím, kam máme vyhazovat splašky."
Odkradl jsem se pryč a nechal je, aby si pokoje rozdělili sa¬mi; tušil jsem, že ty nejlepší připadnou šlechticům, kteří mají nejagresivnější sluhy. V přízemí jsem objevil zadní vchod, který vedl podél záchodů k jámě na odpadky, a tam jsem vo¬du vylil. Další dveře mě zavedly chodbou k velké kuchyni, kde jsem uviděl několik mladých Ostrovanů, jak opékají na rožni veliký kus masa, krájejí brambory a cibuli a hnětou chléb. Zdáli se být zaměstnáni plněním svých úkolů, a

za¬tímco jsem nakukoval dovnitř, skoro si mne nevšímali. Při druhé pochůzce kolem budovy jsem zjistil, že druhé, mno¬hem honosnější dveře ústí do velkého prostorného sálu, kte¬rý v budově zabíral většinu přízemního podlaží. Tyto dveře byly dokořán otevřené, aby dovnitř mohlo světlo a vzduch. Uvnitř jsem zahlédl shromáždění, nepochybně uvítací, jež se sešlo u příležitosti princova příjezdu. Pohodil jsem mísu do hluboké trávy za budovou a spěšně jsem si uhladil uniformu a přičísl vlasy stažené do copu.
Nepozorovaně jsem vklouzl dozadu do sálu. U zdi stáli se¬řazení strážníci z mé jednotky. Vypadali stejně ostražitě ja¬ko muži, kteří se nudí k zalknutí a nikdo si jich nevšímá. Ani se ve skutečnosti nezdálo, že by se měli mít před něčím na pozoru.
Tato velká místnost byla dlouhá a měla nízký strop. Větší část zabíraly lavice, jež byly všechny stejně vysoké a zapl¬něné sedícími lidmi. Nebyl tam žádný trůn nebo nějaké pó¬dium. Lavice ani nebyly natočeny tak, aby se jejich osazen¬stvo soustředilo jenom na jedinou osobu. Místo toho stály po obvodu místnosti, jejíž střed byl prázdný. Právě hovořil starý shrbený kaempra čili bojový náčelník Liščího klanu. Krátký kabátec mu lemovaly konečky liščích ocasů, jež by¬ly stejně bílé jako jeho nepoddajné vlasy. Na pravé ruce mu chyběly tři prsty, ale náhradou za ně měl na krku náhrdelník s uťatými ukazováčky svých nepřátel. Při řeči za ně nervóz¬ně tahal a často se podíval po Bloodbladeovi, jako by nikoho nechtěl urazit, jenomže hněv mu přesto nedovolil mlčet. Zachytil jsem pouze jeho závěrečná slova: „Nikdo nemůže mluvit za nás za všechny! Žádný klan nemá právo přivolat smůlu na nás na všechny.“
Zatímco jsem se díval, kaempra z Liščího klanu se vážně uklonil směrem ke každému rohu místnosti a pak se vrátil do lavice. Povstal další muž, zamířil doprostřed sálu a začal řeč¬nit. Viděl jsem, že princ a lord Chade sedí mezi šlechtici ze svého doprovodu v jednom sektoru lavic. V řadě za princem seděla koterie Moudrých. Hetgurd, jak jsem to shromáždění identifikoval, shromáždění bojových náčelníků klanů, nevyčlenil princi žádné místo, které by odpovídalo jeho postave¬ní. Seděl tady jako bojový náčelník mezi svými válečníky, stejně jako ostatní bojoví náčelníci klanů. Bylo to shromáž¬dění sobě rovných, které se sešlo, aby probralo záležitost za¬snoubení narčesky. Viděli ho vskutku takhle? Měl jsem co dělat, abych se při té myšlence nezamračil.
To všechno jsem pochopil během pár chvil, které jsem potřeboval na to, aby mé oči po pobytu na slunečním světle uvykly šeru v sále. Našel jsem si místo v zadní řadě stráž¬níků, hned vedle Riddla, a opřel jsem se o zeď. Riddle kout¬kem úst ucedil: „Nejsou vůbec jako my, příteli. Žádné hos¬tiny nebo dary či písně k uvítání našeho prince. Jen banální uvítání v docích, pak ho odvedli rovnou sem a začali probí¬rat to zasnoubení. Tihle lidé jdou rovnou k věci. Některým se nelíbí představa, že by jedna z jejich žen opustila mateř¬skou zemi, aby žila v Šesti vévodstvích. Připadá jim to ne-přirozené a asi v tom vidí předzvěst smůly. Ale většině je to jedno, ať tak či onak. Asi si myslí, že smůla postihne Narvalí klan, ne jejich. Pravým zádrhelem je to setnutí draka.“
Na jeho hbité shrnutí jsem přikývl. Chade měl v Riddlovi dobrého člověka. Říkal jsem si, kde k němu asi přišel, ale potom jsem soustředil pozornost na řečnícího muže. Všiml jsem si, že stojí uprostřed kruhu namalovaného na podlaze. Byl složitě zdobený a stylizovaný, avšak přesto jsem v něm poznal hada, který se zakusuje do vlastního ocasu. Muž před zahájením projevu neuvedl svoje jméno. Možná předpoklá¬dal, že ho všichni znají, anebo o jeho identitě mělo vypoví¬dat tetování mořské vydry, které měl na čele. Mluvil prostě, bez náznaku hněvu, jako kdyby vysvětloval něco evidentní¬ho přihlouplým dětem.
„Icefyre není kráva, která by patřila někomu z nás. Není to dobytek, který lze nabízet jako cenu za nevěstu. A ještě méně patří cizímu princi. Jak může nabízet hlavu tvora, kte¬rý mu nepatří, jako platbu Blackwaterovic mateřskému do¬mu z Narvalího klanu? Na jeho slib můžeme pohlížet pouze dvěma způsoby. Buď ho pronesl v nevědomosti, anebo je to urážka namířená vůči nám.“
Potom se odmlčel a učinil rukou podivné gesto. Jeho vý¬znam se mně vyjasnil za okamžik, když princ Dutiful zvol¬na povstal a přišel za ním do řečnického kruhu.
„Ne, Vydří kaempro,“ oslovil ho Dutiful jako bojového náčelníka jeho klanu. „Nebylo to v nevědomosti. Nebylo to ani míněno ja¬ko urážka. Narčeska mi ten úkol uložila jako výzvu, abych dokázal, že jsem jí hoden.“ Princ zvedl ruce a nechal je bez¬mocně klesnout k tělu. „Co jsem mohl dělat jiného než ji při¬jmout? Kdyby žena přednesla takovou výzvu vám, kdyby před shromážděním vašich válečníků řekla: ‚Přijmi ji, ne-bo přiznej, že jsi zbabělec,' co byste udělal? Co by kdokoli z vás udělal?“
Mnoho hlav ve shromáždění na ta slova kývlo. Dutiful jim vděčně kývl v odpověď a pak dodal: „Takže co teď mám dělat? Dal jsem svoje slovo, před vašimi i svými válečníky, v sídle svých rodičů. Řekl jsem, že se o tu věc pokusím. Neznám žádný

čestný způsob, jak ta slova vzít zpět. Existuje zde, mezi lidem narčesky, nějaký zvyk, který by umožňoval muži odvolat slova, která jednou vzešla z jeho úst?“
Princ učinil rukama totéž gesto jako Vydra, když mu pře¬nechával řečnický kruh. Poklonil se ke všem čtyřem koutům sálu a znovu se vrátil na své místo v lavici. Když se posadil, promluvil znovu kaempra Vydřího klanu:
„Pokud jste na výzvu přistoupil takhle, pak to z vaší stra¬ny nebudu brát jako urážku. A ponechám si pro sebe, co si myslím o dceři Blackwaterovic klanu, když mohla vznést ta¬kovou výzvu. Bez ohledu na okolnosti.“
Už předtím jsem si všiml, že Peottre Blackwater sedí na jedné z předních lavic takřka sám. Při kaemprově poznám¬ce se zamračil, neučinil však náznak, že by chtěl promluvit. Kousek od Peottreho seděl otec narčesky Arkon Bloodblade, který měl kolem sebe bojovníky ze svého Kančího klanu. Arkonovo čelo zůstávalo hladké, jako by se ho výtka vůbec netýkala, a možná že z jeho pohledu to bylo správně. Vydra pokáral Ellianii jako dceru Blackwaterovic rodiny z Narva¬lího klanu. Arkon Bloodblade byl Kanec. Tady, mezi svými lidmi, zaujímal roli, již od něho očekávali. Byl pouze otcem narčesky. Za její výchovu nesl odpovědnost Peottre Black¬water, bratr její matky.
Když se ticho v sále protahovalo, takže bylo zřejmé, že ni¬kdo nemá v úmyslu počínání narčesky hájit, vůdce Vydřího klanu si odkašlal: „Je pravda, že jako muž nemůžete vzít své slovo zpět, princi z Farseerovic Jeleního klanu. Řekl jste, že se o tu věc pokusíte, a já připouštím, že to udělat musíte, ji¬nak nebudete vůbec pokládán za muže.
To však nezprošťuje nás, obyvatele Ostrovů, našich po¬vinností. Icefyre je náš. A co nás naše velké matky učí? Při¬šel k nám, ještě než se začaly počítat roky, a požádal o útočiště před svým žalem. Naše moudré ženy mu ho poskytly. A on nás, oplátkou za poskytnutí úkrytu, ujistil, že za jeho ochranu bychom měli odpovídat my. Známe sílu jeho ducha a nezranitelnost jeho těla a pramálo se bojíme, že ho zabi-jete. Ale kdyby se vám, nějakým podivným řízením osudu, podařilo zranit jej, na koho se snese jeho hněv, až vás zabi¬je? Na nás.“ Zatímco mluvil, pomalu se v kruhu otáčel, aby vztáhl své varování na všechny klany: „Pokud je Icefyre náš, potom my také patříme jemu. Jako příbuzní zavázaní slibem bychom měli hledět na předivo závazků, které nás navzájem pojí. Bude-li prolita jeho krev, nemusíme prolít krev v rám¬ci odplaty? Pokud mu, jako jeho příbuzní, nepřispěcháme na pomoc, nemůže si od nás vzít cenu desetkrát vyšší, jak sta¬novují naše zákony? Tento princ musí dostát svému slovu jako muž. To je pravda. Ale co potom, nemusí na nás znovu přijít válka, bez ohledu na to, jestli on přežije, nebo zemře?“
Viděl jsem, jak se Arkon Bloodblade dlouze, pomalu na¬dechuje. Všiml jsem si něčeho, co mi předtím ušlo: že drží svou ruku jistým způsobem, otevřenou, ale prsty mu ukazo¬valy na jeho hrudní kost. Teď jsem uviděl, že několik dal¬ších mužů učinilo totéž gesto. Že by žádost o poskytnutí slo¬va? Ano, neboť když válečník z Vydřího klanu provedl nyní již známé gesto, Bloodblade vstal a přišel do kruhu, aby zde zaujal jeho místo.
„Nikdo z nás nechce další válku. Ani tady na Božích ru¬nách, ani na princových farmářských polích za vodou. Ale slovu muže je nutno dostát. A třebaže jsme tady samí muži, je v tom i ženská vůle. Jaký válečník se dokáže postavit žen¬ské vůli? Jaký meč dokáže setnout její umíněnost? To že¬nám dala Eda ostrovy jako takové a my po nich chodíme jen s jejím svolením. Nepřísluší se, aby muži přehlíželi výzvu ženy, aby snad naše matky neřekly: ‚Nerespektuješ tělo, ze kterého jsi vzešel. Už nesmíš chodit více po zemi, kterou nám Eda poskytla. Zříkáme se tě, teď budeš mít jen vodu pod ký¬lem, už nikdy ne písek pod nohama.‘ Je tohle snazší než vál¬ka? Zůstali jsme vězet mezi slovem muže a vůlí ženy. Nic nelze zrušit, aniž by padla hanba na všechny.“
Bloodbladeovým slovům jsem rozuměl, jenže jejich plný dopad mi stále unikal. Očividně tady vládl nějaký zvyk, se kterým jsme nebyli obeznámeni, a já jsem přemýšlel, co se mohlo do našeho dohazování vetřít. Zasmušile jsem dumal nad tím, zda jsme nepadli do pasti. Měla Blackwaterovic ro¬dina z Narvalího klanu zájem na rozpoutání války mezi Šes¬ti vévodstvími a Ostrovy? Nebyla jejich nabídka narčesky podvodem, aby nás vtáhli do situace, v níž bychom, bez ohle¬du na výsledek, na naše břehy opět přivolali krveprolévání?
Pozorně jsem si prohlížel tvář Peottreho Blackwatera. Je¬ho výraz byl netečný a nehybný, oči obrácené dovnitř. Jako by ho dilema, před které nás jeho neteř postavila, vůbec ne¬vzrušovalo. Spíše jsem měl dojem, jako bychom balancova¬li na čepeli nože, která se již do něj zařízla hodně hluboko. Vypadal jako muž, který nemá žádné možnosti výběru, uvě¬domil jsem si náhle. Jako muž, který už nemůže v nic dou¬fat, neboť ví, že žádný jeho čin ho nemůže zachránit. Jen če¬kal. Neplánoval ani neintrikoval. Úkol, do kterého se pustil, měl již splněný. Teď mohl jen čekat a dívat se, jak se s tím vypořádají jiní. Věděl jsem

s jistotou, že mám pravdu, a přes¬to jsem nechápal ani si nedovedl představit proč. Proč to udě¬lal? Nebo snad, jak řekl otec narčesky, nad tím neměl kon¬trolu, nad vůlí ženy, jakkoliv byla mladší než on a na něm závislá, a přitom kontrolovala ty, kdo směli chodit po zemi z mateřského vlastnictví jeho rodu?
Rozhlédl jsem se kolem sebe. Je mezi námi prostě spousta rozdílů, usoudil jsem. Jak by kdy mohlo Šest vévodství uzavřít mír s Ostrovy, když se naše zvyky tak široce rozcháze¬jí? A přitom tradice hlásala, že linie Farseerů má kořeny na Ostrovech, že Taker, první farseerovský panovník, původně vedl život ostrovanského nájezdníka, který spatřil roubenou pevnost, jíž Buckkeep kdysi byl, a rozhodl se, že se jí zmoc¬ní. Naše rodové linie a naše způsoby se od sebe od té doby velmi odchýlily. Mír a prosperita nyní závisely na tom, zda najdeme nějakou společnou základnu.
Ta pravděpodobnost se nejevila příliš velká.
Vzhlédl jsem a zjistil, že princ na mne upírá svůj pohled. Nechtěl jsem ho předtím rozptylovat. Nyní jsem mu poslal uklidňující myšlenku. Thick odpočívá ve své komnatě naho¬ře. Najedl se a napil a potom šel spát.
Kéž bych mohl dělat totéž. Ani mi neumožnili, abych si opláchl obličej, a už svolali Hetgurd. A teď nevidím ani ná¬znak toho, že by to mohlo někdy skončit. Trpělivost, princi. Nakonec to přeruší. I Ostrované musejí někdy jíst, pít a spát.
A myslíš, že někdy čůraji? To právě teď začíná dělat vel¬ké starosti mně. Myslel jsem, že bych se mohl potichu omlu¬vit, jenže nevím, jak by si to vyložili, kdybych teď vstal a šel ven.
Vlasy na zátylku mi vstaly leknutím, když jsem náhle ucí¬til šmátravý dotek Umění. Thicku?
Byl to Chade. Viděl jsem, jak se Dutiful chystá natáhnout ruku, aby se Chadea dotkl a dodal mu svoji sílu. Okamžitě jsem ho zarazil. Ne. Nedělej to. Ať to zkusí sám. Chade, sly¬šíš nás?
Jen sotva.
Thick spi nahoře. Najedl se a napil a potom šel spát.
Dobře. Vycítil jsem, jaké úsilí do té strohé odpovědi vlo¬žil. Přesto jsem se usmíval. Dařilo se mu to.
Přestaň s těmi hloupými úsměvy, vyplísnil mě. Vážně se rozhlédl po místnosti. Špatná situace. Potřebuji čas k pře¬mýšlení. Potřebuji to zarazit, než to bez nás zajde příliš da¬leko.
Nasadil jsem vážný výraz, jenž mnohem více ladil s obli¬čeji těch, kteří byli kolem mě. Arkon Bloodblade právě přepouštěl řečnický kruh muži, který měl ve znaku orla. Oba se zastavili, aby si stiskli zápěstí po způsobu válečníků, načež Orel vešel do kruhu. Byl to starý kaempra, možná nejstarší z celého shromáždění. V řídnoucích vlasech měl šedé a bí¬lé pruhy, ale pořád se pohyboval jako válečník. Vyčítavě se rozhlédl po sále a začal zhurta mluvit, zatímco koncovky je¬ho slov pozbývaly na důrazu dík chybějícím zubům.
„Je nepochybné, že muž musí udělat to, k čemu se zavá¬zal. Marníme den, když se o tom vůbec bavíme. A muži mu¬sí ctít své příbuzenské vazby. Pokud sem tento cizí princ při¬šel a řekl: ‚Slíbil jsem ženě, že zabiji Origa z Orlího klanu,‘ všichni z vás by řekli: ‚Pak se o to musíš pokusit, když jsi slíbil, že to uděláš.‘ Zároveň bychom však řekli: ‚Ale věz, že někteří z nás jsou s Origem v příbuzenských vztazích. A za¬bijeme tě, než bychom ti dovolili udělat to.‘ A očekávali by¬chom, že i princ to přijme jako očividně správnou věc.“ Po¬malu klouzal po shromáždění přezíravým pohledem. „Cítím tu obchodníky a kupce, kteří kdysi byli válečníky a čestný¬mi muži. Budeme slídit za zbožím ze Šesti vévodství, jako když se pes plazí za fenou? Směníte své příbuzné za brandy, letní jablka a rudou pšenici? Tenhle Orel nikoli.“
Jeho pohrdlivé vyprsknutí patřilo všem, kteří si mysleli, že je ještě důvod o něčem debatovat. Odešel z kruhu a vrá¬til se do lavice na své místo mezi ostatními válečníky. V sá¬le zavládlo ticho, zatímco jsme všichni přemítali nad jeho slovy. Někteří si vyměňovali pohledy; vycítil jsem, že stařec ťal do živého. Mnohým se příčilo pomyšlení, že by dovoli¬li princi zabít jejich draka, ale zároveň toužili po míru a ob¬chodu. Válka se Šesti vévodstvími je v minulosti odřízla od veškerého obchodu s oblastmi jižně od nás. V současnosti tuto trasu škrtil konflikt Chalcedu s Bingtownem. Kdyby ne¬získali výsadu volného obchodování se Šesti vévodstvími, museli by se vzdát všeho zboží a přepychu, který jim mohly teplejší kraje poskytnout. Taková myšlenka se nikomu neza¬mlouvala. Ale zároveň by tu nikdo nemohl oponovat Orlo¬vu postoji, aniž by si vysloužil označení chamtivého obchod-níka.
Musíme to nějak ukončit. Ihned, dokud se ještě někdo ne¬vysloví souhlasné k tomu, co řekl. Chadeovo útlé Umění zně¬lo zoufale.
Do řečnického kruhu však již nikdo nevstoupil. Nikdo ne¬měl po ruce nějaké

řešení. Čím více se ticho protahovalo, tím byla situace v sále napjatější. Věděl jsem, že Chade má prav¬du. Potřebovali jsme čas, abychom vymysleli diplomatické řešení naší svízelné situace. A pokud by se žádné nenašlo, přesto jsme potřebovali čas, abychom zjistili, kolik ostrovanských klanů by se nám aktivně postavilo a kolik by jich pou¬ze nesouhlasilo. A kdyby ostatní klany nesouhlasily, trvala by narčeska na své výzvě k Dutifulovi, nebo by ji stáhla zpátky? Mohla by ji čestně odvolat? Takhle se věci měly; ještě jsme nebyli na ostrovanské půdě ani den a už se zdálo, že se schy¬luje ke konfrontaci.
K mému neklidu se družilo ještě vědomí, že Dutiful se po¬třebuje vymočit. Snažil jsem se před jeho Uměním zaštítit, ale potom jsem dostal jiný nápad. Vzpomněl jsem si, jak se Thickův neklid šířil na palubě lodi a infikoval námořníky. Říkal jsem si, jestli by se Dutifulův nynější problém nedal využít podobným způsobem. Otevřel jsem se vůči jeho bezděčným výronům, zesílil je a pak jsem začal pátrat Uměním po místnosti. Žádný z Ost¬rovanů, jichž jsem se dotkl, neměl výraznější vlohy k Umě¬ní, avšak mnozí byli rozličnou měrou ovlivnitelní jeho pů¬sobením. Verity kdysi používal podobnou techniku k matení lodivodů rudých lodí, když je přesvědčoval, že již propluli ko¬lem stěžejních orientačních bodů, a tak naváděl jejich lodě na skály. Nyní jsem to aplikoval, abych ukončil shromážděˇní Hetgurdu: připomínal jsem všem, které jsem mohl ovliv¬nit Uměním, že nutně potřebují vyprázdnit svůj močový mě¬chýř.
Muži po celém sále se začali na svých místech vrtět. Co dě¬láš? zeptal se Chade.
Končím tohle shromáždění, odvětil jsem zasmušile.
Ach! Vycítil jsem, jak to Dutiful náhle pochopil, a pak jsem postřehl, že se ke mně v mém přesvědčování připojil.
Kdo to tu řídí? zeptal jsem se ho.
Nikdo. O autoritu se tu dělí. Nebo to alespoň říkají. Duti¬ful to očividně pokládal za ubohou organizaci.
Zasedání zahájil Medvěd, pověděl mi stručně Chade. Cí¬til jsem, jak usměrňuje moji pozornost k muži, který měl ná¬hrdelník s medvědím zubem. Vtom jsem si uvědomil, kolik sil ho to chabé provozování Umění stojí.
Nepřetěžuj se, varoval jsem ho.
Já znám své síly! odvětil zlostně, ale i z místa, kde jsem stál, jsem vycítil, jak mu schlípla ramena.
Vybral jsem si Medvěda a zaměřil jsem na něj svoji po¬zornost. Naštěstí pro mě měl jenom tenounké zábrany proti Umění a plný močový měchýř. Silně jsem na něj naléhal, až pojednou vstal. Předstoupil, aby si vzal slovo v řečnickém kruhu. Ostatní mu ho přenechali, dávajíce rukama znamení, že tak činí.
„Musíme to dobře rozvážit. My všichni," navrhl. „A teď se rozejděme, abychom si mohli pohovořit se svými klany a zjistit, co k tomu mají říci. Zítra se sejdeme znovu a pro¬mluvíme si o tom, co jsme zjistili a vymysleli. Komu to zní rozumně?"
Zvedl se les spirálovitě kroužících rukou, což znamenalo souhlas.
„Tak naše zasedání pro dnešek ukončeme," navrhl Med¬věd.
A přesně takhle rychle skončilo. Muži ihned vstali a za¬čali se přemísťovat ke dveřím. Nebylo na tom nic ceremoniálního, ani náznak upřednostňování výše postavených, vši¬chni se prostě tlačili k východu, někteří o něco důrazněji než jiní.
Pověz svému kapitánovi, že musíš zkontrolovat svého svě¬řence: že o něho máš na můj příkaz pečovat, dokud nebude v pořádku. Brzy se k vám nahoře připojíme.
Uposlechl jsem princův příkaz. Když mě Longwick ne¬chal jít, vzal jsem si mísu, kterou jsem nechal venku u dve¬ří, a vrátil jsem se do Thickova pokoje. Viděl jsem, že se ve spánku ani nepohnul. Sáhl jsem mu na čelo. Pořád měl ho¬rečku, ale už nehořel tolik jako na palubě lodi. Přesto jsem ho vzbudil a přinutil ho, aby se napil vody. Příliš se nenechal pobízet a vypil celý hrnek, načež se zase uvelebil v posteli. Ulevilo se mi. Až tady, v této podivné místnosti, při vidině, že už nemusí stonat na lodi, jsem doopravdy uviděl, jak je Thick zubožený. Ale co, teď už se zotaví, říkal jsem si. Měl vše, co potřeboval: klid, lůžko, jídlo a pití. Brzy se mu uděˇlá lépe. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že moje naděje je reálná.
Slyšel jsem, jak se princ Dutiful a Chade baví s někým na chodbě. Vstal jsem a šel ke dveřím, na něž jsem přitiskl ucho.
Slyšel jsem, jak se Dutiful vymlouvá na únavu a jak za se¬bou poté zavírá dveře vedlejšího pokoje. Tam už na něj mu¬seli čekat jeho sluhové. Opět jsem slyšel mumlavý rozhovor a to, jak je posílá pryč. Po chvilce se otevřely spojovací dve¬ře a vešel Dutiful. V ruce držel jídlo, černý čtvercový plátek, a vypadal zdeptaně. Zvedl plátek a zeptal se mě: „Netušíš, co to je?"
„Ani ne. Ale je v tom rybí pasta. Možná i mořské řasy. Ko¬láče se semínky jsou sladké. Mastné, ale sladké."

Dutiful si chvíli znechuceně prohlížel to divné jídlo, kte¬ré držel v ruce, pak pokrčil rameny jako patnáctiletý mladík, který byl několik hodin bez jídla, a snědl ho. Olízl si prsty. „Není to tak špatné, pokud očekáváš, že to bude chutnat ja¬ko ryba.“
„Stará ryba,“ poznamenal jsem.
Neodpověděl. Zamířil přes místnost k lůžku, na němž spal Thick. Stál a díval se na něj. Pak pomalu zavrtěl hlavou.
„Je to vůči němu tak nespravedlivé. Myslíš, že už se zo¬tavuje?“
„V to doufám. Jeho hudba se tak ztišila, že mě to znepo¬kojuje. Občas mám pocit, jako kdyby od nás Thick odchá¬zel, když mu stoupne horečka.“
Otevřel jsem se vůči Thickově hudbě. Dutiful měl pravdu. Zdála se být méně intenzivní. „Co se dá dělat, je nemocný. Bere mu to sílu a energii na Umění.“ V tu chvíli jsem si ne¬chtěl kvůli Thickovi přidělávat starosti. „Chade mě dnes pře¬kvapil.“
„Opravdu? Musel jsi vědět, že v tom vytrvá, dokud ne¬zvládne alespoň tohle. Jakmile se ten staroch pro něco roz¬hodne, nic ho neodradí.“ Odvrátil se ode mne a zamířil ke spojovacím dveřím. Tam se zarazil. „Chtěl sis dát něco z to¬ho k jídlu?“
„Ne, děkuji. Najez se jako první.“
Mluvil ke mně přes rameno. Na chvíli zmizel ve svém po¬koji, a když se vrátil, v jedné ruce měl naskládané rybí kolá¬če. Zakousl se do jednoho z plátků, zatvářil se útrpně, a pak rychle zhltl všechno ostatní. Rozhlédl se hladově po místnos¬ti. „To nám ještě nikdo nepřinesl jídlo?“
„Myslím, že ho právě jíš.“
„Ne. Tohle je jenom ostrovanské děkovné gesto za to, že jsme je u nás doma živili. Vím, že Chade poslal sluhy, aby nám sehnali čerstvé jídlo a koupili ho.“
„Tím chceš říci, že nás Kančí klan nebude živit?“
„Možná ano. Možná ne. Chade si podle všeho myslí, že bychom se měli chovat, jako bychom to neočekávali. Když nám potom jídlo nabídnou, můžeme ho přijmout jako dar. A když ne, nebudeme působit jako chamtivci nebo slaboši.“
„Informoval jsi o jejich zvycích naše šlechtice?“
Přikývl. „Mnozí z nich sem přijeli jednak proto, aby mne podpořili při ucházení se o narčesku, ale také proto, aby na¬vázali nová obchodní spojenectví a zjistili, jaké možnosti se na Ostrovech nabízejí. A tak jsou jenom rádi, že se mohou projít po Zyligu, podívat se, co je tady na prodej a co by si lidé mohli chtít kupovat. Budeme však muset nakrmit mou gardu, sluhy a samozřejmě moji koterii Moudrých. Myslel jsem, že Chade již za tím účelem podnikl příslušná opatře¬ní.“
„Zdá se, že Hetgurd ti nepřiznává příliš velkou úctu,“ řekl jsem znepokojeně.
„Nemyslím si, že by doopravdy chápali, kdo jsem. Aby se chlapci v mých letech, který se ještě neosvědčil jako váleč¬ník, přiznávala vláda nad tak velkým územím, to je pro ně něco nevídaného. Tady si muži nenárokují nadvládu nad ně¬jakým územím, ale místo toho stavějí na odiv sílu bojovníků, které mají pod svým velením. V určitém ohledu ve mně vidí spíše syna mého mateřského rodu. Královna Kettricken byla u moci, když jsme je na konci války s rudými loděmi porazili. To u nich vyvolává úžas; obdivují, že nejen ubrání¬la svoji vlast, ale že proti nim zároveň rozpoutala válku za pomoci draků, které na ně seslala. Tak se o tom tady vyprá¬ví.“
„Je vidět, že ses toho v krátké době hodně naučil.“ Přikývl, spokojen sám se sebou. „Část jsem si dal dohro¬mady z toho, co jsem slyšel tu, a ze svých zkušeností s Ost¬rovany, když pobývali u nás na Buckkeepu. A část jsem po¬chytil z četby, které jsem se věnoval během plavby sem.“ Trochu si povzdechl. „Jenže to není tak užitečné, jak jsem doufal. Pokud nám nabídnou pohostinnost, čímž myslím, že nás budou živit, pak v tom můžeme vidět uvítání, fakt, že si uvědomují, že jde o náš zvyk a že ho ctí. Anebo v tom mů¬žeme vidět posměch, konstatování, že jsme příliš slabí na to, abychom se uživili sami, a příliš pošetilí na to, abychom při¬jeli připraveni. Ale ať už to ‚vidíme‘ jakkoliv, nemůžeme si být jisti tím, jak to míní oni.“
„Je to podobné jako s tím zabitím draka. Přijíždíš, abys zabil bestii, a tak dokázal, že jsi odpovídající partie pro narčesku? Nebo přijíždíš, abys zabil draka, který je strážcem je¬jich území, a tak dokázal, že si od nich můžeš vzít, cokoliv chceš?“
Dutiful mírně zbledl. „Takhle jsem o tom neuvažoval.“ „Ani já ne. Ale někteří z nich ano. A to nás přivádí zpět k oné základní otázce. Proč? Proč se narčeska rozhodla po¬věřit tě právě tímto úkolem?“
„Potom si tedy myslíš, že to pro ni má i jiný význam než ten, že jsem ochoten riskovat svůj život, jen abych si ji směl vzít?“
Na okamžik jsem na něj zůstal hledět. Byl jsem i já taky tak mladý? „Samozřejmě

že ano. Ty si to nemyslíš?“
„Civil říkal, že patrně chce ‚důkaz mé lásky‘. Říkal, že dív¬ky jsou často takové, že chtějí po mužích věci, které jsou ne¬bezpečné nebo nezákonné či bezmála nemožné, jen aby jim dokázali svoji lásku.“
Tohle jsem si uložil do hlavy. Říkal jsem si, o co byl Civil požádán a kým a jestli to má souvislost s farseerovskou mo¬narchií nebo jestli je to pouze důsledek toho, že po něm ně¬kdy nějaká dívka chtěla nějakou podobnou vylomeninu.
„Abych pravdu řekl, já pochybuji, že v případě narčesky by se mohlo jednat o něco tak romanticky frivolního. Jak by si mohla vůbec myslet, že ji miluješ, když uvážím, jak se k to¬bě chovala? A určitě na sobě nedala znát, že by ve tvé spo-lečnosti nalezla zalíbení.“
Jeden kratičký okamžik na mě jenom vytřeštěně zíral. Ale pak si nasadil tak uhlazený výraz, až jsem si říkal, jestli jsem se předtím nespletl. Přece by se princ nemohl do té dívky zbláznit. Neměli nic společného, a když ji jednou omylem urazil, ona s ním pak jednala hůře než se zbičovaným psem, který za ní s kňučením dolézá. Podíval jsem se na něj. Chla¬pec je schopen uvěřit skoro všemu, když je mu patnáct let. Dutiful si mírně odfrkl. „Ne. Určitě mi neposkytla ani ná¬znak toho, že by moji společnost aspoň tolerovala. Jenom si to vezmi. Nepřijela sem se svým otcem a strýcem, aby se s námi setkala a aby nás na těchto ostrovech uvítala. To ona tuhle absurdní výpravu vymyslela, ale já ji nikde v dohledu nevidím, když je třeba to před jejími krajany obhajovat. Mož¬ná máš pravdu. Možná to nemá mnoho společného s doka¬zováním mé lásky k ní, nebo i jen odvahy. Možná že šlo jen o to, postavit do cesty překážku našemu sňatku.“ A zasmu¬šile dodal: „Možná doufá, že při tom pokusu zahynu.“
„Pokud v tom úkolu budeme pokračovat, mohlo by to mít za následek horší věci než jen zmaření vašeho sňatku. Moh¬li bychom tím uvrhnout obě země do války.“
Při těch slovech vešel Chade. Vypadal ustaraně a znave¬ně. Opovržlivě se rozhlédl po malé místnosti a poznamenal: „Jak vidím, Thick dostal komnatu skoro stejně přepychovou jako princ Dutiful a já. Je tu něco k jídlu a pití?“
„Nic, co bych doporučoval,“ poznamenal jsem.
„Máme tu jen ryby a mastné koláče,“ nabídl mu princ Du¬tiful.
Chade sebou trhl. - „Tohle se prodává na místním tržišti? Pošlu někoho, aby nám dopravil jídlo z lodi. Po dnešku mi cizokrajné jídlo nepřijde dvakrát vhod. Pojďte. Nyní nechá¬me Thicka trochu odpočinout,“ dodával přes rameno, zatím¬co nás vedl spojovacími dveřmi do princova pokoje. Když usedl na Dutifulovu postel, řekl: „Rozhodně neschvaluji, že používáš Umění pro tak nízké účely, Fitzi. A přesto musím připustit, že jsi nás vysvobodil z obtížné situace. Ale než ho příště takovým způsobem použiješ, prosím tě, poraď se se mnou.“
Byla to výtka a zároveň kompliment. Přikývl jsem, jenže Dutiful vyprskl: „Má se radit s tebou? A já v těchto věcech nemám mít žádné slovo?“
Chade se rychle vzpamatoval: „Jistě že ano. Já tím pouze Fitzovi sděluji, že v otázkách diplomacie by neměl předpo¬kládat, že ví nejlépe, kterým kursem se dát.“
Princ otevřel ústa, aby něco řekl, ale v tom okamžiku se z chodby ozvalo klepání na dveře. Na Chadeův pokyn jsem se vrátil do Thickova pokoje a nechal jsem spojovací dve¬ře na malinkou škvíru otevřené; postavil jsem se za ně tak, abych do místnosti viděl, aniž bych sám byl zevnitř snadno vidět. Chade zvýšil hlas a zeptal se: „Kdo je tam?“
Návštěvník to vzal jako výzvu ke vstupu. Dveře se otevře¬ly, a když jsem napjal svaly, setrvávaje v pohotovosti, dovnitř vešel Peottre Blackwater. Zavřel za sebou a poté vysekl prin¬ci a Chadeovi buckkeepskou dvorní poklonu. „Přišel jsem vám říci, že není třeba, abyste se vy nebo vaši šlechtici za¬čali shánět po nějakém jídle nebo pití. Kančímu a Narvalí¬mu klanu bude potěšením zaopatřit vás stejně štědře, jako jste vy zaopatřili naše lidi, když jsme pobývali na návštěvě Šes¬ti vévodství.“
Řekl to dokonale. Byla to dobře nacvičená řeč. Chadeova odpověď zněla stejně připraveně: ,,Je to štědrá nabídka, ale naši lidé si už jídlo zajistili sami.“
Peottre chvíli vypadal očividně nesvůj, ale potom připus¬til: „Již jsme vašim šlechticům předali naše pozvání a jsme poctěni tím, že ho všichni přijali.“
Princ a Chade navenek zachovali odměřené mlčení, avšak moji mysl rozezněla princova úzkostlivá obava: Měl jsem je všechny upozornit, aby nepřijímali žádné nabídky pohoště¬ní, které nebudou doručeny přese mne. Nebudou nás teď po-kládat za slabochy?
Peottre neklidně pohlédl z Chadea na prince. Asi vycítil, že chybil. Pak řekl: „Mohu s vámi chvíli mluvit?“
„Lorde Blackwatere, můžete ke mně zavítat kdykoli,“ ujis¬til ho reflexivně princ.
Peottreho tvář zkřivil nepatrný úsměv. „Dobře víte, že já nejsem žádný ‚lord‘,

princi Dutifule, ale jen kaempra Narva¬lího klanu. Ani jako takový nemám na shromáždění Hetgurdu za zády žádné bojovníky. Tolerují mne spíš kvůli manže¬lovi mé sestry Arkonovi Bloodbladeovi než z respektu vůči mé osobě. Na náš klan dolehly poměrně těžké časy ve všech ohledech, nepočítám-li bohatství mateřských pozemků a čest naší pokrevní linie.“
V duchu jsem se velice podivil, v jakých jiných ohledech by klan mohl zažívat těžkosti, ale Peottre mluvil dál: „Na to, co jsem dnes odpoledne slyšel od Hetgurdu, jsem nebyl ne¬připraven. Vlastně jsem to čekal od doby, co narčeska vzne¬la svoji výzvu. Také Arkon Bloodblade věděl, že se najdou lidé, kteří budou vyvedeni z míry zkouškou, kterou narčes¬ka pro prince navrhla. Chtěl jsem vám říci, že na to nejsme nepřipraveni. Vypracovali jsme plány, jak tomu čelit. Pohos¬tinnost, kterou nabízíme v tomto opevněném domě, je jenom jedním z opatření, která jsme učinili. Doufali jsme, že se opo¬zice neozve tak brzy, a ani jsme nemysleli, že proti nám vy¬stoupí tak uznávaný kaempra jako Orel. Je naším ohromným štěstím, že kaempra Medvěd, který je spojen s Kancem, po¬kládal za vhodné rozpustit shromáždění tak náhle. Jinak by debata mohla zajít příliš daleko a škody by byly nenapravi¬telné.“
„Mohli jste nás před tou opozicí varovat, kaempro Peot¬tre, ještě než jsme stanuli před Hetgurdem,“ podotkl klidně Chade, ale princ ho náhle přerušil slovy: „Takže si myslíte, že to ještě lze napravit? Jak?“
Při té dychtivosti jsem sebou trhl. Chade měl pravdu. Ten muž si zasloužil pokárání za to, že nás dostal do pasti, a ne bezpodmínečné přijetí své pomoci při vyprošťování z pasti.
„Bude to chtít nějakou dobu, ale ne moc dlouhou - spí¬še dny než měsíce. Od doby, co jsme se vrátili z vaší země, jsme vynaložili spoustu jmění a vlivu na to, abychom si kou¬pili spojence. Já samozřejmě mluvím otevřeně o tom, co ne¬lze otevřeně přiznat. Ti, kdo souhlasili, že nás podpoří, se nesmí na naši stranu přiklonit příliš rychle, spíše to musí vy¬padat, že je přesvědčily argumenty, které Kančí klan předlo¬ží v náš prospěch. A tak bych vás chtěl nabádat k trpělivos¬ti a opatrnosti, zatímco se Hetgurd bude rozhoupávat.“
„K opatrnosti?“ otázal se ostře Chade. Nájemní vrahové? Jeho nevyřčená obava ke mně jasně dolehla.
„To není to správné slovo,“ omlouval se Peottre. „Občas to vypadá, že na co má jeden jazyk jedno slovo, na to jich druhý potřebuje více. Chtěl bych od vás, abyste byli... ne tak nápadní. Ne tak viditelní. Aby nebylo snadné přijít s vámi do styku nebo s vámi mluvit.“
„Nedostupní?“ navrhl princ.
Peottre se zlehka usmál a pokrčil rameny. „Tak byste to řekli vy. My tu říkáme: ‚Je těžké urazit člověka, se kterým nemluvíš.' - Navrhuji, aby se Farseerovic Jelení klan vyva¬roval urážek tím, že bude... nedostupný.“
„A zatím máme důvěřovat Kančímu klanu, že bude mluvit za nás?“ zeptal se Chade. Do hlasu schválně vpustil náznak skepticismu. „A co máme mezitím dělat?“
Peottre se usmál. Ze své pozice jsem na něho příliš dob¬ře neviděl, ale myslím, že jsem zahlédl výraz úlevy nad tím, že ze zdáme být jeho radě nakloněni.
„Navrhoval bych, aby¬chom vás úplně odstěhovali ze Zyligu. Všichni očekávají, že navštívíte mateřský dům narčesky. Pro Hetgurd bylo bezmá¬la překvapením, že jste dorazili nejprve sem. A proto navr¬huji, abyste nasedli na loď Kančího klanu Tusker a vypluli s námi do Wuislingtonu, kde jsou mateřské pozemky Narva¬lího klanu. Tam se vám dostane stejného uvítání a zaopatře¬ní, jaké jste připravili vy nám na Buckkeepu. O vašich zvy¬cích v tomto směru jsem již svůj mateřský dům informoval. Budou jím připadat neobvyklé, ale uznají, že je spravedlivé živit vás, jako jste vy živili nás.“
Když pronášel svůj návrh, nedokázal v hlase potlačit na¬ději. Jeho dychtivost mne zneklidnila. Snažil se nás od ne¬bezpečí odehnat, anebo nás do něj chtěl vlákat? Cítil jsem, že se tentýž dotaz mihl i myslí Chadea, když mu řekl: „Ale my jsme sem přijeli sotva před chvílí a jsme unaveni z plav¬by na moři. Princovu sluhovi Thickovi nedělají vlny dobře. Onemocněl a potřebuje si odpočinout. Nemůžeme pomýšlet na to, že bychom zítra odjeli.“
Věděl jsem, že bychom mohli a že Chade už teď uvažuje, co by nás to stálo. Řekl ta slova, jen aby zjistil, co mu Peottre odpoví. Na chvíli se mi toho Ostrovana bezmála zželelo. Nemohl vědět, že Chade a princ si spolu vyměňují myšlenky, natož že já stojím za rohem a nejen slyším každé jeho slovo, ale ještě k jejich postřehům připojuji svoje. Viděl jsem, jak se ho zmocňuje děs, a potvrdil jsem Chadeovi i princi, že je¬ho neklid je podle mne nefalšovaný, když tu Peottre zvolal: „Ale to musíte! Nechte zde toho muže s někým, kdo se o něj postará. Tady v Kančím opevněném domě bude v bezpečí. Spáchání vraždy v opevněném domě klanu je strašná poha¬na pro mateřský dům a Kančí klan je mocný. Nikdo se tím zabývat nebude.“

„A nemohli by se tím zabývat, kdyby se odvážil mimo opevněný dům? Nebo kdybych šel dnes večer ven shánět dejme tomu jídlo?“ Sametová zdvořilost Chadeova tónu ne¬mohla tak úplně zastřít, jak je jeho otázka břitká.
Ze svého úkrytu jsem viděl, že Peottre svých unáhlených slov lituje. Chvíli uvažoval, že by zalhal, ale potom to smě¬le zavrhl a rozhodl se pro ryzí pravdu. „Museli jste vědět, že k tomu může dojít. Pokud nikdo z vás není blázen. Vi¬děl jsem, jak studujete lidi a poměřujete to, co nabízíte jed¬nomu, s tím, co si přeje druhý. Viděl jsem vás nabízet cukr i bič, abyste přiměli ostatní jednat podle vaší vůle. Určitě jste sem přijeli s vědomím toho, co by Icefyre mohl znamenat pro některé z nás. Určitě jste s tou opozicí počítali.“
Cítil jsem, jak Chade nabádá Dutifula k mlčení, aby za něj Peottremu přísně řekl: „S opozicí ano. Dokonce i se zvěstmi o válce. Ale s hrozbou zavraždění princova sluhy nebo prin¬ce samotného, to ne. Dutiful je jediný dědic farseerovské ko¬runy. Ani vy nejste blázen. Víte, co to znamená. Už tak jsme ho vystavili krajnímu nebezpečí, když jsme dovolili, aby ris¬koval život vyplutím na tuto nesmyslnou výpravu. A vy teď připouštíte, že nad ním visí nebezpečí vraždy, jednoduše pro¬to, že se snaží dostát svému slovu, jež dal dceři vaší sestry. Sázky, které souvisejí s tímto spojenectvím, se vyšplhaly pří¬liš vysoko, Peottre. Já nebudu vsázet princův život kvůli je¬ho zasnoubení. Požadavek narčesky mi nikdy nedával smysl. Uveďte nám jeden dobrý důvod, proč bychom měli pokračo¬vat.“
Princ kypěl vzteky. Jeho neustálé námitky proti Chadeově panovačnosti, vysílané Uměním, naprosto utlumily mo¬je vlastní myšlenky. Myslel jsem, že vím, co Chade dělá, je¬nomže jedinou emocí, již jsem zatím vnímal, byla princova dotčenost nad tím, že Chade naznačoval, že by on, princ, mohl od svého slova ustoupit. Dokonce i Thíck se s mohut¬ným zaúpěním překulil, zasažen mohutným princovým vý¬padem.
Peottre střelil pohledem k princi. I bez vnímavosti vůči Umění mohl číst, co se v mladíkově duši odehrává. „Protože princ Dutiful řekl, že to udělá. Kdyby teď vzal zpátky svoje slovo a uprchl domů, byl by pokládán za zbabělce a za sla¬bocha. Možná by se tím odvrátila válka, ale opět by to vedlo k nájezdům. Určitě znáte naše přísloví: ‚Zbabělec nevlastní nic dlouho‘“
V Šesti vévodstvích říkáme: „Strach je to jediné, co nelze zbabělci vzít.“ Řekl bych, že to znamenalo totéž. Že kdyby se náš princ zachoval zbaběle, Ostrované by tak pohlíželi na celých Šest vévodství a mysleli by si, že jsme znovu zralí na další nájezdy.
Ticho! Vzhlížej si, jak chceš, ale drž už jazyk za zuby! Chadeův rozkaz patřící Dutifulovi byl nejdůraznější ukáz¬kou Umění, jakou jsem kdy u něho zažil. Ještě více mě ohro¬mil skrytý příkaz, který poslal výlučně mně. Sleduj Peot¬treho tvář, Fitzi. Cítil jsem, kolik sil to Chadea stojí, ale hlas udržel vyrovnaný, když ledovým tónem prohlásil: „Kaempro Narvale. Vy jste mě špatně pochopil. Já jsem neřekl, že princ vezme zpátky své slovo, že před vaší narčeskou setne drakovi hlavu. Jednou dal své slovo a Farseer si pro své slo¬vo zpátky nechodí. Avšak jakmile ten čin vykoná, já nevi¬dím důvod, proč mrhat pokrevní linií mého prince kvůli že¬ně, která je schopna ho poslat do takového nebezpečí, které mu hrozí jak ze strany jejího lidu, tak draka. Princ to udělá, ale my už se nebudeme cítit povinováni oženit ho poté s nar¬českou.“
Dělal jsem, co mi Chade nařídil, ale ze sledu výrazů, kte¬ré se mihly Peottreho tváří, se nedalo nic vyčíst. Po údivu samozřejmě následoval zmatek. Věděl jsem, co chce Chade zjistit. Oč Peottremu a narčesce nejvíce jde: o usmrcení dra¬ka, nebo spojenectví s Farseery? Ale k odpovědi jsme se ne¬dostali o nic blíže, když ze sebe Peottre vykoktal: „Ale není to snad to, co si Šest vévodství přeje nejvíce? Vytvořit tím¬to sňatkem dobrou vůli a spojenectví?“
„Narčeska není jediná vysoce postavená žena na Ostro¬vech,“ odpověděl Chade zamítavě. Dutiful se zatím úplně ztišil. Cítil jsem, jak se mu v hlavě honí myšlenky, ale ne¬slyšel jsem je. „Princ Dutiful si mezi vaším lidem jistě najde ženu, která nebude frivolně riskovat jeho život. A pokud ne, nabízejí se další spojenectví. Myslíte, že by Chalced neocenil takovou dohodu s Šesti vévodstvími? Tady máte k zamyš¬lení jedno staré pořekadlo ze Šesti vévodství: ‚Jedna vlaštovička jaro nedělá.‘“
Peottre se neustále snažil pochopit náhlou změnu situace. „Proč ale riskovat princův život při zabití draka, když za to nebude žádná odměna?“ zeptal se zmateně.
Konečně přišla řada na prince, aby promluvil. Chade mu ta slova podsunul, ale myslím, že princ by věděl, co má říct, sám od sebe i bez pobízení. „Abych Ostrovům připomněl, že co Farseer řekne, to udělá. Uběhlo jenom několik let od do¬by, co můj otec zburcoval své spojence Elderlingy a zničil většinu tohoto města. Možná že nejlepší způsob, jak odvrá¬tit válku mezi Šesti vévodstvími a Ostrovy, pro nás není sňa¬tek. Možná je nejlepší připomenout znovu vašim

krajanům, že co řekneme, to uděláme.“ Princův hlas byl tichý a vyrov¬naný. Nemluvil s ním jako člověk s člověkem, ale jako král.
Ani válečník jako Peottre nebyl vůči takovému převzetí autority imunní. Slova mladého prince se ho dotkla méně, než kdyby k němu promluvil jeden z jemu rovných kaemprů. Viděl jsem, že trochu pozbyl půdu pod nohama, ale ne¬mohl bych říci, zda se ho při představě, že by se dcera jeho sestry nemusela provdat za prince, zmocnil děs anebo úleva. „Vskutku to musí vypadat, že jsme se uchýlili k podvodu, abychom vás vyprovokovali k přísaze, že tento úkol splníte. A nyní, když jste doopravdy zjistil, jak byl váš slib závažný, musíte si připadat dvojnásob podvedený. Elliania vás pově¬řila vskutku heroickým úkolem. Přísahal jste, že ho splníte. Kdybych si chtěl libovat v úskočnosti, připomněl bych vám, že jste dal i své slovo, že si ji vezmete za ženu. Mohl bych se vás zeptat, zda nejste, jako Farseer, stejně pevně zavá¬zán udělat i tohle, jak jste řekl. Ale nechám vás být bez zby-tečného hašteření. Máte pocit, že jsme vás oklamali. Nemo¬hu popřít, že to tak vypadá. Určitě si uvědomujete, že pokud úkol splníte a pak odmítnete ruku narčesky, zahanbíte nás úměrně slávě, kterou si vydobudete. Její jméno se stane synonymem pro zrádnou ženskou potměšilost. Taková vyhlíd¬ka se mi nelíbí. Nicméně se skláním před vaším právem za¬ujmout takový postoj. Ani proti vám nezahájím krevní mstu, ale zadržím svůj meč a uznám, že máte právo cítit se ukřiv-děný.“
Ve svém úkrytu jsem jen kroutil hlavou. Při tom, co Peottre říkal, se ho očividně zmocňovalo mohutné pohnutí, ale já jsem věděl, že plný dopad jeho slov mi uniká. Naše tradice se prostě příliš rozcházely. Jedna věc mi však byla zcela jas¬ná a princ chvíli nato moji myšlenku evokoval, zatímco za¬myšleně hleděl na Peottreho. Jak vidno, situaci jsem příliš nezlepšil. Oba jsme teď dotčeni chováním toho druhého. Jak to mám napravit? Mám tasit meč a vyzvat ho hned zde k sou¬boji?
Nebuď blázen! Chadeova výtka si svou ostrostí nezadala s Dutifulovou vážností. Přijmi jeho nabídku, že nás na pa¬lubě Tuskera dopraví do Wuislingtonu. Víme, že tu cestu bu¬deme muset podniknout; bude jen dobře, když vznikne do¬jem, že to přenecháváme na něm. Možná se dozvíme více, až tam budeme. Tuto hádanku musíme vyřešit, a já bych tě rád měl z dosahu Hetgurdu a jakýchkoli vražedných pokusů, do¬kud nebudu vědět víc.
Princ Dutiful sklopil mírně hlavu. Věděl jsem, že je to na Chadeův popud, jenomže Peottremu se to muselo jevit tak, že princ možná lituje dopadu svých předchozích slov. „Rádi přijmeme dnes večer vaši pohostinnost, Peottre Blackwatere. A zítra podnikneme plavbu na Tuskeru do Wuislingtonu.“
Úleva, kterou Peottre při Dutifulových slovech pocítil, by¬la přímo hmatatelná. „Já sám se zaručím za bezpečnost va¬šich lidí během doby, co budeme pryč.“
Dutiful zavrtěl zvolna hlavou. Mysl mu pracovala na plné obrátky. Pokud ho chtěl Peottre oddělit od jeho stráže a poradců, on to rozhodně nedovolí. „Moji šlechtici samozřejmě zůstanou tady. Protože nejsou z linie Farseerů, tuším, že ne-budou pokládáni za členy mého klanu a za příhodné cíle po¬msty. Ale jistá část mé družiny mě musí doprovázet. Moje stráž a mí poradci. Jsem si jist, že to chápete.“
A co Thick? Pořád je na tom dost zle, zeptal jsem se nalé¬havě.
Tebe nemohu nechat tady a jeho nesvěřím do pochybné péče, jíž by se mu dostalo od jiných lidí. Jakkoli to pro něj bude těžké, musí cestovat s námi. Je to člen koterie Umění. A krom toho. Pomysli na tu spoušť, kterou by mohl napáchat za naší nepřítomnosti, kdyby se mu vrátily jeho dřívější noč¬ní můry.
„Farseere, princi Šesti vévodství, myslím, že v tom vám můžeme vyhovět.“ V dychtivé snaze ujistit se o našem sou¬hlasu Peottre ta slova bezmála vykoktal. Potom už se konverzace stočila k bezpečnějším tématům. Zanedlouho je Peottre oba doprovodil dolů k večeři. Chade hlasitě poznamenal k princi, že musejí zařídit, aby po¬slali Thickovi nahoru vydatné jídlo, protože se musí co nej¬rychleji zotavit. Peottre je ujistil, že na to osobně dohlédne, a pak už jsem je slyšel odejít. Když se všichni vzdálili z prin¬cova pokoje, vypustil jsem zatajený dech, zakroužil jsem ra-meny, abych se uvolnil, a šel jsem zkontrolovat Thicka. Po¬kojně spal, aniž měl nejmenší tušení, že zítra bude odvelen na další strastiplnou plavbu. Shlížel jsem na něj a posílal mu do snů uklidňující myšlenky. Potom jsem se posadil ke dve¬řím a bez velkého nadšení čekal, jaké ostrovanské pokrmy mi sem nahoru pošlou.

9
Mateřský dům

Bowsrin byl v té době kaempra Jezevčího klanu. Jeho lodě tvořily flotilu, jeho

bojovníci úctyhodnou sílu a jemu se při nájezdech dobře vedlo, když přiváželnazpět brandy, stříbro a železné nástroje. Stal se bezmála hrdinou, než svůj klan zostudil.
Toužil po ženě z Raccího klanu. Vypravil se do jejího ma¬teřského domu s dary, ale ona je nepřijala. Zato její sestra ano a on s ni ulehl, ale to mu nestačilo. Odjel pryč a vedl další rok nájezdy a vrátil se do domu Jezevčího klanu s mno¬hem větším bohatstvím, avšak bez hrdosti v srdci, neboť byl stravován nedůstojným chtíčem.
Jeho válečníci byli dobří bojovníci, leč pošetilých srdcí, protože ho poslouchali, i když velel jejich nájezdu proti ma¬teřskému domu Raccího klanu. Bojovníci klanu byli pryč a že¬ny pracovaly na poli, když k jejich břehům připluly Bowsrinovy lodě. Kaempra Bowsrin a jeho válečníci pobili jejich starce i některé z takřka dospělých hochů a ženy si vzali na holé zemi, přestože se bránily. Některé raději zemřely, než by se nechaly znásilnit. Bowsrin zde zůstal sedmnáct dní a kaž-dý den svého pobytu nutil Serferet, dceru Raccího klanu, aby přijímala jeho tělo. Nakonec na to zemřela. Poté všichni od¬jeli, aby se vrátili do svého mateřského domu.
Měsíc přešel do dalšího cyklu a poté Jezevčí mateřský dům obdržel zprávy o tom, co jejich kaempra udělal. Klan byl zostuzen. Ženy vyhnaly muže ze svých pozemků a řekly jim, aby se už nikdy nevraceli. Sedmnáct svých synů daly ženy Raccímu klanu, aby s nimi naložil podle libosti, aby tak bylo od¬činěno zlo, které napáchal Bowsrin. A mateřské domy všech klanů zapověděly Bowsrinovi a jeho mužům vstup na pevni¬nu, přičemž každý, kdo by jim poskytl jakoukoli pomoc, měl sdílet jejich osud.
Za necelý rok byli Bowsrin a jeho muži pozřeni mořem. A Raccí klan využil synů sester, kteří mu připadli v rámci od¬škodnění, nikoliv jako otroků, ale jako válečníků na obranu svých břehů a jako mužů k chovu dalších synů a dcer pro Rac¬čí klan. A ženy z mateřských domů spolu opět žily ve vzájem¬ném míru.

„OSTROVANSKÝ VAROVNÝ PŘÍBĚH“ OD BARDA OMBIRA

• • •

Druhý den jsme nasedli na loď mířící na Mayle Island. Princ Dutiful a Chade se krátce sešli se svolaným Hetgurdem, aby jim to rozhodnuti oznámili. Princ pronesl krátkou řeč, ve které uvedl, že se rozhodl nahlížet konflikt jako zá¬ležitost Hetgurdu. Že jako muž nemůže vzít zpět slovo, jež jednou dal, ale že jim dopřeje možnost prodiskutovat tento problém a dohodnout se na tom, jaká bude jejich vůle. Ho¬vořil s důstojností a klidem, jak mi později řekl Chade, a svou ochotou uznat, že se jedná o záležitost, kterou může rozhod¬nout jen Hetgurd, prý sebral vítr z plachet nejednomu naježenci. Dokonce i Orel to ocenil a řekl, že muž, který je ocho¬ten postavit se výzvě čelem, je mužem, jehož může respek¬tovat každý, bez ohledu na to, kde se narodil.
Zpráva o princově odjezdu se u jeho šlechticů setkala s ne¬stejně velkým údivem i zděšením. Bylo jim to prezentováno jako menší změna v našem časovém plánu. Většina neměla v úmyslu doprovázet prince do mateřského domu jeho snoubenky; už na Buckkeepu jim bylo řečeno, že tak velká delegace by se u nich nemusela setkat s bezproblémovým uvítáním. Očekávali, že setrvají v Zyligu a budou navazovat kontakty s vyhlídkou na budoucí obchodní jednání. Větši¬nou se spokojili s tím, že zůstanou na Skyrene Islandu a bu¬dou si předcházet obchodní partnery. Arkon Bloodblade, kaempra Kančího klanu a otec narčesky, nás s klidem ujistil, že zde se svými bojovníky zůstane rovněž, aby jim zajistil pří¬jemný pobyt a prosazoval naši věc v Hetgurdu.
Chade mi později řekl, že našim šlechticům důrazně do¬poručil, aby nadále využívali pohostinnosti opevněného do¬mu Kančího klanu, místo aby zkoumali, jaká je pohostinnost v místních hostincích. Také jim doporučil, aby při pohybu po městě a mezi Ostrovany stavěli na odiv své vlastní erby, stejně jako se příslušníci klanů honosí se svými zvířecími symboly. Podle mě přímo neřekl vévodům Šesti vévodství, že pro ně bude bezpečnější, když je nebudou pokládat za sou¬část Jeleního klanu Farseerů, jak Ostrované smýšleli o prin¬cově rodině.
Tusker byl ostrovanská loď, ještě daleko méně pohodlná než naše Maiden 's Chance. Zatímco jsem sledoval, jak se naloďují ostatní, všiml jsem si, že na vlnách více poskakuje, ale se svým mělčím ponorem se určitě mnohem lépe hodila do meziostrovních kanálů, jimiž jsme se měli plavit, než na¬še loď s hlubším trupem. Dozvěděl jsem se, že některé z kanálů jsou za odlivu stěží splavné a že během jistých odlivů, které nastanou pouze jednou nebo dvakrát za rok, je možné přejít pěšky z ostrova na ostrov. Měli jsme proplout něko¬lika takovými kanály, než se opět ocitneme na širém moři a zamíříme k rodnému ostrovu narčesky a její

vesnici jmé¬nem Wuislington.
Vůči Thickovi to bylo vskutku kruté. Nechal jsem ho spát co nejdéle, než jsem ho vzbudil, aby si pochutnal na teplém jídle ze známých ingrediencí, které jsem mu nechal přinést z Maiden's Chance. Pobízel jsem ho, aby se pořádně najedl a napil, a mluvil jsem o samých příjemných věcech. Zatajil jsem mu, že co nevidět vyrazíme na další plavbu. Nesl dost těžce, že se musí umýt a převléci, protože čekal jen na to, až se bude moci vrátit do postele. Velmi rád bych mu to umož¬nil, protože jsem byl přesvědčen, že nic by lépe neprospělo jeho zdraví. Ale v Zyligu jsme ho s klidem nechat nemohli.
I když jsme už stáli v docích společně s gardisty, koterií Moudrých, Chadem a princem Dutifulem a dívali se, jak na Tusker nakládají zásnubní dary, myslel si Thick, že jsme si jen vyšli na ranní procházku. Loď stála uvázaná u doku. As¬poň s nástupem na palubu nebudou problémy, říkal jsem si zasmušile. Mýlil jsem se. Thick se nic zlého netuše díval, jak ostatní směřují po můstku na loď, ale když přišla řada na něj, úplně vedle mě ztuhl. „Ne.“
„Nechceš se podívat na ostrovanskou loď, Thicku? Vši¬chni ostatní už nastoupili, aby si ji prohlédli. Slyšel jsem, že je úplně jiná než naše loď. Pojďme si ji prohlédnout.“
Chvíli na mne mlčky hleděl. „Ne,“ zopakoval. Jeho malá očka se začala nedůvěřivě zužovat.
Další klamání nemělo smysl. „Thicku, musíme nastoupit na palubu. Loď brzy vypluje, aby dopravila prince k narčesce domů. Musíme jet s ním.“
Shon v docích kolem nás ustal. Vše ostatní bylo připrave¬no a všichni ostatní se nacházeli na palubě. Loď čekala jen na Thicka a na mě. Muži z ostatních lodí a kolemjdoucí dych¬tivě zírali na Thicka, všichni více či méně s odporem. Ná¬mořníci na Tuskeru čekali, až budou moci vytáhnout na pa¬lubu lodní můstek a odhodit lana. Rozmrzele se na nás dívali a vyčkávali. Vycítil jsem, že už jen svou přítomností jsme je dostali do ponižující situace. Proč nemůžeme nastoupit a zmi¬zet jim z očí v podpalubí? Byl čas jednat. Pevně jsem Thic¬ka uchopil za paži. „Thicku, musíme hned nastoupit.“
„Ne!“ vykřikl náhle a divoce mě plácl; v tu chvíli mě za¬sáhla i prudká vlna Umění, obtěžkaná jeho strachem a zuři¬vostí. Odklopýtal jsem stranou, přičemž dav, který se kolem nás srotil, se začal řehonit. Muselo jim vskutku připadat div¬né, že mě podrážděné plesknutí imbecila málem srazilo na kolena.
Jen nerad vzpomínám na to, co následovalo. Neměl jsem jinou možnost než na něho použít násilí. Ale Thickovo zdě¬šení mu rovněž nedávalo na výběr. Pustili jsme se do sebe v docích: má fyzická velikost a síla a robustnost mých prově¬řených zdí proti jeho Umění a těžkopádným bojovým schop¬nostem.
Chade a princ samozřejmě ihned vzali na vědomí moje dilema. Vycítil jsem, jak se princ snaží Thicka kontaktovat a zklidnit, ale rudá clona jeho hněvu působila stejně účinně jako zeď Umění. Chadeovu přítomnost jsem vůbec nevní¬mal; patrně se vyčerpal při svém výkonu z předešlého dne. Když jsem Thicka poprvé uchopil s jednoduchým záměrem zvednout ho ze země a odnést na palubu, zasáhla mě vlna je-ho Umění. Při fyzickém kontaktu jsem se stal více zranitelný. Mrštil po mně svůj strach a já jsem se málem zmáčel v hrůze, kterou ve mně probudil. Přehnaly se prese mne dávné vzpomínky na okamžiky, kdy mě svíraly čelisti smrti. Citil jsem zuby vykovaného, jak se mi zatínají do ramene a jak se mi do zad zarývá šíp. Hodil jsem si Thicka na rameno a vzápě¬tí jsem klesl na kolena, spíše pod vahou jeho hrůzy než těla. To vyvolalo novou bouři smíchu přihlížejících. Thick se mi vyrval a pak zůstal stát, divoce a neartikulovaně vřeštěl, za¬hnán do úzkých a neschopen uprchnout, neboť teď nás ob¬klopoval kruh pošklebujících se lidí.
Posměch kolem nás stále sílil a dorážel na mne účinněji než Thickovy máchající pěsti. Nemohl jsem ho uchopit, aniž bych ohrozil celistvost svých zábran, ani jsem si netroufal snížit je tváří v tvář jeho výpadu, abych mohl naplno využít své Umění. A tak jsem se marně snažil nahnat ho na palubu a musel jsem mu odříznout cestu pokaždé, když se pokusil prorazit kolem mě do doků. Když jsem proti němu vykročil, on ucouvl blíže k lodnímu můstku a kroužek lidí se v těch místech rozestoupil. Potom vyrazil proti mně, ruce roztažené při vědomí, že když se mě dotkne, mé zdi před ním padnou. A já jsem musel uhnout, abych se vyhnul jeho chmatající ru¬ce. A lidé se celou tu dobu smáli a pokřikovali hrdelním ost¬rovanským jazykem na své známé, aby se přišli podívat na chlapa z Vévodství, jak si neumí poradit s imbecilem.
Nakonec mě zachránil Web. Zřejmě ho přivolaly k zábrad¬lí Tuskeru vzrušené výkřiky námořníků. Sám rozložitý ná¬mořník, prorazil si cestu mezi čumily a sešel po můstku k nám. „Thicku, Thicku, Thicku,“ řekl konejšivě. „No tak pojď, člo¬věče. Tohle není nutné. Tohle není vůbec nutné.“
Věděl jsem, že Moudrost lze využít, aby člověk někoho odrazil. Kdo kdy neuskočil

před cvakajícími zuby psa nebo jen o vlásek neuhnul před seknutím kočičích pařátů? Není to jen toto nebezpečí, jež přiměje člověka, aby vyklidil území, ale též síla tvorova hněvu, jež tlačí soupeře zpátky. Myslím, že naučit se odrážet je pro Moudrého stejně instinktivní, ja¬ko když ví, jak uprchnout před nebezpečím. Nikdy mě ne¬napadlo, že by mohla existovat doplňující síla, která zklid¬ňuje a vábí.
Neměl jsem pojmenování pro to, co Web vůči Thickovi vyzařoval. Nebyl jsem jeho cílem, ale přesto jsem to okra¬jově vnímal. Zmírnilo to moji naježenost a uklidnilo to mé bušící srdce. Takřka bezděčně mi klesla ramena a povolila čelist. Viděl jsem, jak se Thickovou tváří mihl výraz údivu. Pootevřel ústa a svůj jazyk, který nikdy zcela neschoval, vy¬strčil ještě víc, zatímco víčka mu klesla, až se jeho očka sko¬ro zavřela. Web tiše řekl: „Klid, příteli můj. Uvolni se. A teď pojď, pojď se mnou.“
Existuje výraz, který je možné spatřit na tváři kotěte, když ho matka zvedne za kůži na zátylku. Tento výraz se objevil v Thickově tváři, když mu na paži spočinula Webova velká ruka. „Nedívej se,“ radil mu Web. „Upři oči na mě, no tak,“ a Thick ho poslechl a vzhlédl k jeho tváři, zatímco mistr Moudrosti ho vedl na palubu lodi se stejnou snadností, jako když chlapec vede býka za kroužek v nozdrách. Celý jsem se chvěl, zatímco na zádech mi zasychal pot. Krev se mi hr¬nula do tváře při posměšcích, které provázely můj nástup na loď. Většina lidí ovládala na nejzákladnější úrovni vévodštinu. Nyní ji používali záměrně, abych rozuměl, jaké vůči mně cítí opovržení. Nemohl jsem předstírat, že si jich nevšímám, protože jsem ve svém zahanbení nedokázal potlačit příval krve, který mi zbarvil obličej. A neměl jsem jak dát průchod svému hněvu, zatímco jsem kráčel za Webem. Jen co jsem nastoupil na palubu, uslyšel jsem, jak se prkna můstku za mými zády zvedají. Neohlížel jsem se, pouze jsem se vlekl za Webem a Thickem k jakési stanové konstrukci na palubě lodi.
Ubytování bylo mnohem primitivnější než na Maiden's Chance. Na příďové palubě stála kajuta s dřevěnými stěna¬mi, jaké jsem byl zvyklý na lodích vídat. Dozvěděl jsem se, že je rozdělena na dvě místnosti. Větší připadla princi a Chadeovi, zatímco koterie Moudrých se natěsnala do té menší. Dočasně zřízená kajuta na záďové palubě sloužila pro stráž¬níky. Její stěny tvořila těžká kůže natažená mezi tyčemi, ce¬lá struktura byla ukotvena provazy a kolíky k palubě. Toto přístřeší znamenalo ústupek citlivkám ze Šesti vévodství. Sa¬mi Ostrované preferovali otevřenou palubu bez překážek, na níž se nejlépe přetahoval náklad a vedl boj. Pohled na tváře mých spolubojovníků z gardy mě přesvědčil, jak málo víta¬ný mezi nimi Thick bude. Po svém ostudném výstupu v do¬cích jsem v jejich očích příliš nestoupl. Web se snažil usa¬dit Thicka na jeden z lodních kufrů, který sem byl přenesen z Maiden's Chance.
„Ne,“ řekl jsem mu tiše. „Princ má raději, když je Thick ubytovaný v jeho blízkosti. Měli bychom ho odvést do dru¬hé kajuty.“
„Taje ještě těsnější než tahle,“ vysvětloval Web, jenže já jsem jen zavrtěl hlavou.
„Dáme ho do druhé kajuty,“ trval jsem na svém a Web na¬konec ustoupil. Thick odešel s ním, ve tváři stále ten skelný výraz důvěry. Já jsem vykročil za nimi, připadaje si vyčer¬paný, jako kdybych celé dopoledne cvičil s mečem. Až po chvíli jsem si uvědomil, že Web uložil Thicka na svůj slamník. Civil seděl na cípu menšího slamníku, v klíně svoji prs¬kající kočku. Pěvec Cockle si sklíčeně prohlížel tři přetrže-né struny na své malé harfě. Swift se díval, kam mohl, jen ne na mě. Mohl jsem cítit jeho zděšení nad tím, že do jeho ka¬juty zavítal tenhle „poločlověk“. Ticho v malinké místnosti bylo hustší než máslo.
Jakmile se Thick uvelebil na slamníku, přejel mu Web mozolnatou rukou po zpoceném čele. Thick k nám chvíli zma¬teně vzhlížel a potom zavřel oči, utahaný jako dítě. Když ho přemohl spánek, začal chraplavě oddychovat. Po těch ranách, které mi uštědřil, bych se k němu nejraději připojil také, ale Web mě uchopil za paži.
„Pojď,“ řekl. „Musíme si promluvit mezi čtyřma očima.“
Byl bych se mu vzepřel, kdybych mohl, ale jen co mi spo¬činul rukou na rameni, můj odpor polevil. Nechal jsem ho, ať mě nasměruje na palubu. Když jsem se tam znovu objevil, slyšel jsem, jak si ze mě námořníci hlasitě utahují, ale Web se rozhodl je ignorovat, když mě vedl k zábradlí. „Tu máš,“ řekl mi a odepnul si od pasu koženou čutoru a odzátkoval ji. Ovanula mě vůně brandy. „Trochu si zavdej a několikrát se zhluboka nadechni. Vypadáš jako člověk, který vykrvácel na¬půl k smrti.“
Nemyslel jsem si, že bych potřeboval zrovna brandy, do¬kud jsem si trochu nelokl a neucítil, jak se mi po těle rozlé¬vá její žár.
Fitzi?
Jako šepot ke mně dolehl princův znepokojený dotaz. Na¬jednou jsem si uvědomil,

že kolem sebe pořád udržuji se¬mknuté svoje zábrany. Opatrně jsem je snížil a potom jsem se Dutifulovi ozval: „Jsem v pořádku. Web už Thicka uklid¬nil. „
„To je pravda. Ale myslím, že mi to nemusíš říkat.“
Dopřej mi chvilku, princi, abych se sebral. Neuvědomil jsem si, že jsem vyřkl nahlas to, co jsem předtím poslal Du¬tifulovi na vlnách Umění. „Já vím. Asi jsem trochu vynervovaný.“
„Ano, to jsi. Já ovšem nechápu proč. Mám však jistá po¬dezření. Ten prosťáček je pro prince důležitý, že? A nějak to souvisí s tím, jak dokázal zabránit bojovníkovi na vrcholu sil, aby ho přinutil udělat něco, co sám dělat nechtěl. Co tě ved¬lo k tomu, abys před jeho doteky uhýbal? Když jsem se ho dotkl já, nic se mi nestalo.“
Podal jsem mu čutoru zpátky. „To není moje tajemství,“ řekl jsem mu otevřeně.
„Chápu.“ Zavdal si lok brandy. Potom pohlédl zamyšleně vzhůru. Risk lenivě kroužila kolem lodi a čekala na nás. Po¬jednou se na stěžni rozvinula plachta. Chvíli nato se nadu¬la větrem a já jsem ucítil, jak se naše loď malinko ponořila a potom nabrala rychlost. „Je to jen krátká cesta, říkají. Tři dny, nanejvýš čtyři. Kdybychom jeli na Maiden 's Chance, musela by obeplout celu shluk ostrovů a pak bychom ji mu¬seli nechat v přístavu na jiném ostrově a ještě přesednout na další loď s mělkým ponorem, abychom se dostali do Wuislingtonu.“
Rozvážně jsem pokyvoval hlavou, aniž jsem tušil, je-li to pravda nebo ne. Možná mu to řekl jeho pták. Spíše to však svým bystrým sluchem pochytil z řečí námořníků.
Jako by na to logicky navazoval, zeptal se mě: „Kdybych měl hádat, co je to za tajemství, řekl bys mi, jestli mám prav¬du?“
Krátce jsem si povzdechl. Teprve nyní, když už bylo po zápase, jsem si uvědomil, jak jsem unavený. A jak silný byl Thick, když proti mně, puzen strachem a hněvem, vypustil všechnu svoji sílu. Doufal jsem, že nespálil i své rezervy, což si stěží mohl dovolit. Nemoc ho již připravila o značnou část energie. Myslel si, že se mnou zabředl do boje na život a na smrt, o tom jsem nepochyboval. Pojednou jsem si uvědomil, že mám o něj velkou starost.
„Tome?“ naléhal na mě Web a já jsem se s trhnutím roz¬pomněl na jeho otázku.
„To není moje tajemství,“ zopakoval jsem umíněně. Za¬plavila mě beznaděj, jako když z bodné rány vytryskne krev. Poznal jsem v ní Thickovu beznaděj. To mi však nepomoh¬lo. Musel jsem ji nějak potlačit, než stačí ovlivnit zbytek lod¬ní posádky.
Můžeš nám ho zklidnit?
Souhlas, který jsem vyslal k princi, znamenal spíše potvr¬zení příjmu jeho žádosti než kladnou odpověď, že to doká¬žu.
Web mi opět podával čutoru. Vzal jsem si ji, lokl si z ní a pak jsem řekl: „Musím jít zpátky za Thickem. Neprospělo by mu, kdyby zůstal o samotě.“
„Myslím, že to chápu,“ přitakal Web, když ode mne přebí¬ral čutoru. „Jen bych rád věděl, jestli jsi pro něj ochránce ne¬bo žalářník. Inu, Tome Badgerlocku, až usoudíš, že je pro mě bezpečné zůstat u něj, dej mi vědět. Vypadáš na to, že by i to-bě samotnému prospěla trocha spánku.“
Přikývl jsem, aniž jsem odpověděl, a nechal jsem ho stát u zábradlí, zatímco jsem zamířil do malé kajuty přidělené koterii Moudrých. Všichni ostatní z ní mezitím uprchlí, zřejmě jim nedělala dobře síla emocí, které vyzařovaly z Thicka se stoupajícím přívalem Umění. Thick mezitím usnul, ale z vy¬čerpání, ne pokojným spánkem. Podíval jsem se na jeho tvář a spatřil v ní prostotu, jež nebyla dětská, ba ani prostá. Tvá¬ře měl zarudlé a na čele mu stály korálky potu. Horečka se opět vrátila a sípavě dýchal. Sedl jsem si na zem vedle jeho slamníku. Styděl jsem se za to, co jsme mu prováděli. Ne¬bylo to správné a my jsme to věděli, Chade, Dutiful a já. Pak jsem se poddal únavě a lehl si vedle něj.
Třikrát jsem se dlouze nadechl, abych se soustředil a se¬bral v sobě sílu Umění. Potom jsem zavřel oči a zlehka po¬ložil přes Thicka ruku, abych prohloubil náš kontakt. Čekal jsem, že bude mít vztyčené zdi Umění, ale jinak byl proti mně bezbranný. Vklouzl jsem do snu, kde se ztracené kotě zoufale plácalo ve vroucím moři. Vytáhl jsem ho z vody, ja¬ko to předtím udělala Nettle, a dal jsem ho zpět do vozu a na postel a na polštář. Ujistil jsem ho, že je v bezpečí, a ucítil jsem, jak jeho úzkost malinko polevila. Vzápětí mě však po¬znal i ve snu. „Tys mě přinutil!“ vykřiklo kotě znenadání. „Tys mě přinutil nastoupit znovu na loď!“
Po takových slovech jsem očekával hněv a odpor, dokon¬ce i útok. Ale stalo se něco horšího. Rozplakal se. Kotě se neutěšitelně rozeštkalo, takovým útlým dětským hláskem. Cítil jsem to propastné zklamání nad tím, že jsem ho mohl takhle zradit. Důvěřoval mi. Vzal jsem ho do náruče, ale on pořád plakal a já jsem ho nemohl utěšit, protože jsem byl příčinou jeho zármutku.
Nettle jsem tu nečekal. Nebyla noc a já jsem pochyboval, že by mohla spát. Asi

jsem vždy předpokládal, že umí pro¬vozovat Umění jen ve spánku. Pošetilá představa, ale bylo to tak. Zatímco jsem seděl a kolébal v náručí to malé stvoření, jímž byl Thick, ucítil jsem vedle sebe její přítomnost. Dej mi ho, řekla s otráveností ženy, jež vidí mužskou neschopnost. S pocitem viny nad tím, jak se mi ulevilo, nechal jsem si od ní kotě vzít. Vytratil jsem se na pozadí jeho snu a cítil jsem, že jeho úzkost polevila, když jsem se od něj vzdálil. Bolelo mě, že ho má přítomnost zneklidňovala, ale nemohl jsem mu to vyčítat.
Po nějaké době jsem se přistihl, že sedím na úpatí rozpuš¬těné věže. Místo působilo velmi opuštěně. Mrtvé ostružiní pokrývalo strmá horská úbočí všude kolem ní a jediný zvuk vyluzoval vítr prohánějící se mezi šlahouny. Čekal jsem.
Přišla Nettle. Proč tohle? zeptala se a ukázala rozmáchle na spoušť, která nás obklopovala.
Zdá se mi to příhodné, odvětil jsem zkroušeně.
Nettle si pohrdlivě odfrkla a pak mávnutím ruky přemě¬nila mrtvé ostružiní v letní trávu. Z věže se stal kruh rozbo¬řeného kamení na úpatí kopce a vinuly se po něm kvetoucí révy. Nettle se usadila na sluncem vyhřátém kameni, přeho¬dila si rudé sukně přes bosé nohy a zeptala se: To jsi pokaž¬dé tak dramatický?
Tuším, že ano.
Musí být vyčerpávající zdržovat se ve tvé přítomnosti. Jsi druhý nejemotivněji založený muž, jakého znám.
A kdo je ten první?
Můj otec. Včera se vrátil domů.
Zadržel jsem dech a snažil jsem se působit nenucené, když jsem se zeptal: A?
A předtím odjel na hrad Buckkeep. Víc nám toho nepově¬děl. Vypadá, jako by zestárl o deset roků, a přesto ho občas přistihnu, jak hledí přes místnost a usmívá se. I když má za¬kalený zrak, pořád ho upírá na mě, jako by mě nikdy před¬tím neviděl. Matka říká, že má pocit, jako by se s ní neustá¬le loučil. Přijde za ní, dá ji ruce kolem ramen a drží ji, jako by mu ji mohli každým okamžikem vytrhnout. Těžko se po¬pisuje, jak se teď chová; jako by mu konečně skončil nějа¬ký těžký úkol, a přitom působí též jako někdo, kdo se chystá na cestu.
Copak ti řekl? Snažil jsem se, aby nevycítila mé zděšení.
Nic. A o nic víc než mé matce, či to alespoň tvrdí. Když se vrátil, přivezl nám všem dárky. Vystřelovací panáčky pro mé nejmenší bratříčky a chytře vyřezaně skládací krabičky pro starší hochy. Matka a já jsme každá obdržely krabičku, v níž byl náhrdelník z dřevěných korálků; žádné hrubé tvary, kaž¬dý byl vyřezaný jako skvostný šperk. A přivedl si koně, nej¬krásnější klisnu, jakou jsem kdy viděla.
Čekal jsem a věděl, co uslyším vzápětí, a přitom jsem se modlil, aby ta slova nezazněla.
A on sám teď nosí náušnici, ze dřeva vyřezanou kuličku. Nikdy předtím jsem ho neviděla nosit náušnici. Ani jsem ne¬věděla, že má na ni v uchu dírku.
Přemýšlel jsem, jestli spolu mluvili, lord Golden a Burrich. Možná šašek ty dárky jen nechal u královny Kettricken, aby je Burrichovi předala. Přemýšlel jsem nad tolika věcmi, a na žádnou jsem se nemohl zeptat. Co právě teď děláš? ze¬ptal jsem se jí místo toho.
Máčím svíčky. Je to nejnudnější a nejhloupější práce, ja¬ká existuje. Na okamžik zmlkla. A pak řekla: Mám pro tebe vzkaz.
Srdce se mi při těch slovech zastavilo. Och?
Pokud se mi bude o tom vlkovi zdát znovu, říká můj otec, mám mu říci: Měl ses už dávno vrátit domů.
Pověz mu... Hlavou se mi míhaly tisíce vzkazů. Co bych mohl říci muži, kterého jsem šestnáct let neviděl? Pověz mu, že se nemusí bát, že mu něco vezmu? Pověz mu, že pořád miluji, jako jsem miloval vždycky? Ne. Nic takového. Pověz mu, že mu odpouštím. Ani to ne, protože mi nikdy vědomě neublížil. Ta slova by mohla jen ztížit břemeno, které na se¬be naložil. Tisíce věcí jsem mu toužil říci, a žádnou jsem si netroufal vzkázat po Nettle.
Pověz mu co? naléhala na mě Nettle hořící zvědavostí.
Pověz mu, že mi došla řeč. A že jsem mu vděčný. Jako jsem byl po mnoho let. Zdálo se mi to nedostatečné, a přesto jsem se k ničemu dalšímu nepřinutil. Nechtěl jsem být impulsivní. Musel jsem si to dlouze a pořádně promyslet, než po Nettle pošlu Burri¬chovi nějaký vzkaz. Nevěděl jsem, kolik toho sama ví nebo tuší. Ani jsem nevěděl, kolik ví Burrich o tom všem, co jsem prožil od doby, kdy se naše cesty rozešly. Lepší litovat ne¬vyřčených slov než želet slov, která bych nikdy nemohl vzít zpátky.
Kdo jsi?
Dlužil jsem jí alespoň to. Jméno, kterým by mě oslovova¬la. Vybavilo se mi jenom jedno, které se mi pro ni zdálo pří¬hodné. Původce změn. Jmenuji se Původce

změn.
Přikývla, zklamaná a zároveň potěšená. Na jiném místě a v jiném čase mě náhle moje Moudrost varovala, že u mne někdo je. Vytrhl jsem se ze snu a Nettle mě neochotně pusti¬la. Vklouzl jsem zpátky do svého těla. Ještě chvíli jsem měl oči zavřené, zatímco jsem zbystřil všechny své ostatní smys¬ly. Ležel jsem v kajutě. Vedle mě ztěžka oddychoval Thick. Ucítil jsem olej, jejž pěvec používal na dřevo své harfy, a pak jsem uslyšel Swiftův šepot: „Proč teď spí?“
„Já nespím,“ řekl jsem potichu. Odtáhl jsem ruku z Thic¬ka, abych ho neprobudil, a pak jsem se pomalu posadil. „Jen jsem uklidňoval Thicka. Je pořád velmi nemocný. Lituji, že jsme ho na tu plavbu brali.“
Swift na mne stále podivně hleděl. Pěvec Cockle vprav¬dě jemnými pohyby vtíral olej do dřeva své opravené harfy. Vstal jsem, nucen sklonit pod nízkým stropem hlavu, a po¬hlédl jsem na Burrichova syna. Jakkoli by se mi rád vyhnul, měl jsem povinnost. „Máš teď zrovna něco na práci?“ zeptal jsem se ho.
Podíval se na Cockla, jako kdyby čekal, že pěvec odpoví za něj. Když však mlčel, Swift tiše odvětil: „Cockle se chys¬tal zahrát Ostrovanům nějaké písně ze Šesti vévodství. Chtěl jsem si je poslechnout.“
Nadechl jsem se. Potřeboval jsem toho chlapce přitáhnout blíže k sobě, pokud jsem měl dodržet slovo, které jsem dal Nettle. Už jsem si ho odcizil tím, že jsem se jej pokusil poslat domů. Kdybych mu teď příliš utahoval otěže, jeho dů¬věru bych si nezískal. Proto jsem řekl: „Z písní pěvce se lze naučit hodně. Poslouchej i to, co říkají a zpívají Ostrova¬né, a snaž se pochytit několik slov z jejich jazyka. Později si promluvíme o tom, co jsi slyšel.“
„Děkuji,“ řekl toporně. Bylo pro něj těžké vyjádřit vděč¬nost, stejně jako uznat, že mám nad ním autoritu. Tu jsem si zatím příliš vynucovat nechtěl. A tak jsem přikývl a nechal hojit. Cockle mi u dveří vysekl ladnou minstrelskou poklo¬nu a naše oči se na malou chvíli střetly. Přátelskost v nich mě překvapila, dokud mi na odchodu neřekl: „Je to vzácnost, po¬tkat zbrojnoše, jenž si cení výuky, a je ještě vzácnější potkat takového, který uznává, že zdrojem vědění by mohli být pěv¬ci. Děkuji vám, pane.“
„To já děkuji vám. Princ mě požádal, abych se ujal chlap¬covy výuky. Snad mu můžete předvést, že získávání zna¬lostí nemusí být bolestivé.“ V dalším okamžiku jsem učinil druhé rozhodnutí: „Připojím se k vám, pokud nebudu obtě¬žovat.“
Vysekl mi další poklonu. „Bude mi ctí.“
Swift šel před námi a netvářil se právě radostně, když vi¬děl, že hudebníka doprovázím.
Ostrovanští námořníci byli stejní jako všichni námořníci, které jsem kdy potkal. Byli vděční za jakoukoli zábavu, kte¬rá jim přinášela úlevu od každodenní úmorné dřiny na lodi. Ti, kdo právě neměli službu, se brzy shromáždili, aby si vy¬slechli Cocklův zpěv. Loď nabízela pěvci ideální prostředí: stál na holé palubě, vítr ve vlasech a slunce v zádech. Muži, kteří se tu sešli, aby si ho poslechli, si s sebou přinášeli ruční práce, tak jako by si ženy vzaly vyšívání nebo pletení. Jeden soukal z cárů starého lana rohož, druhý cosi ležérně vyřezá¬val z tvrdého dřeva. Pozornost, s níž poslouchali, mi potvrdila mé tušení. Ať už za tím byla záměrná volba nebo náhoda, většina Peottreho posádky měla praktické znalosti vévodštiny. Hudbu napůl poslouchali i ti námořníci, kteří nedaleko pracovali s plachtami.
Cockle zazpíval několik tradičních balad složených na po¬čest farseerovských panovníků. Jako rozumný člověk se vy¬hýbal všem písním, které by nějak souvisely s naším letitým konfliktem s Ostrovy. Nemusel jsem si ten den protrpět dal¬ší „Věž na Antler Islandu“. Zdálo se, že Swift písně pozorně poslouchá. Nejvíce ho zaujalo, když Cockle písní přednesl bajku Staré krve. Zatímco Cockle zpíval, sledoval jsem ostrovanské námořníky a říkal si, zda uvidím totéž znechuce¬ní a nelibost, jež projevovali mnozí lidé v Šesti vévodstvích, když se takové písně zpívaly. Leč nic takového. Námořníci ji podle všeho akceptovali jako zvláštní píseň o cizokrajné magii.
Když Cockle dozpíval, jeden ostrovanský námořník vstal s širokým úsměvem, jenž mu zkrabatil tetování kance na tvá¬ři. Odložil nůž a dřevo, na němž pracoval, a smetl si z hrudi a kalhot jemné ulpívající hobliny. „Myslíte, že ta magie je silná?“ oslovil nás vyzývavě. „Já znám silnější, a měli byste o ní vědět i vy, protože byste se s ní mohli střetnout.“
Jednou bosou nohou šťouchl do námořníka, který seděl na palubě vedle něho. Ačkoli ho kroužek posluchačů očividně uváděl do rozpaků, ten muž přesto vytáhl vyřezávanou píš¬ťalku, která mu visela kolem krku na provázku pod košilí, a zahrál prostou, tklivou melodii, zatímco jeho kamarád, za¬kládající si na dramatičnosti, chraplavým hlasem zapěl píseň o Černém muži z Aslevjal Islandu. Zpíval v ostrovanském jazyce a se zvláštním přízvukem, který používali bardi, což písni ještě více ubíralo na srozumitelnosti. Černý muž se pro¬cházel po

ostrově a působil zlo všem, kteří tam zavítali s nedůstojnými záměry. Byl to strážce draka, či snad drak v lid¬ské podobě. Byl černý, jako byl drak černý, silný jako vítr a nemilosrdný jako led. Ohlodá kosti zbabělců a rozporcuje těla unáhlenců -
„Do práce!“ houkl na náš kroužek znenadání Peottre. Je¬ho povel byl dobromyslně přísný, aby nám připomněl, že je úřadujícím kapitánem lodi stejně jako naším hostitelem. Ná¬mořník přestal vyštěkovat slova písně a nedůvěřivě se na něj zahleděl. Vycítil jsem napětí - tetovaný kanec prozrazoval, že je to válečník Arkona Bloodbladea. Většina členů posád¬ky podle označení patřila k Bloodbladeovu klanu, a Peottre-mu byla pro tento úkol zapůjčena. Peottre na námořníka ma¬linko zavrtěl hlavou - na znamení výtky i varování - a muž svěsil ramena.
„A co tedy máme dělat, když máme přestávku na odpoči¬nek?“ zeptal se přesto s náznakem vzdoru v hlase.
Peottre mluvil vlídně, ale jeho postoj prozrazoval, že ne¬hodlá tolerovat žádnou neposlušnost. „Tvou povinností je, Rutore, v těchto hodinách odpočívat, aby ses ke své práci, až tě znovu povolají do služby, postavil svěží a plný sil. Tak¬že odpočívej a nech bavení našich hostů na mně.“
Za jeho zády se zatím ze své kajuty vynořili Chade a princ a zvědavě přihlíželi. Za nimi stál Web. Říkal jsem si, jestli snad Peottre nezaslechl mužovu píseň a neodporoučel se ná¬hle z jejich společnosti. Zapátral jsem jejich směrem. Zná¬me příběh o Černém muži na Aslevjal Islandu? O tom, kte¬rý možná stráží draka? Právě tuhle píseň Peottre před chvíli umlčel.
Já o tom nic nevím. Až bude klid, zeptám se Chadea.
Chade? pokusil jsem se o přímý kontakt.
Nepřišla žádná odpověď. Ani nepohnul očima mým smě¬rem.
Myslím, že včera to se svým snažením přehnal.
Nedával si dnes nějaké čaje? zeptal jsem se nedůvěřivě. Po takovém výkonu, jaký den předtím předvedl Chade, by začínající praktikant Umění mohl zůstat vyčerpaný, ale sta¬řec se pohyboval čiperně jako vždycky. Že by elfí kůra? po¬myslel jsem si žárlivě. Mně ji upírá, a sám ji užívá?
Skoro každé ráno pije jakýsi odporný lektvar. Nemám tu¬šení, co v tom je.
Potlačil jsem tu myšlenku, ještě než jsem se stihl princi prozradit. Rozhodl jsem se, že Chadeovi zcizím špetku jeho čajových bylin, půjde-li to, a zjistím, co užívá. Stařec si pří¬liš zahrával se svým zdravím. Ve snaze prospět naší věci by byl schopen spálit všechnu svoji životní energii.
Žádná taková příležitost se mi nenaskytla. Zbývající dny naší krátké plavby uběhly bez dalších incidentů. Já jsem měl plné ruce práce s péčí o Thicka a s výukou Swifta. Tyhle dvě činnosti se ve skutečnosti prolínaly, poněvadž když se Thick probudil z dlouhého spánku, byl slabý a podrážděný, ale ne¬snesl by, abych na něj dohlížel já. Ochotně se však svěřil do péče Swifta. Chlapec se tomu pochopitelně vzpíral. Starat se o nemocného je únavné a může to být i nepříjemné. Navíc měl Swift v sobě hluboce zakořeněný odpor, jejž hodně lidí v Šesti vévodstvích pociťuje vůči znetvořeným lidem. Svým nesouhlasným postojem jsem to z něj nedostal, ale tváří v tvář tomu, s jakým klidem Thickovu odlišnost přijímal Web, chla¬pec postupně roztával. Když jsem viděl, jak Web dokáže učit Swifta na příkladech, připadal jsem si jako neohrabaný a ne¬myslící strážník. Tak zoufale jsem se snažil jednat ve Swiftově zájmu, jako to dělal Burrich pro Nettle, a přitom se mi ani nedařilo získat si jeho důvěru.
Když si člověk připadá zbytečný, dny se mohou nekoneč¬ně vléci. S Chadem nebo princem jsem trávil jen minimum času. Na přeplněné lodi to nešlo normálně zařídit tak, abych s někým z nich osaměl, a tak se naše komunikace omezova¬la na využití Umění. Chadea jsem se snažil kontaktovat co nejméně, poněvadž jsem doufal, že během doby odpočinku se mu vrátí jeho schopnosti. Princ mi sdělil, že Chade neví o Černém muži na Aslevjal Islandu naprosto nic. Peottre se postaral, aby měl námořník, který o něm zpíval, pořád plné ruce práce, takže jsem se k němu jako ke zdroji informací nedostal. Odříznut od Chadea a prince a zavržen Thickem, připadal jsem si nesmírně osamělý a neschopný nalézt někde klid. V srdci jsem prahl po dávných vzpomínkách, po jedno¬duchém milostném vztahu s Molly a nenuceném přátelství, které mě kdysi pojilo se šaškem. Často jsem si vzpomněl na Nighteyese, protože jsem měl pořád na očích Weba s jeho ptákem a Civila s kočkou, která se za ním vlekla všude, kam se na lodi vrtnul. Pozbyl jsem vášnivé vztahy, které jsem si vytvořil v mládí, a pozbyl jsem i odvahu vyhledávat ostatní lidi. Co se týče Nettle a Burrichova pozvání, abych se „vrá¬til domů“... v srdci jsem po tom bolestně toužil, ale zároveň jsem věděl, že chci spíše vrátit čas, a to Eda ani El člověku neumožňují. Když jsme vpluli do malinkého přístavu, pou¬hého výkrojku v pobřeží nevelkého ostrova, a Peottre vy¬křikl radostí, že zas vidí svůj domov, zaplavila moje nitro zá¬vist.

K lodnímu zábradlí vedle mě přistoupil Web, čímž mne vyrušil z příjemného oddávání se melancholii. „Nechal jsem Swifta, aby pomohl Thickovi s obouváním. Thick bude rád, že je znovu na břehu, ačkoli to nepřipouští. Mořskou nemo¬cí už ve skutečnosti netrpí. Teď ho oslabuje nemoc plic. A ta¬ky stesk po domově.“
„Já vím. A na této lodi s tím mnoho nezmohu. Jakmile bu¬deme na břehu, doufám, že mu najdu pohodlné ubytování a zajistím mu klid, odpočinek a dobré jídlo. To jsou obvykle nejlepší léky na tento druh nemoci.“
Web v družném mlčení pokyvoval hlavou, zatímco jsme se blížili ke břehu. Na mysu stála osamělá postava, nějaká dívka v povívajících červenohnědých sukních, která se díva¬la, jak připlouváme. Na skalnaté pastvině okolo ní a na zvlně¬ných úbočích za ní se pásly ovce a kozy. Ve vnitrozemí jsme zahlédli úponky kouře z chatrčí, jež se k sobě choulily upro¬střed hlodáše. Do malinkého zálivu, nám v ústrety, vybíhal je¬diný dok spočívající na kamenných pilířích. Po nějakém měs¬tě ani památky. Zatímco jsem se díval, dívka na mysu zvedla ruce nad hlavu a třikrát jimi zamávala. Myslel jsem si, že nás zdraví, ale zřejmě dávala znamení obyvatelstvu v osadě, pro¬tože zakrátko přišli po pěšině ke břehu lidé. Někteří zůstali stát v doku a čekali na nás. Jiní, většinou mládenci, pobíhali podél pláže a vzrušeně na sebe pokřikovali.
Naše posádka při odvážném manévru připlula s lodí pří¬mo k doku, aby předvedla své námořnické umění. Vyhoze¬ná lana byla zachycena a uvázána a loď se zastavila. Naše plachta byla snad během několika okamžiků shrnuta a slo¬žena. Na palubě mě Peottre překvapil, když stroze poděko¬val posádce Kančího klanu, která s lodí připlula. Znovu jsem si uvědomil, že jednáme s aliancí dvou klanů, ne s jedním. Bylo zjevné, že Peottre a námořníci to pokládají za velkou službu a za případný závazek jednoho klanu vůči druhému.
Ještě jasněji jsem to pochopil ze způsobu, jakým jsme z lo¬di vystupovali. Peottre šel jako první, a když stanul v doku, ve vší vážnosti se poklonil ženám, které se shromáždily, aby ho přivítaly. Byli tam i muži, ale stáli za ženami, a Peottre až poté, co se mu dostalo vřelého uvítání od starších žen z je¬ho klanu, prošel dozadu k mužům, aby si vyměnili pozdravy. Všiml jsem si, že jen několik je jich ve věku bojovníků, a ti měli po tělech jizvy znemožňující výkon válečného řemes¬la. Stálo tam i několik starců a skupina mísících se chlapců, jimž bylo něco přes deset. Pokradmu jsem se zamračil a sna¬žil jsem se sdělit svůj postřeh Chadeovi. Buď jejich muži ne-pokládají za vhodné přivítat nás, nebo se před námi někde ukrývají.
Myšlenka, která přišla v odpověď, byla útlá jako úponek kouře. Nebo byli vyhlazeni ve válce s rudými loděmi. Někte¬ré klany utrpěly těžké ztráty.
Cítil jsem, jak se namáhá, aby se se mnou spojil, a proto jsem kontakt přerušil. Chade musel v tu chvíli přemýšlet o ji¬ných věcech. Spíše Moudrostí než Uměním jsem zachytil, jak je princ neklidný a zklamaný. Důvod byl nasnadě. Elliania nebyla mezi těmi, kteří nás přišli přivítat. Nesmíš se tím trápit, radil jsem mu. V tomto smyslu jejich zvyky neznáme natolik, abychom věděli, co její nepřítomnost znamená. Ne-pokládej to za urážku.
Trápit se, já? Stěží jsem si toho všiml. Tady jde o spoje¬nectví, Fitzi, ne o nějakou holku a její manýry. Příkrost, s ja¬kou mi odsekl, sama za sebe říkala, že lže. Vzdychl jsem. Patnáct let. Mohl jsem jenom děkovat nebesům, že už nikdy nemusím znovu prožívat ten věk.
Peottre Chadea zajisté poučil o jejich uvítacích zvycích, protože královnin rádce a celá naše skupina zůstali stát na palubě, dokud jedna mladá, asi dvacetiletá žena nepozvedla hlas a nevyzvala syna Jeleního klanu z Farseerovských dr¬žav, aby se svými lidmi vystoupil z lodi.
„To je signál pro nás,“ pravil potichu Web. „Swift připra¬ví Thicka k odchodu. Půjdeme?“
Přikývl jsem a pak jsem se zeptal, jako kdybych na to měl právo: „Co ti ukázala Risk? Neviděla někde poblíž ozbroje¬né muže?“
Přísně se pousmál. „Kdyby ano, nemyslíš, že bych ti to řekl? Můj krk by byl ve stejném nebezpečí jako tvůj. Ne, vi¬dí jenom to, čeho jsme si sami všimli. Poklidnou spořádanou usedlost v poklidu začínajícího dne. A velmi úrodné údolí, hned za těmi kopci.“
A tak jsme se připojili k ostatním a vypochodovali z lodi, abychom se zastavili v uctivé vzdálenosti za naším princem, zatímco jej vítali v Ellianiině mateřském domě a na jeho po¬zemcích. Slova, která zazněla na uvítanou, byla prostá a já jsem v té jednoduchosti postřehl rituál. Tímto aktem uvítá¬ní a udělení svolení k výstupu na břeh ženy potvrdily, že ma¬jí ve svých rukou zdejší půdu a pravomoc nad každým, kdo stane nohou ve Wuislingtonu. Přesto mne překvapilo, když tentýž uvítací rituál přednesly členům Kančího klanu, kteří vystupovali po nás. Když na uvítání odpovídali, uslyšel jsem něco, co mi předtím uniklo. Přijetím uvítání současně odpřísáhli na čest svého mateřského domu, že každý muž bude od¬povědný

za dobré chování všech ostatních. O trestu za zne¬vážení pohostinnosti nebyla konkrétně řeč. Po chvíli jsem pochopil význam takového rituálu. V národě mořských ná¬jezdníků musí existovat nějaká záruka toho, že jejich vlast¬ní domovy budou v jejich nepřítomnosti pro ostatní nájezd¬níky nedotknutelné. Tušil jsem, že je za tím nějaké odvěké spojenectví mezi ženami z různých klanů, a říkal jsem si, ja¬ký trest by asi muži vyměřil jeho vlastní mateřský dům za znevážení přijetí na půdě jiného klanu.
Když uvítací rituál skončil, odvedly ženy z Narvalího ma¬teřského domu prince a jeho skupinu pryč. Za nimi šla jeho garda a poté Web, Swift, já a Thick. Chlapec kráčel před ná¬mi, mezitím co jsme já a Web podpírali Thicka. Za námi šli námořníci z Kančího klanu a bavili se mezi sebou o ženách a pivu a tropili si žerty z nás čtyř. Nad námi na jasně modrém nebi kroužila Risk. Pod nohama nám na dobře udržované cestě křupal plážový štěrk.
Očekával jsem, že Wuislington bude větší a blíže k vodě. Když nás předbíhali netrpěliví námořníci z Kančího kla¬nu, kterým se nelíbilo, že jdeme tak pomalu, zatáhl Web jed¬noho z nich do rozhovoru. Muž očividně dychtil vyrazit za ostatními a stejně očividně si nepřál být viděn ve společnos¬ti imbecila a jeho opatrovníků. A tak nám poskytoval stručné, leč zdvořilé odpovědi, protože Web, jak se zdálo, probouzel vždycky zdvořilost v těch, s nimiž mluvil. Muž nám vysvět¬lil, že zdejší přístav je ucházející, ne však prvotřídní. Z prou¬dění člověk strach mít nemusí, říkal, ale když vanou větry, které v tomto pásmu převládají, jsou dost silné a studené, „aby člověku odrhly maso z kostí“! Wuislington byl situován v závětří, v dolíku hned za dalším kopcem, takže vítr foukal nad ním, a ne přes něj.
A tak to také bylo. Městečko se choulilo v závětří doliny, jež připomínala dlaň. Cesta vedla až tam, a když jsme po ní scházeli, vítr jako by se ztišoval a oteplovalo se. Městečko pod námi bylo postaveno podle předem vytyčeného plánu. Mateřský dům, jakási tvrz ze dřeva a kamene, se jako nej¬větší budova tyčil nad prostšími chatrčemi a chýšemi města. Břidlicovou střechu domu zdobil veliký barevný narval. Za mateřským domem se prostírala zkultivovaná zelená plocha, která mi připomněla Ženské zahrady na hradě Buckkeep. Uli¬ce městečka byly vytyčeny jakožto soustředné kruhy kolem mateřského domu, přičemž většina tržišť a domů řemeslní¬ků se nacházela v části, přes kterou vedla cesta od moře. To všechno jsme spatřili z odstupu, a jak jsme se blížili, celko¬vá perspektiva zanikala.
Princova skupina se nám dlouho předtím ztratila z dohle¬du, ale Riddle se k nám vrátil, mírně zadýchaný, protože běžel. „Mám vám ukázat, kde budete bydlet,“ vysvětlil svůj ná¬vrat.
„Takže my nebudeme ubytováni s princem?“ zeptal jsem se nejistě.
„Oni budou ubytováni jako hosté v mateřském domě, spo¬lu s pěvcem a společníky. U opevněného domu je zvláštní ubytovna pro válečníky z klanů, kteří jsou zde na návštěvě. Muži z jiných klanů zde mohou pobývat jako hosté během dne, ale válečníci mají zakázáno trávit noc v opevněném do¬mě. Princova stráž bude ubytována odděleně od něj. Nelí¬bí se nám to, ale lord Chade řekl kapitánu Longwickovi, aby se s tím smířil. A pro Thicka nechali připravit chatrč. Princ nařídil, aby ses ubytoval s ním.“ Riddle vypadal nesvůj. Ti¬chým hlasem, jako kdyby se omlouval, dodal: „Zařídím, aby tam přinesli tvůj lodní kufr. A jeho věci.“
„Díky.“
Ani jsem se nemusel na nic vyptávat. Thickova odlišnost nepřipouštěla, aby byl hostem v mateřském domě. Alespoň měli tolik rozumu, že nás neubytovali mezi strážníky. Přesto mne stále více hnětlo, že musím s Thickem sdílet jeho po¬stavení vyvržence. Jakkoli se mi zajídaly intriky farseerovského dvora, cítil jsem se nejistě, když jsem se ocitl v příliš velké oddělenosti od Dutifula a Chadea. Věděl jsem, že jsme tu v nebezpečí, ale nejnebezpečnější je vždy to, o čem nic ne¬víme. Chtěl jsem slyšet všechno, co slyší Chade, sledovat okamžik za okamžikem, jak se naše jednání vyvíjí. Chade ovšem nemohl požadovat, aby nás ubytovali blíže k princi, a někdo musel zůstat s Thickem. Volba padla logicky na mne. Celé to dávalo smysl, což však neumenšilo frustraci, kterou jsem cítil. Neurazili nás. Kamenná chatrč o jedné místnosti byla čis¬tá, třebaže zatuchlá vlivem nepoužívání. Očividně ji nikdo dobře několik měsíců neobýval, ale v uhláku bylo dřevo a na¬šel jsem tam i hrnce na vaření. Soudek na vodu byl po okraj naplněný studenou čerstvou vodou. Stál tam malý stůl a žid¬le a v koutě postel se dvěma přikrývkami. Jediným oknem dopadalo na podlahu sluneční světlo. Už jsem pobýval na horších místech.
Thick toho příliš nenamluvil, když jsme ho opatrně uklá¬dali na postel. Po delším pochodu sípěl a tváře měl rudé, ne¬byl to však ruměnec zdraví, spíše vypovídal o nemocném člo¬věku, jenž se příliš vysílil. Stáhl jsem mu z nohou

boty a pak jsem pod něho zastrkal po obvodu těla deky. Tušil jsem, že noci tu budou studené i v létě, a říkal jsem si, zda budou dvě pokrývky stačit na to, aby měl adekvátní pohodlí.
„Potřebuješ tu s něčím pomoci?“ zeptal se mě Web. Swift netrpělivě přešlapoval ve dveřích a díval se k mateřskému domu, který stál dvě ulice odtud.
„Od tebe ne, ale budu chvíli potřebovat Swifta.“ Očekával jsem, že mne chlapec obdaří zdrceným pohledem. Nijak to neoslabilo mé odhodlání. Vytáhl jsem z měšce peníze. „Za¬jdi na tržiště. Nemám tušení, co tam najdeš. Chovej se vel¬mi zdvořile, ale sežeň nám něco k jídlu. Maso a zeleninu na polévku. A čerstvý chléb, pokud ho budou mít. Ovoce. Sýr a ryby. Vše, co za to koupíš.“
Na tváři jsem mu viděl, jak jím zmítá nervozita a chlapec¬ká dychtivost prozkoumat nové místo. Dal jsem mu do dla¬ně peníze a doufal jsem, že Ostrované budou přijímat měnu Šesti vévodství.
„A potom,“ dodal jsem a viděl, jak sebou trhl. „Jdi zpátky na loď. Riddle se postará o naše lodní kufry, ale já chci, abys z tamních lůžek přinesl další pokrývky. Vezmi jich tolik, aby to stačilo na matrace pro tebe a pro mě a aby jich ještě pár zů-stalo na přikrytí Thicka.“
„Ale já mám bydlet v mateřském domě s princem a Webem a se všemi...“ Jeho hlas zklamaně umlkl, když jsem za¬vrtěl hlavou.
„Budu tě potřebovat tady, Swifte.“
Pohlédl na Weba, jako kdyby se domáhal jeho podpory. Tvář mistra Moudrosti zůstala klidná a neutrální. „Víš jistě, že bych ti nemohl nějak pomoci?“ zeptal se mě znovu.
„Vlastně...“ A vtom jsem takřka zkoprněl nad tím, jak je mi zatěžko po něm něco chtít. „Kdyby ti nevadilo přijít sem o něco později, rád bych si udělal několik hodin volna pro sebe. Pokud tě princ nebude potřebovat jinde.“
„Přijdu. Děkuji za požádání.“ Jeho druhá poznámka by¬la míněna vážně, ne jako planá zdvořilost. Chvíli jsem zůstal ztichla, zatímco jsem přemítal nad jeho slovy. Pochválil mě za to, že jsem ho konečně dokázal požádat o laskavost. Když jsem se střetl s jeho pohledem, uvědomil jsem si, jak dlouho jsem mlčel, ale jeho výraz byl klidný a trpělivý jako vždy. Opět se mne zmocnil pocit, že mne sleduje, ne, jako když lo¬vec sleduje kořist, ale jako když si cvičitel získává ostražité zvíře.
„Já děkuji tobě,“ vypravil jsem ze sebe.
„A možná doprovodím Swifta na tržiště, protože jsem zvě¬dav na město stejně jako on. Ale slibuji ti, že se dlouho nezdrží. Myslíš, že by sladké pečivo mohlo zlákat Thicka, aby se najedl, kdybychom narazili na pekařství?“
„Ano.“ Thickovi se zachvěl hlas, když odpověděl, ale mě velmi povzbudilo, že projevil zájem. „A taky sýr,“ dodal na¬dějným tónem.
„Po sladkém pečivu a sýru byste se asi měli poohlédnout nejdřív,“ poznamenal jsem. Otočil jsem se s mírným úsmě¬vem k Thickovi, ale on uhnul očima jinam. Stále mi neod¬pustil. Věděl jsem, že mu totéž budu muset provést ještě nejméně dvakrát, abychom se mohli vrátit zpět do Zyligu a abych ho dostal na loď, která s námi popluje na Aslevjal Island. Ne¬dokázal jsem si představit náš eventuální návrat domů. V tu chvíli se mi jevil beznadějně vzdálený.
Web a Swift odešli. Chlapec vesele brebentil a muž mu dychtivě odpovídal. Ve skutečnosti se mi ulevilo, že je vidím jít společně. Samotný chlapec v cizím městě by se mohl snad¬no dopustit neúmyslného přestupku nebo se ocitnout v nebez¬pečí. Přesto jsem si připadal opuštěný, když jsem je viděl od¬cházet. Odcouval jsem od propasti sebelítosti, která mi kynula, a raději jsem přemýšlel o lidech, na nichž mi záleželo. Sna¬žil jsem se nemyslet na to, co mohlo postihnout Hapa nebo šaška od mého odjezdu z města Buckkeep. Hap byl rozum¬ný hoch. Musel jsem mu důvěřovat. A šašek zvládal svůj ži¬vot, či životy, po mnoho let i bez mé pomoci. Přesto mi ne¬dopřávalo klidu vědomí, že kdesi doma v Šesti vévodstvích pravděpodobně soptí vzteky, protože jsem ho podvedl. Při¬stihl jsem se, že přejíždím prsty po otiscích Umění, které mi zanechal na zápěstí. Necítil jsem ho, ale přesto jsem si dal ra¬ději ruce za záda. Znovu jsem přemítal nad tím, co řekl Burrichovi nebo jestli se s ním vůbec viděl.
Byly to zbytečné myšlenky, ale stejně jsem se neměl čím zabývat. Thick mě pozoroval, jak nečinně bloumám po ma¬lé chatrči. Nabídl jsem mu naběračku studené vody ze sudu, jenže on odmítl. Napil jsem se, a hned jsem na patře ucítil, v čem je tento ostrov jiný. Voda měla mechovou a nasládlou příchuť. Zřejmě pochází z rybníka, pomyslel jsem si. Roz¬hodl jsem se, že v krbu rozdělám menší oheň pro případ, že by Web se Swiftem přinesli syrové maso.
Čas se mi velmi vlekl. Přišel Riddle s dalším strážníkem a přinesli z lodi naše lodní kufry. Vytáhl jsem si ze svého bylinky na čaj. Naplnil jsem těžký kotlík vodou a dal jsem ji na krb ohřívat; spíše než o šálek čaje se mi jednalo o to, abych se nějak zabavil. Bylinky jsem namíchal tak, aby byly slad¬ké a

uklidňující - použil jsem heřmánek, fenykl a maliníkový kořen. Thick mě nedůvěřivě pozoroval, když jsem je za¬léval horkou vodou, ale já jsem si vzal první šálek pro sebe a jemu jsem nenabídl. Místo toho jsem si přistavil židli k ok¬nu, abych měl výhled na ovce na travnatém úbočí nad měs¬tem. Popíjel jsem čaj a snažil se znovu objevit uspokojení, které mi kdysi skýtaly klid a samota. Když jsem druhý šálek nabídl Thickovi, vzal si ho. Možná ho uklidnilo, když viděl, že první šálek jsem vypil, a usoudil, že ho nemám v úmyslu omámit nebo otrávit, přemítal jsem znaveně. Mezitím se vrátili Web a Swift, v náručí nesli po-krývky a chlapec měl růžové tváře od chůze a pobytu na čer¬stvém vzduchu. Thick se pomalu zvedl do sedu, aby se po¬díval, co přinesli. „Sehnali jste jahodový koláč a žlutý sýr?“ zeptal se s nadějí v hlase.
„To zrovna ne, ale podívej, co jsme přinesli,“ vybídl ho Web, když skládal na stůl svoje poklady. „Pruty s uzenými lososy, solenými i slazenými. Malé chlebové rolky, posypa¬né semínky. A máme pro tebe travnatý košík plný jahod. Ni¬kdy jsem nic takového neviděl. Ta žena jim říkala myšinky, protože myši si jimi plní svoje nory a suší si je na zimu. Jsou trochu kyselé, ale sehnali jsme ti k nim trochu kozího sýra. Tyhle legrační oranžové kořeny se prý pečou na uhlí a vnit¬řek se pak posolený jí. A konečně tady tohle, nejsou tak hor¬ké, jako když jsme je koupili, ale pořád mi pěkně voní.“
Poslední položku tvořily pirohy o velikosti mužské pěsti. Web je přinesl v pytlíku, který byl upletený z kroucené trá¬vy a vystlaný širokými listy mořských řas. Když je dával na stůl, ucítil jsem ryby. V pirohách byla náplň z kousků bělomasých ryb a husté mastné omáčky. Povzbudilo mě, když se Thick vypotácel z postele a pro jednu si ke stolu přišel. Pus¬til se do ní, ustávaje v jídle, jenom když ho přemohl záchvat kašle. Druhou již jedl o něco pomaleji a vše pak spláchl dal¬ším šálkem čaje. Po čaji se tak mohutně a dlouze rozkašlal, až jsem se bál, že se udusí, ale nakonec se hlouběji nadechl a rozhlédl se po nás vodnatýma očima. „Jsem tak unavený,“ řekl rozechvělým hlasem, a jen co mu Swift pomohl zpátky do postele, už klimbal, až ho zcela přemohl spánek.
Během jídla Swift s Webem živě rozmlouvali o městě. Já jsem mlčel a poslouchal chlapcovy postřehy. Měl bystrý zrak a zvídavou mysl. Vypadalo to, že většina lidí na tržišti se cho¬vala dost přátelsky, když uviděli, že má peníze. Tušil jsem, že Webovi jeho přívětivá zvědavost opět přinesla výsledky. Jedna žena mu dokonce řekla, že ranní odliv na pláži bude příhodný pro sběr malých sladkých lastur. Web se o tom zmí¬nil a poté si zavzpomínal, kterak jako mladík sbírával lastu¬ry s matkou, a vyprávěl ještě další příběhy z dětství. Swift i já jsme poslouchali jako u vytržení.
Dali jsme si další hrnek čaje, který jsem předtím uvařil, a právě když nám odpoledne začalo ubíhat v družné a pří¬jemné atmosféře, stanul na prahu Riddle. „Lord Chade mě poslal, abych vám řekl, že se máte dostavit na uvítání do ma-teřského domu,“ hlásil ode dveří.
„Tak už byste měli jít,“ řekl jsem poněkud zdráhavě We¬bovi a Swiftovi.
„Ty taky,“ sdělil mi Riddle. „Já tu mám zůstat s princo¬vým hlupákem.“
Zpražil jsem ho pohledem. „S Thickem,“ pravil jsem tiše. „Jmenuje se Thick.“
Bylo to poprvé, co jsem Riddla za něco pokáral. Jenom se na mě podíval, a já jsem nemohl říci, jestli ho to ranilo nebo urazilo. „S Thickem,“ poznamenal. „Mám zde zůstat s Thickem. Víš, že jsem tím nic nemyslel, Tome Badgerlocku,“ do¬dal skoro nedůtklivě.
„Já vím. Ale zraňuje to Thickovy city.“
„Ach.“ Riddle náhle pohlédl na spícího muže, jako by ho zaskočilo zjištění, že má city. „Ach.“
Slitoval jsem se nad ním. „Na stole je jídlo a horká voda na čaj, jestli chceš.“
Přikývl a já jsem vycítil, že jsme uzavřeli mír. Chvíli mi trvalo, než jsem si uhladil vlasy a oblékl čistou košili. Pak jsem začal česat Swifta, který to nesl velmi nelibě, a zděsil jsem se nad tím, jak má zacuchané vlasy. „Musíš se česat každé ráno. Tvůj otec tě jistě neučil, abys chodil po světě ja¬ko pelichající horský poník.“
Ostře na mě pohlédl. „Přesně takhle to říká!“ zvolal a já jsem svoje prořeknutí zamluvil slovy: „Je to běžné buckské rčení, hochu. A teď se na tebe koukneme. No, ujde to. Ani by ti neuškodilo, kdyby ses trochu častěji myl, ale na to teď ne¬máme čas. Jdeme.“
Trhl mnou záchvěv soucitu s Riddlem, když jsme ho tam nechávali sedět samotného za stolem.

10
Narčeska

Takový je jejich zvyk týkající se manželství: je zavazující jen potud, pokud si žena přeje být jím vázána. Žena si volí muže, ačkoli muž může usilovat o ženu, kterou shledává žá¬doucí, prostřednictvím darů a válečných činů vykonaných na její počest.
Jestliže Ostrovanka tyhle projevy přízně přijímá, nezna¬mená to, že se mu zaslíbila, pouze že by ho mohla uvítat ve svém loži. Toto flirtováni může trvat týden, rok nebo celý ži¬vot. Rozhodnutí závisí se vším všudy na ženě. Všechny věci, které se přechovávají pod střechou, patří ženě, stejně jako všechno, co pochází ze země, na kterou si činí nárok její ma¬teřský dům. Její děti patři jejímu klanu a absolvuji společ¬ný výcvik a výuku pod patronátem ženiných bratrů a strýců spíše než svého otce. Zatímco muž žije z její země nebo v do¬mě její matky, jeho práce patří ženě a rozhoduje o ní pouze ona.
Celkové vzato je pro tohoto cestovatele záhadou, proč by se muž měl ochotně podvolit tak podřadné roli, ale pro Ost¬rovany jsou stejně tak záhadou naše dohody a občas se mě ptají: „ Proč se vaše ženy ochotně vzdávají bohatství svých rodin, aby se staly služkami v mužové domě? „

„POPIS CEST PO BARBARSKÉ ZEMI“ OD PÍSAŘE FEDWRENA

• • •

Mateřský dům Narvalího klanu představoval jednak pev¬nost a jednak domov. Byla to zdaleka nejstarší budova ve Wuislingtonu. Kamenná zeď, jež ohraničovala jeho pozem¬ky a zahradu, zároveň tvořila první obrannou linii. Pokud by útočníci tlačili obránce zpátky, mohli by se stáhnout do ma¬teřského domu jako takového. Ožehnutá místa na jeho ka¬menných zdech a trámoví svědčila o tom, že dům už přestál i požáry. V dolním podlaží nebyly naprosto žádné štěrbiny, druhé se mohlo pochlubit střílnami na šípy a teprve třetí mě¬lo skutečná okna, která byla vybavena bytelnými okenicemi, které by odolaly všem střelám. Přesto to nebyl hrad v našem pojetí. Nebylo tam žádné místo, kde by se mohly ukrýt ovce nebo celá vesnice, ani žádná prostora na uskladnění velkých zásob potravin. Tušil jsem, že účelem domu je odrazit ná¬jezdníky, kteří přijdou s přílivem a odejdou s odlivem, a ne odolávat důraznému obléhání. I na tomto příkladu bylo vi¬dět, jak se Ostrované liší od našeho lidu a našeho způsobu myšlení.
Když jsme procházeli branou ve zdi, pokynuli nám hlava¬mi dva mladí muži v uniformách se znakem narvala. Cesta dlážděná plážovým štěrkem byla uvnitř objektu ještě posy¬paná drcenými, leskle opalizujícími lasturami, které se nám třpytily pod nohama. Dveře do mateřského domu, zdobené řezbami narvalů, byly dokořán otevřené, takže jimi mohli vejít tři muži kráčející vedle sebe. Uvnitř panovalo šero ozáře¬né světly pochodní. Skoro jako by člověk vešel do jeskyně. Ve vchodu jsme se na chvíli zastavili, aby si oči zvykly na příšeří. Ve vzduchu se hustě vznášely pachy svědčící o tom, že dům je dlouhodobě obýván lidmi. Cítil jsem jídlo, duše¬né a uzené maso a rozlité víno, a pach vydělaných usní a na¬kupených lidí. Někdo by možná řekl, že je to smrad, ale ne¬bylo to tak. Spíše jsem to vnímal jako domáckou vůni, vůni bezpečí a rodinné pohody.
Domovní vchod ihned ústil do velké místnosti, kde ne¬byly žádné zdi, pouze opěrné sloupy. Byly tam tři krby a ve všech hořely ohně na vaření. Kamenem dlážděná podlaha byla posypaná čerstvým rákosím. Po obvodu zdí se táhly la¬vice a police. Nízké lavice byly široké a smotané kůže vy¬povídaly o tom, že v noci slouží jako postele a přes den ja¬ko sedačky a stoly. Na užších policích nad lavicemi byly potraviny a osobní věci. Většina světla v místnosti pocháze¬la z krbů, i když ve svícnech na četných sloupech hořely, pravda dost slabě, svíčky. Ve vzdáleném koutě na levé stra¬ně se vinulo vzhůru do šera široké schodiště. Pokud jsem dobře viděl, byl to jediný přístup do horních prostor domu. Dávalo to smysl. I kdyby se útočníci zmocnili tohoto podla¬ží mateřského domu, lidé nahoře by bránili jen jeden vstup. Za to, aby se dostali do horních podlaží mateřského domu, by museli vetřelci draze zaplatit.
To vše jsem pozoroval skrze shromážděný dav. Všude se tu tísnili lidé všeho věku a ve vzduchu se vznášelo očekává¬ní. Přišli jsme očividně pozdě. Na konci dlouhé místnosti, před největším krbem, už čekal princ Dutiful. Po jeho boku, nalevo od krbu, stáli v řadě Chade a koterie Moudrosti a za nimi, ve třech rovných řadách, princova garda. Lidé z Nar¬valího klanu se před námi rozestoupili, abychom mohli zaujmout svá místa. Web a Swift zamířili dopředu, aby si stoup¬li k pěvci Cocklovi, Civilovi a jeho kočce. Já jsem si stoupl na konec přední řady zbrojnošů.
Elliania tam nebyla. Zástup na druhé straně, který stál na¬pravo od krbu, tvořily většinou ženy. Peottre zde byl jediný dospělý muž na vrcholu sil. Stálo tam několik starých dědů, čtyři mládenci asi ve věku narčesky a šest nebo sedm

chlap¬ců včetně batolat, která se držela sukní svých matek. To vál¬ka s rudými loděmi tak zdecimovala Narvalí klan?
Byli tam přítomni i válečníci z Kančího klanu, kteří s ná¬mi pluli na lodi, ale jejich skupina stála na jedné straně míst¬nosti spíše v roli diváků než účastníků toho, co se mělo stát. Lidé, kteří zaplňovali zbytek místnosti, patřili skoro bezvý¬hradně k Narvalímu klanu, o čemž svědčily jejich šperky, ozdoby na oblečení a tetování. Výjimky tvořili v drtivé vět¬šině muži stojící po boku žen, muži, kteří se do klanu prav¬děpodobně přiženili nebo žili jako partneři v méně formálních svazcích se ženami z Narvalího klanu. Viděl jsem mezi nimi znaky medvědů, vyder a jednoho orla.
Všechny ženy bez výjimky byly nápadně vystrojené. Ty, které neměly šperky ze zlata, stříbra či drahých kamenů, se zkrášlily ozdobami z lastur, peří a semen. Nezapomněly ani na důmyslné účesy, které několika z nich výrazně přidávaly na výšce. Na rozdíl od Buckkeepu, kde mezi ženami, co se týče parádění, vládla jakási mysteriózně ženská koordinace, jsem zde mohl vidět širokou škálu stylů. To jediné, co měly vzory z korálků, výšivek či tkané vzory na jejich šatech spo¬lečné, byla zřejmě pestrost barev a narvalí motiv.
Předpokládal jsem, že lidé v prvním kruhu jsou příbuzní narčesky a že ti, kdo stojí nejblíže ke krbu, patří k nejbližší rodině. Byly to skoro samé ženy. Všechny ženy z Narvalího klanu měly soustředěné, takřka sveřepé výrazy. Napětí v této části místnosti bylo hmatatelné. Říkal jsem si, která z žen je její matka, a přemýšlel jsem, na co asi čekáme.
Zavládlo naprosté ticho. Pak čtyři muži z Narvalího kla¬nu snesli po schodech do sálu drobnou seschlou ženu. Se¬děla v křesle upleteném z lesklého vrbového proutí a vystla¬ném medvědími kůžemi. Řídké bílé vlasy měla spletené do copů a uchycené na temeni jako korunku. Oči měla velmi černé a zářivé. Oblečená byla v rudém rouchu, na němž se všude opakoval narvalí motiv v podobě malých knoflíčků ze slonoviny. Muži postavili křeslo nikoliv na podlahu, ale na mohutný stůl, kde mohla stařena sedět, a přesto mít výhled na všechny, kteří se v jejím domě shromáždili. S rozmrzelým zakňouráním se v křesle napřímila a upírala pohled na lidi, kteří se zde sešli. Svrasklé rty si ovlhčila růžovým ja¬zykem. Na vyzáblých chodidlech jí visely velké kožešinové pantofle.
„Nuže! Jsme tu všichni!“ prohlásila.
Řekla ta slova v ostrovanštině, hlasitě, jako to dělají sta¬ří lidé, kteří hluchnou. Nezdálo se, že by si nějak zvlášť uvě¬domovala formálnost situace nebo že by byla tak napjatá ja¬ko ostatní ženy.
Velká matka Narvalího klanu se předklonila a sukovitý¬ma rukama sevřela opěrky křesla z pokrouceného vrbového proutí. „No. Ať tedy předstoupí. Kdo se chce ucházet o Ellianii, naši narčesku z klanu Narvalů? Kde je ten válečník, který je tak smělý, že chce získat matčino svolení, aby směl ulehnout s naší dcerou?“
Jsem si jist, že na taková slova Dutifula nikdo nepřipravil. Když předstoupil, tvář měl rudou jako červená řepa. Složil stařeně poklonu válečníka a jasným hlasem v ostrovanštině prohlásil: „Stojím před matkami z Narvalího klanu a žádám o svolení, abych směl spojit svoji linii s vaší.“
Stařena na něj chvíli hleděla a pak se zamračila, ne na něj, ale na jednoho z mužů, kteří ji přinesli v křesle. „Co tady dě¬lá otrok ze Šesti vévodství? Je to nějaký dar? A proč se po¬kouší mluvit naším jazykem a tak strašně ho komolí? Vyříz¬ni mu jazyk, jestli se o to ještě jednou pokusí!“
Zavládlo náhlé ticho, prořízнuté výbuchem divokého smí¬chu kdesi vzadu v sále, jenž byl rychle potlačen. Dutiful do¬kázal nějak zachovat klid a projevil tolik duchapřítomnosti, že se popuzené Velké matce nesnažil nic vysvětlovat. K Mat¬ce přistoupila žena z doprovodu narčesky, stoupla si na špič¬ky a začala jí něco usilovně šeptat. Matka ji odbyla podráž¬děným mávnutím ruky.
„Přestaň s tím syčením a prskáním, Almato! Dobře víš, že když takhle mluvíš, neuslyším z toho ani slovo! Kde je Peot¬tre?“ Rozhlédla se kolem, jako kdyby si někam založila bo¬tu, pak zvedla oči a zamračila se na Peottreho. „Támhle je! Víš, že jeho slyším nejlíp. Co dělá až tam? Pojď sem, ty ne¬stydatý darebáku, a vysvětli mi, o co tu jde!“
Bylo by roztomilé a zábavné sledovat starou ženu, jak ko¬manduje ostříleného bojovníka, kdyby jeho tvář neprozrazovala takové obavy. Peottre k ní přistoupil, krátce poklekl na jedno koleno a pak vstal. Stařena zvedla jednu ruku, jež při-pomínala vytržený kořen, a položila mu ji na rameno. „O co tu jde?“ otázala se.
„Oerttre,“ pronesl tiše. Myslím, že jeho hluboký hlas do¬lehl k jejím starým uším lépe než předtím pisklavý šepot že¬ny. „Jde o Oerttre. Vzpomínáš si?“
„Oerttre,“ řekla a oči se jí náhle zalily slzami. Rozhlédla se po místnosti. „A Kossi? I o malou Kossi? Takže ona je ta¬dy? Konečně se vrátila domů?“
„Ne,“ odpověděl stroze Peottre. „Nejsou tu, žádná z nich. A o to právě jde.

Vzpomínáš si? Mluvili jsme o tom v zahradě, dnes ráno. Vzpomínáš si?“ Pomalu na ni kývl, jako by ji povzbuzoval.
Stařena sledovala jeho tvář a pomalu pokyvovala spolu s ním. Potom se zarazila. Jednou zavrtěla hlavou. „Ne,“ vy¬křikla hlubokým hlasem. „Nevzpomínám si. Tařice přestala kvést a možná budou letos kyselé švestky. Vzpomínám si, že jsme mluvili o tomhle. Ale... ne. Peottre, bylo to důleži¬té?“
„Bylo, Velká matko. Je. Velmi důležité.“
Zatvářila se znepokojeně a potom náhle popuzeně. „Dů¬ležité, důležité! Důležité, říká muž, jenže co muži vědí?“ Je¬jí stařecký hlas, nakřáplý a pisklavý, zesílil v návalu zlosti a jízlivosti. Tenkou rukou se znechuceně plácla do stehna. „Souložení a prolévání krve, nic jiného neznají, jen to po¬kládají za důležité. Co vědí o tom, kdy je třeba stříhat ovce a kdy je třeba sklízet v zahradě, co vědí o tom, kolik sudů solených ryb je potřeba na zimu a kolik soudků slazeného sádla? Důležité? Tak pokud je to důležité, ať se toho chopí Oerttre. Ona je nyní Matkou a mně byste měli dopřát odpo¬činek.“ Sundala ruku z Peottreho ramene a sevřela opěrky křesla. „Potřebuji čas, abych si mohla dopřát odpočinek!“ postěžovala si žalostně.
„Ano, Velká matko. Ano, to potřebuješ. A měla by sis ho udělat teď hned a já dohlédnu na to, že vše proběhne, jak má. Slibuji.“ A při těch slovech se ze stínu na vrcholu scho¬diště vynořila Elliania a spěchala dolů k nám. Její lehce obu¬tá chodidla jako by po každém schodku klouzala. Polovinu vlasů měla připnutou k hlavě malinkými sponami s hvězdič¬kami, zbytek jí volně splýval na ramena. Nezdálo se, že by to bylo záměrné. Na schodech za ní se objevily dvě mladé ženy, které chtěly běžet za ní, ale potom se v hrůze zarazily a začaly si mezi sebou šeptat. Vytušil jsem, že Ellianii připravovaly na vystoupení a že se jim vytrhla, když zdola za¬slechla zvýšené hlasy.
Když se lidé rozestupovali, aby mohla projít, poznal jsem ji spíše podle držení těla než podle postavy. Tak jako Dutiful, i ona během těch měsíců, co jsem ji neviděl, dost po¬vyrostla, všechna její dětská buclatost se vytratila a místo ní se utvořilo ženské tělo. Když procházela kolem řady svých ženských příbuzných, nebyl jsem jediný muž ze Šesti vévodství, který zalapal po dechu. Ramena a žádají zakrýva¬ly šaty, měla však nahá svá hrdě vypnutá ňadra. Nalíčila si snad bradavky narůžovo, aby se tak vyjímaly? přemítal jsem a přitom cítil, jak se mé tělo v reakci na to vzrušilo. Okamžik nato jsem kolem sebe vztyčil zdi a nabádal Dutifula: Střež své myšlenky. Musel mne slyšet, ale necukl sebou. Zíral na nahé poprsí narčesky, jako kdyby ženská prsa nikdy neviděl, což byla s největší pravděpodobností pravda.
Ona však zírajícímu Dutifulovi nevěnovala ani pohled, ale zamířila rovnou k Velké matce. „Já se o to postarám, Peottre,“ řekla svým novým ženským hlasem. Potom promluvila k mužům, kteří přinesli Velkou matku v křesle. „Slyšeli jste naši Velkou matku. Přeje si, abychom jí dopřáli odpočinek. Poděkujme jí všichni, že dnes večer poctila tohle shromáž¬dění svou přítomností, a popřejme jí klidný a bezbolestný spánek.“
Ozvalo se mumlání, jak lidé po vzoru narčesky přáli Vel¬ké matce dobrou noc, a potom se mladí muži chopili křesla a odnesli stařenu pryč. Narčeska se vstoje napřímila a zmlk¬la, potom se otočila a hleděla za stařenou, dokud nezmizela v přítmí na vrcholu schodů. Narčeska se zhluboka nadechla. Princ jí nyní civěl na záda, na výstupek krční páteře pod od¬hrnutými vlasy a ladnou šíji nad ním. Švadleny nastříhaly látku na šaty výborně, pomyslel jsem si. Nevykukoval zpod nich ani okraj jejího tetování. Viděl jsem, jak Chade malin¬ko dloubl Dutifula do žeber. Mladý muž zíral, jako by pro¬citl ze snu, a pojednou upřel zrak k Peottreho nohám. Peottre na něj neskrývaně hleděl, jako by princ byl nevychovaný pes, který by mohl ukrást maso ze stolu, kdyby na něj nedá¬vali pozor.
Viděl jsem, jak se narčeska napřímila v ramenou. Otoči¬la se a stanula tváří v tvář nám všem. Očima přejížděla po shromáždění. Ozdoba v jejích vlasech byla zhotovená z nar¬valího rohu. Neměl jsem tušení, jak ho obarvili, aby vzniklá modř házela tak krásné duhové odlesky. Kolem rohu jiskřily malinké sponky s hvězdičkami, a já už nepochyboval o tom, že figurka, kterou princ Dutiful našel na Pláži pokladů, byla předzvěstí právě tohoto okamžiku. Ani o píď jsem se však nepřiblížil pochopení, co to znamená, a neměl jsem čas nad tím dumat.
Narčesce se nějak podařilo vykouzlit na tváři úsměv. Tro¬chu se jí v koutcích zkřivil, když se malinko zasmála a po¬krčila rameny. „Zapomněla jsem, co mám teď říct. Bude mi někdo předříkávat slova Matky?“ A pak, aniž někdo stačil na její žádost odpovědět, sklouzla očima k Dutifulovi a za¬chytila jeho pohled. Zrudl už předtím; když se teď střetl s je¬jími zraky, celý hořel. Narčeska jeho nervozitu ignorovala a klidným hlasem řekla: „Jak vidíš, chystáme se dnes večer spojit naše dvě tradice. Shodou okolností nadešel můj čas, abych se před svým klanem prezentovala jako zkrvavená že¬na. A ty sem právě v tento den přicházíš, aby ses

mi nabídl jako druh.“
Jeho rty se pohnuly. Myslím, že zamumlal slova „zkrva¬vená žena“, ale z úst nevyšel žádný zvuk.
Narčeska se zasmála, ale lehkost se z jejího smíchu vy¬tratila. Byl břitký, jako když se tříští led. „Copak pro to váš lid nemá žádný obřad? Chlapec zkrvaví svůj meč, aby se stal mužem, ne? Svou schopností zabíjet oznamuje, že je nyní úplný. Ale žena nepotřebuje meč. Eda sama nás zkrvavuje a prohlašuje nás za úplné. Co může muž vzít mečem, to mů¬že žena dát pouze svým tělem. Život.“ Položila si na ploché břicho obě ruce, na kterých neměla žádné prsteny. „Proli¬la jsem svoji první ženskou krev. Mohu ze sebe vydat život. Stojím před vámi všemi, nyní už jako žena.“
Ozvalo se mumlání: „Vítej, Ellianie, ženo z klanu Narvalů.“ Vycítil jsem, že opět vstoupila do rituálu a že i navázala na předepsaná slova. Peottre se vrátil do řady mezi soukmenovce ze svého klanu. Narčesku obstoupily ženy a probíha¬lo formální uvítání mezi každou ženou z Narvalího klanu a Ellianií. Stál tam hlouček děvčat, jež měla vlasy rozpuště¬né na ramena a s očima dokořán ji pozorovala. Jedna z nich, vyšší než ostatní a věkem blíže k ženě, ukázala na Dutifula a řekla něco uznalého svým dvěma družkám. Ty se zachi¬chotaly a přiblížily se k ní, poté si spolu šeptaly a jedna do druhé šťouchaly. Vytušil jsem, že tyto dívky dosud byly Ellianiiny kamarádky a družky a že Elliania teď z jejich stře¬du vystoupila, aby zaujala místo v řadách žen. Nenucenost, s jakou se ujala vlády nad situací, mi napovídala, že je mezi nimi v mnoha ohledech již dávno ženou. Tento obřad zna¬menal formální uznání, že Ellianiino tělo nyní srovnalo krok s jejím duchem.
Když ji všechny ženy pozdravily, vystoupila Elliania po¬malu z kruhu světla vrhaného krbovým ohněm. V davu se rozhostilo naprosté ticho, které nahradilo mumlání a uvíta¬cí projevy. Chvíli jsem vnímal, jak jsou aktéři nesví. Peot¬tre přešlapoval, než se opět přinutil klidně stát. Dutiful zů¬stal na svém místě a já cítil, že tyto minuty mu ubíhají jako hodiny.
Nakonec předstoupila táž žena, která předtím šeptala Vel¬ké matce. Tváře jí zalil slabý ruměnec. Očividně měla do¬jem, že koná nad rámec svého postavení, avšak nikdo další se nenabídl, aby vzal situaci do svých rukou. Žena si odkaš¬lala, ale hlas se jí pořád mírně chvěl, když říkala: „Jsem Almata, dcera Matek z Narvalího klanu. Jsem sestřenice narčesky Ellianie a o šest let starší než ona. Jakkoli toho nejsem hodna, budu hovořit za Velkou matku.“
Na okamžik se odmlčela, jako kdyby chtěla chvíli počkat, jestli její úlohu někdo nezpochybní. V sále byly přítomny starší ženy, ale žádná z nich se neozvala. Několik z nich ma¬linko kývlo hlavami, aby ji povzbudily. Většina vypadala de¬primované. Almata se zhluboka nadechla, očividně se zklid¬nila a potom znovu promluvila.
„Shromáždili jsme se ve vašem mateřském domě, neboť mezi nás přišel jeden, jenž není z našeho klanu a má v úmys¬lu spojit svoji linii s naší. Nežádá jen nějakou ženu, ale na¬ši narčesku Ellianii, tu, jejíž dcery budou po řadě narčeska, Matka a Velká matka pro nás pro všechny. Předstup, váleč¬níku. Kdo se chce ucházet o Ellianii, naši narčesku z klanu Narvalů? Kde je ten válečník, jenž je tak smělý, že chce zís¬kat Matčino svolení, aby směl ulehnout s naší dcerou a zplo¬dit jí dcery, aby z nich vyrostly Matky klanu Narvalů?“
Dutiful se rozechvěle nadechl. Neměl by to dělat, měl by zůstat klidnější, ale přesto jsem mu nic nemohl vyčítat. Vši¬chni cítili, že ten večer je něco špatně, a bylo to něco víc, než že se na ostrovanský obřad vetřeli cizinci. Měl jsem po¬cit že se lidé snaží zacelit nějakou průrvu, že se pokoušejí napravit nějakou tragédii tím, že se uchýlí k tradici. Přesto nám nebyl ponechán prostor na opatrnost. Dutiful měl vy-rovnaný hlas, když prohlásil: „Přicházím. Rád bych učinil z narčesky Ellianie z klanu Narvalů matku svých dětí.“
„A jak se o ni a o děti, které jí zplodíš, postaráš? Čím při¬spěješ klanu Narvalů, abychom dovolili, aby se tvá pokrev¬ní linie smísila s naší?“
A rázem jsme se ocitli na pevné půdě. Na tohle se Chade připravil dobře. Longwick do mě šťouchl a já ukročil stranou, skoro naráz s ostatními zbrojnoši. Za nimi byla hromada při¬krytá plátnem. Longwick z ní přehoz stáhl a každý zbrojnoš vzal jednu věc a jednu po druhé jsme je nosili dopředu, za¬tímco Chade oznamoval, co to je. Dutiful stál tiše a hrdě, ja¬ko by dary byly předávány Almatě i narčesce, což mohla být klidně pravda. Nic z toho jsme si neponechali. Část pokladu přijela s námi a byla spěšně přeložena z Maiden's Chance na Tuskera. Mezi dary byly soudky brandy ze Shoaksu, balík hranostajích kožešin z Horského království a barevné skleněné korálky z Tilthu v tapiserii, která měla viset na okně. Stříbrné náušnice, vlastnoruční práce Kettricken. Bavlna, lněné plátno a jemné vlněné látky z Bearnsu. Další dary byly pouze ohlášeny a přislíbeny jako součást ná¬kladu, který měl při další cestě připlout ze Zyligu.

Předčítá¬ní seznamu nějakou dobu trvalo. Práce tří zručných kovářů za tři roky. Býk a dvanáct krav z našich nejlepších chovů. Šest párů volů a spřežení koní. Lovečtí psi a dva ostříži, ptá¬ci vycvičeni pro dámy. A některé z věcí, jež Chade ve jmé¬nu prince nabídl, byly teprve v rovině snů, obchod a mír me¬zi Šesti vévodstvími a Ostrovy, dary v podobě pšenice, až bude na Ostrovech špatný rok v lovu ryb, kvalitní železo a povolení k obchodování ve všech přístavech Šesti vévodství. Byl to dlouhý seznam, a když jim Chade ty věci před¬čítal, cítil jsem, jak na mě doléhá únava z tohoto náročného dne.
Ale únava ze mne okamžitě opadla, když Chade skončil a znovu promluvila Almata. „Tohle je nabídka vznesená našemu klanu. Matky, dcery a sestry, co pravíte? Promluví ně¬která proti němu?“
Po jejích slovech následovalo ticho. Zjevně vyjadřovalo souhlas, protože Almata vážně přikývla. Potom se obrátila k Ellianii: „Sestřenko, ženo z klanu Narvalů, narčesko Ellianie, jaká je tvá vůle? Chceš tohoto muže? Vezmeš si ho za svého?“
Peottremu se na krku napjaly všechny svaly, když ta štíh¬lá mladá žena předstoupila. Dutiful napřáhl ruku, dlaní obrá¬cenou nahoru. Ona se zastavila vedle něj, bok po boku, a po¬ložila ruku dlaní na jeho dlaň. Když se otočila, aby se na něj podívala, a když se jejich zraky setkaly, můj chlapec znovu zrudl.
„Vezmu si ho,“ odvětila vážně. Jedna moje část po¬střehla, že neodpověděla na otázku, jestli ho chce nebo ne. Narčeska se hlouběji nadechla a o něco hlasitěji řekla: „Vez¬mu si ho a on se mnou ulehne a zplodí mi dcery pro mateř¬ský dům. Pokud splní úkol, kterým jsem ho již pověřila. Po¬kud sem přinese, k tomuto krbu, hlavu draka Icefyrea, pak mě může zvát svou ženou.“
Peottre zavřel se zachvěním víčka a pak je zase otevřel. Přinutil se hledět na to, jak se dcera jeho sestry prodává. Ra¬mena se mu jednou pohnula, jako by potlačil vzlyk. Almata před sebe natáhla ruku a někdo jí na ni položil dlouhý kože¬ný řemen. Předstoupila a pokračovala v řeči, zatímco k sobě svazovala Dutifulovo a Ellianiino zápěstí.
„Tohle vás zavazuje, stejně jako vás zavázala vaše slova. Dokud tě ona bude přijímat, neuléhej s žádnou jinou, Dutifule, jinak život té ženy ukončí Ellianiin nůž. Dokud ti on bu¬de potěšením, Ellianie, neuléhej s žádným jiným, jinak ten muž bude muset čelit Dutifulovu meči. A teď smísíte svou krev na krbových kamenech našeho mateřského domu, jako oběť Edě za děti, které vám může seslat.“
Netoužil jsem to vidět, ale přesto jsem se díval. Napřed dali nůž Dutifulovi. Nedal na sobě znát žádnou bolest, když si nařízl předloktí, až z něj volně kanula krev. Přiložil k rá¬ně dlaň a čekal, až mu do ní krev přes kožený řemen nateče. Elliania učinila totéž, s vážnou tváří a jistou nezúčastněností, jako kdyby se svým konáním už natolik zneuctila, že teď s ní již nic nemohlo hnout. Když do každé dlaně nakapalo menší množství krve, Almata jim dala ruce k sobě, aby si je navzájem stiskli. Pak poklekli a každý zanechal otiskl dlaně ve smíšené krvi na krbovém kameni. Když se opět otočili ke shromážděnému davu, Almata jim uvolnila ruce z kožené¬ho řemenu a dala ho Dutifulovi, který jej s vážným výrazem přijal. Almata si poté stoupla za ně a každému položila ru¬ku na rameno. Snažila se vpravit do hlasu náznak radosti, ale mně to znělo monotónně, když prohlásila: „Stojí tu před vá¬mi, spojeni a zavázáni svými slovy. Přejte jim všechno nej¬lepší, lidé moji.“ Ze souhlasného mumlání, které se vzneslo z davu, jsem měl spíše dojem, jako kdyby aplaudovali veli¬kému odvážnému činu, a ne že se právě stali svědky radost¬ného spojení milujícího páru. Elliania před lidem sklopila hlavu; byla pro něj Sacrifice způsobem, který jsem ještě ne¬chápal.
Jsem ženatý? V Dutifulově myšlence Umění, kterou po mně mrštil, se mísil údiv, zděšení a rozhořčení.
Teprve až jí dáš dračí hlavu, upozornil jsem ho.
Teprve až uspořádáme skutečný obřad na hradě Buckkeep, utěšoval ho Chade. Princ vypadal jako omámený.
Sál všude kolem nás prudce ožil. Byly přineseny stoly a poté ozdobeny jídlem. Ostrovanští pěvci na svých decho¬vých nástrojích spustili píseň. Věrni své tradici tak pokroutili slova, aby vyhovovala melodii, že jsem písni jenom stěží rozuměl. Všiml jsem si, že dva z nich přišli pozdravit Cockla a pozvat ho do svého kouta v sále. Jejich uvítání působilo upřímně a mě opět udeřilo do očí univerzální porozumění, které zdá se existuje mezi muzikanty.
Dutiful mi sdělil Uměním slova, která mu potichu řekla Elliania: „Teď mě musíš držet za ruku a jít se mnou, až tě budu představovat svým starším sestřenicím. Pamatuj, jsou to mé starší. Ačkoli jsem narčeska, přesto jsem jim povino¬vána úctou jako svým starším. Stejně jako ty.“ Řekla to, ja¬ko kdyby poučovala dítě.
„Vynasnažím se, abych tě neponížil,“ odvětil poněkud toporně. Jeho slova mne nepotěšila, a přesto jsem mu nemohl mít úplně za zlé, že je řekl.

„No tak se usmívej. A buď zticha, jak se sluší na váleční¬ka v mateřském domě, jenž není jeho vlastní," odsekla. Vza¬la ho za ruku a dala si záležet, aby bylo vidět, že ho vede. Asi jako by člověk vedl ukořistěného býka za kruh v nozd¬rách, pomyslel jsem si. Ženy nepřišly za ním, aby ho přiví¬taly. Místo toho jej Elliania vodila od skupiny ke skupině. U každé skupiny vzdal hold válečníka, jak se na Ostrovech sluší, to značí, že napřáhl ruku, kterou držívá meč, prázd¬nou a nyní zkrvavenou, otočenou zápěstím nahoru, a přitom sklopil hlavu. Ony se na něj usmívaly a pronášely k narčesce komentáře týkající se její volby. Vycítil jsem, že na jiném místě a v jiném čase by vedly spíše lehkovážné a škádlivé řeči. Ale při tomto konkrétním obřadu, s ohledem na tohoto konkrétního muže, byly komplimenty, jež pronášely, umír¬něné a způsobné. Místo aby uvolnily napětí z formálního za¬snoubení, jen ho prodlužovaly.
Když Chade viděl, že válečníci z jiných skupin se na hos¬tině rozptýlili, dal nám rozchod také. Měj uši a oči otevřené, upozornil mne, když už jsem se ubíral davem.
Jako vždy, odpověděl jsem. Nemusel mě ponoukat, abych měl prince stále na očích. Dokud jsem nevěděl, co se za tou¬hle fasádou skrývá, neměl jsem tušení, kdo by mu mohl chtít, nebo nechtít, ublížit. A tak jsem bloumal po svatební hosti¬ně, ani na chvíli se od prince příliš nevzdaloval a setrvával s ním ve volném kontaktu na vlnách Umění.
Toto shromáždění se velmi lišilo ode všech oslav pořáda¬ných na Buckkeepu. Hosté nebyli posazeni podle hodnosti či protekce. Prostě bylo přineseno jídlo, lidé si ho brali sami a pojídali, zatímco bloumali sálem. V blízkosti krbu se přihřívalo pečené skopové na rožních a podnosy navršené drů¬beží vařenou vcelku. Ochutnal jsem z tácu s uzenými koruškami, které byly kořeněné, křupavé a pozoruhodně chutné. Ostrovanské chleby byly tmavé a nekvašené, pečené ve vel¬kých plochých plátcích. Hodovníci si utrhli kus příhodné ve¬likosti a potom na něj navršili nakrájenou a nakládanou zele¬ninu nebo ho ponořili do rybího oleje a soli. Všechny chutě potravin na mě působily jako příliš silné a většina byla na¬kládaná, uzená či solená. Jen ovce a kuřata byly čerstvě po¬ražené a i ty byly okořeněné nějakým druhem mořských řas.
Jedení a pití, hovor a hudba a nějaká soutěž mezi kejklíři, při které se vsázelo, to všechno probíhalo současně. Hukot hlasů byl takřka ohlušující. Po nějaké době jsem si uvědomil ještě něco. Mladé Ostrovanky z Narvalího klanu navazova¬ly kontakt nejen s našimi zbrojnoši, ale i s Civilem a Cocklem. Viděl jsem několik zbrojnošů, jak se pošetile usmívají, když je jejich mladší partnerky vyváděly ven nebo po zeše¬řelém schodišti nahoru.
Neodvádějí záměrně Dutifulovu stráž pryč? zeptal jsem se Uměním znepokojeně Chadea.
Tady je to výsada žen, odvětil. Nemají tu stejné zvyky, co se týče cudnosti. Zbrojnošům se dostalo upozorněni, aby byli opatrní, ne však chladni. Od princových válečníků a spo¬lečníků se očekává, že budou pro tento večer k dispozici, ale jen když budou vyzváni; bylo by to znevážení pohostinnosti, kdyby se někdo obrátil na ženu, která nedala svůj zájem na¬jevo jako první. Pokud sis toho nevšiml, muži tu nejsou žád¬ní a děti je tu mnohem méně, než by při takovém počtu žen mělo být. Prázdné lůno naplněné o svatební noci je v těchto končinách předzvěstí šťastného dítěte.
Existoval nějaký důvod, proč mi to nebylo sděleno dřív?
Vadí ti to?
Po chvíli kradmého pokukování jsem svého starého učite¬le našel. Seděl na jedné z lavic, jež sloužily zároveň jako po¬stele, ohlodával kuřecí stehno a bavil se se ženou dvakrát mladší než on. Koutkem oka jsem zahlédl Civila a jeho koč¬ku, jak se vytrácejí do horních prostor domu. Žena, která ho vedla, byla nejméně o pět let starší než on, ale nezdálo se, že by mu to naháněl strach. Neměl jsem čas se ptát nebo stra-chovat, kam zmizel Swift; na to, aby mohl tyto dračice ně¬jak zajímat, byl zajisté příliš mladý. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že Dutiful opouští mateřský dům ve společnos¬ti přítelkyň narčesky. Elliania nevypadala, že by se jí to kdo¬víjak líbilo, i když ho stále držela za ruku a vyváděla ven ze dveří.
Nebylo snadné vydat se za ním. Mezi mě a dveře si stoup¬la žena s tácem sladkostí. Podařilo se mi předstírat tupou netečnost vůči faktu, že mi nabízela víc než jen lepkavé cukro¬vinky, a jako nenasytný neurvalec jsem si nabral plnou hrst a na dvě sousta jsem ji pozřel. Jí to nějakým způsobem zali¬chotilo, a tak odložila tác a kráčela za mnou, zatímco jsem přežvykoval. Když jsem došel ke dveřím, měl jsem ji pořád vedle sebe. „Kde je záchod?" zeptal jsem se jí, a když nero¬zuměla šestivévodskému eufemismu, naznačil jsem jí, co hledám. Se zmateným výrazem mi ukázala na nízkou budo¬vu a vrátila se na hostinu. Když jsem šel k domku, rozhlížel jsem se nalevo napravo po Dutifulovi. Na nádvoří bylo ně¬kolik

párů v rozličných fázích flirtování a dva chlapci nesli vodu ze studny do mateřského domu. Kam se princ poděl?
Konečně jsem ho uviděl. Seděl po boku Ellianie na neda¬lekém travnatém vršku vedle několika mladých šlechtěných jabloní. Ostatní dívky se posadily v kruhu kolem nich. Ještě to nebyly ženy, jak napovídaly jejich rozpuštěné vlasy. Od¬hadl jsem, že jejich věkové rozmezí je deset až patnáct let. Před touhle nocí to nepochybně byly dlouholeté Ellianiiny kamarádky. Ona teď z jejich společnosti vystoupila, protože se změnila v ženu.
Ne tak docela, sdělil mi mrzutě Dutiful. Hodnotily mě, ja¬ko kdybych byl kůň levně koupený na tržišti. „ Pokud je vá¬lečník, kde má jizvy? „ „ Copak on nemá klan? Proč nemá na tváři tetování? „ Dobíraly si ji a jedna z nich je docela pro-tivná malá fúrie. Jmenuje se Lestra a je to Ellianiina star¬ší sestřenice. Posmívá se Ellianii a říká, že je možná žena, a dokonce podle jména vdaná, ale že pochybuje, že kdy byla políbena. Lestra tvrdí, že ona se několikrát líbala, a to dost důkladně, i když ještě nekrvácela. Fitzi, copak dívky v této ze¬mi neznají stud či zdrženlivost?
Intuitivně jsem to pochopil. Dutifule je to něco na způsob vyhánění. Elliania už není jedna z nich, a tak do ní dnes ve¬čer budou rýpat a dobírat si ji. Nepochybné by se to stalo tak jako tak; možná v tom lze spatřovat součást jejího pasování na ženu. A pak jsem zbytečně dodal: Buď opatrný. Nech se od ní vést, abys ji nějak nezostudil.
Nemám ponětí, co po mně chce, odvětil bezmocně. Kout¬kem oka po mně vzhlídá, a přitom se drží mé ruky, jako by to bylo záchranné lano, které jí hodili do rozbouřených vod.
Ta slova se ke mně donesla po našem poutu Umění tak jasně, jako kdybych seděl vedle něj. Dívka, která provoko¬vala, byla vyšší než Elliania a možná i starší. Znal jsem že¬ny natolik, abych věděl, že věk jako takový neurčuje, kdy se dostaví první krvácení. A vskutku, nebýt jejích rozpuštěných vlasů, odhadoval bych, že již ženou je. Lestra vedla drzé ře¬či a vysmívala se Ellianii slovy: „Takže ty si ho k sobě při¬vážeš, aby ho žádná jiná nemohla mít, ale ani si netroufáš políbit jej.'„
„Třeba ho ještě líbat nechci. Třeba chci počkat, až proká¬že, že je mne hoden.“ Lestra zavrtěla hlavou. Ve vlasech měla vpletené zvoneč¬ky a já uslyšel, jak jí hříva cinká, když jízlivě řekla: „Kde¬pak, Ellianie, my tě dobře známe. Jako dívka jsi byla vždy z nás ta nejvíc krotká a nejméně odvážná. Troufám si říct, že jako žena jsi stejná. Netroufáš si políbit ho a on je příliš pla¬chý na to, aby si jeden polibek urval sám. Je to holobrádek, který se namaškařil jako muž. Nemám pravdu, ‚princi'? Jsi stejně plachý jako ona. Možná bych tě mohla naučit, jak být smělejší. Vždyť on se ji ani nedívá na prsa! Anebo jsou tak malá, že je ani nevidí.“
Nezáviděl jsem Dutifulovi. A nemohl jsem mu dát žád¬nou radu. Posadil jsem se na nízkou kamennou zídku, která ohraničovala mladý sad. Zvedl jsem ruce a začal si mnout lí¬ce, jak to dělá někdo, kdo si příliš vypil a snaží se to pálení z tváří vypudit. Doufal jsem, že mě lidé budou pokládat za opilce a nechají mě tam sedět. Vidět Dutifula v jeho těžké si¬tuaci mi žádný požitek neskýtalo, ale netroufal jsem si opus¬tit ho. Svěsil jsem ramena a nastavil hlavu tak, jako kdybych civěl do dálky, a přitom jsem je koutkem oka sledoval.
Dutiful se jí pokusil oponovat a toporně řekl: „Možná narčesku Ellianii respektuji natolik, že bych si nevzal to, co sama nenabídla.“ Cítil jsem jeho ocelové odhodlání nedívat se jí při těch slovech na ňadra. To, že si je uvědomoval, obna¬žená a hřejivá tak blízko vedle sebe, na něj těžce doléhalo. Nemohl vidět pohled, který Elliania vrhla stranou. Jeho odpověď ji nepotěšila.
„Ale mě nerespektuješ, ne?“ dobírala si ho ta malá fúrie.
„Ne,“ odvětil stroze. „Myslím, že určitě ne.“
„Pak v tom není žádný problém. Ukaž svou smělost a po¬lib mě!“ rozkázala mu triumfálně Lestra. „A já jí řeknu, jest¬li přichází o něco, co by stálo za to.“ A jako by ho chtěla při¬nutit, ať jedná, náhle se předklonila a nastavila proti němu tvář, zatímco jednou rukou mu nenápadně sklouzla ke slabi¬nám. „Copak to je?“ zavýskla škodolibě, když Dutiful s roz¬hořčeným výkřikem vyskočil na nohy. „Čeká tam na tebe víc než jenom polibek, Ellianie. Koukni na to! Nějaká armáda ti tam postavila stan! Bude obléhání trvat dlouho?“
„Přestaň s tím, Lestro!“ zavrčela Elliania. Také ona mezi¬tím vstala. Tváře ji rudě planuly, ale nedívala se na Dutifula, mračila se na nepřítelkyni. Nahá ňadra se jí zvedala a kle¬sala, jak zlostně dýchala.
„Proč? Ty přece zjevně nemáš v úmyslu dělat s ním něco zajímavého. Proč bych si ho neměla vzít já? Podle práva by měl být můj, stejně jako bych podle práva měla být narčeska. A taky budu, až z tebe udělá podřadnou ženu ve svém mateřském domě.“

Několik dívek zalapalo po dechu, ale oči Ellianie vzpla¬nuly ještě víc.
„Tohle je jedna z nejstarších lží, které šíříš, Lestro! Tvá prababička byla mladší z dvojčat. Obě porodní báby to říkaly.“
„Kdo vyjde první z lůna, není vždycky nejstarší, Ellianie. Mnoho lidí to říká. Tvoje prababička byla fňukna, neduživé děcko. Moje byla odmalička silná a zdravá. Tvá prababička neměla právo stát se narčeskou, ani její dcera, ani její vnuč¬ka, ani ty!“
„Neduživá? No to mě podrž! Tak proč pořád žije jako Velká matka! Vezmi tu lež zpátky, Lestro, jinak ti ji nacpu do krku, až se udávíš.“ Ellianie to řekla monotónním, plyt¬kým hlasem, který se dobře nesl vzduchem. Nebyl jsem je¬diný, kdo se otočil, aby hádku sledoval. Když Dutiful před¬stoupil, ústa otevřená, aby něco řekl, Ellianie mu položila dlaň na hruď a odstrčila ho zpátky. Mladé dívky nyní utvo¬řily kolem potenciálních bojovnic kruh a on se octl mimo něj. Pohlédl ke mně, jako by hledal pomoc.
Raději do toho nezasahuj. Ellianie dala jasně najevo, že to po tobě nechce.
Doufal jsem, že má rada je dobrá. A zatímco jsem se po¬koušel zpravit Uměním o situaci Chadea, uviděl jsem Peottreho. Pravděpodobně číhal za rohem budovy, těsně mimo moje zorné pole. Volným krokem přišel k nízké zídce, kde jsem seděl, a jedním bokem se o ni nenucené opřel. „Neměl by se do toho plést,“ řekl mi nenuceně.
Otočil jsem prudce hlavu a spočinul jsem na něm kalným zrakem. „Kdo?“
Zpříma se na mě zadíval. „Váš princ. Měl by nechat Ellianii, ať si to vyřeší sama. Je to ženská záležitost a ona jeho vměšování neuvítá. Měl bys mu to sdělit, jestli můžeš.“
Peottre říká: Drž se od toho zpátky. Nech Ellianii, ať si to vyřeší sama.
Cože? zeptal se ohromeně Dutiful.
Proč s tebou Peottre mluví? otázal se Chade.
Já nevím!
Peottremu jsem řekl: „Jsem jen jeho voják, pane. Já prin¬ci neradím.“
„Jsi jeho osobní strážce,“ odpověděl vlídně Peottre. „Ne¬bo mu... jak by se to řeklo ve vašem jazyce? Děláš mu gar¬de? Stejně jako já Ellianii. Jsi dobrý, ale nejsi neviditelný. Viděl jsem, jak ho sleduješ.“
„Jsem člen jeho gardy. Mám za úkol ho střežit,“ ohradil jsem se a trochu jsem ta slova zadrmolil. Litoval jsem, že jsem si s sebou nevzal ven sklenku vína. Pach alkoholu umí být velmi přesvědčivý.
Už se na mě nedíval. Otočil jsem se a zadíval se vzhůru na návrší. Od dveří mateřského domu za mými zády ke mně dolehl křik a já uslyšel, jak se hrnou ven další lidé. Dívky se do sebe mezitím zaklesly. Lestra s očividnou snadností po¬valila Ellianii zády na zem. I přes tu dálku jsem uslyšel, jak jí vyrazila dech. Peottre nešťastně zaúpěl a nepatrně sebou škubl, jako to dělají zkušení bojovníci, když přihlížejí sou¬boji svého nejlepšího žáka. Když se Lestra shora vrhla na Ellianii, menší dívka si náhle přitáhla kolena k hrudi a tvrdě svoji protivnici nakopla do bránice. Lestra odlétla a ošklivě přistála na zemi.
Elliania se překulila na kolena, nedbajíc na své krásné šaty a parádní účes, a vrhla se shora na Lestru. Peottre měl všechny svaly na krku a rukou napjaté, ale nehý¬bal se. Já jsem vstal, abych lépe viděl, a civěl úplně stejně jako ostatní buckkeepští zbrojnoši. Ostrované, kteří se vy¬hrnuli ven, sledovali souboj se zájmem, ne však napjatě. Na tom, že spolu dívky nebo ženy takhle zápasí, zjevně neshledávali nic šokujícího.
Elliania dosedla Lestře na hrudník a koleny jí přitlačila pa¬že, čímž větší dívku účinně uzemnila. Lestra kopala a zmí¬tala se, ale narčeska svírala v pěsti její volné vlasy a držela jí hlavu při zemi. Volnou rukou vetřela Lestře do úst hrst hlí¬ny. „Ať spravedlivá země odrhne ze tvých rtů tu lež!“ křiče¬la vítězně.
Dutiful stál stranou od nich, s ústy dokořán. Uvědomoval si, jak na Ellianiině hrudi, dmoucí se vypětím z bo¬je, divoce poskakují její nahá ňadra. Cítil jsem, že jeho fy¬zická reakce na tenhle úkaz ho děsí stejně jako nelítostný zápas dvou dívek. Ostatní dívky kolem obou bojovnic po¬skakovaly a ječely, aby je povzbudily.
Lestra s divokým výkřikem vyrvala hlavu ze sevření Ellianie, jíž zůstal v hrsti hustý chomáč vlasů. Elliania jí uštěd¬řila pořádnou facku a pak ji chňapla za hrdlo. „Řekni mi narčesko, jinak už se nenadechneš!“ křičela na ni.
„Narčesko! Narčesko!“ zaječela starší dívka a pak začala prudce vzlykat, spíše zoufalstvím a ponížením než bolestí.
Elliania se opřela dlaní o Lestřinu tvář a odstrčila se od ní, když vstávala. „Nechte jí být!“ varovala dvě další dívky, které přistoupily blíž, aby poražené pomohly. „Ať tam leží a je ráda, že jsem u sebe neměla nůž. Teď jsem žena. Od ny-nějška odpoví můj nůž každému, kdo si troufne zpochybňo¬vat, že jsem narčeska. Od nynějška odpoví můj nůž každé¬mu, kdo si troufne jenom sáhnout na

muže, kterého jsem si nárokovala pro sebe.“
Podíval jsem se na Peottreho. Ve tváři mu zářil sveřepý úsměv, jenž odhaloval všechny jeho zuby. Elliania se dvěma kroky přenesla k Dutifulovi. Stál tam a vyjeveně shlížel na svou rozcuchanou nevěstu. Se stejnou nenuceností, s jakou bych já chytil za hřívu koně, abych na něj nasedl, natáhla ru¬ku a uchopila jeho cop válečníka. Když přitáhla jeho tvář ke své, přikázala mu: „A teď mě políbíš.“
Okamžik předtím, než se jejich ústa setkala, přerušil Dutiful se mnou spojení. Avšak ani já, ani žádný jiný muž by nepotřeboval Umění k tomu, aby vycítil z jejich polibku tu vášeň. Ona přimkla svá ústa k jeho, a když ji Dutiful nemo¬torně objal, aby ji přitáhl k sobě, ona se vrhla do jeho objetí a záměrně se mu otřela ňadry o hruď. Pak polibek přerušila, a zatímco Dutiful se rozechvěle nadechoval, střetla se s jeho zrakem a připomněla mu: „Hlavu Icefyrea. Na krb mé mat¬ky. Než mě budeš smět nazývat svou ženou.“ Potom se v je¬ho objetí rozhlédla po svých starých kamarádkách a prohlá¬sila: „Vy tu, děvčata, můžete zůstat a hrát si, chcete-li. Já beru svého manžela zpátky na hostinu.“
Vykročila z jeho objetí a znovu ho vzala za ruku. On ji po¬volně, s bezvýrazným úsměvem následoval. Lestra se zve¬dala do sedu, úplně sama, a vztekle a zahanbeně se za nimi dívala. Několik žen pochvalně zavýsklo a pár přihlížejících mužů závistivě zaúpělo, když narčeska kolem nich svoji tro¬fej triumfálně prováděla. Pohlédl jsem na Peottreho. Vypadal ohromeně. Pak sklouzl očima ke mně. „Musela to udělat,“ pověděl mi přísně. „Aby se osvědčila před ostatními dívka¬mi. Proto to udělala. Aby se v jejich očích uvedla jako žena a aby dala jasně najevo svůj nárok na něj.“
„To jsem mohl vidět,“ přitakal jsem přívětivě. Ale nevě¬řil jsem mu. Tušil jsem, že se právě stalo něco, co nezapada¬lo do jeho plánů, jež měl s Ellianií a Dutifulem. O to větší jsem pojal odhodlání zjistit, jaké jsou jeho skutečné záměry.
Zbytek večera už měl celkem nezajímavý průběh. Jídlo, pití a poslech ostrovanských bardů nešly srovnávat s aktem vznesení nároku na moc, kterého jsem byl právě svědkem. Vzal jsem si masovou pirožku a džbánek piva a uchýlil se s tím do tichého kouta. Předstíral jsem, že se věnuji jídlu a pití, zatímco jsem sděloval Chadeovi vše, čeho jsem se stal svědkem.
Vyvíjí se to rychleji, než jsem se odvažoval doufat, tlumo¬čil mi v odpověď. Ale přesto chovám nedůvěru. Chce ho do¬opravdy za manžela, nebo to udělala jenom proto, aby do¬kázala, že na co vznese nárok ona, to jí nikdo nemůže vzít? Doufá, že touha prince podnítí, aby pro ni zabil draka?
Připadal jsem si pošetile, když jsem mu říkal: Tohle bylo poprvé, co jsem si uvědomil, že pokud se stane jeho nevěs¬tou a přestěhuje se do jeho domu, někteří budou říkat, že své místo tady pozbyla. Lestra mluvila o tom, že se z ní stane ,,podřadná žena v jeho mateřském domě“. Co tím mínila?
Chadeova odpověď byla zdráhavá: Myslím, že totéž rčení se používá na ženu odvedenou pří nájezdu, ale jde o man¬želku, ne otrokyni. Její děti nemají žádný klan. Je to tedy ně¬co podobného jako bastard.
Tak proč by na to měla přistupovat? Proč by to Peottre dovolil? A když nebude narčeska, až přijde na Buckkeep a zůstane tam, získáme tímhle sňatkem vůbec něco? Chade, tohle mi nedává smysl.
Je tu stále hodně věcí nevyjasněných, Fitzi. Cítím pod tím vším nějaký skrytý proud. Zůstaň ve střehu.
A proto jsem ho uposlechl a zůstal ve střehu po celý ten dlouhý večer a ještě delší noc. Slunce zůstalo na obloze, jak je v těch severských šířkách obvyklé, a tak místo noci pano¬valo jen dlouhé šero. Když nadešel čas, aby nevěsta a ženich opustili hostinu, byl to Dutiful, kdo prohlásil, že zůstane do¬le ve společenské místnosti, „aby někteří neříkali, že jsem si vzal to, co jsem si nezasloužil“. Postaral se tím o další trap¬ný okamžik toho dne a já viděl napuchlou Lestru, jak z to¬ho má se svými přívrženkyněmi škodolibou radost. Pár se na úpatí schodiště rozdělil, Elliania šla nahoru a Dutiful odešel, aby se posadil vedle Chadea. Měl té noci spát uvnitř mateř¬ského domu, jak se slušelo na muže řádně sezdaného s že¬nou klanu, ale tady dole na lůžkové lavici, ne nahoře s Ellianií. Jeho vojáci byli na noc posláni pryč, aby se vrátili do vojenské ubytovny nebo aby strávili noc v hřejivých náru¬čích svých partnerek, pokud s nimi ulehly mimo zdi mateř¬ského domu. Toužil jsem zajít za Chadem a Dutifulem a potichu si s nimi popovídat, ale věděl jsem, že by to působilo divně. Raději jsem si řekl, že je nejvyšší čas, abych se vrátil do své ubytovny.
Šel jsem jen kousek, když jsem na chodníku za sebou za¬slechl vrzavé kroky. Ohlédl jsem se a spatřil Weba. Vedle něj se vlekl znavený Swift. Líce měl sytě růžové a já vytušil, že chlapec si příliš zavdal vína. Web na mě kývl a já zvolnil krok, aby mě mohli dostihnout. „Pěkná oslava,“ poznamenal jsem jen tak k

Webovi, když kráčel vedle mne.
„Ano. Myslím, že Ostrované nyní pokládají našeho prin¬ce za manžela jejich narčesky. Myslel jsem, že to mělo být jen stvrzení proběhnuvších zásnub, tentokrát před krbem je¬jí matky.“ V jeho výroku zaznívala otázka.
„Myslím, že oni nedělají rozdíl mezi tím, když se pár be¬re a když pár ohlašuje, že se vezme. Tady, kde majetek a dě¬ti patří ženám, je manželství nahlíženo v odlišném světle.“
Zvolna přikývl. „Žádná žena se nikdy nemusí ptát, je-li dí¬tě doopravdy její,“ poznamenal.
„Je tak velký rozdíl v tom, zda dítě patří více ženě než mu¬ži?“ zeptal se zvědavě Swift. Slova nedrmolil, ale když pro¬mluvil, ucítil jsem z jeho dechu víno.
„Myslím si, že to závisí na tom muži,“ odvětil vážně Web. Potom jsme šli chvíli mlčky. Ať už jsem chtěl nebo ne, mé myšlenky se zatoulaly k Nettle, Molly, Burrichovi a mně. Komu patřila teď?
Když jsme se přiblížili k naší chatrči, ve městě kolem nás panovalo ticho. Všichni lidé, kteří nebyli na svatební hosti¬ně v mateřském domě, byli už dávno v posteli. Potichu jsem otevřel dveře. Thick se potřeboval pořádně prospat; nechtěl jsem ho vzbudit. Proužek světla, které jsme vpustili do cha¬trče, mi ukázal Riddla ležícího na zemi vedle Thickovy po¬stele. Jedno oko měl otevřené a ruku položenou na obnažené čepeli, kterou měl přichystanou vedle sebe. Když viděl, kdo přichází, oči zase zavřel a pohroužil se zpátky do spánku.
Zůstali jsme stát bez hnutí ve dveřích. V chatrči se nachá¬zel další vetřelec, jehož přítomnosti si Riddle nevšiml. Byl velký a zavalitý jako tlustá kočka, a přitom hlavu měl jako fretka - krčil se na stole a chundelatý pruhovaný ocas mu vzadu trčel rovně vzhůru. Díval se na nás kulatýma očima přes kus našeho sýra, který držel mezi předními tlapkami. Stopy po jeho ostrých zubech byly v sýru jasně viditelné.
„Co je to?“ zeptal jsem se šeptem Weba.
„Myslím, že to nazývají krysa zlodějka, ačkoliv krysa to očividně není. Nic takového jsem ještě neviděl,“ odpověděl stejně tiše.
Krysa zlodějka hleděla za nás a soustředila veškerou po¬zornost na Swifta. Otřelo se to o mé smysly jako šepot, když jsem si uvědomil Moudrost, jež proudila mezi těmi dvěma. Swift měl ve tváři úsměv. Přistoupil blíž a přitom se vtlačil mezi Weba a mě. Zvedl jsem ruku, abych se po něm natáhl, ale ještě než jsem to stačil udělat, na chlapcovo rameno do¬padla Webova ruka. Trhl se Swiftem dozadu a tím prudkým pohybem krysu zlodějku vylekal. Nahlas zvířeti řekl: „Vez¬mi si ten sýr a běž.“ A potom drsným hlasem, který jsem ho ještě neslyšel použít, se Swifta zeptal: „Co sis myslel, že udě¬láš? Copak ti neutkvělo v hlavě jediné slovo z toho, co jsem se tě snažil naučit?“
Krysa zlodějka se sýrem v tu ránu zmizela otevřeným ok¬nem a my sotva postřehli, jak se za ní mihl její pruhovaný ocas.
Swift zklamaně vykřikl a pokusil se z Webova sevření vy¬rvat. Ale mužova masivní ruka ho pevně držela. Chlapec se rozlítil, nejspíš v reakci na to, že Web se na něho viditelně hněval. „Jen jsem ho pozdravil! Líbila se mi jeho přítomnost. Cítil jsem, že bychom spolu dobře vycházeli. A chtěl jsem -“
„Chtěls ho stejně, jako chce dítě barevnou hračku na pod¬nose!“ Web mluvil naprosto vážně a nebylo pochyb o tom, že Swiftovo jednání odsuzuje, když jeho rameno konečně pustil. „Chtěls ho, poněvadž byl hladký, hbitý a chytrý. A je stejně mladý a pošetilý jako ty. A taky zvědavý. Cítils, že po tobě šmátrá, což nebylo proto, že hledal partnera, ale proto, žes ho zaujal. To není základ pro pouto Moudrosti. Jestli se o to ještě jednou pokusíš, ztrestám tě, stejně jako bych ztres¬tal každé dítě, které záměrně vystavuje sebe nebo kamaráda nebezpečí.“
Riddle se mezitím posadil a sledoval rozhovor, ústa měl v údivu dokořán. Pro nikoho už nebylo tajemstvím, že Web a Swift jsou součástí Dutifulovy koterie. Zachvěl jsem se při pomyšlení, jak málo chybělo k tomu, abych se prozradil ja¬ko příslušník Staré krve. I Thick otevřel jedno rozespalé oko a hádce zamračeně přihlížel.
Swift se zdrceně vrhl na židli. „Nebezpečí,“ zamumlal. „Jaké nebezpečí? Je snad nebezpečné, že bych měl někoho, kdo by mne měl konečně rád?“
„A není nebezpečné spojit se se zvířetem, o kterém nic nevíš? Co když má doma družku a mláďata? Ty bys jim ho vzal, anebo bys zůstal tady na tom ostrově, až odplujeme? Čím se živí a jak často? Zůstal bys tady s ním na celý jeho život, anebo bys ho, až odsud odejdeme, odvedl od všech ostatních z jeho druhu a odsoudil jej k tomu, že zůstane na¬vždy bez družky? Tys na něj vůbec nepomyslel, Swifte, ani na nic dalšího, co by přesahovalo rámec spojení toho oka¬mžiku. Chováš se jako opilec, který se dneska večer vyspí s mladým děvčetem bez

myšlenky na zítřek. Pro takové cho¬vání nemám omluvu. Nikdo ze Staré krve by ji neměl.“
Swift na něj zlostně zíral. Do napjatého ticha promluvil netaktně Riddle.
„Nevěděl jsem, že Moudří mají nějaká pra¬vidla ohledně navazování vztahů se zvířaty. Myslel jsem, že se mohou spojit s kterýmkoli tvorem, na hodinu či na rok.“
„To je nesprávná představa,“ pravil ztěžka Web, „kterou o tom má spousta lidí, kteří nejsou ze Staré krve. Nevyhnu¬telně vznikne, je-li jedna skupina lidí nucena držet své zvy¬ky v tajnosti, mimo zraky ostatních. Ale vede to k domněn¬ce, že zvířata zneužíváme a pak je odhazujeme. Lidé si pak snáze myslí, že bychom byli schopni podnítit medvěda, aby rozsápal něčí rodinu, nebo poslat vlka, aby vyhubil stádo ov¬cí. Pouto Moudrosti není v tom, že si člověk podrobí nějaké zvíře. Je to spojení na celý život, založené na vzájemné úctě. Rozumíš tomu, Swifte?“
„Nechtěl jsem nikomu ublížit,“ odpověděl toporně. V je¬ho hlase nezaznívala žádná lítost či omluva.
„To nechce ani dítě, které si hraje s ohněm a podpálí dům. Nechtít ublížit nestačí, Swifte. Pokud se chceš řadit ke Staré krvi, pak musíš celou dobu respektovat naše pravidla a zvy¬ky, ne pouze tehdy, když se ti to hodí.“
„A když nebudu?“ zeptal se vzdorovitě Swift.
„Pak si říkej Piebald, protože to taky budeš.“ Web se ztěž¬ka nadechl a zase vydechl. „Nebo vyvrhel,“ pravil tiše. Cítil jsem, že se snaží na mne nedívat, když vyřkl tato poslední slova: „Proč by si měl člověk přát držet se stranou od svých vlastních, to opravdu nevím.“

11
Wuislingon

Úzký vztah, který mají ženy k pozemkům svých klanů, je pozoruhodný. Ženy se často odvolávají na legendy o tom, že země jako taková je stvořena z masa a kostí Edy, zatímco mo¬ře patří Elovi. Veškerá půda patří ženám z klanu; muži v kla¬nu narození ji mohou obdělávat a pomáhat se sklizní, ale že¬ny rozhodují o distribuci sklizně a také určují, jaké plodiny se budou sázet, kde a v jakých proporcích. Není to jen zále¬žitost vlastnictví, ale i záležitost uctívání Edy. Muži mohou být pohřbíváni kdekoli a nejčastěji se jejich těla svěřují moři. Ale všechny ženy musí být pohřbeny na po¬lích svého klanu. Hroby uctívají po dobu sedmi let, během níž je pohřební pole ponecháno ladem. Pak je znovu zorá¬no a první sklizeň z takového pole se podává na zvláštní hos¬tině.
Zatímco ostrovanští muži jsou tuláci a mohou žít celé ro¬ky mimo své domovské přístavy, ženy mají tendenci zdržo¬vat se blízko svých rodných pozemků. V manželství žena oče¬kává, že její manžel bude bydlet s ni. Zemře-li ostrovanská žena mimo pozemky svého klanu, bude vyvinuto mimořádné úsilí, aby se její tělo navrátilo na její klanová pole. Jinak by to pro ženin klan byla velká ostuda a těžká svatokrádež. Kla¬ny ochotně vytáhnou do války, aby tělo ženy vrátily zpátky tam, kde je její domov.

„POPIS CEST PO BARBARSKÉ ZEMI“ OD PÍSAŘE FEDWRENA

• • •

Ve Wuislingtonu v mateřském domě narčesky jsme jako hosté strávili dvanáct dní. Pohostinnost, které se nám dosta¬lo, byla vskutku zvláštní. Chadeovi a princi Dutifulovi byla přidělena místa na spaní na lavicích v dolním podlaží domu. Koterie Moudrých byla ubytována spolu s gardou mimo zdi mateřského domu. Thick a já jsme nadále žili v naší chatrči a Swift a Riddle nás chodili často navštěvovat. Každý den vyslal Chade dva vojáky do vesnice, aby nakoupili potravi¬ny. Něco přinesli nám do chatrče, něco vojákům a zbytek do mateřského domu. Ačkoli Blackwater slíbil, že nás bude ži¬vit, Chade vskutku bystře zvolil tuto taktiku. Kdyby totiž li¬dé viděli, že jsme závislí na štědrosti narvalího mateřského domu, pokládali by to za slabost, nepřipravenost a pošetilou nepředvídavost.
Náš prodloužený pobyt měl i dobré stránky. Thick se za¬čal zotavovat. Pořád sice kašlal a zadýchával se, když se šel projít, ale spal už lépe, zajímal se o své okolí, jedl a pil a cel¬kově se mu zčásti vrátila jeho dřívější nálada. Stále mi měl za zlé, že jsem ho přinutil cestovat sem lodí a že nakonec bu¬de muset stejným způsobem odjet. Všechny mé snahy zapříst s ním normální hovor jako by nás vždy zavedly zpátky k to¬muto ožehavému tématu. Občas se zdálo, že je snazší

ne¬mluvit s ním vůbec, ale pak jsem cítil, že má na mne stále větší zlost a překypuje podrážděností. Velmi mi vadilo, že se náš vztah tak pokazil, zvlášť když jsem se předtím tvrdě sna¬žil vydobýt si jeho důvěru. Když jsem to pověděl Chadeovi na jedné z našich večerních schůzek, odbyl to jako nutnost. „Pochop, bylo by mnohem horší, kdyby to měl za zlé Dutifulovi. Takhle to musíš odnést ty, Fitzi.“ Věděl jsem, že to tak je, a přesto mi jeho slova útěchu nepřinesla.
Několik hodin denně trávil s Thickem Riddle - většinou když Chade potřeboval, abych nenápadně dohlédl na Dutifula. Do chatrče za námi často docházeli Web a Swift. Zdá¬lo se, že Swiftovi Webova výtka prospěla, a obecně se cho¬val uctivěji jak k Webovi, tak i ke mně. Já jsem mládence zaměstnával každodenními lekcemi a nutil jsem ho, aby cvi¬čil s lukem i mečem. Thick si často vyšel před chatrč a sle¬doval naše cvičné souboje probíhající v ovčí ohradě. Vždy povzbuzoval Swifta a ryčel radostí pokaždé, když mi hoch zasadil ránu omotaným mečem, s nímž jsme oba cvičili. Při-znávám se, že to zraňovalo moje city stejně, jako Swiftovy údery zraňovaly moje tělo. Chtěl jsem vytříbit spíše svoje schopnosti než chlapcovy, ale měl jsem tak záminku nejen ke cvičení, ale i k tomu, abych mohl předvést svoji zdatnost před Ostrovany. Ti se sice neshromažďovali, aby se na nás dívali, ale čas od času jsem zahlédl jednoho nebo dva chlap¬ce, jak sedí na nedaleké zdi a sledují nás. Řekl jsem si, že když už musím být sledován, zasadím se o to, aby zprávy o mně říkaly, že nejsem tak snadná kořist. Nemyslel jsem si totiž, že za jejich soustředěnými pohledy by se mohla skrý¬vat jen povrchní zvědavost.
Na místě, kde jsme bydleli, jsem si připadal neustále pod dohledem. Ať jsem se vypravil kamkoliv, jakoby z udělání vždy někdo nečinně okouněl poblíž. Nemohl jsem sice kon¬krétně označit nějakého chlapce nebo starou ženu, že mě sledují, a přesto jsem v zádech pořád cítil něčí oči. Vnímal jsem také jisté nebezpečí hrozící Thickovi. Skrývalo se v pohle¬dech, jež na něm spočívaly, kdykoli jsme vyšli ven, a v reak¬cích lidí, které jsme potkávali. Odtahovali se od něj, jako by roznášel nákazu, a zírali za námi, jako bychom byli dvouhlavé tele. Zdálo se, že Thick si je toho vědom. Uvědomil jsem si, že aniž na to vědomě myslí, používá Umění, aby byl mé¬ně vidět. Nebylo to jako jeho výpad „Nevidíš mě!“, kterým mě kdysi složil, spíše neustále ujišťoval okolí o své nedůležitosti. Uložil jsem si ten poznatek do paměti, že si o tom promluvím s Chadem.
Se svým starým učitelem jsem mohl trávit jen málo času a vzkazy, jež jsem mu sděloval Uměním, byly krátké. Všich¬ni jsme cítili, že je důležitější, aby používal sílu svého Umě¬ní ve prospěch Dutifula. Chade se také rozhodl, že když už Peottre Blackwater zjistil, že jsem princův tělesný strážce, nebude na škodu, když budu tuto úlohu plnit otevřeněji. „Za předpokladu, že nezjistí, že jsi víc než to,“ řekl mi Chade.
Snažil jsem se působit jako nenápadný pozorovatel a prin¬cův tělesný strážce. Ačkoli Dutiful si nikdy nestěžoval, mys¬lím, že mu má stálá slídivá přítomnost byla na obtíž. Místní pokládali Dutifula a Ellianii za sezdaný pár. Už se ty dva ne¬snažili jakkoli střežit. Pouze diskrétní přítomnost Peottreho, jenž nepůsobil nápadněji než stojící kámen, nám připomína¬la, že někdo z rodiny narčesky chce dohlédnout na to, aby jejich vztah nevybočil z mezí cudnosti, dokud Dutiful nedostojí svému závazku. Myslím, že Peottre a já jsme se navzá¬jem sledovali stejně, jako jsme sledovali Dutifula a narčesku. Jistým podivným způsobem se z nás stali partneři.
V té době jsem odhalil jeden z důvodů, proč se narčeska těší takové úctě všech klanů, nejen Narvalího. Měli jsme co do činění s kulturou, v níž ženy vlastnily půdu a její výnosy.
Předtím jsem předpokládal, že bohatství klanu spočívá v je¬ho ovcích. Až když jsem se vlekl za Dutifulem a Ellianií při jednom z jejich výletů po skalnatých horách ostrova, obje¬vil jsem jeho skutečné bohatství. Vylezli na hřeben, zatím¬co Peottre šel v diskrétní vzdálenosti od nich i ode mne jako čtvrtý v pořadí. Když jsem vyšel na návrší já a shlédl dolů do vedlejšího údolí, zalapal jsem po dechu.
V údolí byla tři jezera a ze dvou se kouřilo i uprostřed tep¬lého letního dne. Kolem jezer rostla bujně zeleň a rozklá¬dala se pečlivě osetá a obdělaná políčka. Když jsem za Du¬tifulem a Ellianií scházel do údolí, nepřetržitě foukající vítr polevoval. Vcházel jsem do teplé kotliny, kde se vznášela vů¬ně vody prosycené minerály. Balvany a kameny byly z polí odklizeny a kamenné ploty, které z nich byly postaveny, ny¬ní úhledně oddělovaly jednotlivé parcely s plodinami. Nejen že plodinám se v tomto teplejším údolí dařilo lépe, ale viděl jsem tam i rostliny a stromy, které bych pokládal za příliš choulostivé na to, aby mohly růst na tak dalekém severu. Ta¬dy, na drsných Ostrovech, se nacházel ostrov proměněný horkými zurčícími prameny v oázu přívětivého tepla a hoj¬nosti. Nebylo divu, že ruka narčesky platila za takovou tro¬fej. Spojenectví se ženou,

která měla pod kontrolou plodiny, které tu vyrostly, bylo v těchto drsných končinách opravdu velmi cenné.
Přesto jsem si nemohl nevšimnout, že i uprostřed léta tu leží mnoho polí ladem a že dělníci na pozemcích nejsou tak početní, jak bych čekal. Ženy a dívky opět přečíslovaly mu¬že a chlapce a jenom málo mužů bylo na vrcholu sil. To mi vrtalo hlavou. Byly tu ženy, disponující bohatstvím v podo¬bě půdy, a neměly dělníky, aby na ní farmařili. Proč sem ne¬jezdilo na námluvy více mužů z dalších klanů, aby přivedli děti na tento ostrov hojnosti?
Jednou brzy zvečera hopsali Dutiful a Elliania na dvou malých vychrtlých ostrovanských ponících, které její lid na Mayle Islandu využíval k mnoha činnostem. Mířili na kame¬nitou louku na mírně se svažujícím a balvany posetém úpa¬tí kopce a jako provizorní překážky jim sloužily nařezané mladé stromky položené přes dvojice balvanů. Malí poníci mě udivovali tím, jak vysoko dokázali vyskočit, když je člo¬věk ke skoku přinutil. Tráva byla od ovcí spasená nakrát¬ko a louku lemovala zakrslá křoviska. Nad námi se klenulo modré tmavnoucí nebe a brzy se měly ukázat první hvězdy. Oba mladí jeli bez sedel a Dutiful ze svého vyzáblého, vrtošivého hřebce již dvakrát spadl, jak se snažil udržet tempo se svou nebojácnou chotí. Dívka se upřímně bavila. Jela obkročmo a kolem nohou se jí nadouvaly vlající sukně. No¬hy od kolen dolů měla holé, dokonce i chodidla. Tváře měla uzardělé, vlasy jí divoce vlály a jela nehledíc napravo nale¬vo, jen aby princi ukázala, že v tomto ho předčí. Když spadl poprvé, Elliania jela dál a její uštěpačný smích se donesl až k nám všem. Když spadl podruhé, dokonce se rozjela zpát¬ky, aby se podívala, jestli se nezranil, zatímco Peottre chytil neposlušné zvířátko a vedl ho zpátky k nim. Já se většinou soustředil na Dutifula; byl jsem hrdý na to, jak vzal oba pá¬dy s humorem.
Tihle poníci jsou vyzáblí a kostnatí jako telata. Když se na něm snažíš udržet, přivodíš si více modřin než při pádu, když uskočí do strany.
Zdá se, že Elliania to zvládá dobře, podotkl jsem škádli¬vě. Vida pohled, kterým po mně střelil, jsem spěšně dodal: Ale nevypadá to vůbec snadně. Myslím si, že obdivuje tvoji houževnatost.
Mám dojem, že obdivuje moje modřiny, potvůrka. V tom přídomku jsem postřehl náznak zalíbení. A jako by od toho chtěl odvést moji pozornost, princ dodal: Podívej se nalevo a řekni mi, jestli za těmi balvany na okraji kleče někoho vi¬díš.
Šlehl jsem očima tím směrem, aniž bych otočil hlavu. Ně¬co tam bylo. Nebyl jsem si jist, jestli se tam krčí člověk ne¬bo velké zvíře. Princ znovu nasedl a přimkl se k poníkovi nohama, když na louce předvedl řadu divokých výskoků. Poníka už ta hra očividně nebavila, ale veselý smích Ellianie odměnil prince za to, že se na koni udržel. Potom zdolal překážku, na níž předtím pohořel, a ona mu elegantně zasa-lutovala. Zdálo se, že jí ta podívaná skýtá ryzí radost, a já při pohledu na Peottreho zjistil, že i jeho zachmuřenou tvář pro¬zářil zdráhavý úsměv. Dal jsem se do smíchu také a zamířil blíže k nim.
Rozjeď se k tomu místu a spadni z koně. A až to uděláš, dej si záležet, aby poník prchal směrem k těm balvanům.
Princ ke mně Uměním vyslal znechucené zaúpění, udělal však, co jsem po něm žádal. A když se poník dal na útěk, já vyrazil a hnal se plnou rychlostí za ním, a schválně jsem to zvíře hnal, místo abych se ho pokoušel chytit. Společně jsme vyplašili z úkrytu ženu, která byla celá oblečená v zelené a hnědé. Prchala a nesnažila se předstírat, že dělá něco ji¬ného, a já ji poznal nejen podle toho, jak se pohybovala, ale i podle velmi slabé vůně, kterou jsem zachytil. Jakkoli jsem toužil vyrazit za ní, neudělal jsem to. Místo toho jsem svou informaci sdělil Uměním Chadeovi i Dutifulovi.
To byla Henja! Služebná narčesky z Buckkeepu. Je tady na ostrově a špehuje nás. Nikdo z nich mi neodpověděl, nepočítám-li ovšem vlnu hrůzy.
Při chytání poníka jsem si schválně počínal nemotorně. Nakonec mi přijel na pomoc Peottre. „Pěkně jsme tu stařenu vyděsili!“ poznamenal jsem k němu, když jsem hnal po¬níka jeho směrem.
Peottre chytil vzpurné zvíře za hřívu a zvedl zrak k oblo¬ze. S mým pohledem se vůbec nestřetl. „Stmívá se. Máme štěstí, že princ si nepřivodil horší pád a vážně se neporanil.“ Potom řekl našim svěřencům: „Už bychom měli jet. Poníci jsou z toho skákání unavení a blíží se noc.“
Přemítal jsem, jestli se mě nesnažil varovat před horším nebezpečím pro prince, než byl pád z hřbetu poníka. Znovu jsem ho obrátil k předchozímu tématu. „Myslíte, že ta nebo¬há stařena je v pořádku? Neměli bychom se po ní poohléd¬nout? Vypadala dost vyděšeně. Říkám si, co asi dělala za tě¬mi balvany.“ S bezvýraznou tváří a hlasem odpověděl: „Nejspíš jenom sbírala dříví na podpal. Nebo byliny či kořeny. Nemyslím, že bychom si kvůli ní měli dělat starosti.“ Pak

zvýšil hlas. „Ellianie! Čas zábavy skončil. Měli bychom se vrátit do mateř¬ského domu.“
Viděl jsem Ellianiinu tvář, když jsi přiměl Henju k útěku. Narčeska byla zaskočena. A teď je vyděšená.
Rychlé kývnutí, kterým zareagovala na Peottreho slova, mi potvrdilo princův názor. Okamžitě sklouzla z hřbetu po¬níka, sundala mu z hlavy ohlávku a pustila ho volně po úbo¬čí. Peottre učinil totéž se zvířetem, na kterém jezdil princ, a já se pojednou ocitl na zpáteční cestě k mateřskému domu vedle něj. Elliania a Dutiful šli v čele a ticho, které mezi ni¬mi panovalo, smutně kontrastovalo s jejich předchozím ve¬selím. Hluboko v srdci jsem se pro něj rmoutil. Učil se tuhle ostrovanskou dívku milovat, ale vždy, když se jeden k dru¬hému přiblížili, zpropadená politika trůnu a moci mezi ně vrazila klín. Pocítil jsem náhlý příval hněvu a drsně jsem řekl:
„To byla Henja, že? Ta žena, která se ukrývala v křoví. Na hradě Buckkeep byla služebnou narčesky, pokud si dob¬ře vzpomínám.“
Vzdávám tomu muži hold za jeho vyrovnanost. I když se na mě nebyl schopen podívat, hlas měl klidný. „O tom po¬chybuji. Odešla z našich služeb, ještě než jsme odjeli z Buckkeepu. Oba jsme věřili, že by v Šesti vévodstvích mohla být šťastnější, a tak jsme ji rádi propustili.“
„Možná se vrátila do Wuislingtomu na vlastní pěst. Mož¬ná se jí zastesklo po domově.“
„Tohle není její domov; není z našeho mateřského do¬mu,“ prohlásil rázně Peottre.
„Jak podivné.“ Rozhodl jsem se být nelítostný. Od pouhé¬ho zbrojnoše, jehož roli jsem zastával, nebylo možné očeká¬vat takt, pouze zvědavost. „Myslel jsem, že v této zemi je ro¬dina matky nade vše, že každý, kdo pečuje o narčesku, musí být z její mateřské linie.“
„Zpravidla ano.“ Peottreho hlas získával na upjatosti. „Ale v době, kdy jsme vyplouvali, se žádná žena z rodiny nemoh¬la uvolnit. A tak jsme najali ji.“
„Chápu,“ pokrčil jsem rameny. „Říkal jsem si, proč nyní o narčesku nepečuje její matka nebo sestry? Jsou mrtvé?“
Zachvěl se, jako kdybych do něj bodl oštěpem. „Ne. Ne¬jsou.“ Do hlasu mu vstoupila velká hořkost. „Její dva starší bratři ano. Zahynuli ve válce Kebala Rawbreada. Její matka a mladší sestra žijí, ale jsou... drženy jinde, v jedné důležité záležitosti. Kdyby tady mohly být teď s ní, byly by tu.“
„Ach, o tom nepochybuji,“ odvětil jsem mírně. Byl jsem přesvědčen o pravdivosti každého slova, jež vyřkl, a stejně tak jsem nepochyboval, že jsem se nedozvěděl celou pravdu.
Později té noci, kdy už Thick spal, jsem to všechno sdělil Uměním Chadeovi. Snažil jsem se, aby myšlenky, jež jsem starci vysílal, byly zcela důvěrné a separované od mé vazby na prince. Mohl jsem cítit, jak neklidný chlapcův spánek je. Spodní proud jeho frustrace a netrpělivosti mi drásal nervy. Snažil jsem se držet jeho emoce stranou, když jsem Chadeovi tlumočil všechno, co proběhlo mezi Peottrem a mnou. Chadea popudilo, že jsem byl k Peottremu tak otevřený, ale zároveň se dychtivě zajímal, jaké mi dal odpovědi. Tady exis¬tují plány v rámci plánů, jako je jeden z těch šaškových ku¬ličkových hlavolamů. Jsem přesvědčen, že Peottre a narčeska mají svůj vlastní plán a že ne všichni v mateřském domě ho znají. Někteří ano. Například Almata. A pověděli o něm i prababičce narčesky, ale ta už podle mě není schopna po¬držet v hlavě jeho význam. Zajímají mě Lestra a její matka. Lestra má šanci, že se stane narčeskou, až Elliania odjede na Buckkeep, aby se vdala za Dutifula. Ale zdá se, že s Ellianii soupeří o Dutifulovu pozornost, a já mám podezřeni, že ji k tomu ponouká její matka. Chápe snad, že stát se nako¬nec královnou Šesti vévodství může být vyšší cíl než připra¬vit Ellianii o titul narčesky? Nemyslím si, že by Lestra a její matka přisuzovaly nějakou důležitost Ellianiinu požadavku, aby jí princ přinesl dračí hlavu. Myslím, že Lestřiny ambi¬ce by měly Ellianii i Peottreho znepokojovat, ale zdá se, že oni jsou nad to povzneseni, že jsou myšlenkami jinde. Ellia¬nia Lestru odrazí až v momentě, kdy už je její vyzývavost tak bezostyšná, že ji nelze ignorovat.
Myslíš tu pěstní bitku o svatební noci?
Zásnubní, Fitzi. My ten obřad nepokládáme za skutečnou svatbu. Princ musí být sezdán doma, na Buckkeepu, a man¬želství musí být naplněno. Ale ne, nemyslím jenom tuhle kon¬frontaci. Lestra se o něj od té doby pokoušela několikrát, ob¬vykle když u toho narčeska nebyla.
A Elliania o tom ví?
Jak by mohla?
Mohl by jí to říct, spekuloval jsem. Říkám si, co by se sta¬lo, kdyby o tom věděla?

Nemám potřebu to zjišťovat. Situace je dost složitá i bez toho. Možná je to jenom rivalita mezi sestřenicemi. Kéž bych chápal, jakou v tom všem hraje roli Henja. Je to jen nějaká potřeštěná stařena? Nebo něco víc? Víš jistě, že to byla ona?
Naprosto. Nepotvrdily mi to jen moje oči, ale neřekl bych Chadeovi, že jsem ji ucítil a že ve mně zůstalo tolik z vlka, abych si mohl být tímhle vjemem jist.
Náš rozhovor Chadea unavil a já ho nechal být, aby mohl spát. Ujistil jsem se, že dveře chatrče jsou na zástrčku, a po¬tom jsem s lítostí zavřel i okenice. Nelíbilo se mi spaní v tak těsné a uzavřené prostoře. Vždycky jsem se nejlépe vyspal, když jsem cítil, jak mne po tváři hladí vzduch, ale poté, co jsem toho dne spatřil Henju, už bych nikomu neposkytl dal¬ší možnost, aby si mě vzal na mušku.
V takovém jsem se nacházel rozpoložení mysli, když jsem se ukládal k spánku, a druhý den ráno jsem se tím pokoušel zdůvodnit své noční můry. Přesto nebylo fér nazývat své sny takhle. Nic hrozného v nich nebylo, pouze stísněnost a taky živost, jež ale neměla původ v putování Uměním, ale v ně¬čem jiném. Zdálo se mi o šaškovi, jaký býval kdysi, ne o lor¬du Goldenovi, ale o bledém, křehkém mládenci s bezbarvý-ma očima. V této podobě se vezl na kamenném drakovi za Dívkou-na-drakovi a společně se vznesli vstříc modré oblo¬ze. Ale pak se z něj stal lord Golden, a zatímco jel za tou vy¬tesanou a bezduchou dívkou, jež byla součástí dračí skulp¬tury, kterou on probudil zpátky k bdělosti a životu, černobílý plášť za ním vlál ve větru. Vlasy měl odhrnuté z tváře a pěk¬ně uhlazené a vzadu je měl spletené do copu válečníka. Vý¬raz měl tak nehybný a přísný, že vypadal bezduše jako Dívka, které se držel za útlý pás. Ruce měl holé, jak jsem s pře¬kvapením zjistil, poněvadž už uběhlo hodně času od doby, co jsem ho viděl dělat něco bez rukavic. Stoupali stále výš a výš k obloze, když on náhle zvedl ruku a ukázal, a Dívka pobídla draka koleny, aby letěl ve směru, kam jeho štíhlý prst ukazoval. Pak je zahalila oblaka, jako by je obestřela mlha.
Probral jsem se ze spánku a zjistil, že mám prsty po¬ložené na bledých otiscích, jež mi šašek kdysi zanechal. Za¬vrtěl jsem se na lůžku, ale nedokázal jsem se probrat k plné¬mu vědomí. Ovinul jsem si pokrývku ještě těsněji kolem těla a podvolil se opět spánku.
A pak jsem ve svých snech putoval Uměním a scenerie, kde jsem se octl, byla krajně znepokojivá. Nettle seděla na travnatém úbočí a povídala si s Tintaglií. Věděl jsem, že ten sen je dílem Nettle, protože květiny jinak nikdy nekvetly tak zářivě ani nerašily v trávě tak rovnoměrně. Připomnělo mi to pečlivě utkanou tapiserii. Drak byl velký jako kůň a hrbil se tak, že ani nepůsobil příliš hrozivě. Vstoupil jsem do snu. Nettle měla záda rovná jako prkno a hlas skoro křehký, když se draka ptala: „A co má cokoli z toho společného se mnou?“
A uprostřed ticha se bokem obrátila na mě: Proč ses opoz¬dil? Copak jsi necítil, že tě volám?
„Věz, že já to slyším,“ podotkla klidně Tintaglia. „A on tě neslyšel, že ho voláš, protože já to nechci. Tak vidíš, zůsta¬neš úplně sama, když já rozhodnu, že budeš.“ Dračice náhle stočila svůj studený pohled ke mně. Krása z těch plážích očí vyprchala a zůstaly jen rotující drahokamy sálající zuřivos¬tí. „Což je fakt, který ti taky neunikl, jak předpokládám.“
„Co chceš?“ zeptal jsem se jí.
„Ty víš, co chci. Chci vědět, co víš o černém drakovi. Je skutečný? Existuje na světě ještě další drak, dospělý a zdra¬vý?“
„Já nevím,“ odpověděl jsem popravdě. Cítil jsem, jak na mě její mysl dotírá a snaží se proniknout za slova, která jsem jí řekl, aby viděla, jestli něco neskrývám. Bylo to podobné, jako kdyby po člověku ve vězeňské cele uprostřed noci cu¬pitaly studené krysí tlapky. Ona se té vzpomínky okamžitě chopila a pokusila se ji obrátit proti mně. Prudce jsem kolem sebe semkl své zdi. Obě rázem vypadaly jako matné stíny vrhané na mihotající se záclonu.
Tintaglia promluvila a její hlas ke mně dolehl jako šepot smrti. „Smiř se s tím, že váš druh bude sloužit mému. Je to přirozený řád věcí. Poslouž mně v tomhle a já se postarám, abyste ty a tví blízcí prosperovali. Vzepři se mně, a ty a tví blízcí budete smeteni stranou.“ Tu se obraz dračice hrozivě zvětšil a tyčil se nad Nettle. „Nebo pozřeni,“ pronesla vě¬doucně.
Zamrazilo mě hrůzou. Na nějaké základní úrovni si mne dračice spojovala s Nettle. Nebylo to prostě tak, že ke mně vždycky našla cestu prostřednictvím mé dcery? Anebo náš příbuzenský vztah vycítila? Záleželo na tom? Má dcera se nacházela v nebezpečí a byla to moje vina. Už zase. A já ne¬měl tušení, jak ji ochránit.
Bylo to jedno. Jen před chvílí mi louka plná květů připo¬mněla tapiserii. Pak Nettle prudce vstala, shýbla se, uchopi¬la svůj sen a zatřásla jím, jako kdyby chtěla vy třepat prach z hadru. Dračí přítomnost z něj vylétla a rotujíc ve víru

se počala zmenšovat a ztrácet v nicotě. V té nicotě stála Nettle, jež zmuchlala svůj sen a strčila si ho do kapsy u zástěry. Už jsem více nevěděl, kde ani co v jejím snu jsem, ale ona ke mně vyslala tato slova: Budeš se muset naučit, jak jí odolat a odrazit ji, ne se jen krčit stočený do klubíčka a schovávat se. Pamatuj, Vlčí stíne, že jsi vlk. Žádná myš. Nebo to jsem si alespoň myslela. A začala mizet.
Počkej! ozval se princ v zoufalém odhodlání. Nějakým způsobem, který jsem nechápal, ji dostihl a zadržel. Kdo jsi?
Projela mnou vlna Nettlina šoku. Chvíli se vzpírala, ale když jeho sevření nepovolilo, zeptala se: Kdo jsem? A kdo jsi ty, který se opovažuješ vtrhnout sem tak hrubě? Pusť mě.
Dutiful na její výtku nezareagoval dobře. Kdo jsem? Jsem princ všech Šesti vévodství. Mohu si jít, kamkoli chci.
Chvíli jen ohromeně mlčela. Pak řekla: Ty jsi princ? Její nevěřícnost byla stejně evidentní jako její despekt.
Ano, jsem. A ty teď přestaneš marnit můj čas a povíš mi, kdo jsi! Štěkavý velitelský tón v jeho hlase mnou škubl. Všu¬de kolem mě se rozprostřela strašlivě tichá prázdnota. Pak Nettle zareagovala způsobem, který jsem čekal. Ach. Dobře, samozřejmě to udělám, když mě tak pěkně žá¬dáš. Princi Nevychovaný, já jsem královna Velmi-Pochybuji o Sedmi hnojnících. A ty si možná jdeš, „kamkoli chceš“, ale když to kam patří mně, postarám se o to, abys tam nikdy nedošel. Changere, měl by sis pěstovat lepší přátele.
Viděl jsem, co způsobila. V krátké odmlce přesně zjistila, jak se na ni přilepil. A nyní ho, zcela bez námahy, ze sebe setřásla. A zmizela.
S trhnutím jsem se probudil, zatímco její pohrdání do mne tepalo, jako kdyby po mně házela kamínky. Zmítán mezi ob¬divem ke své dceři a hrůzou z draka, snažil jsem se vzcho¬pit se. Potřeboval jsem si promyslet, co budu dělat. Místo to¬ho mi vtrhl do mysli Chade.
Musíme si promluvit. V soukromí. Jeho Umění se chvělo vzrušením.
V soukromí? Jsi si jistý, že víš, co to slovo znamená? Pa¬nečku, on mě snad právě té noci špehoval?
V soukromí ne. Dutiful soptil a hněval se na nás na oba, když se prolomil do našeho rozhovoru. Kdo je ta žena? Jak dlouho už to trvá? Chci to vědět. Jak ses mohl opovážit vy¬cvičit další praktikantku Umění a její existenci přede mnou tajit!
Běžte zase spát! V Thickově těžkopádném Umění se mí¬silo úpění s rozkazem. Běžte zase spát a přestaňte křičet. By¬la to jen Nettle a její drak. Běžte zase spát.
Každý o ni ví kromě mne? To je nepřípustné. V Dutifulově Umění zaznívaly zuřivost a frustrace a onen strašný pocit zrady, který člověk zakusí, když zjistí, že byl vyloučen z ně¬jakého tajemství. Chci vědět, kdo to je. Teď hned.
Pevně jsem uzavřel své myšlenky a modlil se, i když jsem věděl, že mi to nic nepřinese.
Chade? vytrhl jej princ z jeho mlčení.
Já to nevím, můj pane. Stařec lhal elegantně a bez sebe¬menší výčitky. Proklínal jsem ho i obdivoval.
FitzChivalry.
Je v tom jistá síla, když člověka oslovíte jeho skutečným jménem. Úplně jsem se pod tím nárazem zachvěl a pak jsem pohotově zaprosil: Neříkej mi tímto jménem. Ne tady, ne teď, co kdyby drak poslouchal. Nebyl to však drak, koho jsem se bál, ale moje dcera. Až příliš mnoho kousků mých tajemství se jí sypalo do rukou.
Pověz mi to, Tome.
Takhle ne. Musíme-li o tom mluvit, pak mluvme hlasem, který je slyšet jen ušima.
Ve tmě kousek ode mne si Thick se zaúpěním přetáhl pokrývku přes hlavu.
Setkáš se se mnou hned, přikázal princ sveřepým hlasem.
Ale to není rozumné, poradil Chade nám oběma. Počkejte s tím do rána, můj princi. Nemá smysl vzbuzovat otázky oko¬lí tím, že k sobě uprostřed noci povoláte zbrojnoše.
Ne. Teď hned. Opravdu nerozumné bylo to, že jste mě vy dva ve věci tě osoby Nettle klamali. Však já zjistím, co se děje za mými zády a proč. Měl jsem skoro pocit, jako bych byl v mateřském domě v podlaží s lůžkovými lavicemi. Mohl jsem cítit, jak princův hněv vyhání z jeho obnažené hrudi chlad, když ze sebe shodil pokrývku, a vnímat, jak vztekle vrazil nohy do bot.
Tak mi dopřejte čas, abych se oblékl, rezignoval Chade.
Ne. Zůstaň, kde jsi, rádce Chade. Říkáš, že nic nevíš? Pak nemá smysl, aby ses obtěžoval chodit se mnou. Setkám se v této věci pouze s Fitzem... Tomem.
Jeho hněv teď hučel jako požár, a přesto se zdržel toho, aby vyslovil mé jméno. V koutku myslí jsem jeho sebekázeň obdivoval. Ale více jsem se v myšlenkách zabýval svým di¬lematem. Byl to můj princ, kdo se na mě hněval, a podle je¬ho

způsobu myšlení i oprávněně. Jak mám na jeho otázky reagovat? ptal jsem se sám sebe. Kdo pro něho dnes v noci jsem? Přítel, učitel, strýc, nebo poddaný?
Uvědomil jsem si, že Thick sedí na dekách a dívá se, jak se oblékám.
„Budu pryč jenom chvíli. Nic se ti tu nestane," ujišťoval jsem ho, zatímco jsem si říkal, jestli je to skutečně pravda.
Nechci tady nechat Thicka samotného, sdělil jsem princi v naději, že díky této výmluvě zůstanu ušetřen.
Tak ho vezmi s sebou, vyštěkl princ stroze svůj rozkaz.
„Chceš jít taky?"
„Slyšel jsem ho," odpověděl znaveně Thick a jen ztěžka vzdychl. „Pořád mě nutíš chodit někam, kam nechci," po¬stěžoval si, když potmě šmátral po oblečení.
Zdálo se mi, že uběhl snad celý rok, než se oblékl. Nakva¬šeně odmítal všechny mé nabídky pomoci. Konečně jsme vy¬šli z chatrče a procházeli vesnicí. Zvláštní šero, jež se v této končině světa vydává za noc, propůjčovalo světu šedý ná¬dech. Na mé oči to působilo podivně uklidňujícím dojmem, až jsem ty pocity nakonec rozpoznal. Tyto tlumené barvy mi připomněly, jak vnímal svět Nighteyes za večerů a rán, kdy jsme spolu lovívali. Bylo to mírné světlo, a oči nerozptylo¬vané barvami tak dokázaly zachytit sebemenší pohyb zvěře. Kráčel jsem zlehka jako vítr, ale Thick se vedle mě žalost¬ně vlekl. Tu a tam zakašlal. Připomněl jsem si, že ještě není zdráv, a snažil jsem se mít s jeho pomalou chůzí trpělivost.
Ve vzduchu nad městem se míhali malí netopýři. Zahlédl jsem pokradmu se šinoucí krysu zlodějku, která sklouzla ze sudu s dešťovkou na práh jedněch dveří. Říkal jsem si, jestli to není totéž zvíře, se kterým se chtěl spřátelit Swift, ale pak jsem ji pustil z hlavy. Blížili jsme se k mateřskému domu. Nádvoří bylo opuštěné. Žádné stráže tady nestavěli, ačkoli hlídkovaly na pobřeží a v přístavu. Útoků ze strany vlastních lidí se očividně neobávali. Potom jsem dumal nad tím, jestli mi Peottre řekl všechno, co ví o Henje. Zdálo se, že on a narčeska se před tou ženou mají zjevně na pozoru, přičemž mi Peottre řekl, že je to cizinka. Proč tedy nepostavil stráž pro¬ti ní?
Vedl jsem Thicka pryč od hlavních dveří. Blížili jsme se k mateřskému domu zezadu, podél kamenných zídek a ži¬vých plotů, které ohrazovaly ovce. Za rohem jedné kůlny, u křoví nedaleko záchodů, na nás čekal princ. Zatímco se dí¬val, jak přicházíme, neklidně přešlapoval a já cítil, jak je ne¬trpělivý. Zvedl jsem potichu ruku, abych mu naznačil, že má za námi přijít k plotu, kde na nás nebude vidět. Ale potom:
Nechoď za mnou. Zůstaň stát. Ne, skryj se. Nebo běž hned pryč.
Zarazil jsem se, zmaten princovým nenadálým příkazem. A pak jsem uviděl, co ho tak vyděsilo. Elliania v plášti pře¬hozeném přes noční košili se vykláněla ze dveří a rozhlíže¬la se kolem. Sotva jsem stihl položit ruku Thickovi na hruď a zatlačit ho za živý plot. Mužík mě do ruky vztekle plácl, abych ji dal pryč.
„Slyšel jsem ho," ohradil se, zatímco jsem na něj marně syčel, ať je zticha.
Musíme být úplně potichu, Thicku. Princ nechce, aby Elliania věděla, že jsme tady.
Proč ne?
Prostě to nechce, to je všechno. Musíme se tu ukrýt a být úplně potichu.
Přikrčil jsem se k zemi za živým plotem a po¬klepal jsem pobízivě rukou na zem. Thick, přihrbený v noč¬ní šedi, se na mě zamračil. Nejraději bych ho odvedl rovnou domů, ale byl jsem si jist, že kdybychom se pokusili odejít, Elliania by jeho šouravou chůzi uslyšela. Bylo lepší počkat. Věřil jsem, že Elliania nebude venku dlouho, nejspíš potře¬bovala jít jen na záchod. Nakoukl jsem zpoza kmínků živé¬ho plotu do mezery mezi větvemi. Pojď sem za námi, než tě uvidí, navrhl jsem princi.
Ne. Už mě viděla. Běž pryč. Promluvím si s tebou později. Pak jsem nevěřícně ucítil, jak se přede mnou zahradil zdmi Umění. Velmi pokročil a byl v něm mnohem silnější. Ny¬ní jsem ho vnímal smyslem Moudrosti, jak stojí nakročený a chvěje se pod jejím upřeným pohledem, když k němu při¬cházela v soumračném světle slunce, jež se šinulo těsně nad obzorem a odmítalo zapadnout.
Vnímal jsem jeho zděšené zapotácení, když jsem viděl, jak rychle za ním přišla a jak blízko k němu si v šeru stoup¬la. Nebylo to poprvé, co se ti dva sešli potají. Chtěl jsem od¬vrátit oči, ale přitom jsem dychtivě zíral a nakukoval na ně skrze křoví. Její slova jsem stěží slyšel: „Slyšela jsem, jak se otevřely a zavřely dveře, a když jsem vyhlédla z okna, viděla jsem, že tu čekáš."
„Nemohl jsem usnout." Natáhl se k nijako kdyby ji chtěl chytit za ruce, ale pak paže zase svěsil podél těla. Spíše jsem cítil než viděl pronikavý pohled, který vyslal mým směrem.
Běž pryč. Promluvím si s tebou zítra. Sdělení, jež ke mně vyslal Uměním, bylo útlé a sotva postřehnutelné. Pochybo¬val jsem, že Thick si ho vůbec uvědomil. V

tónu však zazní¬val královský příkaz. Princ čekal, že ho uposlechnu.
Nemohu. Víš, že je to nebezpečné. Pošli ji zpátky domů, Dutifule.
Nepocítil jsem, jestli moji myšlenku přijal. Opět se uza¬vřel, aby se mohl soustředit jen na dívku. Thick za mými zá¬dy vstal a zívl s pusou dokořán. „Jdu zpět," řekl ospale.
Psst. Ne. Musíme tady zůstat a být úplně potichu. Nemluv nahlas. Úzkostlivě jsem na mladý pár nakukoval křovím, ale pokud Elliania slyšela Thickův hlas, nedala to na sobě znát. Nejistě jsem přemítal, kde je asi Peottre a co by Dutifulovi udělal, kdyby je tu takhle přistihl.
Thick si ztěžka povzdechl. Opět se přikrčil a sedl si naplocho na zem. To je hloupé. Chci se vrátit zpět do postele.
Elliania pohlédla na Dutifulovy ruce, které měl svěšené podél těla, poté trochu naklonila hlavu a vzhlédla mu do tvá¬ře. „No. Na koho tady čekáš?" Oči se jí zúžily. „Na Lestru? Navrhla ti, aby ses tu s ní sešel?"
Na Dutifulově tváři se objevil velmi zvláštní úsměv. Tě¬šilo ho snad, že ji podnítil k žárlivosti? Mluvil ještě tišeji než ona, ale já jsem podle pohybu rtů poznal, co říká. „Na Lest¬ru? Proč bych měl čekat za měsíčního svitu na Lestru?"
„Žádný měsíc dnes v noci nesvítí," podotkla ostře Ellia¬nia. „A co se týče otázky, proč na Lestru, tak proto, že by ti ráda poskytla své tělo, abys s ním naložil, jak se ti zlíbí. Při¬rozeně že spíše kvůli tomu, aby mě dopálila, než proto, že se jí líbíš."
Dutiful si zkřížil ruce na hrudi. Říkal jsem si, jestli to udě¬lal, aby potlačil uspokojení nebo aby ji nemohl vzít do ná¬ruče. Byla štíhlá jako proutek a copy zapletené na noc jí sahaly až k bokům. Skoro jsem cítil, jak z ní sálá teplo a stou¬pá mu vstříc. „Takže ty si myslíš, že se jí líbím?"
„Kdo ví? Má zálibu v podivnostech. Má kočku s křivým ocasem a více drápky, než je normální. Myslí si, že je to pěk¬né." Pokrčila rameny. „Ale tobě by řekla, že jsi hezký, jen aby tě získala."
„Opravdu? Ale já možná nechci, aby mě Lestra získala. Je sice pěkná, ale já možná Lestru vůbec nechci," pronesl k ní.
Celá noc zatajila dech, když k němu vzhlédla. Viděl jsem, jak se jí ňadra zvedla a zase klesla, když se hlouběji nadech¬la, a osmělila se. „A co chceš?" zeptala se tiše jako vánek.
Nepokusil se vzít ji do náručí. Myslím, že by se tomu vze¬přela. Místo toho uvolnil jednu ruku křížící se s druhou na hrudi a špičkou prstu jí pozvedl bradu. Sklonil se k ní, aby si pro sebe uzmul jeden její polibek. Uzmul? Vždyť ona před ním neprchla. Místo toho si stoupla na špičky, když se v měk¬kém šeru dotkli pouze ústy jeden druhého.
Připadal jsem si jako chlípný stařec, když jsem tam ležel schovaný za živým plotem a špehoval je. Věděl jsem, že princ se řítí do nebezpečí, že oba pošetile riskují, ale srdce mi poskočilo při pomyšlení, že by můj chlapec mohl poznat lásku i ve smluveném manželství. Když polibek nakonec přerušili, doufal jsem, že ji pošle zpátky do ložnice. Tento okamžik jsem mu ze srdce přál, ale také jsem věděl, že bych musel zasáhnout, kdyby to vypadalo, že ve svém experimen¬tování zajdou za pouhé líbání. Při té myšlence jsem se zdě¬sil, ale byl jsem odhodlán, že to v případě nutnosti udělám.
V hrůze jsem uslyšel její zadýchanou otázku. „Polibek. To je vše, co jsi chtěl?"
„Je to vše, co si vezmu teď," opáčil. Hruď se mu zvedala a klesala, jako kdyby doběhl závod. „Počkám, dokud se ne¬zasloužím o víc, abych si víc mohl vzít."
Tváří se jí mihl nejistý úsměv. „Nemusel by sis to zaslou¬žit, kdybych se rozhodla, že se ti dám."
„Ale... tys říkala, že se nestaneš mou ženou, dokud ti ne¬přinesu hlavu draka."
„V mé zemi se žena dává, kdy sama chce. Je to jiné, než když je vdaná. Nebo manželka, jak tomu říkáte. Jakmile je z dívky žena, může si do lože vzít, koho z mužů chce. Ne¬znamená to, že je za každého z nich vdaná." Pohlédla stra¬nou a pak opatrně dodala: „Ty budeš můj první. Někteří to pokládají za něco víc, než když jsou dva zasnoubeni. Samo¬zřejmě by se tím ze mě nestala tvá manželka. Nebudu za te¬be vdaná nebo tvá manželka, dokud mi sem, do mého ma¬teřského domu, nepřineseš hlavu draka."
„I já bych byl rád, abys byla má první," řekl opatrně Dutiful. A pak, jako by vyřknout ta slova bylo stejně těžké ja¬ko táhnout za kořeny strom, dodal: „Ale teď ještě ne. Dokud nevykonám to, co jsem slíbil."
Byla v šoku, ale ne z toho, že hodlá dostát svému slibu. „Tvá první? Opravdu? Tys ještě nepoznal žádnou ženu?"
Chvíli trvalo, než to přiznal. „Je to zvyk mé země, ač ne všichni se jím řídí. Počkat, dokud lidé nejsou sezdáni." Mlu¬vil upjatě, jako kdyby se bál, že se mu za jeho cudnost vy¬směje.
„Ráda bych byla tvá první," přiznala. Přistoupila k němu blíž, a on ji tentokrát

objal. A ona k němu přilnula tělem, když on našel svými ústy její.
Dík Moudrosti jsem si uvědomil Peottreho dříve než oni. Zatímco tam stáli zaujati sami sebou, pochyboval jsem, že by si někdo z nich všiml stáda ovcí, kdyby prošlo kolem. Já si však stoupl na špičky a uviděl starého válečníka, jak vy¬stoupil zpoza rohu mateřského domu. U pasu měl meč a oči mu nebezpečně planuly. „Ellianie.“
Ihned se prudce vymanila z Dutifulova objetí. Jednou ru¬kou si provinile otřela ústa, jako by chtěla smáznout polibek, který právě dostala. Vzdal jsem Dutifulovi hold za to, že zů¬stal stát, kde byl. Otočil hlavu a zahleděl se upřeně na Peottreho. V jeho postoji nebylo nic lítostivého či zahanbeného, ani nic chlapeckého. Vypadal jako muž vyrušený při líbání ženy, která mu patří. Zatajil jsem dech a přemítal, jestli bych situaci zlepšil nebo zhoršil, kdybych se nyní ukázal.
Mlčení bylo tiché a bdělé jako noc. Peottre a Dutiful se na sebe upřeně dívali. Ne však vyzývavě, spíše jako by si jeden druhého měřili. Když Peottre promluvil, jeho slova patřila Ellianii. „Měla by ses vrátit do ložnice.“
Ona se na jeho pokyn otočila a běžela pryč. Její bosé no¬hy nebylo v prachu na nádvoří slyšet. I poté, co odběhla, si Dutiful a Peottre stále měřili jeden druhého. Nakonec pro¬mluvil Peottre: „Dračí hlavu. Slíbils to. Dal jsi slovo jako muž.“
Dutiful jednou vážně kývl hlavou. „Ano. Slíbil jsem to ja¬ko muž.“
Peottre se začal obracet k odchodu. Ale Dutiful promluvil znovu.
„Co mi Elliania nabídla, to mi nabízela jako žena, ne jako narčeska. Nemá na to podle vašich zvyků právo?“
Peottreho páteř ztuhla. Pomalu se otočil a zdráhavě řekl: „Kdo jiný ti to může nabídnout než žena? Její tělo patří jí. Může se o něj s tebou podělit. Ale nestane se tvou opravdo¬vou manželkou, dokud jí nepřineseš hlavu Icefyrea.“
„Ach.“
Peottre se opět začal obracet k odchodu a Dutifulův hlas ho znovu zarazil.
„Pak je tedy svobodnější než já. Mé tělo a mé sémě patří Šesti vévodstvím. Nemohu se o ně dělit, kde se mi zachce, ale jen se svou manželkou. Takový je náš zvyk.“ Skoro jsem ho slyšel polknout. „Rád bych, aby to věděla. Že podle na¬šich zvyků nemohu přijmout, co nabízí, ledaže nečestně.“ Hlas mu poklesl a jeho další slova zněla jako žádost: „Rád bych ji požádal, aby mě nepokoušela či nezesměšňovala tím, co si nemohu čestně vzít. Jsem muž, ale... jsem muž.“ Jeho vysvětlení vyznělo zároveň rozpačitě i čestně.
Stejně jako Peottreho odpověď. V jeho hlase zaznívalo zdráhavý respekt, když řekl: „Postarám se, aby to věděla.“
„Nebude... nebude teď o mně smýšlet hůř? Neklesnu teď v jejích očích jako muž?“
„V mých ne. A postarám se, aby pochopila, co to muže stojí, když se při takové nabídce drží zpátky.“ Stál a hleděl na Dutifula, jako kdyby ho viděl poprvé v životě. Když pro¬mluvil, do jeho slov se vetřel smutek: „Ty jsi muž. Byl bys pro dceru mé sestry dobrá partie. Vnučky tvé matky by obo¬hatily mou linii.“
Poslední slova řekl spíše tak, jako kdyby se jednalo o nějaké rčení, a ne jako něco, v co by doopravdy doufal. Pak se otočil a potichu odešel.
Viděl jsem, jak se Dutiful nadechl a zase vydechl. Děsil jsem se, že po mně nyní hmátne Uměním, ale neudělal to. Místo toho s hlavou sklopenou zamířil zpátky do Ellianiina mateřského domu.
Thick mezitím usnul vsedě na zemi, těžkou hlavu svěše¬nou na hrudi. Trochu úpěl, když jsem jím mírně třásl, abych ho probudil, a pomáhal mu na nohy. „Já chci domů,“ drmolil, když klopýtal po cestě vedle mě.
„Já taky,“ řekl jsem mu. Ale nevybavil se mi při těch slo¬vech Buckkeep, ale louka s výhledem na moře a dívka v jas¬ně rudých sukních, která mi kynula, abych šel za ní. Spíše čas než místo. Ale žádná cesta už tam nevedla.

12
Sestřenice

V chřtánu dračího ostrova obehnán zubatými věžemi spočí¬vá ledovec,
jako když se zející ústa umírajícího muže zalévají krvi.
Mladíku, půjdeš tam?
Zlezeš ten led, aby sis získal úctu svých spolubojovníků?
Troufneš si přejít trhliny, viděné i neviděné?
Troufneš si vzdorovat větrům, jež zpívají o Icefyreovi, kte¬rý spí v ledu?
Sežehne ti kosti zimou. Ledový vítr je jeho ohnivý dech.
A dá zčernat kůži na tvé tváři, až se sloupe z bolavého rů¬žového masa pod ní.
Mladíku, odvážíš se tam?

Abys získal přízeň ženy, půjdeš pod led na mokré černé kameny, které nevidí nebe?
Najdeš tajnou jeskyni, jež se otevře, jen když příliv klesá?
Budeš počítat údery vlastního srdce, abys měřil čas, do¬kud se mořské vlny nevrátí, aby tě rozdrtily o temně modrý led nad tebou, kde po tobě zůstane krvavá skvrna?

„DRAKOVO UVÍTÁNÍ“, OSTROVANSKÁ PÍSEŇ, PŘEKLAD BADGERLOCK

• • •

Jako z udělání nám hned druhý den řekli, že všechny zále¬žitosti týkající se zabití Icefyrea princem byly vyřešeny. Mě¬li jsme se vrátit do Zyligu, abychom přijali podmínky Hetgurdu, a potom odplout na Aslevjal Island a zahájit lov na draka. Chvíli jsem si říkal, jestli náhlé rozhodnutí vyplout nemá něco společného s noční scénou, jíž jsem se stal svěd¬kem, ale pak jsem uviděl, jak vypouštějí ptáka, který nesl poselství o našem odplutí, a usoudil jsem, že tuto zprávu ne¬pochybně přinesla tatáž křídla.
Následující shon mě sice ušetřil rozhovoru s princem, ale uvrhl mne do patálie jiného druhu. Thick naprosto odmítal nastoupit znovu na loď. Bylo zbytečné mu říkat, že je to je¬diný způsob, jak se nakonec dostat domů. V takových chví¬lích jsem vždy zahlédl meze jeho mysli a logiky. Od doby, co s námi začal spolupracovat, udělal Thick značný pokrok a nyní nejenom svobodněji zacházel se slovy, ale využíval je i sofistikovanějším způsobem. Byl jako rostlina, která byla konečně vysazena na sluneční světlo, když vykazoval hlub¬ší pochopení a potenciál, než bych byl u slabomyslného slu¬hy v Chadeově věži očekával. Ale přesto se u něj pořád pro¬jevovaly jeho odlišnosti. Občas se v něm ozvalo vyděšené a vzpurné dítě, a vysvětlovat mu něco v takových okamži¬cích nám nikdy nic dobrého nepřineslo. Nakonec se Chade noc před vyplutím uchýlil k tomu, že mu podal silný uspá¬vací prostředek, což zase vyžadovalo, abych po celou noc bděl nad jeho sny. Byly neklidné a já se je snažil co nejvíce mírnit. Naplnilo mě pochybnostmi, že mi nepřišla na pomoc Nettle, i když na druhou stranu jsem byl rád, že nepřišla.
Thick stále spal jako dřevo, když jsme ho druhý den nalo¬žili na ručně taženou káru, abychom ho převezli na loď. Připadal jsem si jako pitomec, když jsem se s ním ploužil po hrbolatých cestách dolů do přístavu, ale Web šel vedle mě a bavil se se mnou tak nenucené, jako by to byla ta nejvšed¬nější činnost pod sluncem. Měl jsem dojem, že náš odjezd je ještě větší událost než příjezd. V přístavu na nás čekaly dvě lodě. Všiml jsem si, že celá reprezentace Šesti vévodství byla naloděna na loď Kančího klanu jako prve, zatímco narčeska, Peottre a jejich ne-početný doprovod nastoupili na menší a starší plavidlo, jež plulo pod vlajkou narvala. Dorazila Velká matka, aby pravnučku vyprovodila a požehnala jí. Vím, že proběhl i něja¬ký další obřad, ale příliš jsem z něj neviděl, poněvadž Thick se na svém lůžku začal neklidně vrtět a já si řekl, že bude lepší zůstat u něj, kdyby se snad probudil a chtěl z lodi ode¬jít.
Seděl jsem u jeho lůžka v malé kajutě, kterou nám přidě¬lili, a snažil se vysílat do jeho snů klid a bezpečí. Ale vzdor mým nejlepším snahám do nich stále pronikalo vlnění moře a skřípění lodi. Thick se s trhnutím a výkřikem probudil, po¬sadil se a začal se kalným zrakem rozhlížet divoce po kaju¬tě. „To je zlý sen,“ hořekoval.
„Není,“ musel jsem mu říct. „Je to skutečné. Ale slibuji, že ti zajistím bezpečí, Thicku. To ti slibuji.“
„To mi nemůžeš slíbit! To na lodi nikdo nemůže slibo¬vat!“ nařkl mě. Když se poprvé vztyčil do sedu, dal jsem mu ruku konejšivě kolem ramen. Nyní se mi vytrhl. Zachumlal se znovu do pokrývek, překulil se tváří ke stěně a začal ne¬kontrolované vzlykat.
„Thicku,“ spustil jsem bezmocně. Nikdy mi žádný můj čin nepřipadal tak krutý a zlý.
„Běž pryč!“ Povel Umění v jeho slovech mně navzdory mým ochranným zdem škubl hlavou na páteři. Zjistil jsem, že stojím na nohou a šmátrám ke dveřím malinké kajuty, kde jsme bydleli s koterií Moudrých. Přinutil jsem se zastavit.
„Je tu někdo, koho bys u sebe chtěl?“ zeptal jsem se bez¬nadějně.
„Ne! Všichni mě nenávidíte! Všichni mě podvádíte, trá¬víte a nutíte mě jít na oceán, abyste mě zabili. Běž pryč!“
Byl jsem jenom rád, že to mohu udělat, neboť nápor jeho Umění byl jako silný, ledový vítr. Když jsem vycházel níz¬kými dveřmi kajuty ven, narovnal jsem se příliš brzy a praš¬til se tvrdě o futro do temene. Byl to takový náraz, že jsem dostal závrať a zbytek cesty na palubu jsem klopýtal. Thick mi svým krutým

smíchem zasadil druhou ránu.
Brzy jsem zjistil, že to nebyla nešťastná náhoda. Ten prv¬ní náraz možná ještě ano, ale během dalších dní, co jsme se plavili po moři, mi Thick Uměním přivodil tolik klopýtnutí, že jakákoli myšlenka na shodu náhod brzy vzala za své. Byl jsem si ho stále vědom, občas se mi podařilo jeho útok kon¬trovat, ale když mě uviděl první, poznal jsem to až ve chví¬li, kdy se pode mnou loď zdánlivě zapotácela. Snažil jsem se udržet rovnováhu, ale místo toho jsem na palubu vyklopýtal nebo jsem narazil do zábradlí.
Když se to však stalo poprvé, pustil jsem to z hlavy jako vlastní nemotornost. Šel jsem vyhledat Chadea a Dutifula. Během této plavby jsme měli větší soukromí než při všech našich předchozích cestách. Peottre, narčeska a její vojenský doprovod se nachá¬zeli na druhém plavidle. Muži z Kančího klanu, kteří obslu¬hovali naše plavidlo, se podle všeho jen málo zajímali o to, jak se mezi sebou družíme, a tak jsme nemuseli celkem nic předstírat.
A tak jsem šel přímo k princově kajutě a zaklepal. Vpus¬til mě Chade. Hověli si u stolu, na němž měli prostřené jídlo. Byla to sice ostrovanská strava, alespoň jí však bylo dost. Víno, kterým to zapíjeli, bylo vcelku kvalitní a já byl jenom rád, když mi Dutiful kývnutím pokynul, abych se k nim při¬pojil.
„Jak je na tom Thick?“ zeptal se bez okolků. Skoro se mi ulevilo, když jsem mu mohl podat detailní zprávu o Thickově stavu, neboť jsem se děsil, že mne okamžitě vyzve, abych mu vysvětlil tu záležitost s Nettle. Podrobně jsem popsal mu¬žíkovy problémy a to, jak je nešťastný, a skončil jsem se slo¬vy: „Bez ohledu na sílu jeho Umění nevidím způsob, jak by¬chom ho mohli přinutit pokračovat. S každou další lodí, na kterou nastoupíme, mne stále více nesnáší a je stále vzpurnější. Riskujeme, že v něm probudíme nepřátelství, které už nikdy nepotlačíme a které ho přiměje, aby své Umění použil proti našemu snažení. Pokud bude možné zajistit mu bezpe¬čí, navrhuji, abychom ho, až vyplujeme na Aslevjal Island, zanechali v Zyligu.“
Chade odložil sklenku, až to zadunělo. „Víš dobře, že to nejde, tak proč to požaduješ?“ Věděl jsem, že svým podráž¬děním maskuje vlastní vinu a lítost, když dodal: „Přísahám, že mne nikdy nenapadlo, že to s ním bude tak těžké. Copak není žádný způsob, jak bychom ho přiměli pochopit důleži¬tost našeho podniku?“
„Možná by mu to dokázal vysvětlit princ. Thick má na mě v současnosti takový vztek, že si nemyslím, že by dooprav¬dy dopřál sluchu něčemu, co bych mu já řekl.“
„Není jediný, kdo má na tebe vztek,“ poznamenal chlad¬ně Dutiful. Klid, s jakým mě oslovil, mne varoval, že jeho hněv bude skutečně hluboký. Měl ho pod kontrolou asi jako muž, který má pod kontrolou svůj meč. Čekal na zahájení.
„Nemám vás tu nechat o samotě, abyste to spolu probra¬li?“ Chade se zvedl trošku moc rychle.
„Ach ne. Jelikož o Nettle a jejím drakovi nic nevíš, jsem si jist, že to pro tebe bude stejně poučné jako pro mne.“
Chade se pomalu svezl zpátky na židli, poté co princ svou sarkastickou poznámkou mu zakázal odejít. Náhle mi došlo, že stařec mi vůbec nepomůže. Že mu naopak působí potěše¬ní, když mě vidí takhle zatlačeného do úzkých.
„Kdo je Nettle?“ zeptal se Dutiful bez obalu.
A já bez obalu odpověděl: „Moje dcera. Ačkoli o tom ne¬ví.“
Dutiful se na židli opřel, jak bych na něj vychrstl ledovou vodu. Zavládlo dlouhé mlčení. Chade, sper ho ďas, zvedl ru¬ku, aby si zakryl ústa, jenomže až poté, co jsem zahlédl jeho úsměv. Střelil jsem po něm pohledem plným zuřivosti. Cha¬de ruku spustil a usmíval se otevřeně.
„Chápu,“ pravil Dutiful po nějaké době. A pak, jako kdy¬by to byl nejdůležitější závěr, k němuž mohl dospět, zvolal: „Mám sestřenici. Sestřenici! Kolik jí je? Jak to, že jsem se s ní nikdy nesetkal? Nebo snad ano? Kdy byla naposledy u dvora? Kdo je její paní matka?“
Nevzmohl jsem se na jediné slovo, ale Chade promluvil za mě: „Ona u dvora nikdy nebyla, můj princi. Její matka je svíčkařka. Její otec... muž, kterého pokládá za svého otce, je Burrich, bývalý stájmistr na hradě Buckkeep. Teď je jí mys¬lím šestnáct.“ Tady se odmlčel, jako by chtěl dát princi čas, aby si dal vše dohromady.
„Swiftův otec? Takže... Swift je tvůj syn? Mluvil jsi o tom, že máš osvojeného syna, ale -“
„Swift je Burrichův syn. A nevlastní bratr Nettle.“ Dlou¬ze jsem se nadechl a slyšel sám sebe, jak se ptám: „Není tu nějaká brandy? Víno je na tenhle příběh málo.“
„To dokážu pochopit.“ Vstal a přinesl mi brandy, v tu chví¬li spíše jako synovec než princ, hoch, který je připraven nechat se unést nějakou dávnou rodinnou historií. Bylo pro mne těžké vyprávět ten starý příběh a Chadeovo účastné

po-kyvování to jaksi jen zhoršovalo. Když mu byly všechny pokroucené souvislosti konečně nastíněny, Dutiful seděl a jen kroutil hlavou.
„Tys to ale zašmodrchal, FitzChivalry. Když tento kousek skládanky zapadl na místo, příběh o tvém životě, jejž mi vy¬právěla má matka, dává nyní větší smysl. A jak musíš Molly a Burriche nenávidět za to, že tě oba odvrhli, nevěrně na tebe zapomněli a našli útěchu jeden ve druhém.“
Šokovalo mě, že o tom může mluvit takhle. „Ne,“ pravil jsem rázně. „Takhle to není. Věřili, že jsem mrtev. Na tom, že žili dál, nebylo nic nevěrného. A pokud se ona musela za někoho vdát, pak... pak jsem rád, že si vybrala muže, který její hoden. A že on nakonec našel kousek vlastního štěstí. A že společně ochránili moje dítě.“ Jak se mně hrdlo staho¬valo, mluvilo se mi stále hůř. Hltem brandy jsem ho uvolnil a poté jsem ve svém dechu postřehl zasípění.
„On byl pro ni lepším mužem,“ vypravil jsem ze sebe. Za ty roky jsem si to řekl tolikrát.
„Říkám si, zda by si to myslela i ona,“ přemítal princ, ale při pohledu na mou tvář spěšně dodal: „Prosím za promi¬nutí. Není na mně, abych o takových věcech přemítal. Ale... ale stále jsem šokován, že to má matka dovolila. Často mi důrazně kázala o tom, kolik toho na mně jako na jediném dě¬dici trůnu spočívá.“
„Tvá matka se v tomhle podvolila přáním Fitze. Navzdo¬ry mému doporučení,“ vysvětlil Chade. Cítil jsem, jaké uspo¬kojení mu skýtá fakt, že si mohl konečně dát za pravdu.
„Chápu. No, vlastně nechápu, ale prozatím otázka zní, jak jsi ji učil Umění? Žil jsi předtím někde poblíž ní nebo...?“
„Já jsem ji neučil. Všechno, co zná, zvládla sama.“
„Mě však učili, že je to strašlivě nebezpečné!“ Dutifulův šok jako by neustále sílil. „Jak jsi mohl dovolit, aby takhle riskovala, když jsi věděl, co všechno znamená pro farseerovský trůn?“ Ta otázka patřila mně, ale poté se princ vyčí¬tavě zeptal Chadea: „To tys jí zabránil přijít ke dvoru? Byla to tvoje práce, nějaká pošetilá snaha ochránit jméno Farseerů?“
„Vůbec ne, můj princi,“ popřel to hladce Chade. Obrátil svůj klidný pohled ke mně a Dutifulovi řekl: „Mockrát jsem Fitze žádal o svolení, abychom Nettle mohli vzít na Buckkeep a poučit ji zde o tom, jak důležitá je pro farseerovskou linii, a vyučit ji v Umění. Ale i v této oblasti prosadil FitzChivalry svou. Navzdory úsudku královny i mne.“
Princ se několikrát zhluboka nadechl. Pak tiše řekl: „To je neuvěřitelné. A nepřípustné. Bude zjednána náprava. Ujmu se toho já sám.“
„Čeho?“ zeptal jsem se.
„Povím dívce, kdo je! A nechám ji přivést ke dvoru, kde se jí dostane zacházení, jaké jí s ohledem na její původ ná¬leží. Zajistím jí vzdělání ve všech ohledech včetně Umění. Má sestřenice je vychovávána jako vesničanka, vyrábí svíč¬ky a krmí slepice! Co kdyby si jí žádal farseerovský trůn? Stále nemohu pochopit, že to má matka dovolila!“
Může být něco děsivějšího než dívat se na spravedlivě roz¬hořčeného patnáctiletého mladíka a vědět, že má moc roz¬plést celý váš život? Bylo mi mdlo, když jsem si uvědomil, jak jsem zranitelný. „Nemáš ponětí, co by to udělalo s mým životem,“ řekl jsem tiše a naléhavě.
„Ne. To nemám,“ připustil s lehkostí, avšak se stále větší kuráží. „A ani ty ne. Chodíš si kolem a konáš tato kolosální rozhodnutí o tom, co by druzí lidé měli vědět nebo nevědět o svých vlastních životech. Ale opravdu nemáš o nic větší ponětí než já, jak se to vyvine! Děláš jen to, co pokládáš za nejbezpečnější, a pak se plouží kolem v naději, že to nikdo nezjistí a později ti to nevyčte, kdyby se věci zvrtly!“ Začí¬nal úplně běsnit, a já pojednou vytušil, že to není jen kvůli Nettle.
„Kvůli čemu se tak hněváš?“ zeptal jsem se nepokrytě. „Tohle s tebou nijak nesouvisí.“
„Že to se mnou nijak nesouvisí? Že to nijak nesouvisí se mnou?“ Prudce vstal, až málem překotil židli. „Jak se mnou Nettle může nesouviset? Nemáme snad společného dědeč¬ka? A není rozená Farseerová a nadaná magií Umění? Víš ty -“ Na okamžik se zakuckal, ale pak se viditelně opanoval. Tiším hlasem se zeptal: „Nemáš ponětí, co by to pro mě by¬lo znamenalo, vyrůstat s vrstevníkem? S někým z mé krve, s někým, kdo je mi věkově bližší, abych si s ním mohl po¬vídat? S někým, kdo by musel vzít na svá bedra díl odpo¬vědnosti za vládu Farseerů, aby nemusela neustále spočívat jen na mně?“ Pohlédl stranou a upřel zrak před sebe, jako by viděl přes stěnu kajuty, a malinko si podivně odfrkl. „Tady v té kajutě by mohla být místo mě ona, zaslíbená nějakému ostrovanskému choti. Kdyby má matka a Chade měli k dis-pozici dva Farseery, aby nám koupili mír, kdo ví...“
Při tom pomyšlení mi ztuhla krev. Nechtěl jsem mu říci, že přesně před tím jsem chtěl Nettle ochránit. Předložil jsem mu jednu pravdu: „Nikdy mě nenapadlo dívat

se na to z tvé¬ho úhlu pohledu. Nikdy mě nenapadlo, že by to mělo vůbec nějaký dopad na tebe.“
„Vidíš, že má. A velký.“ Náhle přesunul pohled k Chadeovi. „A ty také sis počínal nepřípustně nedbale. Tahle dív¬ka je po mně dědičkou farseerovského trůnu. To by se mělo zdokumentovat a ověřit; mělo se to udělat předtím, než jsem opustil přístav! Jestli se mi něco stane, jestli přijdu o život při pokusu utnout hlavu tomu zmrzlému drakovi, zavlád¬ne chaos, až se budou všichni snažit navrhnout, kdo by měl být –“
„Už se stalo, můj princi. Před mnoha léty. A ty dokumen¬ty jsou přechovávány v bezpečí. V tomhle jsem si rozhodně nepočínal nedbale.“ Chadea zjevně rozhořčilo, že by princ mohl na něco takového byť jen pomyslet.
„Bylo by hezké, kdybych o tom býval věděl. Může mi ně¬kdo z vás vysvětlit, proč bylo tak důležité tu informaci pře¬de mnou utajit?“ Sklouzl zrakem z Chadea na mne a jeho zlostný pohled se ustálil na mně, když poznamenal: „Mám dojem, že jsi značnou část svého života chodil a konal roz¬hodnutí za jiné lidi, dělal jsi, cos pokládal za nejlepší, aniž by ses jich zeptal, co vůbec chtějí. A nemáš vždycky prav-du!“
Zachoval jsem klid. „To je ta potíž při konání rozhodnu¬tí. Nikdy nevíš, jestli je to správně, dokud to neuděláš. Ale právě to se od dospělých očekává. Aby konali rozhodnutí. A pak s nimi žili.“
Nějakou dobu mlčel. Potom řekl: „A co když jako dospě¬lý učiním rozhodnutí, že povím Nettle, kdo je? Že napravím alespoň tu křivdu, které jsme se dopustili na ní?“
Nadechl jsem se. „Žádám tě, abys to nedělal. Není to ně¬co, co by se na ni mělo jen tak hodit, všechno najednou.“
Mlčel ještě déle než prve a potom se sarkasticky zeptal: „Mám nějaké další utajené příbuzné, kteří mi vyskočí do ži¬vota, když to budu nejméně čekat?“
„Žádné, pokud vím,“ odpověděl jsem vážně. Pak jsem for¬málněji pravil: „Můj princi, prosím. Dovolte, abych jí to řekl já, pokud se to musí stát.“
„Je to zajisté úkol, který si zasloužíš,“ poznamenal a Chade, který se několik minut tvářil dost vážně, se znovu usmál.
Dutiful působil skoro roztouženě, když dodal: „Zdá se, že v Umění je silná. Pomysli, jaké by to mohlo být, kdyby zde teď byla také. Mohli bychom se spolehnout na ni a Thick by možná mohl zůstat doma v bezpečí.“
„Ve skutečnosti s Thickem výborně spolupracuje. Doká¬že ho skvěle uklidnit a hodně si získala jeho důvěru. To ona zažehnala jeho noční můry během naší plavby do Zyligu. Ale abych odpověděl na to, co jste řekl, tak ne, můj princi. Thick je příliš silný a příliš prchlivý, než aby teď mohl ně¬kde zůstat o samotě. A právě s tím se musíme nakonec vy¬pořádat. Čím víc ho učíme, tím nebezpečnějším se stává.“
„Myslím si, že nejlepším lékem na Thickovu svévolnost bude vzít jej domů a vrátit zpátky do jeho důvěrně známého života. Předpokládám, že potom se jeho temperament trochu zmírní. Bohužel, než to budeme moci udělat, musím ještě ob¬jevit a zabít draka.“
Ulevilo se mi, že debata o Nettle končí, a přesto bylo tře¬ba zacelit ještě jednu skulinu ve zdi. „Můj princi, Swift o ni¬čem z toho neví. O tom, že Nettle je má dcera a jeho jen ne¬vlastní sestra. Rád bych, aby to tak zůstalo.“
„Ach ano. Jistěže, když ses rozhodl uchovat to v tajnosti, nepomyslel jsi vůbec na to, jak by to mohlo ovlivnit ostatní děti, které mohou přijít potom.“
„Máte ovšem pravdu. Nepomyslel,“ připustil jsem škro¬beně.
„Dobře, pomlčím o tom. Prozatím. Ale ty by ses mohl za¬myslet nad tím, jak by ti bylo, kdybys teprve teď zjistil, kdo jsou tví rodiče.“ Naklonil hlavu a pohlédl na mě. „Zamysli se nad tím. Co kdyby ti najednou bylo odhaleno, že nejsi syn Chivalryho, ale Verityho? Nebo Regalův? Nebo Chadeův? Kolik vděčnosti bys cítil k těm, kdo to po celou dobu vědě¬li a ‚chránili‘ tě před pravdou?“
Na okamžik se přede mnou rozevřela ledová propast po¬chybnosti, i když jsem tak divoké úvahy zavrhl. Ano, Chade by byl takového klamu schopen, ale má logika tu možnost popírala. Přesto Dutiful dosáhl svého cíle. Probudil ve mně hněv, jejž bych cítil, kdybych byl tak dlouho klamán. „Prav¬děpodobně bych je nenáviděl,“ připustil jsem. Střetl jsem se zpříma s jeho pohledem, když jsem dodal: „A to je ještě je¬den důvod, proč nechci, aby to Nettle věděla.“
Princ sešpulil rty a pak krátce kývl. Nebyl to slib, že za¬chová mé tajemství, ale spíše přitakání, že odhalení by ob¬nášelo četné složitosti. Víc mi dát nehodlal. Doufal jsem, že teď už téma opustí, ale on se mě s mírně zamračeným výra¬zem náhle zeptal: „A proč se královna Velmi-Pochybuji stý¬ká s bingtownským drakem? Je snad s Tintaglií spolčena?“
„Ne, můj princi!“ Šokovalo mě, že by si o ní mohl myslet něco takového. „Tintaglia ji objevila díky tomu, že slídila za mými myšlenkami, či to si

alespoň myslím. Když spolu sil¬ně komunikujeme Uměním, myslím, že drak nás postřehne. Nebo když, jak jste s Thickem zjistili, putujete ve snu. Tin¬taglia ví něco o tom, kdo jsem, od návštěvy bingtownské de¬legace na Buckkeepu. Tehdy jsme si při provozování Umě¬ní nedávali pozor a já mám dojem, že si mne všimla. Ví, že navštěvuji Nettle. Myslím, že se snaží ohrozit Nettle, aby ze mě vymámila informace. Chce vědět, co víme o černém dra¬kovi Icefyreovi. Jelikož všichni mladí draci, kteří se vylíhli v Deštné divočině, jsou slabí, on může být její jediná nadě¬je na získání partnera. A tím i její jediná naděje, že zachrání svůj druh.“
„A my nemáme žádnou možnost, jak Nettle ochránit.“
Do hlasu se mi vetřel náznak hrdosti, když jsem řekl: „Sa¬ma prokázala, že si proti drakovi vede velmi dobře. Ubráni¬la sebe, i mne, lépe, než bych mohl doufat.“
Dutiful si mě změřil pohledem. „A nepochybně v tom bu¬de pokračovat. Dokud drak zůstane hrozbou, která vstupuje jen do jejích snů. Ale my o téhle Tintaglii mnoho nevíme. Pokud, jak tu zaznělo, je černý drak její jedinou naději, že získá partnera, pak může začít být vskutku velmi zoufalá. Nettle se možná dokáže ubránit ve svých snech, ale jak si povede tváří v tvář drakovi, který by přistál před jejím do-mem? Vydrží Burrichův dům útok rozlíceného draka?“
Touhle představou jsem se raději zabývat nechtěl. „Zdá se, že nachází Nettle pouze v noci v jejích snech. Je možné, že vůbec neví, kde Nettle žije.“
„Nebo je prostě možné, že se raději zdržuje poblíž těch mladých draků. A že zítra v noci, nebo už za hodinu, hná¬na zoufalstvím, odletí k Nettle domů.“
Přitlačil si zápěstí ke spánkům a s očima zavřenýma si je mnul. Když je otevřel, zavrtěl při pohledu na mne hlavou. „Nemohu uvěřit, žes to nikdy nedomýšlel. Co budeme dělat?“ Nečekal na odpověď a obrátil se k Chadeovi. „Máme na palubě ptáka, abychom mohli poslat zprávu?“
„Samozřejmě, můj princi.“
„Pošlu zprávu matce. Nettle musí být vzata do bezpečí na Buckkeep... och, to je ale pošetilé. Bylo by přece mnohem chytřejší spojit se s ní Uměním, varovat ji před nebezpečím a poslat ji za mou matkou.“ Zvedl ruce k očím, zamnul si je, a když je spouštěl, ztěžka vzdychl. „Odpusť, FitzChivalry,“ řekl tiše a upřímně. „Kdyby jí nehrozilo nebezpečí, možná bych mohl nechat věci tak, jak jsou. Jenže nemohu. Šokuje mě, že ty bys o tom uvažoval.“
Sklopil jsem hlavu. Přijal jsem jeho slova se zvláštním po¬citem, ne s hněvem nebo zděšením, ale s pocitem, že koneč¬ně dochází k nevyhnutelnému. Projel mnou záchvěv a na ru¬kou a pažích mi naskočila husí kůže. V mysli se mi vynořil obraz šaška, který se spokojeně usmíval. Sklopil jsem zrak a uviděl, že opět přejíždím po otiscích jeho prstů na svém zápěstí. Připadal jsem si jako někdo, kdo byl právě dotlačen k tomu, aby učinil osudné rozhodnutí ve hře s kameny. Ne¬bo jako vlk zahnaný konečně do úzkých. Byla to příliš ob¬rovská změna na to, abych mohl cítit lítost nebo strach. Člo¬věk mohl jen zkoprněle stát a čekat na lavinu následků, které musí následovat.
„FitzChivalry,“ řekl Chade po chvíli mého mlčení. Mohl jsem slyšet obavu v jeho hlase, a laskavý pohled, kterým mě obdařil, mne skoro ranil.
„Burrich to ví,“ řekl jsem rozpačitě. „Že jsem naživu. Po¬slal jsem mu vzkaz prostřednictvím Nettle, takový, kterému by porozuměl. Protože jsem dal Nettle své slovo a potřebo¬val jsem, aby Burrich věděl, že jeho syn... že Swift je v bez¬pečí a s námi. Burrich se vypravil za Kettricken. A možná mluvil i se šaškem. Takže... to ví.“ Zhluboka jsem do sebe nabral dech. „Možná i něco takového čekal, předvolání ke dvoru. Musí tušit, že Nettle má v krvi Umění. Jak jinak by ode mne mohla obdržet informaci o tom, že Swift je v bez¬pečí? Sloužil Chivalrymu jako králův muž. Ví, co Umění je. Kéž by ho vůči němu Chivalry nebyl uzavřel. Kéž bych teď mohl spojit svoji mysl s jeho. Ačkoli nevím, jestli bych na¬šel kuráž...“
„Burrich sloužil Chivalrymu jako králův muž?“ Dutiful se zhoupl na židli dozadu a zůstal balancovat na dvou nohách. Konsternované se díval z jednoho na druhého.
„Půjčoval princi Chivalrymu sílu, aby mohl praktikovat Umění,“ potvrdil jsem.
Dutiful zavrtěl pomalu hlavou. „Další věc, o níž mi nikdo nic neřekl.“ S žuchnutím spustil židli na všechny čtyři nohy na palubu. „Co je k tomu zapotřebí?“ otázal se zlostně. „Co se tady musí stát, abych z vás dvou vytřepal všechna tajem¬ství?“
„To nebylo tajemství,“ odvětil Chade ztěžka. „Pouze kus dávné historie, dlouho zapomenuté, protože se zdálo, že pro přítomnost nemá žádný význam. Fitzi, víš jistě, že Burrich je vůči Umění uzavřený?“
„Ano. Zkoušel jsem se k němu dostat mnohokrát. Dokon¬ce jsem, tehdy v horách, zkoušel půjčit si od něj sílu Umění. A nic. Je neproniknutelný. Dokonce i Nettle se snažila pro¬niknout do jeho snů, a nejde jí to. Ať už Chivalry udělal

Burrichovi cokoli, provedl to důkladně.“
„To je zajímavé. Měli bychom se pokusit zjistit, jak ho Chivalry uzavřel. Pokud budeme někdy potřebovat elimino¬vat Thickovo Umění jako hrozbu, tohle by mohl být způsob, jak toho docílit. Uzavřít ho.“ Chade ta slova vyřkl tím svým zamyšleným způsobem, aniž pomyslel na to, že by někomu mohla připadat urážlivá.
„To stačí!“ obořil se na něj princ a my oba jsme sebou trh¬li, zaskočeni tou prudkostí. Princ si zkřížil ruce na hrudi a za¬vrtěl hlavou. „Vy dva si tady sedíte jako loutkáři a na dálku hodnotíte životy jiných lidí a to, jak s nimi budete manipu¬lovat.“ Sklouzl pomalu pohledem z Chadea na mě a oba nás přinutil, abychom se střetli s jeho zrakem. Byl mladý a zra¬nitelný, a náhle i moudrý, jako bývá kořist, v tom, jak se nám postavil. „Víte, jak děsivě občas působíte? Jak bych tu mohl sedět a dívat se na to, jak jste tvarovali Nettlin život, a ne¬položit si otázku, co za kousky jste vědomě provedli s mým? Ty, Chade, mluvíš tak klidně o tom, že uzavřeš Thicka vů¬či Umění. Neměl bych se ptát, zda byste nespojili svoje síly a neudělali to i mně, kdybych nějak ohrozil vaše plány?“
Šokovalo mě, že nás dva dává dohromady, a přesto, jak¬koliv mne při nich mrazilo, nemohl jsem jeho slova popřít.
Byl tady, na výpravě, kterou sám nechtěl, aby získal nevěs¬tu, kterou si sám nevybral. Netroufal jsem si pohlédnout na Chadea, protože jsem nevěděl, jak by si princ v tu chvíli vy¬ložil intimní výměnu našich pohledů. Místo toho jsem po¬hlédl na svou sklenku s brandy, zvedl ji dvěma prsty, rozkýval tekutinu a potom ji rozvířil, jak jsem to často vídal dělat Verityho, když nad něčím dumal. Ale ať už v roztančené te-kutině viděl jakékoli odpovědi, mně samotnému unikaly.
Uslyšel jsem vrznutí Chadeovy židle, když ji pomalu od¬sunul od stolu, a odvážil se pohlédnout tím směrem. Chade chvíli stál, starší než jen před desíti minutami, a pak poma¬lu obcházel stůl. Když se princ na židli otočil, aby k němu zmateně vzhlédl, starý vrahoun před ním těžkopádně klesl na jedno a potom na obě kolena. Sklopil hlavu a promluvil k podlaze.
„Můj princi,“ pravil zlomeným hlasem. „Můj králi, jímž budete. Toto je můj jediný plán. Nikdy bych nepozvedl ru¬ku, abych vám uškodil, ani abych k tomu přiměl ostatní. Rač¬te ode mne přijmout přísahu věrnosti, již vám ostatní formál¬ně složí, až budete korunován ve vší úplnosti králem. Neboť moji věrnost jste mel od chvíle, kdy jste se narodil. Ne, od okamžiku, kdy jste byl počat.“
Do očí mi vhrkly slzy.
Dutiful si dal ruce v bok a předklonil se. K týlu Chadeo¬vy hlavy řekl: „A lhals mi. ‚Nevím nic o téhle Nettle a dra¬kovi.‘„ To, jak napodobil Chadeovo nevinně znějící prohlá¬šení, bylo bezchybné. „Neříkal jsi to?“
Zavládlo dlouhé ticho. Litoval jsem starcova kolena kle¬čící na podlaze. Chade se zhluboka nadechl a zdráhavě pro¬mluvil: „Nemyslím, že je fér brát to jako lež, když o mně oba víme, že lžu. A od muže v mém postavení se občas oče¬kává, že bude svému pánovi lhát. Aby jeho pán mohl mluvit pravdu, když se ho zeptají, co mu bylo k té či oné záležitos¬ti řečeno.“
„Ach, hned vstaň.“ V princově hlase zaznívalo znechu¬cení a znuděné pobavení. „Překrucuješ fakta, až nikdo z nás neví, o čem mluvíš. Mohl bys mi odpřisáhnout věrnost tře¬ba tisíckrát, ale kdyby sis zítra pomyslel, že by mi nějakým způsobem pomohl průplach střev, nějaké dávidlo bys mně podsunul.“ Princ vstal a napřáhl k němu ruku. Chade se jí chopil a Dutiful ho vytáhl do stoje. Starý vrahoun si se za-úpěním narovnal záda a poté obešel stůl, aby se znovu po¬sadil.
Zdálo se, že princova upřímná slova ani neúspěch je¬ho vlastního dramatického výstupu ho nijak nezahanbily.
Chtě nechtě jsem musel přemýšlet nad tím, čeho jsem byl právě svědkem. Již několikrát jsem si uvědomil, nakolik se vztah mezi starým vrahounem a tímto chlapcem liší od toho, jaké to bylo mezi ním a mnou, když jsem vyrůstal. A náhle jsem připadl na jednoduchou odpověď. Když jsme s Chadem seděli a diskutovali, seděli jsme a diskutovali jako obchod¬níci, aniž nás uváděla do rozpaků špinavá tajemství souvise¬jící s naším podnikáním. Ale takhle bychom před princem mluvit neměli, řekl jsem si. Nebyl nájemný vrah a neměl by být vtahován do našich hanebnějších aktivit. Neměli bychom mu, pokud šlo o ně, lhát, ale možná bychom se měli vyvaro¬vat toho, aby si v nich namáčel nos.
Možná právě to se nám snažil připomenout. V tichém ob¬divu jsem potřásl hlavou. Královský majestát se v něm roz¬víjel stejně přirozeně, jako když se štěně loveckého psa vy¬dává po stopě. Už věděl, jak s námi hýbat a jak nás využívat. Nepřipadalo mi to ponižující, ale spíše uklidňující.
A on mi tu útěchu skoro vzápětí vzal. „FitzChivalry, oče¬kávám, že dnes v noci, až bude snít, promluvíš s Nettle. Po¬věz jí, že můj rozkaz zní, aby se vypravila na hrad Buckkeep a vyhledala útočiště u mé matky. To by ji mělo přesvědčit, že jsem ten, za koho se vydávám. Uděláš to?“
„Musím to formulovat takhle?“ zeptal jsem se trochu ne¬ochotně.

„No... možná to můžeš upravit. Ach, řekni jí, co chceš, je¬nom když se hned vydá na Buckkeep a pochopí, že nebezpe¬čí, které jí hrozí, je skutečné. Já napíšu krátký vzkaz matce a pošlu ho po ptákovi, abych měl jistotu, že všichni pocho¬pí, že proti tomu nesmí být žádných námitek.“ Vstal a mo¬hutně si povzdechl. „A nyní odcházím spát do opravdové postele za zavřenými dveřmi, místo abych se vystavoval na prkně ve společenské místnosti jako nějaká skvostná zvířecí trofej. Nemohu si vzpomenout, kdy jsem byl naposled tak¬hle unavený.“
Byl jsem rád, že mohu z kajuty odejít. Prošel jsem se po palubě. Foukal svěží vítr, Risk kroužila na obloze nad lodí a byl krásný den. Nemohl jsem říct, jestli se úkolu, jímž mě pověřil Dutiful, děsím nebo zda se na něj těším. Dutiful neřekl, že musím Nettle povědět, že je má dcera. Ale poslat ji na hrad Buckkeep znamenalo poslat ji na cestu, která ji k to¬mu poznání stejně dovede. Zavrtěl jsem hlavou. Už jsem ne¬věděl, v co doufám. Věděl jsem však, čeho přesně se děsím. Princova slova o Tintaglii mnou otřásla. Nebyl jsem až pří¬liš klidný, když jsem věřil, že Nettle je schopna svést draka ze stopy? Nemohlo by to zvíře vědět, kde žije?
Den mi ubíhal docela pomalu. Dvakrát jsem zkontroloval Thicka. Zůstal ležet na lůžku, tváří ke stěně, a tvrdil, že je nemocný. Tušil jsem, že si ve skutečnosti, i proti své vůli, začíná zvykat na námořní plavby. Když jsem mu řekl, že se mi nezdá nemocný a že by mu možná prospělo, kdyby si vy¬šel na palubu, začal se divoce dávit a málem se mu podaři¬lo pozvracet mi nohy. Ale místo toho se ho zmocnil záchvat opravdového kašle, hrdelního a hlubokého, takže jsem si řekl, že bude rozumnější nechat toho mužíka na pokoji. Ces¬tou z kajuty jsem se „nešťastnou náhodou“ praštil ramenem o dveřní rám. Thick se zasmál.
Zatímco jsem si hladil novou modřinu, vyšel jsem na pa¬lubu. Na přední palubě jsem našel Riddla, jenž se nad čtver¬covým kusem plátna a hrstkou plážových oblázků pokoušel naučit hru s kameny dva muže z posádky. Ten pohled mne dost znepokojil, a šel jsem raději dál, až jsem potkal Swifta s Civilem. Civilova kočka vylezla na jeden ze stěžňů, a prá¬vě se ji snažili přesvědčit, aby slezla dolů, k velké mrzutos¬ti našeho kapitána a pobavení několika Ostrovanů z posádky.
Risk dosedla do lanoví těsně mimo dosah kočky a provo¬kovala ji svými pozvednutými křídly a skřeky, až přišel Web a nařídil jí, ať přestane a raději jim pomůže dostat kočku do¬lů.
Tak mi tedy pozvolna uběhl den a nadešel obávaný a vy¬toužený soumrak. Vrátil jsem se do kajuty, kterou jsem obý¬val s Thickem. Swift mu mezitím přinesl večeři a prázdné talíře se zdály nasvědčovat tomu, že jeho chuť k jídlu zůsta¬la nedotčená. Poskládal jsem talíře na sebe a dal je stranou, jen abych o ně chvíli nato zakopl. Podle Thickova hluboké¬ho kuckání jsem poznal, že si mé nemotornosti všiml. Když jsem mu popřál dobrou noc, ignoroval mě.
Jediné lůžko v kajutě obýval Thick. Já si lehl na své po¬krývky na podlaze a dlouho se snažil nalézt v sobě dostatek klidu, abych se posunul blíže k spánku a onomu místu mezi spánkem a bděním, kde jsem mohl putovat ve snech. Bylo to mrhání časem. Ať jsem hledal Nettle sebevíc, nemohl jsem ji najít. Působilo mi velké starosti, že nemohu usnout, a po většinu noci jsem se marně snažil proniknout do snové říše, v níž se lze přemísťovat z místa na místo. Ale čím víc jsem ji hledal, tím víc jsem ji nemohl najít.
Uprostřed tmy v zatuchlé malé kajutě jsem se ujišťoval, že kdyby se Nettle něco stalo, určitě bych se to byl dozvě¬děl. Byli jsme propojeni Uměním. Určitě by se mě byla do¬volala, kdyby se ocitla v nebezpečí. Utěšoval jsem se tím, že má dcera mne ze svých snů vyloučila už jednou předtím; a navíc na mě měla vztek, že když jsme se naposled viděli, „pustil“ jsem na naše společné místo prince. Možná mě tím chtěla potrestat. Ale když jsem tam ležel ve tmě a civěl do ní, napadlo mě, že když jsem naposledy viděl Tintaglii, dra¬čice tvrdila, že když bude chtít, může mi zablokovat přístup k Nettle. Co že to dračice řekla Nettle? „Zůstaneš úplně sa¬ma, když já rozhodnu, že budeš.“ Kde byla teď má dcera? Uvězněná ve zlém snu, mučená drakem? Ne, ujišťoval jsem se. Nettle přece předvedla, že je plně schopna ubránit se sa¬ma. Proklínal jsem logiku, v níž mě vyškolil Chade, protože mi říkala, že aby dračice získala, co chce, pozmění charak¬ter boje tak, aby více vyhovoval jejím potřebám. To jest, že moji dceru fyzicky uchvátí.
Jak rychle umí drak létat? přemítal jsem. Tak rychle, aby se dostal od Divoké deštné řeky do Bucku za jedinou noc? To určitě ne. Ale nevěděl jsem to, nemohl jsem si být jist. Vrtěl jsem se na dřevěné podlaze a zápolil s krátkými po¬krývkami.
Když konečně přišlo ráno, vstal jsem s napuchlýma oči¬ma a vyštrachal se na nohy. Nějak jsem se zapletl nohama do pokrývek a uklouzl a přitom se praštil do holení. I přes moje nadávky se zdálo, že Thick spí. Odešel jsem z kajuty a šel

přímo za princem, abych mu podal hlášení. Vyslechl si ho v zasmušilém mlčení. Ani on, ani Chade mi neřekli, jak ode mne bylo pošetilé nechat mou dceru bezbrannou tváří v tvář drakovi s odvoláním na to, že ji chci chránit. Princ pouze pravil: „Doufejme, že má na tebe jen zlost. Pták vče¬ra odlétl. Jakmile dorazí na Buckkeep, má matka pro Nettle neprodleně pošle. Sdělil jsem jí, že nebezpečí je veliké a že nemá otálet. Udělali jsme vše, co jsme mohli, FitzChivalry.“
Byla to však chabá útěcha. Když jsem si zrovna nepřed¬stavoval draka, jak si pochutnává na Nettlině křehkém tě¬le, představoval jsem si Burrichovu reakci, až do jeho domu dorazí setnina královniny gardy, která bude mít za úkol při¬vést na hrad Buckkeep Nettle. Plavba mi ubíhala v trýznivém napětí a neměl jsem se čím rozptýlit, nepočítám-li Thickovy podrážděné a lstivé výpady, podnikané ve snaze pomstít se mi. Když jsem si podruhé odřel klouby na ruce, jak jsem sa¬hal po kulové klice, pustil jsem se do něj.
„Já vím, že to děláš ty, Thicku. A nemyslím, že je to fér. Není to moje vina, že se musíš účastnit této plavby.“
Pomalu se posadil a spustil holé nohy z lůžka na zem. „Tak či je to vina, co? Kdo mě přinutil jít na tuto loď, když z toho co nevidět umřu?“
Uzřel jsem svou chybu. Nemohl jsem mu říct, že jsem jen plnil princův rozkaz. Chade měl pravdu. V tomhle jsem mu¬sel vzít vinu na sebe. Vzdychl jsem. „Na loď jsem tě vzal já, Thicku. Protože potřebujeme tvoji pomoc, máme-li draka za¬bít.“
Vložil jsem do svého hlasu všechnu vroucnost a vzru¬šení, které jsem v sobě našel, a řekl: „Copak nechceš pomoct princi? Nechceš se podílet na dobrodružství, které prožívá-me?“
Mžoural na mne, jako bych se zbláznil. „Dobrodružství? Zvracení a k snědku nic než rybí jídla? A to neustálé háze¬ní nahoru a dolů, nahoru a dolů? Chození kolem lidí, kteří si říkají, proč nejsem dávno po smrti?“ Zkřížil si na hrudi své zakrslé ruce. „Slyšel jsem příběhy o dobrodružství. Dobrodružství jsou plná zlatých mincí, kouzel a dívek k políbení. Dobrodružství nejsou žádná zvracení!“
V tu chvíli jsem měl pokušení dát mu za pravdu. Když jsem z kajuty odcházel, zakopl jsem o práh. „Thicku!“ ohra¬dil jsem se.
„Já to neudělal!“ tvrdil, ale přesto se smál.
Naše malé lodě pluly po bíle zpěněných vlnách jako o zá¬vod a větry nám přály. Přesto mi plavba připadala nekoneč¬ná. Přes den jsem se snažil dohlížet na Swiftovy lekce a ne¬zanedbávat Thicka, aniž bych si však přivodil příliš mnoho drobných poranění. V noci jsem se usilovně snažil navázat kontakt se svou dcerou, a nikoho jsem nenacházel. V době, kdy jsme vplouvali do přístavu Zylig, jsem se cítil jako vrávorající troska a možná jsem tak i vypadal. Zatímco jsem se díval na blížící se město, k zábradlí si za mnou přišel stoup¬nout Web.
„Neptám se tě na tvá tajemství,“ řekl tiše. „Ale nabídnu ti veškerou pomoc, která bude v mých silách, abys unesl to, co na tvých bedrech spočívá.“
„Děkuji ti, ale už jsi mně to hodně ulehčil. Vím, že v po¬sledních dnech jsem neměl se Swiftem trpělivost a žes mu s jeho lekcemi pomáhal. A taky vím, že jsi často navštěvo¬val Thicka a rozptyloval ho, aby se nenudil. Více pomoci mi teď nikdo poskytnout nemůže. Děkuji ti.“
„No dobře,“ řekl s lítostí v hlase, poplácal mě po rameni a odešel.
I náš pobyt v Zyligu se mi velmi vlekl. Nocovali jsme tam v pevnosti a já tam strávil také mnoho dní. Thickův kašel ne a ne odeznít, ale já si nemyslím, že by byl nemocný, jak se snažil tvrdit. Jakkoli pro mě bylo úmorné zdržovat se poblíž jeho pokoje, kde churavěl, přesto jsem dospěl k názoru, že je to tak nejlepší, protože když jsem ho dvakrát přesvědčil, aby se odvážil ven, pohledy, které tam přitahoval, nebyly právě laskavé. Thick byl jako zmrzačené ptáče v hejnu zdra¬vých ptáků; stačila by jakákoli záminka, aby ho rozklovali na kousky. Nebyl vůči mně příznivě nakloněn, a přesto jsem se necítil dobře, když jsem ho zanechal o samotě. Nikdy po mně nechtěl, abych s ním zůstal, ale kdykoli jsem opouštěl pokoj, kde pobýval, našel si vždycky nějakou záminku, aby mohl jít se mnou nebo aby mě po několika minutách zavo¬lal zpátky.
Když na Chadeův návrh přišel poprvé Web, aby trávil čas s Thickem, myslel jsem si, že nás chce stařec záměrně dát do¬hromady. Ale pak mě Chade předvolal a poslal mě večer ven, oblečeného jako Ostrovana, dokonce i s tetováním sovy, kte¬ré mi spěšně na tváři vytvořil. Za pomoci barvy a smůly mi na dolním rtu vytvořil vinoucí se jizvu, jež měla vysvětlovat moji zamlklost a hrdelní mluvu. Dal mi dost ostrovanských peněz, abych mohl celý večer prosedět v tamních přetope¬ných krčmách a pít jejich mizerné pivo. Potom jsem šel ven ještě několikrát, pokaždé v přestrojení za obchodníka z ně¬jakého klanu. Zylig byl velkým obchodním městem; nezná¬mé tváře v hlučném hostinci si nikdo nepovšiml. Měl jsem za úkol sedět a poslouchat klevety a historky. Jednání s Hetgurdem vyvolalo vlnu širokého zájmu. Ostrovanští bardi do¬stávali poměrně dobře

zaplaceno, aby zpívali všechny písně o Aslevjal Islandu a Icefyreovi, které znali, a u ohňů v hos¬tincích zazněla nejedná rodinná historie, když chtěl někdo učinit dojem na své kamarády. Poslouchal jsem dobře a vy¬bíral z klevet a legend obecná fakta, jež mohla být s velkou pravděpodobností pravdivá.
V ledu na Aslevjal Islandu bylo rozhodně něco zamrzlé, ale uběhla už skoro celá generace od doby, co to někdo vi¬děl jasně. Muži vyprávěli příběhy svých otců o návštěvě tohoto ostrova. Někteří se utábořili na pláži a trmáceli se po le¬dovci, aby to zahlédli pod ledem. Jiní zase ostrov navštívili v letech nejnižších odlivů, kdy ustupující vody obnažovaly průchod pod ledem na jižní straně ostrova. Podle všech vy¬právění to bylo velmi ošidné, poněvadž když se někdo ocitl v kanálech obklopen modrým ledem, mohl se snadno ztra¬tit nebo špatně odhadnout čas a nástup přílivu a zůstat pří¬liš dlouho. Pak vracející se moře neopatrného dobrodruha uvěznilo a nikdy už jeho kosti nevydalo. Ty, kdo byli sdostatek moudří, silní a vychytralí, zavedl tunel pod ledem až do velké jeskyně, kde mohli mluvit s uvízlým drakem a vy-prosit si na něm nějaké dobrodiní. Z některých se stali zdat¬ní lovci, jiní měli štěstí u žen a ještě další si vymohli plodnost pro své mateřské domy. Tak pravily příběhy.
Vyprávěly také o tom, že na Aslevjal Islandu se vždy za¬nechávaly obětiny pro Černého muže. Z některých příběhů vyplývalo, jako by to byl poustevník, jiné ho líčily jako dra¬kova strážného ducha. Všechny se shodovaly na tom, že je nebezpečný a že je moudré upokojit ho nějakým darem. Ně¬které pravily, že nejlepší obětinou je syrové červené maso, jiné tvrdily, že jeho dobrou vůli si lze koupit balíčky čajo¬vých bylin, barevnými korálky nebo medem.
Dvakrát jsem zaslechl, že jméno ostrova padlo v souvis¬losti s válkou s rudými loděmi. O té se tolik nemluvilo; má¬lokdo vypráví dlouze o válkách, které nebyly dovedeny do slavného vítězného konce. Pochopil jsem, že během této vál¬ky chtěli Kebal Rawbread a Bledá žena zřídit na Aslevjal Is¬landu základnu. Nikdo neřekl proč, ale bylo tam dopraveno mnoho zajatců ze Šesti vévodství, aby tam po zbytek živo¬tů pracovali jako otroci. Zdálo se, že Rawbread uvrhoval do otroctví i příbuzné všech Ostrovanů, kteří se stavěli proti je¬ho válce. Nechal je vykovat a odvézt na Aslevjal Island, aby už pak o nich nebylo vidu ani slechu. A tak ostrov vešel do povědomí i jako místo hanby a utrpení, což ubíralo na lesku verzi o jeho legendárním drakovi. Jen málo lidí by tam nyní chtělo konat pouť, aby prokázali svoji odvahu a zdatnost.
Všechny tyto věci jsem si ukládal do hlavy a podrobně o nich referoval Chadeovi a Dutifulovi. Při našich pozdně večerních rozhovorech jsme se, můj starý učitel a já, snažili přijít na to, jak by tyto věci mohly usnadnit či naopak zkom-plikovat naši výpravu. Občas jsem měl dojem, že o těchto mlhavých zvěstech diskutujeme jen proto, že máme tak má¬lo spolehlivých informací.
Dutiful absolvoval dvě dlouhá zasedání s Hetgurdem -každé trvalo několik dní. Jejich konečným výsledkem bylo, že vymezili podmínky, za kterých měl náš lov na draka pro¬bíhat, jako kdyby se jednalo o nějakou soutěž v zápase nebo ve střelbě. Chade musel skousnout, že toto jednání domluvil Kančí klan a že nás zavázal, abychom se podmínkami řídi¬li, aniž to vůbec probrali s princem.
Přestože jsem u toho ne¬byl, slyšel jsem, že Arkona Bloodbladea zaskočilo, když se princ s ledovou zdvořilostí vyslovil, že je konečnými pod¬mínkami zděšen.
„Nemůžeme změnit nic, co dojednal za nás," řekl mi za¬smušile Chade. „Ale stálo za to vidět Bloodbladeovu tvář, když mu Dutiful říkal: ‚Moje slovo je moje slovo a jsem je¬diný, kdo ho může dát. Už nikdy se neopovažujte hovořit za mě.'„
Tohle mně říkal nad brandy a ve stejné místnosti, kterou jsme v pevnosti obývali poprvé. Thick a Dutiful se nacháze¬li v sousedním pokoji. Slyšel jsem jen tón, v jakém se jejich debata odvíjela: Dutiful vysvětloval mírným hlasem Thickovi, proč musí druhý den nastoupit na loď, a Thickův hlas ko¬lísal od dětského kňourání až po zlostné odmítání. Nezdálo se, že by se to vyvíjelo dobře. Ale vzhledem k tomu, k čemu nás zavázal Bloodblade, jsem si nemyslel, že by se cokoliv mohlo vyvíjet hůře než doposud.
Naši šlechtici si v naší přítomnosti vedli dobře, dokonce lépe, než jsem čekal. Obchodní dohody mezi rozličnými kla¬ny a rody ze Šesti vévodství zbývalo už pouze formálně uza¬vřít. Zdálo se, že zástupci šlechty vystupující pod vlastními insigniemi se dostatečně distancovali od Bucku pod vládou Farseerů, a mohli se proto bez předsudků obracet na rozlič¬né klany. Dutiful skoro každý večer se svými šlechtici stolo¬val a každý večer přicházely nové zprávy o dalších obchod¬ních jednáních. Kdyby se princi podařilo předložit narčesce hlavu draka, splnili bychom úkol, který jsme si vytyčili. Šest vévodství a Ostrovy by byly tak pevně svázány sňatkem a ob-chodem, že z případných budoucích válek by nikdo neprofitoval.
Jenže Hetgurd byl podle všeho odhodlán, že nám to ne¬usnadní. Farseerský princ měl obdržet svolení, aby vyzval draka na souboj, ale Hetgurd pro tohle střetnutí

vytyčil svá pravidla. Když jsme odjížděli na Aslevjal Island, princ si s sebou nesměl vzít svou osobní stráž, ale jen přesně vyme¬zený počet bojovníků. Většinu z toho počtu zaujímala Dutifulova koterie Moudrosti, a on dosud odmítal Chadeovy návrhy, aby nechal své Moudré spojence v Zyligu a vzal si místo toho ostřílené bojovníky. Jelikož Dutiful vyzval narčesku, ať jede s námi, měla nás doprovázet. Předpokláda¬li jsme, že tak pojede i Peottre a možná několik bojovníků z Narvalího nebo Kančího klanu, ačkoli jejich pomoc nám přislíbena nebyla. Na Aslevjal Island nás měla dopravit loď, kterou vybral Hetgurd. Měla vézt i šest zástupců Hetgurdu, kteří měli dohlížet na to, jestli dodržujeme jejich pravidla. Měli to být válečníci vybraní ze šesti různých klanů, s výjimkou Narvalího a Kančího. Těmto mužům mělo být umož¬něno, aby se bránili, kdyby je drak ohrozil, ale jinak mu ne¬směli ublížit, ani nám nemohli žádným způsobem pomáhat. Věci, které jsme si brali s sebou, měly být omezeny na to, co uveze loď, a po vystoupení na břeh jsme si je měli nést na zádech.
„Překvapuje mě, že výslovně neuvedli, aby se princ s dra¬kem utkal v boji jeden proti jednomu.“
„Dostali se k tomu blízko,“ poznamenal kysele Chade. „Má být prvním mužem, který zvíře vyzve na souboj. A dů¬razně navrhovali, že by se měl pokusit zasadit mu smrtící rá¬nu, pokud tam nějaké bude. Jsou to přece zkušení bojovníci, aby věděli, že v zápalu boje nemůže nikdo říct, která rána je smrtící. Jeden z jejich bardů nás bude doprovázet jako svě¬dek. Přesně to jsme potřebovali.“ Znaveně se poškrábal na štětinaté tváři. „Ne že by nám něco z toho působilo velké starosti. Jak už jsem řekl na začátku, myslím, že půjde spíše o to, vykopat něco z ledu než bojovat s nějakým živým tvo¬rem. Těšil jsem se, že na tuto část úkolu s sebou budu mít po¬četnou pracovní sílu.“ Trochu si odkašlal a zatvářil se mír¬ně samolibě, když dodal: „Ale možná mám s sebou něco, co nám poslouží stejně dobře jako ti muži navíc, jež nám ode¬přeli.“
„A kolik mužů si smí Dutiful vzít?“
„Dvanáct. A docela rychle jsme dali jejich počet dohro¬mady. Ty a já, Web, Civil, Cockle, Riddle, Thick, Longwick a čtyři zbrojnoši.“ Potřásl hlavou. „Kdyby tak Dutiful byl ochoten uvažovat o tom, že tu nechá alespoň Civila a Cockla. Další dva ostřílení válečníci by mohli situaci dost výraz¬ně změnit.“
„A co Swift? Zůstane tedy zde?“ Nemohl jsem říct, jestli jsem při tom pomyšlení pocítil úlevu nebo neklid.
„Ne, vezmeme ho s sebou. Protože je to ještě chlapec, do stanoveného počtu válečníků ho nelze počítat.“
„A vyrážíme zítra?“
Chade přikývl. „Longwick se minulý týden věnoval tomu, že pro nás sháněl zásoby. Většina potravin, které jsme si při¬vezli z Šesti vévodství, je už ale spotřebovaná; obávám se, že budeme muset jíst místní proviant. Přebral to, co máme, a opatřil další, který bude zapotřebí pro naši dvanáctičlen¬nou skupinu. Už jsem ho upozornil, že kromě nás ostatních bude třeba krmit ještě kočku. Povezeme si s sebou zbraně, bez ohledu na to, jestli jsme vycvičení v boji s nimi nebo ne. Chceš pro sebe sekyru?“
Přikývl jsem. „A jednu pro Swifta. Má vlastní luk a šípy, ale jak už jsi řekl, sekera na sekání ledu se může hodit víc.“
Chade vzdychl. „A právě tady mi dochází veškerá inven¬ce. Nemám ponětí, co nás tam čeká, Fitzi. Máme jídlo, sta¬ny, zbraně a nějaké nástroje. Ale kromě toho nemám tušení, co budeme potřebovat.“ Nalil si malý doušek brandy. „Nepopírám, že mě hřeje vědomí, že Peottre je tím vším zděšen stejně jako já. On a narčeska nás budou doprovázet. Na lodi se poveze i Bloodblade, ale já si nemyslím, že zůstane na boj s drakem.“ Při posledních slovech se jízlivě ušklíbl, aby dal najevo své pochybnosti, že k něčemu takovému může dojít. „Je to všechno zatraceně nepříjemné, ta věc, že na náš úkol vztáhli pravidla jako při nějakém klání. I naše poštovní ptá¬ky omezili na dva, ale smíme je použít jen k přivolání lodi, aby nás odvezla zpátky, až budeme připraveni ostrov opus¬tit. Budou je mít na starost naši strážci.“
Jeho slova posunula mé úvahy do jiného směru. „Myslíš, že pták, kterého jsi vyslal, už dorazil ke Kettricken?“
Spočinul na mně smutným pohledem. „Víš, že pro nás ne¬existuje možnost, jak to zjistit. Vítr či bouře, nějaký sokol... tolik věcí může ptáka zdržet či zastavit. Poštovní pták letí jen ke svému domovu a družce. Není možné, aby nám Kettricken poslala zprávu v odpověď.“ A opatrně dodal: „Ne¬pomyslel jsi na to, že by ses pokusil kontaktovat Burriche?“
„Minulou noc,“ odvětil jsem. Vida jeho zvednuté obočí, řekl jsem: „A nic. Připadal jsem si jako můra dorážející na sklo lucerny. Nemohu ho kontaktovat. Před léty se mi občas zdařilo je letmo zahlédnout, myslím Molly a Burriche. Ne při kontaktu z mysli do mysli, ale... co se dá dělat, k ničemu to není. Je to

pryč. Tuším, že jako ohnisko mi při tom poslou¬žila Nettle, ačkoli jejíma očima jsem je neviděl.“
„Zajímavé,“ řekl tiše a já viděl, že si tu informaci pečlivě ukládá pro případné budoucí použití. „A kontaktovat Nettle se ti nedaří, viď?“
„Ne.“ Prudce jsem to slovo ze sebe vyhrkl, aby se na něj nenavázala nějaká emoce. Natáhl jsem se přes stůl a vzal do ruky láhev brandy.
„Nepřežeň to,“ varoval mě Chade.
„Vždyť k opilosti mám daleko,“ opáčil jsem podrážděně.
„Já jsem neřekl, že jsi opilý,“ odvětil mírně. „Ale už nám jí moc nezbývá. A na Aslevjal Islandu ji možná budeme po¬třebovat víc než tady.“
Postavil jsem láhev na stůl, zrovna když se do místnosti vrátil Dutiful. Thick mu dal zabrat, ve tváři měl rozmrzelý výraz. „Já nejedu,“ prohlásil Thick, když vešel dovnitř.
„Ale ano, jedeš,“ odpověděl tvrdohlavě Dutiful.
„Nejedu.“
„Jedeš.“
„Dost!“ vložil se mezi ně Chade, jako kdyby to byli sed¬miletí kluci.
„Nejedu!“ vydechl Thick, když se s žuchnutím posadil ke stolu.
„Ale ano, jedeš,“ trval na svém Dutiful. „Pokud tu ovšem nechceš zůstat sám. Úplně sám, nebudeš si mít s kým pro¬mluvit. Úplně sám, budeš sedět tady v té místnosti a čekat, až se vrátíme.“
Thick vytrčil bradu, dolní ret a jazyk, vše naráz. Zkřížil si na hrudi své krátké ruce a změřil si Dutifula pohledem. „To je mi úplně jedno. Stejně nebudu sám. Budu si prostě vyklá¬dat s Nettle. Bude mi vyprávět příběhy.“
S trhnutím jsem se vsedě vztyčil. „Ty můžeš mluvit s Net¬tle.“
Zabodl se do mě pohledem, jako by si právě uvědomil, že když provokoval Dutifula, zanedbal tím mě. Švihl v otočce nohama. „Možná. Ale ty nemůžeš.“
Věděl jsem, že si nemohu dovolit rozčílit se na něj nebo na něj příliš tvrdě tlačit.
„Protože mi bráníš v tom, abych s ní mluvil?“
„Ne. Ona s tebou prostě nechce mluvit.“ Jakmile to řekl, změřil si mě, možná aby viděl, jestli mne ta představa ne¬popudí víc než myšlenka, že on by mi k ní mohl zablokovat přístup. Měl však pravdu. Popudila. Vyslal jsem slabounkou, důvěrnou prosbu k Dutifulovi. Zjisti mi to. Je Nettle v bez¬pečí?
Thick šlehl očima ode mě k Dutifulovi a zase zpět. Princ zůstal zticha. Věděl právě tak dobře jako já, že jsme byli při Umění přistiženi. Kdyby teď Thickovi cokoli řekl, bylo by to podezřelé. A hlavně, Dutiful mužíka při předchozím roz¬hovoru právě nepotěšil. Chopil jsem se té myšlenky. „Takže ty s námi nepojedeš, až vyplujeme, Thicku?“
„Ne. Lodě už nechci vidět.“
Bylo to kruté. Přesto jsem to udělal. „A jak se tedy dosta¬neš domů? Plavba na lodi je jediný způsob, jak se dostat do¬mů.“
Zatvářil se nejistě. „Vy nejedete domů. Vyjedete na ten dračí ostrov.“
„Nejprve ano. Ale poté se vracíme domů.“
„Ale vrátíte se zpátky sem a napřed vyzvednete Thicka.“
„Možná,“ připustil Dutiful.
„Možná, pokud budeme ještě naživu,“ přisadil si Chade. „Spoléhali jsme na tvou pomoc. Pokud tady zůstaneš a my odjedeme bez tebe...“ Stařec pokrčil rameny. „Drak nás mů¬že všechny zabít.“
„To vám patří,“ odsekl temně Thick. Ale měl jsem dojem, že jsme malinko narušili jeho odhodlání. Zdálo se, že pře¬mýšlí, když seděl a mračil se na své buclaté ruce, jimiž svíral okraj stolu.
Chade pomalu a uvážlivě pronesl: „Jestliže Nettle vyprá¬ví Thickovi příběhy, aby mu dělala společnost, potom si ne¬myslím, že by jí hrozilo nějaké velké nebezpečí, Fitzi.“
Pokud doufal, že tím podnítí k nějaké poznámce Thicka, nevyšlo to. Mužík znechuceně zamručel a sedě na židli se opřel, ruce sveřepě zkřížené na hrudi.
„Nechte to být,“ řekl jsem potichu všem. Když jsem se snažil přijít na to, proč na mě Nettle může mít takový vztek, že se mnou přerušila veškerý kontakt, napadlo mne až pří¬liš mnoho důvodů. Přesto je mnohem lepší vědět, že je na¬živu a hněvá se na mě, ujišťoval jsem se přísně, než si před¬stavovat, že by ji drak mohl i s rodinou zahubit. Toužil jsem mít v situaci jasno a věděl jsem, že něco takového není v da¬ném okamžiku možné. V koutku duše jsem si přál, aby pták se vzkazem, kterého jsme poslali, letěl co nejrychleji. Pokud se Nettle musí hněvat, pak ať se alespoň hněvá na bezpeč¬ném místě.
Toho večera už jsme toho příliš nenamluvili. My tři jsme si šli sbalit věci a Chade nějakou dobu znepokojeně mumlal nad seznamem lodního nákladu. Thick dával všem okatě na¬jevo, že on se nebalí. Dutiful začal v jedné chvíli brát Thickovo

oblečení a cpát ho do vaku, ale když ho Thick znovu vysypal na podlahu, oba ho tam nechali ležet. Když jsme šli všichni spát, pořád tam ještě bylo.
Nespal jsem dobře. Nyní, když jsem věděl, že mne Nettle schválně ignoruje, dokázal jsem její bariéru najít a ohmatat. Ještě protivnější bylo vědomí, že Thick mě při tom šmátrání pozoruje a že má škodolibou radost z mé neschopnosti přes bariéru proniknout. Kdyby to nedělal, možná bych byl vyvi¬nul výraznější úsilí dostat se do Nettliných snů. Místo toho jsem to vzdal a pokusil se vklouznout do náruče opravdo¬vého spánku. Ale zažil jsem neklidnou noc plnou krátkých snů o lidech, jež jsem kdy ranil nebo zklamal, počínaje Burrichem a konče Patience, přičemž ty nejživější sny byly prostoupeny šaškovým vyčítavým pohledem.
Druhý den jsme vstali krátce před východem slunce. Sní¬dali jsme za takřka úplného mlčení, zatímco Thick překypo¬val nevrlostí, protože čekal, až ho začneme prosit nebo mu nařizovat, aby jel s námi. V tichosti jsme se shodli na tom, že to nikdo z nás neudělá. Těch pár strohých poznámek, které jsme si řekli, vyznělo tak, jako by Thick v místnosti nebyl. Naběchovali jsme si svoje cestovní vaky. Přišel Riddle, aby nám pomohl věci odnést. Chade zbrojnoši dovolil, aby mu jeho vak vzal, ale princ Dutiful trval na tom, že svůj si pone¬se sám. Pak jsme odešli.

• • •

Riddle šel krok za Chadem a nesl jeho ranec. Longwick a další čtyři gardisté nás následovali. Nikoho z nich jsem po¬řádně neznal. Mladík Hest mi byl docela sympatický. Churry a Drub byli blízcí přátelé a ostřílení bojovníci. O Deftovi*) jsem věděl jenom to, že je věrný svému jménu, když má v rukou kostky. Ostatní vojáci měli zůstat na ostrově s na¬šimi šlechtici a naše zmenšená skupina se měla zformovat v přístavu. Zatímco jsme kráčeli dlážděnými ulicemi, zeptal jsem se: „A když za námi Thick nepřijde, co pak?“
„Odjedeme bez něj,“ odvětil příkře Dutiful.
„Víš přece, že nemůžeme,“ podotkl jsem a on v odpověď zabručel.
„Mohl bych se vrátit a odvléct ho,“ nabídl se nejistě Riddle. Při tom pomyšlení jsem sebou trhl a Chade zavrtěl mlč¬ky hlavou.
Mohlo by na to dojít, poznamenal jsem důvěrně k nim oběma. Já to udělat nemohu, protože svým Uměním by mě mohl srazit na kolena. Ale někdo, kdo nemá vlohy k Umění a není vnímavý vůči Thickově síle, by ho mohl donutit fyzic¬ky. Jen si vzpomeňte na doby, kdy ho ostatní sluhové týrali a brali mu peníze. Samozřejmě že bychom museli v příštích dnech čelit jeho hněvu, alespoň by však byl s námi. Počkáme a uvidíme, odvětil zasmušile princ.
Jak jsme se blížili k přístavu, lidí postupně přibývalo, až jsme si uvědomili, že se tam shromáždil celý dav, aby sledo¬val náš odjezd. Tusker byl naložený už od předchozího dne a čekal, až ráno nastoupíme, aby mohl za odlivu vyplout. Mezi Ostrovany panovala podivná nálada. Jako kdyby při¬šli, aby sledovali soutěž přeborníků, jenže ten, komu fandi¬li, jsme nebyli my. Nikdo po nás neházel shnilou zeleninu ani nemetal urážky, ale vědoucí mlčení bylo skoro stejně tvr¬dé jako házené kameny. Blíže k lodi stáli shromáždění naši šlechtici, aby nám dali sbohem a popřáli hodně štěstí. Shlukli se kolem prince, přáli mu úspěch, a mezitímco já čekal po¬slušně za ním, napadlo mne, jak málo vědí o jeho výpravě a o tom, co by mohla znamenat. Dobrosrdečně s ním žerto¬vali a bodře ho ujišťovali, že všechno dobře dopadne, ale ni¬kdo z jeho šlechticů si o něj nedělal žádné zvláštní starosti.
Když jsme nastoupili na palubu a po Thickovi stále ani pa¬mátky, srdce v hrudi mi pokleslo a břicho se mi stáhlo stra¬chem. Nemohli jsme ho tam nechat samotného, ať se na něj Dutiful zlobil sebevíc. Netížil mě jenom strach z toho, co by mohl v naší nepřítomnosti spáchat, ale i obava, co by mohli udělat jemu, kdyby pozbyl princovu ochranu. Starali by se šlechtici ze Šesti vévodství o to, co se v Dutifulově nepří-tomnosti stane s přihlouplým lokajem? Opíral jsem se o zá¬bradlí a díval se přes hlavy lidí, kteří se mísili v docích, až k pevnosti.
Přišel Web a opřel se o zábradlí vedle mě. „Tak co. Těšíš se na plavbu?“
Hořce jsem se usmál. „Jediná plavba, na kterou se těším, je plavba domů.“
„Neviděl jsem, že by na palubu nastoupil Thick.“
„Já vím. Pořád na něj čekáme. Nastoupit na další loď se mu nechtělo, ale my doufáme, že přijde sám.“
Web na má slova zvolna a rozvážně kývl a potom odešel. Stál jsem tam a kousal si palec.
Thicku? Už jdeš? Loď brzy vypluje.
Nech mě být, Psi smrade!
To jméno po mně mrštil s takovou zlostí, že jsem nosem skoro ucítil obraz,

kterým po mně hodil. Na okrajích jeho hněvu jsem mohl vnímat Thickovu bolest a strach z toho, že ho opustíme. Náš odjezd ho znervóznil a znepokojil, ale já přesto tušil, že nakonec zvítězí jeho tvrdohlavost.
Čas a odliv na nikoho nepočkají, Thicku. Rozhodni se br¬zy. Neboť až bude mít hladina správnou výšku, loď musí vyplout. A potom, i kdybys nám dal vědět, žes změnil názor a chceš přijít, už bude pozdě. Nebudeme moci se pro tebe vrátit. Nestarej se. Vzápětí to třesklo, když kolem sebe semkl své bariéry, až jsem myslel, že jsem dostal opravdovou fac¬ku. Měl jsem pocit, že jsem situaci jen zhoršil.
Netrvalo dlouho a já kolem sebe viděl, že započaly finál¬ní přípravy k odjezdu. Na palubu opožděně dopravili náklad z Maiden's Chance. Obsahoval několik malých soudků, a já se usmál při pomyšlení, zda se Chade nerozpomněl na skrýš s brandy, jež byla na druhé lodi. Na palubu přinesli i zbraně a nástroje a my jsme zaplnili kouty nákladového prostoru vším, co by se podle Chadea mohlo hodit. Ale nakonec na-dešel čas odjezdu. Princovi příznivci, kteří jej následovali na palubu, odcházeli. Dostavili se zástupci Hetgurdu s výstrojí. Všechen náklad, který dorazil v poslední chvíli, byl odklizen z cesty a malé čluny, které nás měly vytáhnout z přístavu na otevřené moře, byly obsazeny a čekaly. Přišel Web a stoupl si vedle mě k zábradlí. Vypadal znepokojeně.
„Myslím, že nepřijde," pravil jsem tiše. Bylo mi zle. „Pů¬jdu si promluvit s princem. Budeme pro něj muset někoho poslat."
„Už jsem poslal," odvětil zasmušile Web.
„Ano? A co říkal princ Dutiful?" Nevšiml jsem si, že by loď opustil některý z našich gardistů.
„Ach ne. S ním jsem nemluvil," odpověděl roztržitě Web. „Někoho jsem poslal. Swifta." A spíše pro sebe zamumlal: „Jenom doufám, že ta zkouška není nad jeho síly. I když si myslím, že to zvládne. Ale možná jsem měl jít já sám."
„Swifta?" Představil jsem si, co asi zmůže dospívající hoch proti Thickovi, a zavrtěl jsem hlavou. „To se mu nikdy ne¬může podařit. Thick je sice nemotorný, ale když ho někdo vyburcuje, umí být překvapivě silný. Mohl by chlapci ublí¬žit. Měl bych raději jít za nimi."
Web mě popadl za paži. „Ne! Nechoď! Koukej. On to do¬kázal. Už přicházejí!"
V jeho hlase zazněla taková úleva, jako by Swift právě splnil nějaký monumentální úkol. A abych k němu byl spra¬vedlivý, možná taky splnil. Díval jsem se, jak přicházejí, ma¬lý mužík vlekoucí se vedle útlého chlapce. Swift nesl Thickův ranec a držel ho ochranitelsky za ruku. To mě šokovalo, ale chlapcův postoj byl i na tu dálku naprosto zřejmý. Hlavu nesl vztyčenou, ale s jistou ostražitostí, a střetával se s po¬hledem každého, koho míjel, jako by ho vyzýval, jenom ať si zkusí prosťáčka zesměšňovat nebo je na cestě zdržovat. Byla to ukázka odvahy, jakou jsem ještě neviděl, a chlapec v mých očích prudce stoupl. Já sám bych musel vyvinout veš-kerou vůli, abych Thicka provedl za ruku tím davem, a oni přesto přicházeli. Když se přiblížili a já spatřil výraz v Thickově tváři, uvědomil jsem si, že Web chlapce neposlal jen tak, aby ho přivedl, že za tím bylo něco víc.
„Co je to?" zeptal jsem se Weba hlubokým hlasem.
„Stará krev. Jak dobře víš," řekl tiše, aniž se ke mně oto¬čil. „Nejlépe to účinkuje při komunikaci Moudrého s Moud¬rým, jak bys řekl. Ale i na ty, kdo nemají v krvi Moudrost, může člověk uplatnit vliv, aby je přivábil. V poslední době jsem to se Swiftem nacvičoval. Dnes jsem ho pověřil těžší zkouškou, než jsem původně chtěl. Ale vedl si dobře."
„Ano. To vidím." Thick měl ve tváři důvěřivý výraz, když ho chlapec vedl k nástupnímu můstku. Tam se zarazil a zů¬stal stát. Swift k němu tiše promluvil, a aniž pustil jeho ru¬ku, vyvedl mužíka po můstku nahoru. Chvíli jsem přemýš¬lel, než jsem opět promluvil, ale pak ta slova ze mě vytáhla zvědavost. „Vím, jak s pomocí Moudrosti někoho odstrčit. Myslím, že jsem to věděl odjakživa. Ale jak s ní někoho při¬vábit?"
„Ach. Jistě. Odstrčení může přijít instinktivně. Obvykle je to tak i s vábením. Byl bych myslel, že to víš; teď už chápu, proč jsi to na Thicka nikdy nepoužil." Naklonil hlavu na bok a pozorně si mě prohlížel. „Věci, které nevíš, mě občas ma¬tou. Jako bys zapomněl nebo nějak pozbyl část sebe sama." Myslím, že viděl rozpaky, které u mě jeho slova vyvolala, neboť náhle změnil tón a v obecném duchu řekl: „Myslím, že tu vábící sílu do jisté míry používají všichni tvorové na svá mláďata nebo když si chtějí přitáhnout druha či družku. Možná jsi ji používal, aniž sis to uvědomoval. Ale jak vidíš, právě proto by měl člověk s vlohami k této magii vyvinout úsilí, aby se o ní dozvěděl víc. Aby si uvědomoval, jak ji po¬užívá." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Opět ti nabízím, že tě naučím, co potřebuješ vědět."
„Musím už jít zkontrolovat Thicka a ubytovat ho." Spěš¬ně jsem se otočil k

odchodu.
„Ano. Já vím, že musíš. Máš mnoho úkolů a povinností a já si nečiním nárok vědět o všem, co pro našeho prince dě¬láš. Jsem si jist, že v každém okamžiku svého dne si můžeš najít nějaký důvod k zaneprázdněnosti, abys na tohle neměl čas. Ale muž si udělá čas na to, co je pro něj v životě důle¬žité. Takže budu doufat, že za mnou přijdeš. Tohle je napo¬sledy, co tu nabídku vznáším. Nyní je na tobě, abys ji při-jal.“
A ještě než jsem stačil odkvačit, otočil se a klidným kro¬kem ode mě odešel. Risk nad našimi hlavami se vznesla ze stěžně s osamělým výkřikem, který vítr unášel dál. Lana by¬la odhozena, můstky přitaženy a muži v malých člunech se zapřeli do vesel, aby nás vyvezli z přístavu na volné moře, kde jsme mohli chytit do plachet vítr. Předsevzal jsem si, že si ještě ten den udělám čas a promluvím si s Webem o tom, že by mne v soukromí učil mé magii. Doufal jsem, že nelžu sám sobě.
Ale nic není nikdy tak jednoduché. Jelikož na palubě by¬la narčeska, její otec Arkon a strýc Peottre, museli se Chade a Dutiful přes den věnovat buď tomu, nebo onomu z nich. Na soukromý pohovor se mnou jim mnoho času nezbývalo. Místo toho jsem se musel, stejně jako prve, spokojit se spo¬lečností Thicka. Jelikož na tom byl mizerně, neviděl důvod, abych na tom nebyl stejně. Na řadu opět přišly drobné mod¬řiny a oděrky, které mi způsoboval při předchozí plavbě, a já s tím nemohl vůbec nic dělat. Kdybych se byl obehnal zdmi, abych se ubránil před subtilním vlivem jeho Umění, přestal bych vnímat Chadea a Dutifula. A tak jsem to trpělivě sná¬šel.
Aby to bylo ještě horší, moře, po němž jsme se plavili, by¬lo rozbouřené. Zápolili jsme s proudy, přílivy a odlivy, kte¬ré jako by se vždy spikly proti nám. Dva dny v kuse se naše loď ošklivě kolébala a Thick trpěl vážnou mořskou nemocí, stejně jako Cockle, Swift a Civil. My ostatní jsme jedli má¬lo a přemísťovali se od jednoho záchytu k druhému. Zahlédl jsem velmi bledou narčesku, když se procházela po palu¬bě zavěšená do Peottreho. Ani jeden z nich nevypadal, že by měl z plavby požitek. Dny se pozvolna vlekly.
Příležitost promluvit si o Moudrosti s Webem jsem si ne¬našel. Čas od času jsem se na svůj záměr rozpomněl, jenže vždycky ve chvíli, kdy jsem musel udělat tucet dalších vě¬cí. Snažil jsem se předstírat sám sobě, že v tom, abych se na Weba obrátil, mi brání okolnosti. Ve skutečnosti jsem nedo¬kázal říct, co mě nutí držet se zpátky.
Konečně se na obzoru objevil náš cíl. I na tu dálku půso¬bil Aslevjal Island jako ponuré místo. Leží v pásu nejsevernějších Ostrovů, jako zubatý ostrůvek pochmurného vzezře¬ní. Léto tam nikdy doopravdy nezvítězí. Mírnějších dní v do¬bě, kdy na ostrov krátce zavítá léto, není nikdy dost na to, aby na tamních horách roztál sníh z předchozí zimy. Větši¬na ostrova leží pod ledovcem, který na něm spočívá svírán po obvodu jeho špičatými vrcholy. Někteří tvrdí, že ve sku¬tečnosti jsou to ostrovy dva a že led z ledovce mezi nimi tvo¬ří most, já však nevím, na čem se ta víra zakládá. Odliv ko¬lem ostrova obnažuje černé písečné pláže, které připomínají fádní sukni. Na jednom jeho konci je trvale odhalená pustá kamenitá pláž a malá část útesu. Na jiných místech vyčníva¬jí z bledého ledovcového pláště skalnaté výchozy. Nemohl jsem říct, zda oblačnost kolem ostrova tvoří pára odpařená na slunci z ledu nebo zda je to sníh rozvířený nárazy neutu¬chajícího severáku, který nám vanul v ústrety.
Blížili jsme se jen zvolna, neboť se zdálo, že vítr i voda se spojily proti nám. Žalostně pomalu jsme proti větru křižo¬vali směrem k ostrovu. Stál jsem u zábradlí, když si na pa¬lubu vyšli Dutiful a narčeska v doprovodu Chadea a Peottreho, aby si ostrov prohlédli. Dutiful se při pohledu na ostrov zamračil.
„Nevypadá jako místo, které by dobrovolně obý¬val jakýkoli tvor, natož něco tak velikého jako drak. Proč by tam měl drak být?“
Narčeska zavrtěla hlavou a tiše řekla: „Já nevím. Vím jen to, že naše legendy říkají, že tam je. A tak se tam musíme vypravit.“ Přitáhla si vlněný plášť těsněji kolem těla. Zdálo se, že vítr přináší ledovou tříšť z ostrova až k nám. V odpoledních hodinách jsme obepluli mys a zamířili k je¬diné zátoce na Aslevjal Islandu. Ze zpráv od zvědů jsme vě¬děli, že je to opuštěné místo s pozůstatky přístavu a několi¬ka kamenných budov, které jsou neopravitelné. Přesto jsem na obnaženém útesu nad pláží zahlédl zářivě barevný pruh.
Zatímco jsem na něj hleděl a snažil se vyvodit, co to je, vy¬loupla se z něj postava. Usoudil jsem, že to bude stan nebo nějaké přístřeší. Na špičce útesu stanul nějaký muž. Kolem těla mu pleskal a divoce se zmítal černobílý plášť s kápí. Ne¬zvedl ruku na pozdrav, jen tam stál a čekal na nás.
„Kdo to je?“ zeptal se Chade Peottreho, když se na palu¬bu donesly výkřiky, jimiž hlídka nahoře v koši oznámila pří¬tomnost muže kapitánovi.
„Já nevím,“ odpověděl Peottre. Hlas měl prostoupený hrů¬zou.

„Možná je to legendární Černý muž z ostrova,“ prohodil Arkon Bloodblade. V předklonu si dychtivě prohlížel osamě¬lou postavu stojící na útesech. „Vždycky jsem si říkal, jestli jsou ty příběhy pravdivé.“
„Já to ani zjišťovat nechci,“ poznamenala narčeska. Oči měla dokořán. Když jsme se přiblížili k zátoce, u zábradlí stál shluk lidí a všichni se dívali na cíl naší cesty a osamě¬lou zlověstnou postavu, která tam na nás čekala. Teprve až jsme zakotvili v zátoce a spustili na vodu malé čluny, aby nás i se zásobami převezly na břeh, neznámý muž se hnul. Sešel dolů na pláž a zůstal stát na čáře přílivu. Ještě než si shodil kápi z hlavy, hrklo mi podivně u srdce a udělalo se mi mdlo hrůzou.
Šašek už tam na mě čekal.

OBSAH

Prolog Boj s osudem 6
1 Ještěrky 7
2 Synové 22
3 Rozechvění 35
4 Výměna zbraní 54
5 Odjezdy 66
6 Plavba snů 78
7 Plavba 97
8 Hetgurd 113
9 Mateřský dům 133
10 Narčeska 150
11 Wuislingon 166
12 Sestřenice 179

Snědý muž:
Kniha třetí
svazek 1
Robin Hobb
Zlověstné sny

Z anglického originálu
TAWNY MAN: - Book Three
FOOL’S FATE - Volume One
vydaného firmou Bantam Books,
a division of Random House, Inc., 1540 Broadway,
New York, NY 10036, USA v roce 2004
přeložil Jan Kozák
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 889. publikaci v roce 2007
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 239 Kč
ISBN 978-80-7174-667-6